

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

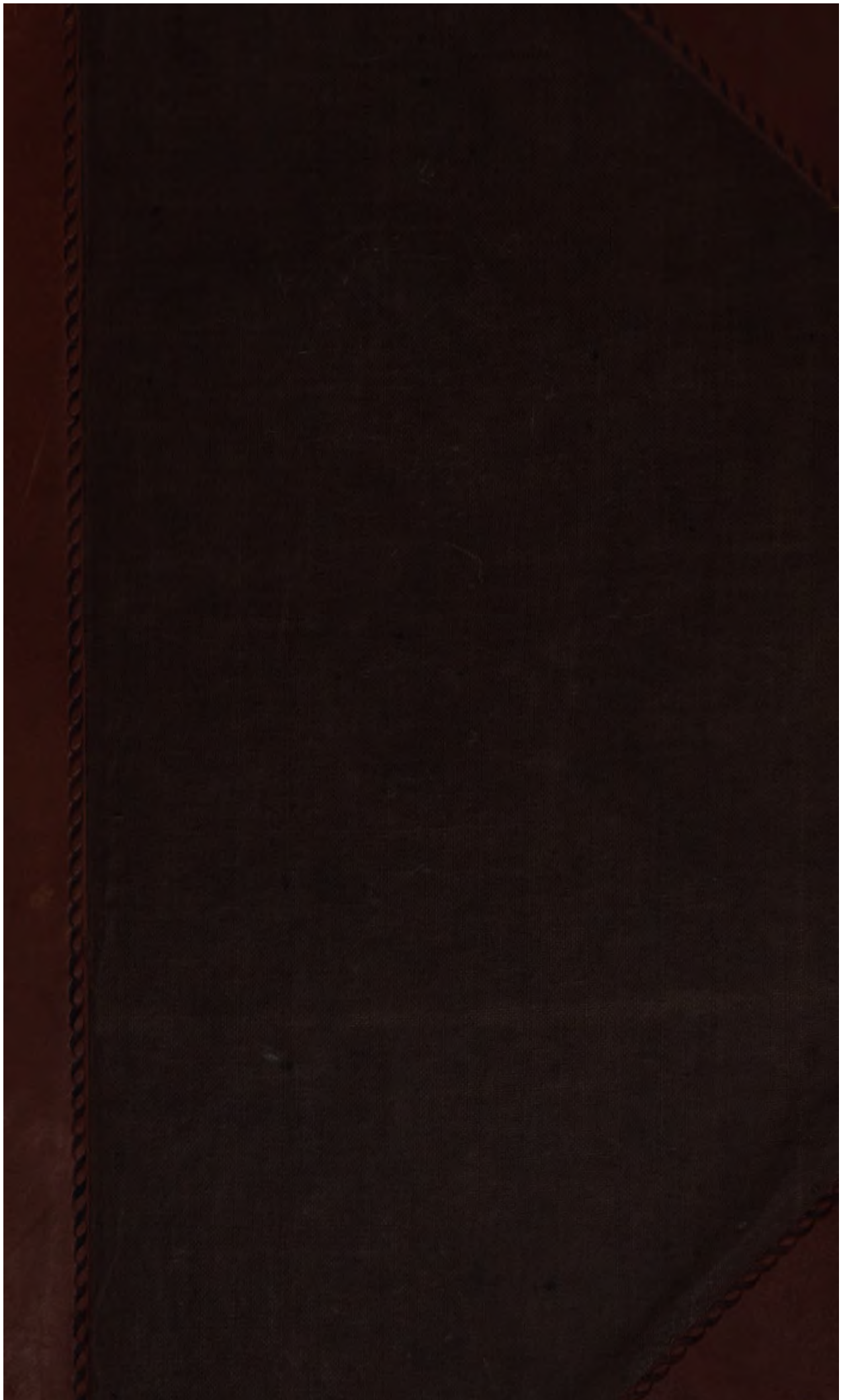
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

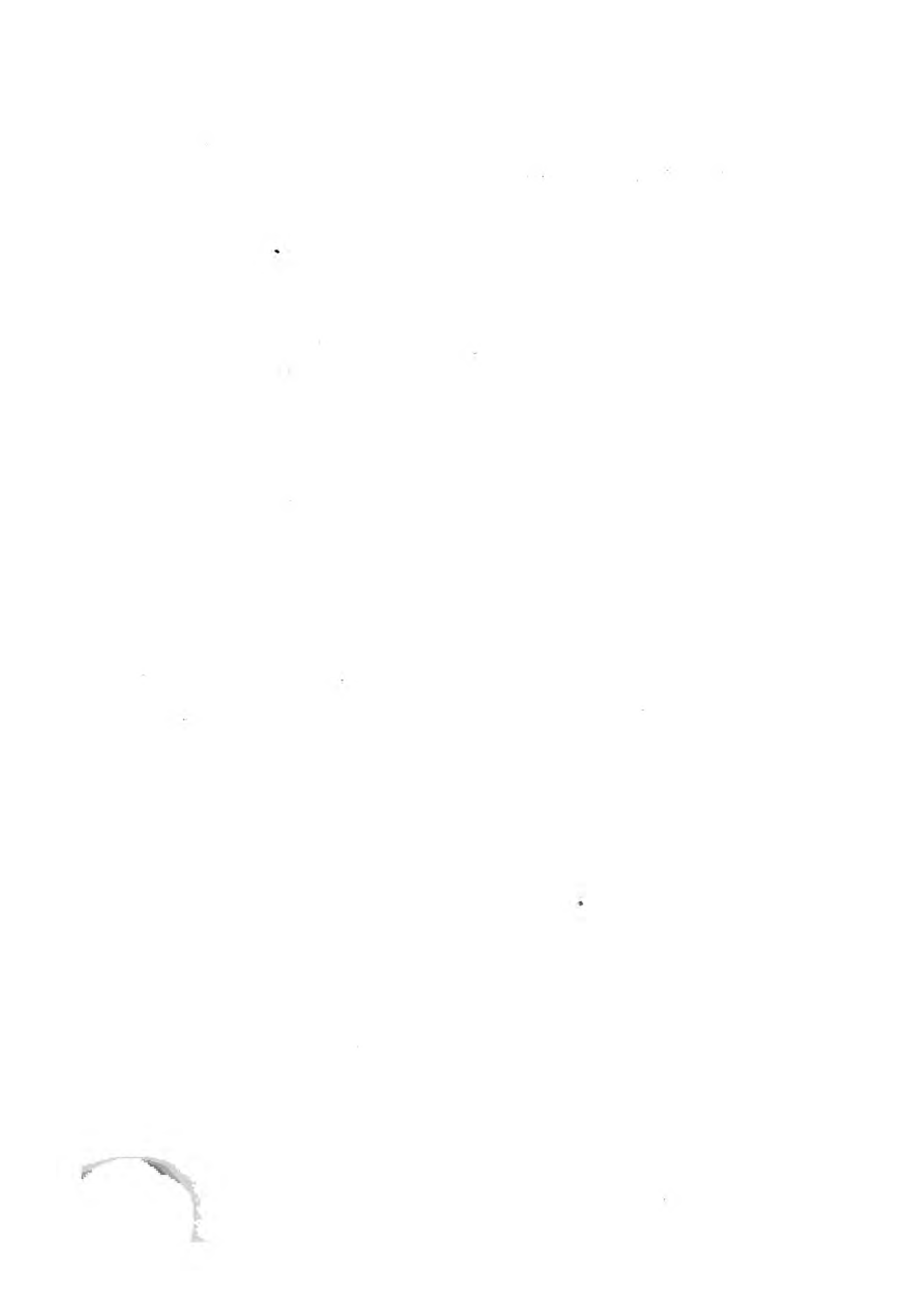
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

49. 1365.

Oehlenschlägers Tragedier.

Første Bind.

Wehlenschlägers
Tragedier.

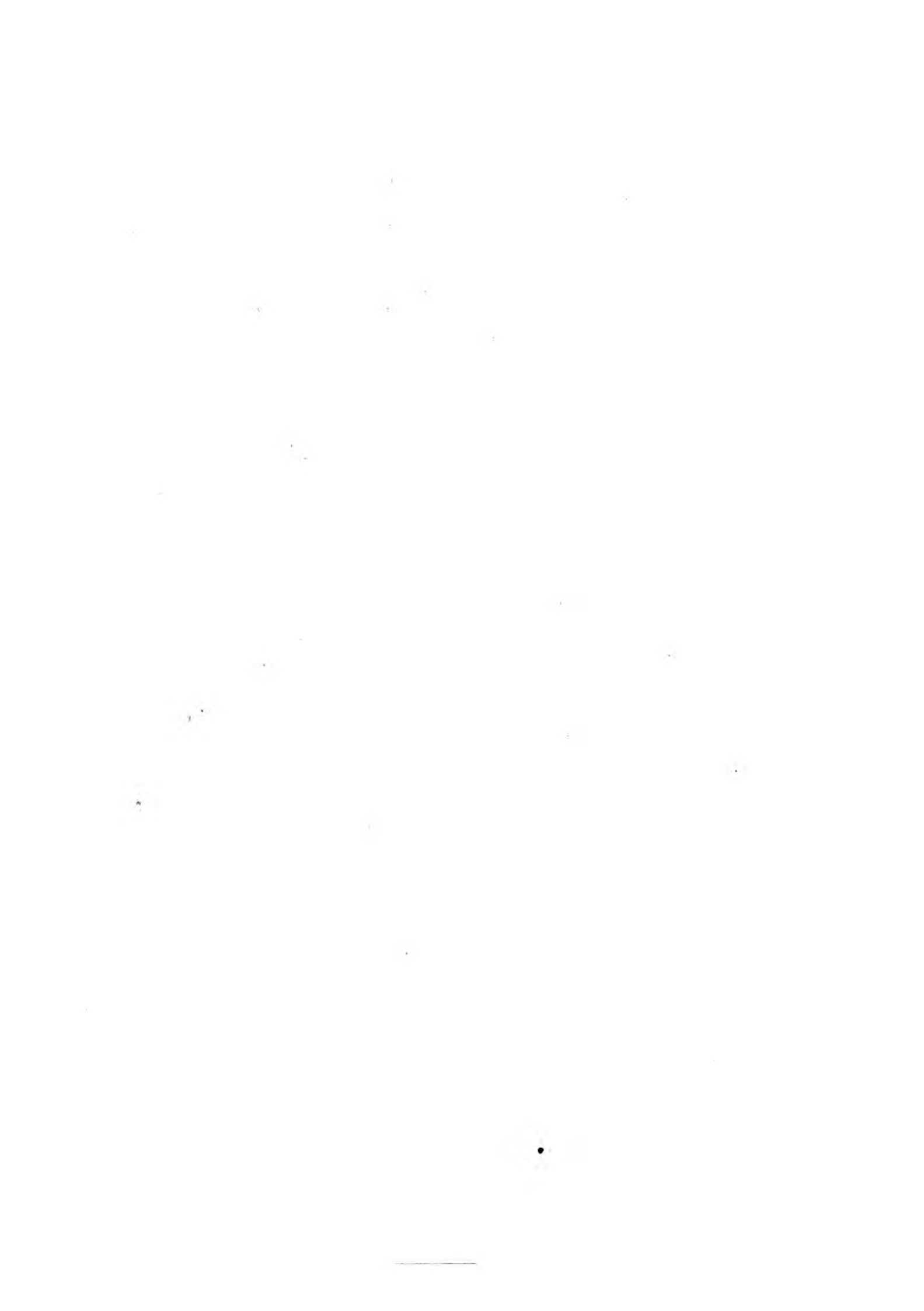
Første Bind.

København.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høsts Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

In d h o l d.

Baldur hin Gode.

Langhardenne.

Etærfoðder.

Baldur hin Gode.

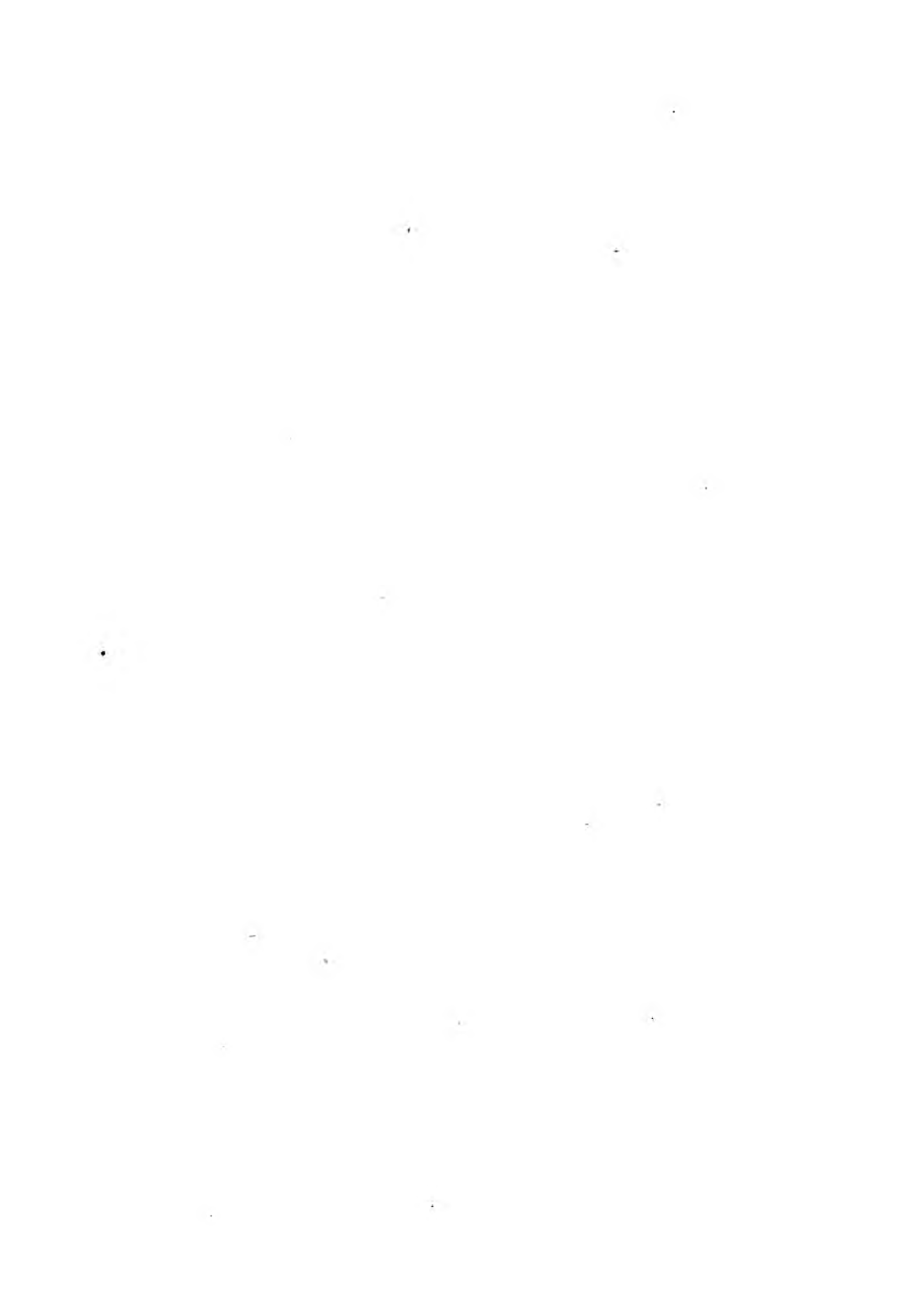
(1806.)

Personerne.

Odin.
Frigga.
Freia.
Egir.
Balbur.
Bragi.
Heimdall.
Hermod.
Mimer.
Hodur.
Asa-Lofe.
Utgarde-Lofe.
Hel.
Morgudur.
En Dffergode.
En Herold.
Chor af Alfer, Menneſter og Skygger.
Vala, en Spaaqvinde.

1.

Galdurs Døð.

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Vær hilset i den aarle Morgen, elste Son!
Har Blomsterflokkens Vinken, i den dunkle Skov,
Med jordist Riolning loffet Dig fra Breidablik,
Som Frigga fra sit Fænsal?

Baldur.

Breidablik, det veed

Du, Moder! finner vældigt ei med Straalers Glands;
Dets Mure lue med et køligt Stierneflær.
Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven.
Det qvæger mig at vandre ned til dine Børn,
De Dødelige, Moder! Dste, vredes ei,
Det tykkes mig, som var jeg mere hjemme her
I disse dunkle Skygger, end i Valhals Glands.

Frigga.

O Baldur! elste Ungersvend, hvo kunde vel
Af alle Guder vredes, vredes over Dig,
Du, som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
Forener al den egenfindig stolte Kraft?
Du est det Baand, som sammenbinder Valhals Krands:
Et farveløst bestedent Baand, som holder sig

Forborgent under Lovets friske Blomsterpryd;
 Som stult vil overtale Diet til at troe:
 At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! moderlig din Dom.

Frigga.

Saa sig mig, Du, hvem Frigga elsker mere høit,
 End hendes og Valhallas Stolthed, Asathor,
 Hvad driver Dig til Skovens mørke Skygger ned?
 Og har med stumle Kummersblif de smittet Dig?
 Thi nylig saae jeg — Søn, fordølg det ei! — jeg saae,
 Du vandred under Bøgens Gang med tunge Skridt;
 I dybe Tanker gik Du; slynged Arm i Arm,
 Og mærked ei, at Stormen slagred i din Lok.
 Bildt hølged den; Du dækker ei det gule Haar
 Med Hielmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd;
 Iffun paa Thinget møder Du med Dommersværd.
 Da lagde taus Du Haanden paa dit Bryst, og saae
 Mod Himlen; og din Taare stod paa hviden Kind.
 Imellem Skovens Bøgestammer svandt Du da;
 Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Setters Vaklen, — mørk Natur,
 Ustadiq, uden Maal og Maade, virke paa
 En Hierne, blomstret moden frem af Vures Blod?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Ddin ei,
 Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er vel en Droms Natur?
 Er det en igientaget Deeg af Fordumstid,
 Før Gudernes og Tidens Fødsel? da med Gru
 De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?
 Før Blodets Purpurvarme sprang af kolden Steen,
 Og tvang den glubste Valde til at danne sig,
 Og jog den flette Raahed i det mørke Fied?

Ha! eller er den meget meer et Barsel om,
 Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da havt en saadan Drøm;
 Men som din Tale viser: skøn var Drømmen ei,
 Baldur.

Som alle Drømme. Drømmen springer natligt ud
 Af Ymers Hierne, Troldens hist; som Guderne
 Paa Himlen kasted, og forvandlede der til Skyer.

Frigga.

Ængst med et dunkelt Gaadesprog mig længer ei.

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste Dig?

Frigga.

Ha! skulde feigt nu Lyset frygte skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei mægter hen.
 Kraft springer ud af Livet; hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt, — omstændeligt at give Dig,
 Af hvad der hænger sammen ei en Sammenhæng,
 Stod ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,
 At mellem Sølverskiolde jeg i Valhal sad,
 Og sang ved Bragis Harpe; men som bedst jeg sang,
 Det var om Broder-Enighed, da knyttede sig
 Fast alle Hænder i hinanden, meer og meer.
 En hellig Blidhed dulmed Odins Hersterglands;
 Den Egefrands, Du slynger om dit brune Haar,
 Blev mere grøn, min Moder! Freias Klædebon
 Blev mere blaat, og Skuldren mere melkehvid.
 Selv Afathor, min ældre Broder, sænkte, som
 Det lod, sin Hammer lidet; alle Valhals Møer
 Stod lyttende; med Lommerne tvang Niord sin Storm;
 Paa stille Bøyer Ægir risled langsomt did. —

Men midt i Sangen, — pludselig, som bedst jeg sang —
 Braft Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som kort tilforn
 Laus lænkebunden stummelt lured, hylede lydt.
 Og Gulvet braft, og styrtet, som et Stiernefud,
 Nedsank jeg hurtigt imod Jorden. Som jeg sank,
 Da rakte Midgardsormen, Lokes fæle Søn,
 Der vinder sig i Havet, frem sin Hovedknub,
 Og hvidsled fælt med Braadden; og den knugte sig
 Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da braft
 De haarde Klipper høit med Ony, og rædsomt foer
 Af hver en Revne, ligervtis som Ormens Braad,
 En stummel, røgfuld, blaaligflammet, blodig Id.
 Da rakte flux den gustne Hel af Biergets Kloft
 Sit blege Hoved, fortbehaaret, frem, og streg:
 „Et skult Naturens Værktøi volder Baldurs Død!“
 Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov
 Sank jeg til Jorden iskold ned. — Det var min Drøm.

Frigga.

Og hvad betyder, troer da Baldur, denne Drøm?

Baldur.

Hvad selv Du troer; hvad dine Blik ei dølge mig.

Frigga.

Og skulde vel dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drømmen, hvis den ikke tyder Sligt?

Frigga.

Ha! hvo tør sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Nornen stuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skulde Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En fælsom Skæbne lyder ei Sædvanets Lov.

Frigga.

Ha! hvad kan saare dette fromme Guddoms-Bryst?

Baldur.

Et fiult Naturens Værktøi, Moder! var min Drøm.

Frigga.

Jeg stuer Odin fulgt af Freia; hisset seer
 Jeg Ugir; af sin Muslingskal i Land han steg.
 Din Fader raader over Lysets høie Kraft,
 Min Valde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
 Som Freia Luften, Ugir Havets dybe Svælg.
 Dem vil jeg flur kundgiøre nu, o Søn! din Drøm.
 Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil,
 At tæmme vel, med sindig Viisdom, givne Kraft.
 Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
 Er da endnu et jordist Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei;
 Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.

(Han gaaer ind i Skoven.)

Odin, Ugir, Freia komme.

Odin.

Hvad fær Befymring ængster Friggas høie Siæl?
 Jeg saae min Søn, min Baldur; hvi undflyer han mig?

Frigga.

For ham, Hærfader! ængster sig din Friggas Siæl.

Odin.

Friggas Befymring Odins er og Valastialfs.

Frigga.

Vor Baldur, som „hin Gode“ Jorden gav til Navn —

Odin.

Med større Ret fortiener ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.

Odin.

Sig mig hans Drøm! thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Før maatte Fenrisulven sluge Balastialf.

Frigga.

Det har bespændt mig Hjertet med urolig Frygt.

Odin.

Dg gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et skult Naturens Vaaben, blot en jordist Kraft.

Odin.

Kan Jorden uden Guders Villie virke vel?

Frigga.

Det, vældige Valeigur! er mit Hjertes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seierfader! og dit mørke Blif —

Odin.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Bro,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nørnerne.

Frigga.

De skue dybt i Tidens sølverklare Strøm.

Odin.

Idag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.

Den klareste, den Hvideste, som Alt gjør hvidt —

Odin.

Var rød af Blod, som drypped ned af Ygdrasil.

Frigga.

Ha, forestaaer en rædsom Skiæbne Guderne?

Odin.

Dg meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.

Det sammenstemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Odin.

Om Baldur hvisted Ravnene mig i Dret tidt,

Men heel utydelige var dens Varselsfrig.
 Dog — paa et jordist Nedskab tyded hun hans Drøm?

Frigga.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Valhals Vinf.

Odin.

Jeg styrer Verden vældigt paa min gyldne Stol,
 Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.

Mig lyde Jordens Urter, Stene, Dyr og Træ'r.

Wgir.

Mig Havet med sit Bølgeslag, sit hvide Skum.

Freia.

Min Nande sødt bevæger Lustens klare Strøm.

Frigga.

Saa lystre hver en Grundkraft høie Guders Bud.

Odin.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
 Det finne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
 Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae;
 Varmt skal den sig forene med hans Ungdomsblod,
 Dg klusfe frem i krunlig Manddem paa hans Kind.
 Sig Selenes Glimt skal blande med hans gule Lof,
 Dg give den en saadan Glands, at Jordens Børn
 Skal ikke kunne stielne mellem Haar og Lys.
 Dg straale mildt for ham skal Maanen, Nattens Sol,
 Hvergang i Nattens Gensomhed han sværmer klib,
 Dg avle fromme Tanker i den Renes Bryst.
 Den Ild, som Trollden hungrig stæler fra min Sol,
 Dg som i Biergets Hvalvinger han fangstler dybt,
 Dg blander først med Svevel, Beeg, med Røg og Blod,
 At det kan strække Natten med sit Giegleblus —
 Forsærdet skal det vige fra den Elstes Fied,
 Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
 Det sværger jeg ved Hlibstials, alle Straalers Væld!

(Han gaaer.)

Ogir.

Og jeg, hvis Bølge rækker over Jorden hen,
 Saa vidt Salthavet bruser, ferske Floder gaae;
 Saa vist som evigt Skummet fraader om min De,
 Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam.
 Og Havblis overalt, som i den Frommes Siæl,
 Med Glimt ham venligt møde skal. Heel kjærligt Kan
 Skal i sin Arm ham favne, naar blyfærdig list
 I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes tiele Flod;
 Havfruer der ham elstovsfuldt omboltre skal,
 Og svale Hiertets Lue, tvætte Haarets Guld.
 Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Bei
 Dugdraaber, at ei Jordens Afte smitte kan
 Den rene Fod; i Slummer Selverbækken tidt
 Ham dybsse; ja paa hvert et Blomster, Vaarens Skjød
 Ham aarle byder, klare Sølvertaarer lee.
 For ham skal altid Lædskedrikken kiølig staae.
 Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
 Paa Gringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,
 Skal flur en Kuling brase gunstig Flugt fra Land,
 Og styde Kiølen lynsnar giennem Vandets Skum.
 Det sværges ved Gifthirners Taffer, Havets Væld!

(Han gaaer.)

Freia.

Og jeg, som hersker over Iyse Alfes Hiem,
 Som med en kjærlig Elstovsaande følger hen
 Den lune Luft: — ved hellig Elstovs søde Fryd!
 Ved unge Pigers halvsforborgne Nattefuk!
 Med brede Svanevinger mine Alfes skal
 Bortvisste Alt, som truer Livet; milevidt
 Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae.
 Og kiølent jeg med datterlige Bønner skal
 Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
 Krigsvilde Bryst, at ei den truer Baldurs Liv.
 Men som et kiølent Elstovsfuk skal Freia selv
 Opsvulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,

Dg tolke Nanna trofast al hans Kierlighed.
 Dg fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
 Skal Aftenpust henviste mod hans Breidablik.
 Derfor, o Moder! glem dit Hjertes lange Dval.
 Jeg søger ham bog Skovens Ly, og bringer Trøst.

(Hun gaaer.)

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga! Men behøver vel
 En Moder at forstikke, hun har kær sin Son?
 Med qvægsom Lyft, du Biergets Gran, du Dalens Bøg,
 Nedvinker ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
 Da springe frem, Kierminde flur og Lustindfion!
 Skovliljer og Altidkær, omslynger ham!
 I, Træets Grene! hænger ned med saftig Frugt!
 Dg dobbelt skønt da fløite, Fugl! dit Fiederbryst.
 I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
 Husvaler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
 Med søvnig Feberblussen eensomt stummel staaer, —
 Hans Mande dræbe din Forgift, og gyde Blod
 Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
 Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer! —
 Men Gæt end kræver moderlig Forsigtighed:
 Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
 Dog denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven.
 Han sidder dybt i Lauker, Gubben, ved sin Brønd.

(Hun talter)

Du vise Olding, stakket glem din Grublen hist!
 Vil Mimer med et Løfte glæde Friggas Siæl?

Mimer nærmer sig.

Kan Frigga ville, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.

Selv Odin trænger daglig til din vise Siæl.

Mimer.

Siig, Guders Moder! hvad din høie Siæl attraaer.

Frigga.

En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.

Har ogsaa Du fornummet den forborgne Skræk?

Frigga.

En jordist Kraft har truet fræk den ædle Gud.

Mimer.

Hvad Guders Villie fremmer, det er Jordens Kraft.

Frigga.

Dg ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.

Mimer.

Var Løse selv saa nedrig, at han ønskede den?

Frigga.

Nu har i Gæd vi taget hele Verdens Kreds.

Mimer.

Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

Frigga.

Men Mimer! over denne Skov kun raader Du.

Mimer.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

Frigga.

Hvor findes Grændsestenen i en bælmerk Nat?

Mimer.

Saa sig da, hvad Du fordrer, Odins stolte Liv!

Frigga.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

Mimer.

Dg mig er Alt til Bredden hæsset underlagt.

Frigga.

Vil Du da tage denne Bøgeskov i Gæd,

At ei den grusomt efterstræber Baldurs Liv?

Mimer.

Skov! vil du efterstræbe Gudens fromme Liv?

(En Brusken gaaer igennem Træerne; Uglerne hyle.)

Mimer.

Skov! vil du elste Baldur som en trofast Ven?

(Bladene vifte, Blomsterne duste stærkere, Fuglene syngte lydt i alle Grene.)

Mimer.

Nu, Guders Dronning! frygter Du endnu min Skov?

Frigga.

Taf være Dig, Du vise Diding, Dvins Ven!

(Mimer gaær.)

Frigga.

Jeg glemte Floden! — Vandet raader Ugir for;
Men midt i Strømmen seer jeg paa en liden Holm
En gammel Eg, i hvilken groer en Misteltein,
En Snylteplante, sprunget ei af Jordens Skjød,
Som kraftløs hen for Vinden sveier, hid og did;
Den giælder Mimers Løvter ei. — Men er Balhal
Saa dybt nedstunken? Skulde selv en Asas Liv
End trues af en ringe, smidig Mistelgreen?
Nei. Nu har Mnaturen svoret Baldur Tro,
Den tier og adlyder; Gudens fæle Drøm
Esvandt hen som Mattetaagen for den lyse Sol,
Dg roligt aander atter Friggas Moderbryst.

(Sun gaær.)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!
Ottred sig her din Forsigtighed.
Skøndt din Biisdom i hellige Fænsal
Klæffer Blomster, Urter og Frugter frem,
Skøndt din evige Livskraft
Smidig i Dyret bevæger sig,
Esvulmer i frodige Abildgaard,
Udruger Kornet i Markens Skjød, —
Maa jeg dog, nødes jeg dog til
Her at bebreide din Sorgløshed.
Veed ei Balsaudurs hellige Biv:
Meget springer af Lidet ud?
Blies ei Klærnen til Bul?
Frø til en hølgende Hvedemark?

Sniger sig Luismørket ei
 Uformærkt lumskt over Jorden,
 Til med dæmrende Svælg det sluger
 Dagen, i blødende Himmelglands?

Asa-Lofe.

Hvor flygter jeg, Uhyre, for din lumste Magt?
 Her! værste Her fra Niffheim! dorste Kiedsommelighed!
 Ha, hvi forfølger evig paa min Bei Du mig,
 I Biergene, paa Jorden, i Valhalla selv?
 Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
 Og hviler da Forbandelser vel over mig?
 Thi, uden Mist og uden No er min Bedrift
 En Leeg af Diebliffet kun, en Tidsfordriv.
 Skiondt mere viis og mere flog jeg føler mig
 End disse Guder, maa jeg dog misunde dem
 Enfoldighedens Glæder; tidt mens jeg beleer
 Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
 Misunder jeg sin stolte No ham dog, sin Kraft.
 Hvad er jeg! Gud? Af Jetters Blod randt Guder ei.
 En Jothun da? Men gjæster Jetter Odins Bord?
 Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadste Jetters Drift,
 At slutte sig til Asers Selskab, saa som jeg?
 Og havde nogen Asa vel nedladt sig til
 At drive Bolstak med en Her? — Letfindighed,
 Lyst til et selsomt Eventyr var ene Det,
 Der drev til Angerbod i Gulen mig. Og nu
 Den søle Frukt! Ha, ret besæet, hvad er mit Liv?
 Hvad min indbildte Viisdom? Thi jeg føler vel,
 At Lokes Hierne fatter smidig mere let,
 End disse Valhals Guder; — men den Sindets No,
 Men denne Stolthed, denne Hensigt, dette Liv,
 At Hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
 Maa jeg misunde. Ofteft, midt i al min Kløgt,
 De ringeagte, stolte de foragte mig,

See ad mit Vid; foragte taust dog ligefuldt,
 Og tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
 Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
 Og blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
 Lidt skyer jeg dem; men borte da blandt Jettens Flok,
 Jeg føler Utgarde Trældom hart og længes did,
 Til Glandsen, som forføngelig mig vinker fiernt.
 Saadan hentumler evigt jeg et kiedsomt Liv,
 Og skjuler det forgieves, snart med bitter Spøg,
 Snart overgIVEN Raadhed. — Ha, men stille! Ihs!
 Jeg hører Biergets Indvold knage dybt i Nord.
 Ha, det er Utgarde selv; i Nattens Pragt
 Han nærmer sig; jeg kiender Diets røde Gnist.

Utgarde=Lofe.

Jeg hørte dybt bag Fjeldet dine Klagesuf,
 De rørte til Medlidenhed min Faderbarm;
 Thi kom jeg for at trøste Dig i Nattens Stund.

Ufa=Lofe.

Du hørte mig?

Utgarde=Lofe.

I Korthed, Laufens fagre Søn,
 Hør mine Raad! thi Morgenhanen galer snart.

Ufa=Lofe.

Hvad er din Trøst? Hvad kan Du raade mig? Siig frem!

Utgarde=Lofe.

Først: at Du ikke kalder sindrig Dig og viis;
 Thi tydeligt dit Levnet har imod Dig sagt.

Ufa=Lofe.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt udruget har
 I Mørkets Guler, bag det granbevorne Fjeld.

Utgarde=Lofe.

Kun Den er viis, som har en Hensigt, som med No
 Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det
 Bestandig et af Sigte; Den er ene viis,
 Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun Den er viis, som har en Villie; men kun Den
 En Villie har, som Noget ret alvorligt vil;
 Som klart erkjender Gøt for Godt og Gøt for Glet;
 Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod
 Fiendskab for Venstabs Skyld; men denne Barneleeg,
 Der springer, som en Boble, frem af Egenfind,
 Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg
 Og styres af et Indfalds hensigtløse Pust.
 Bildfarende! Du stuer med et spotsfuldt Smil
 Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
 Saa troer Du! — Men Du mærker ei, at Den, som kun
 I Sandhed taber, Løse! det er ene Dig.
 Du kjober dyrt et flygtigt Spøg med Væmmelse,
 Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
 Du slænger om som Barnet, det uartig bli'er,
 Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Asa=Løse.

Brød Du dit Fiend for, vigtig, at fortælle, hvad
 Jeg selv har sagt, saa spildte Du din lange Gang.

Utgarde=Løse.

Jeg kommer for at give Dig som Ven et Raad.

Asa=Løse.

Saa tal; men qvæl med Forekastelser mig ei!

Utgarde=Løse.

Est Du en Asa? Sprang Du frem af Asablod?

Asa=Løse.

Forbout, min Fader, var en Iothun, saa som Du,
 Og saa min Moder Laufey; men det veed Du jo.

Utgarde=Løse.

En Iothun altsaa fødtes Du og ingen As.

Asa=Løse.

Valfaudur har mig knæsat, han har skrevet mig
 I Guders Tal.

Utgarde=Løse.

Jeg veed det nok; thi Odin ei
 For intet kaldes Viisdoms Gud; hans Die saae,

Hvor meget, frem i Liden, Laufey's Søn! din Kløgt
 Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braad
 Og smigred din Forsænglighed. Nu som en Urt,
 Omplantet i en fremmed, unaturlig Grund,
 Forvildet spilder Du din Kraft i vilde Skud,
 Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
 Din Bannfred, at Du est en Jothun, og dog vil
 Du være Gud. Saaledes vorder Du tilsidst
 Slet intet.

Afa=Lofe.

Ha! jeg føler Styrken i dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Den har Du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
 Men Hurtighed og Sledsthed er ei sündrig Kraft.
 Et Dieblif dit Hierte blier i Flamme bragt;
 Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild;
 Og derfor er bestandig Veirlys din Bedrift.
 Du brænder eller fryser.

Afa=Lofe.

Nu, ved Nattens Mulm!

Og ved din røde Rue, Utgarde's Drot! Du skal
 Ei længe føre sligt et Sprog; snart skal Du see,
 At Lofe kan, hvad Lofe vil.

Utgarde=Lofe.

Hvad vil han da?

Vil han gienfødes? Vil han snild forvandle sig
 Til Intet først, og derpaa vittigt fødes om
 Af en Ahyne? Neppes lykkes det hans Kløgt.
 En Jothun est Du altsaa, Lofe! hør mit Ord.
 At ei Du est din Stamme tro, det hævner sig.
 Kan Ddin selv bekænne sin Natur? Du din?
 Du seer, hvordan en sælsom Loffen i din Barm
 Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
 Med Uro dine bedste Gubdomsglæder der.

Hvad var det vel, som bragte Dig til, med en skarp
 Og bitter Tunge, fordum paa Hler-Vegirs De
 At spille Festens Glæde? Var det ei et dybt,
 Et indgroet Had til Guderne, som svulmed meer
 I denne Glands, der kigtes kun med Undergang
 Af Jetter, dine Brødre? Driftig var Du da,
 Men dog ved Hammergudens Harm forstummed Du.
 Da jeg en Tøthun sendte did til Asgard, for
 Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem:
 Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
 Da spottet de, og loved til Belønning ham
 Den skønne Freia, hvis han færdig blev; og det
 Var skeet, hvis Du ei havde snildt forvandlet dig,
 Og loffet som en Hoppe Jettens Ganger vild.
 Da Thor i Utgard sidstegang besøgte mig,
 Da svæved Du for Veiret mellem ham og mig,
 Som Sivet, feigt og smidigt i en Nattestorm.
 Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
 I tvunden Hamp, vil undgaae Nordens Winterblæst,
 Og mærker ei, at hvad som netop hjælper ham
 Til feige Flugt, det blev hans Bøddel. — Selv engang,
 Ved Trusler, Du mig Idun staffed med sit Kar:
 Alt falmed Odins Lokker, Freias Rosenkind;
 Da røstes hurtigt angerfuld din ømme Sial;
 Du laante Freias Falkeharn; og tøved ei,
 Før Du med List den første List forstyrret fik;
 Og staffed til Forsoning Valhal Gullinborst,
 Skybladner, Miolnir; lutter Vaaben imod Os.
 Som Asa Tøthun og som Tøthun atter As,
 Fortærer Du i evig Tvivl og Uvisshed
 Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg,
 Dig hæver over begge Magter? Arme Trolld!
 Den mindste Dværg i Utgards Fjeld er meer end Du.

Asa=Løke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod!

Utgarde=Lofe.

Belan!

Saa viis din Vædt Dig værdig. Hvad har Odin bragt
 Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har gjort
 Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
 Om Enighed og Orden ei? Thi hver som Een,
 Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
 Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
 Af medfødt Kæmpestyrke, ødsler Kraften hen,
 Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
 Forene sig; begriber ei, at netop kun
 En saadan Kiæde tvinger Fenrisulvens Magt.
 Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
 Naar vilb den mangler Retning? Fødes nu en snild
 Udmærket Jothun, — da behøver Odin kun
 At lokke Daaren med et Glimmer=Vegetoi;
 Og han forglemmer Sine, sig, og slagrer did.
 Lad saa Naturen daglig kraftigt minde ham,
 Lad Elfvov til en Biergets Mø selv kalde ham;
 Ja lad ham avle Jetter, hver langt mere grim,
 End Nogen før; lad Valhals Guder martre dem;
 Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsorm; —
 Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
 Det Givglerti, som pirrer hans Forsænglighed.
 En Lyftigmager iblandt Guder! Hvilket Kald!
 At taales mellem Aserne! Med Spøg og Lant
 At vække Latter, saa de ret fordoie kan
 Søhrinner; hvilken Hæder! Jeg beundrer Dig.

Asa=Lofe.

Ha, jeg fortæner denne græsfelige Spot.
 Men stands, min Fyrste! thi Du est min Fyrste. Ja
 End aldrig hidtil stuet har jeg det saa klart.
 Straf mig ei længer grusom! Byd! og Du skal see,
 At jeg din Roes fortæner, din Beundring, Drot!

Utgarde=Lofe.

For sidste Gang jeg sætter Lid til Dig og Haab.
Snart — Liden er alt kommen — kan Du vise det.

Asa=Lofe.

Siig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde=Lofe.

Jeg har alt sagt Dig: Enighed og Fromhed er
De Traade, hvormed bundet blev Valhallas Krands.

Asa=Lofe.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde=Lofe.

Det trues med at sønderrives, dette Baand.

Asa=Lofe.

Vil Lydragt, troer Du, blande sig i Gunders Hær?

Utgarde=Lofe.

Gendragtighedens Kiæde kunde løsnes vel.

Asa=Lofe.

Som Nattens Mulm er gaadefuldt dit Glædesord.

Utgarde=Lofe.

Saae Du Valhals Bekymring nys for Valdurs Liv?

Asa=Lofe.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valastialf?

Utgarde=Lofe.

Ved Valdur ene sammenholdes Valhals Kraft.

Han er den stille, fromme Varme, hvorudi

De stolte Blomster trives.

Asa=Lofe.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde=Lofe.

Jeg veed det: Mnaturen er i Lanker lagt,
Kun een Ting gif den forgesløse Frigg' forbi.

Asa=Lofe.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv?

Utgarde=Lofe.

Det trues; — saavidt har mit Blik i Mørket seet;
Hvorned? Det slutes hemmeligt i Friggas Bryst.

Asa=Lofe.

Jeg har en Drif til dette Gjemme, kaldet List.

Utgarde=Lofe.

Jeg sætter Utgards sidste Gaab da til din Klogt.

Asa=Lofe.

Snart skal Du agte, snart beundre, stolte Drot!

Utgarde=Lofe.

Du est en Tøthun, saa din Biv, saa dine Børn!

Asa=Lofe.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde=Lofe.

Gist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden.)

Asa=Lofe.

Hvor blev han af? Nedsnuttet alt i Jordens Skjød?

Hans Isse taaler Solstik ei. — Han taler sandt!

Naar Asgard styrter, hæver Utgards Rige sig.

Da taales Lofe blot ei meer, da blier han ei

En Gæst i Glæden; øverst staaer han i sit Folk.

Ha, Utgards skumle Fyrste! Du har Ret. Vel est

Du hæslig; stridt Dig luer Haarets røde Busk,

Og Diet skjæler grønt og lidet. Sandhed dog

Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,

Der, naar den vil, kan styrte Valhal. Utgards Drot!

Du skal ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?

Beundre skal Du, frygtende beundre mig.

Kan Roes og kan Beundring kiebés vel for dyrt?

Han skued steds med naadig Dnk paa Lofe; stolt

Som Aferne. Men tøver, Stolte! giver Tid,

Kun Tid. Jeg styrter Valhal. Ha, men tro kun ei,

At Du skal heste Frugten af mit Arbeid, Du.

Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,

Ja, selv jeg mig paa Hlidstiaf sætter, Odins Stol,

Og løser Midgardsormen, Fenrisulv og Hel,

Og bryder hver en Kænke. Frihed i min Stat!

Uhindret Stormen brække skal i Skoven ind,

Dg Havet lystigt blande sig med Bundens Gruus;
 Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
 Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat!
 Har Bierget ikke lyst at staae, da styrte det,
 Om end det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
 Men rast til Sagen! — Hisset staaer af Kampefielb
 En Blodsteen, bygt for Frigga; flux forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordist Mø, og loffe Frigg
 Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tidt
 At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en sager Mø, gaaer hen for Blodstenen, kaster sig paa :
 med opstrakte Arme og raaber:)

O, Frigga! Du

Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs=
 Beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
 Hidfalde Dig! O let en Elsterindes Bryst!

Frigga (aaenbarer sig).

Hvad vil Du, stakkels Pige? Du anraaber mig!
 En Elsterinde? Frigga raader, veed Du, ei
 For Elstovs Magt. Til Freia maa Du vende dig.
 Men Freia tidt er grusom; Halvparten af
 De Slagne, veed Du, deler med Valfader hun.

Lofe.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigga.

Saa sig din Nød! Hvi stælver Du? Jeg har dig kjær.
 Uskyldigheden smiler af dit lyse Blik.

Lofe.

En fælsom Skæbne truer, Guders Dronning! mig.
 Min Veiler ligger udstrakt kleg paa Leiet hist.
 Hans Hoved brænder, vældigt Febrer raser. See
 Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
 Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mand.
 Han raadte mig at tage det Uskyldigste
 Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang,

Hvorved var aldrig hidindtil Mistanke vaft;
 Det hød han offre Luens Kraft. „For denne Røg,
 Saa var hans Ord, „vil Svendens Feber snarlig flye.“
 Men hvad er vel uskyldigst her af alt paa Jord?
 Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
 Hvorpaa er hidtil selv ei faldet mindste Tvivl?
 Hvor veed jeg det? Min Hjertesorg er stor, som før,
 Hvis ei din Viisdom, Moder! underviser mig.

Frigga.

Seer Du paa Holmen hisset i en gammel Geg
 En Misteltein, et let udsprunget smidigt Skud,
 Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did?
 Den holder ubetydeligst af alt paa Jord
 Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tvivl
 I selve Tvivlens Lime. Tag, og brænd den flur!
 Thi skøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Lidt volde store Dvaler. Brænd til Afte den!
 Saa flyer med Svendens Feber Friggas sidste Frygt.

Lofe.

Af, høie Moder! varme Taarer takke Dig.

Frigga (ræfter ham Grenden).

Saa vie da nu til Jordens Flamme denne Vaand!

(Hun forsvinder.)

Lofe (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flamme vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartaler kommer ud af Fjeldkloften.)

Lofe.

Hvordan? I hove frem Jer alt ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!

Lofe did, Lofe did

Sig dit Blik vende flur imod Sol! Lofe hvor

Findes Ildglands nu, findes Straaler?

Her er mørkt som i Nat; her er Nat som i Fjeld,

Som i Fjeld, som i Biergshal.

Maanen sort nu som Kul ruger tung
 Over Solglarhav, over Dagglandsvæld;
 Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fryd. Hu hu!
 Sig har Roserne luft, sig har Liljerne luft,
 Som ved Midnat.
 Er det mørkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
 Alle Haner ved Hal.
 Hil Forbouts Søn! Hil Laufeyss Søn!
 Vi vil tiene Dig froe.
 Ikkun byd!

Lofe.

Dg hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa dit Spyd, paa dit Spær
 Sætte dræbende Staal,
 Sætte speilglat Jern,
 Sætte Dødsodd.

Lofe.

Nu saa velkommen da!
 Nu saa velkommen hid,
 Sver en Biergmand velkommen hid!

Choret.

Nu har Utgard snild
 Stiult Dag med Nat;
 At ei Alfser skal see,
 At ei Baner skal see,
 At ei Alfser, ei daglyse Alfser skal see
 Denne Daad.

Lofe.

Saa vær flink, vær flink
 Nu Du Dællinger, Dør,
 Nu Du Dvalin, Dulin,
 Nu Du Fielsvid, Frost,
 Nu Du Blindvid, Blaun,
 Nu Du Nidi, Nain,

Nu Du Andvar, Lust;
Hver en Dværg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
Ildgnist af Staal!
Alle Dværge nu rast, alle Dværge!
Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
Trommer, Hamre! paa Staal.
Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydstift!
Det er steet, det er steet! Gja hil Dig, hil!
Nu er Staalsodd sat, nu er Spær spidst!

Lofe.

Hav Tak hver Tusmorkets ruslende Søn.

Choret.

Nu vort Risleband hid! Vort Risleband hid!
Som vi røved i Aftes, da Dug faldt paa,
Mellem Grter og Biffer
Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et uskyldigt Barn frem; en Dværg støder Spydet i dets Bryst,
og larer det sidde.)

Choret.

Har Du Gispet hørt?
Det var snart forbi.
See nu hærdes dit Spær
I det rislende Blod;
I det barnlige, lunkne,
Dunkle Blod.
Slig en Daad kan selv
Gjøre Staal haardt.

Lofe (drager Spydet ud af Barnets Ligg).

Haver Tak! Haver Tak!
Til min Dont jeg gaaer;
Til min Dont, til vor fælleds Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,
Bragende, knittrende, spovblaa Biergild!

Og betving med din hvirvlende,
 Gnistrende, dræbende
 Flamme den dæmrende Sol.
 Nu skal i Hofers og Viliers Sted
 Lygtemænd blomstre!
 Nu skal i Floden
 Rinde sybende Beeg, for Vand.
 Utgardelofe!
 Hil Dig vor Konning!
 Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn,
 Da styrter ned med tusende Gnistregn
 Bifrost=Bro.
 Ha, grønspaglede Slange! jeg seer
 Hvor Du børster den æddrede Mus=Myg.
 Sling Dig i slime,de,
 Knugende, kvælende
 Bugter om Aulathor!
 Dypær fraadende Flab,
 Hylende Fenris!
 Slug Valfaubur til Utgards Fryd!

Chor af Menneſter; en Dffergode.

Goden.

Forstummer Aſurs dødelige Sønner brat!
 Det luer klart i Dftens lyse Purpurfant;
 Nu nærme Valhals Guder ſig. Ret ſom naar ſeent
 Om Natten Maanen bræmmer Sølvſkyens Kant,
 Saa ſidde de, en ordnet Stjernefrands, i Ring
 Paa Skyen, der ſig ſænker ned mod Wimers Lund.
 Forlader Dfferſtenen! Flyer i Skiven ind,
 At Himlens Lyn ei ſtraffe ſkal forvoone Blif.

Choret.

Har de vældige Guder
 Med Velbehag ſtuet, med Glæde fornummet vor

Ven og vor Dfferild?
 Da med Himmelspragt luende
 Venligt de Herlige
 Dale mod Jorderig,
 Nærme sig Herthas Lund. —
 Har den dustende Røgsky
 Paa Sommerfugl-Vinger med Falkenes Driftighed
 Nærmet sig Valastialf?
 Da, i Taager indhyllede,
 Langsomt de Mægtige
 Nærme sig Dfferet,
 Smile fra Skyens Kant.

G o d e n.

Daarlige Tro! Forsængeligt haabende
 Bryst af Støv! Ha hvad vover Du?
 Skulde Muldets Røst
 Nfer og Nfer
 Vinke fra Valhal,
 Samlet til Midgard? —
 Viger! Hyller Jert Blif
 I de foldede Hænder, og viger!
 Skuer ei op til de
 Flammende Straaler;
 At den ildhvasse Piil ei
 Lugter Jer Diefteen.
 Skotter kun langt fra, langt fra,
 Giennem mørkefte Krat
 Fiernt, forblommet til Guderne.

C h o r e t.

Olding! Du taler
 Biidoms Ord.
 Et giælder det Afturs
 Børn, naar forenet den
 Hellige Skare ned=
 Svæver fra Valhal;
 Ned over Regnbuens Bro,

Med over Bifrost, Buen, den
Snyfoldstribed', fiæktihvælvede.

Obin har faaret
Mimers Lund.
Nu Aserne slokviis
Valhallas Hvalvinger
Stolte forlade.
Hurtigt de nærme sig.
Rider paa Sildetand Freir,
Ager paa Guldfarm Aukathor,
Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær
Kommer Valhals Glands, den fortærende.
Flygter ind, flygter ind
I den dæmrende Bøgskov! Kiol'st
Ode de fugtige Urter, og Svalhed
Trærnes Ly; at Bindenes Vinger
Styrkes kan, som med døende Gisp kun
Nat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu, ved vor Forsigtighed, befriet fra
Din Frygt, o Søn! Du smile kan ad Nattens Skræk
Og Drømmens Truselskilled; da ved Guders Gød
Og Alnaturens, Intet efterstræber Dig,
Saa glem din Lungesind! Lad den mørke Dæmringsfy,
Der ruger om dit Afsyn, flygte bort; som Damp
For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye,
For den tilbagevendte stærke Sundhedskraft.

Baldur.

De verler af, de store Lider! Intet er
Evindeligt i Livet; selv det Længste kun
Er langt og intet mere; bag det tykke Slør,

Som stuler Livets Udspringkilde, stuer selv
 Et Gunders Dø; — mod det evighede Væld
 Et Solen fort; — dets hellige Beslutning seer
 Et Odin udi Mimers Brønd, og Nornen ei
 Ved Urdurs Kilde. Laaget kun paa Vølgers Kant
 De nærmeste Bedrifter øines størbedæft.

Frigga.

At drømme vaagen sømmer sig ei Odins Søn.

Baldur.

Dg raader da vel Sielen mægtig for sin Drøm?
 Kan den bestemme Drømmens Grændser? Byde den:
 Saavidt, saalænge virke du, og længer ei?
 Den samme Nøst, som varsled mig i Nattens Stund,
 Mig varfler end. Hvordan forståer jeg, Frigga! Dig?
 Thi snelt har Du foragte lært, hvad, meer end mit,
 Dit Hierte nylig hardt betog.

Frigga.

Fordi jeg veed —

Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
 Har Drømmens Lant tilintetgjort. De stige ned
 Ad Bifrost hæsset. Dokbelt herligt straae de,
 De glade Guder; alle, Baldur! elste Dig,
 Dg fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
 I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
 Dit Liv ved Odens hellige Magt betrygget er
 Mod hvert et Vaaben, ville de, ret som til Spot
 For Drømmen, tungtbevæbnet, fiendtligt mod Dig gaae.
 Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
 Mod Den de høiest elste; for at Jothunheim
 Dg Verdens Kreds beundre skal din Guddomsmagts
 Ufaarbarhed. — Thi flygte lad din Kummer brat,
 Dg spild ei længer Festens Fryd, som offres Dig!

(Sun gaaer.)

Baldur.

Sun gaaer, den Ubekymrede! Min ædle Ven!
 Min Broder! Du som altid var mit Hierte næst,

Vil Du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed,
 At længer ei sion Freias Lust jeg aande skal —
 Ha, vil Du da, mens Valhals Aser, efter Skif,
 Omvandre trende Gange Lunden, glæde først
 Din Broders Hjerte, qvæde ham en Afstedssang?

Bragi.

Ha, Baldur! til at synge hører Mod, som til
 At stride; men Du muntret slet kun op mit Mod.

Baldur.

Du mindes vist den Midnat vi paa Klippen sad,
 Og skued over Kattegat til Veiregaard;
 Da Hiartvar dræbte Grolf, hin gode Danerdrøt?
 Vi mægted ei at hindre Skiæbnens Harm, vakt
 Ved Helges Blodstam; men da bleg Dankongen faldt
 Bag Skoven i sit Adelsblod, da greb Du varm
 Den gyldne Harpe; blankt som Stiernen i det Blaa
 Dit Die funkled; see da digted Du en Sang. —
 Siig, Bragi! naar din Baldur falder, som Kong Grolf,
 Vil Du da, ved hans Død begejstret, høve lydt
 Din Røst og slunge Drapa ved din Broders Liig?

Bragi.

Det sværger jeg ved Iduns Frugt, ved Suttungs Miød:
 Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav,
 I Nattens tause Sorgfuldhed, og paa hans Høi
 Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
 Rundt om hans Bautaftene Harpens Toner skal
 Som Afer spørge; men naar Sangen endt jeg har,
 Da skal de sidste stærke Greb i Strængens Guld
 Slaae Harpens Strænge sønder; og den brustne Lyd
 Forkynde Verden, at det bedste Hjerte brast.

Baldur.

Saa rør den, før den brister! Glæd mig sidstegang.

Bragi (ved Harpen).

Hvad vorder Afa-Bragi,
 Naar Baldur blegner?

Hvad Bækkens Bølge vorder,
 Berøvet Blaahed,
 Og hvad en Veiler vorder,
 Hvis Mø begraves;
 Et Landskab, uoplivet
 Af Nitenglandsen.
 Det siger jeg for Sandhed:
 Hvis Baldur svinder,
 Kan stum kun Bragi Harpen
 Paa Egen hænge.
 Naar Fromhed meer ei flammer
 Og Sielen fylder,
 Hvad spørges vel om Sang, hvad
 Om høie Toner?
 En kold, en bister Grumhed
 Vil tidselgrønnes,
 Og rædsomt snart sig reise,
 For Skønheds Rose.
 Spring da, du Stræng i Harpen!
 Forstummer Sange!
 Naar Sværdet slaaer paa Skjoldet,
 Naar Skjoldet stralder,
 Da dæmpes Harpens Dirren
 I Disarsalen.
 Men tier Harpens Toner —
 Ha, fæle Tanke!
 Vil Vold sig ind og Vildskab
 I Valhal trænge.
 Thi hvad er Glands og Guddom,
 Hvis Godhed svinder?
 Og tier Sang, da trives
 Ei Ubletræet;
 Ei Idunsfrugten fagert
 Med Saften fylbes.
 Da synker Odins Storhed,
 Som, Thor! din Styrke;

Dg Freias Skionhed falmer,
 Dg Friggas Fylde.
 Da gustnes alle Guder
 For Gifstens Wædder;
 Dg rædsomt Buen runger
 I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,
 Staalbedækkede, hielmomhyælvede,
 Spydbevæbnede, sværdomgiordede,
 Nærme sig nu, med paataget
 Umeent Bisterhed, drabelig
 Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
 Han, med ubedækt Linding,
 Guldhhaarfager, uskyldig,
 Venter i Kredsen dem.
 Fredens Egqvist i Haand,
 Hovedet hældende,
 Blyfsomt, fast jomfruelig,
 Venter han Legen, som dieryt nu
 Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt, giver Agt, hvor Odin hist
 Stærk, paa Gangeren, ottfodtravende,
 Høit med Gagner i Haand mod Skjerne,
 Skynder sig did, og støder sit
 Blanke Sværd imod Bryftet paa
 Fredens Baldur, Baldur hin Gode. —
 Men med upuklet Hvælving
 Bugner Bændret som forhen.
 Nu kommer Mufathor!
 Miølnir, Hamren, i Haand;
 Hovedet kneisfende,
 Mandig, fast, ja trodsfende
 Sugger han Guden; men uskadt
 Smiler Baldur som hidindtil.

Nu styrter Freir, forbi paa Sildetands
 Lyftguldbrøstede Ryg, med Sværdet
 Krummet og høit og klegt,
 Som den funklende Maane paa Himlen;
 Svinger sin Glavind, som
 Rødbrune Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Speilglatte Staal, mens forbi han
 Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freia forbi paa Gyllenkarm.
 Lyfthenflagrende Lokkerne svæve,
 Flættet med Steen og med Søl,
 Som de blinkende Stierne paa Himlen.
 Rosen hun svinger, som
 Sneehvide Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Duunglatte Kind, mens forbi hun
 Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
 I Lundens Baggrund?
 Nderst i Kredsen de holde sig,
 Tager ei Deel i Gudernes Kamp, i
 Gudernes Glæde.

Ha! det er Asa-Loke med Hødur.
 Naar Guder frydes,
 Græmmer sig Loke misundelig;
 Hødur er blind, han lytter kun langt fra,
 Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
 Nærmer sig Hødur; han taler.
 Rader opmærksomt os da fornemme,
 Hvad Gift med sit Ord han i Festen blander.

Lofe.

Hvi stander, Asa-Hødur! Du saa tankesfuld?
 Hvi deler Du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
 Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
 Det giælder intet mindre med den hele Leeg,
 End ret med Fynd at hædre Valdur. Elsker Du
 Ei meer din kiødelige Broder, han som laa
 Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst?

Hødur.

Hør Lofe! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
 Er Dig, som taler, — lad i No mig staae! Gaf bort!

Lofe.

Hvi vender Du mig Ryggen? Harmes Du, fordi
 Jeg hialpe vil at drive bort din Kiødsomhed,
 Mens, under Legen, alle Guder Dig har glemmt?

Hødur.

Forgiftigt, som en Dgle, stikker hvert dit Ord.

Lofe.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig.
 Selv Freias runde Silkebarm blev Dig en Braad,
 Hvis elskovsfuld hun trykked sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnensort, som ruger om
 Mit Die, noksomt Vanheld? Kommer ogsaa Du,
 Bestandig at forøge Skaden hadst med Spot?

Lofe.

Bed Ygdrasil! ved Urburs Væld, ved Mimers Brønd!
 Hvor Vølgen ruller over Skiæbnens Magt sit Slør,
 Jeg spotter ei, jeg ærer Dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
 Jeg tog i Glæden; onde Lok'! ha, som Du ei
 Fuldvel det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
 Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adstilt har.

Lofe.

Dg kan ei Deel i Glæden dog Du tage? Kan

Ei Balburs Kraft din Hyldeing Du, som hver en Gud,
 Bevidne med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
 Imod hans Liv, skøndt blind Du est?

Hødur.

Uværdig Navn

Af Snildheds Usa fører Du, som taler saa.
 Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Løse? Først
 Er det mig jo forborgent, hvor min Broder staaer;
 Desuden har jeg intet Bærg ved min Lænd,
 Som andre Guder. Hælt som Barn, og Hælten som
 En Diding, sneehvid, karnligsvag, behandles jeg.

Løse.

Et Bærg? Vaaben Usa-Hødur mangle skal
 Du længer ei. Din høire Kæmperhaand mig ræk!
 Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
 Et høieligt, et smidigt nysfremspiret Skud,
 En bladløs Vaand, en vandig raft opløben Green,
 Der kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did,
 Som Snylteplante i et gammelt Egetræ.
 Den har jeg brudt og staalbefæstet; sikkert er
 Det kun et ringe Vaaben; men mod Balburs Liv
 Heel svagt jo hvert et Vaaben er; og al vor Daad
 Gaaer ud kun paa at vise Verden syndigt hans
 Usaarbarhed og Guddomskræfter. — Løb nu til!
 Vi! Jeg vil styre Farten Dig. Saa! Lige til,
 Med Spydet stivt, i uforandret Retning strakt,
 Som nu i Haand, Du træffer sikkert Gudens Bryst.
 Det styrker Glæden mangefold, naar muntert Du
 Saa løber frem. Det smertes Odins Børn at Du
 Est ene, Hødur! vranten, mørk; men see de først
 Slig overgiven Idræt, da forsvinder brat
 Den sidste Sky, som fløre vilde Glædens Sol.

Hødur.

Nu dennegang er Mening dog i Løses Ord.

Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer mit Maal?

Løke.

I Mørket, Hødur! ravnefort i sorte Nat.

Hødur.

Bespotter atter Du min Blindhed, falske Svend?

Løke.

Bed Hel, jeg sætter mere Bris paa den og Dig,
 End paa den bedste himmelklare Sommerdag.
 Løb nu kun til, min Hødur, Mattens blinde Søn!
 Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer Du.
 De lee, de høie Guder. Hører Du? De lee
 I Himmelfryd; bring Fryden da i Hui og Hast
 Til Glædens Spidse! — Hødur har bevæbnet sig.
 Stat stille Baldur! at hans Spiud Dig ramme kan.
 Han er din Broder, Baldur! han vil vise Dig
 Sin Venfabs-Hyldest. Hødur stod nu til! Forbaus
 De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see,
 Bevæbnet med sin fiøre Stang at rave frem;
 Thi blot af Broderkiærlighed i Festens Fryd
 Forglemmer han sin Kammers Dval, og sætter sig
 For stolte Guder Latter blot, den blinde Gud.

(Hødur løber til og gienneborer Baldur med Midelsteinen, saa at han flux styrter død til Jorden. En stum Forfærdelse betager Guderne. Løke sniger sig bort.)

Hødur.

Nu? Træf jeg? Hvorfor tier I? Gik det forbi,
 Udleer mig i det Mindste! — Ha, dog tier I hver.
 Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, sig,
 Min gode Broder! Thi Du est den Gæste,
 Som deler Hødurs Dvaler og som trøster ham;
 Siig, fløi mit Spyd med magtløs Surren, Myggen lig,
 Dit Bryst forbi? ha, eller tørnede det, og sprang
 Usmægtigt som et Haglforn fra din hvalte Barm?
 D svar! Den Blindes Hylde, har den vredet Dig?
 Han tier. — Sælsomt! Førstegang i Verden blev
 Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.

Ha, Spottens Fader, onde Løse! tal da Du!
 Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
 Er stedse rede, synderligt hvor haanes kan. — —
 Men alle tie! — Alle! Her er tyft og taust
 Paa Gunders Tingsted som i gamle Kongers Grav,
 Som paa en Valplads, Dagen efter Slagets Stund.
 Men paa en Valplads svingrer i det Mindste jo
 Dog Kragens Røst om Dødens Søn. — Ha, Frolddom! Ha,
 Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk, midt i en Drk,
 Og Bølgen pladser trindtomkring min vaade Fod.
 Ha, Fader Odin! Moder Frigga! Svar mig! svar!

Frigga.

Ulykkelige! Du kalder Guderne? Forstum og fly!
 Ewig være Du forbandet, Morder! nu af Gunders Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg, min Moder Frigga, Du forbander mig?

Frigga.

Jeg blot ei, men alle Guder; fly og skiul Dig for mit Blik!

Hødur.

O, Medlidenhed! hav Medynk med mig arme blinde Mand.

Frigga.

Brodermorder! i dit Hierte var det fort som om dit Blik.

Hødur.

Igentag dit Ord! Du talde, tykkes mig, om Brodermord?

Frigga.

Bedst Du ei, hvad Du bedrevet har, Du forte Nattens Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stjerner! Hvorfor staaer jeg her i Vand?

Frigga.

Dette Vand, hvori Du træder, er din Broder Baldurs Blod.

Hødur.

Knus Afader mig! o knus mig! styrk mig ned i Nattens Støv.

Frigga.

Ewig skal Du leve, bøde stedse for dit Nidingsværk.

Hødur.

Nu saa brænde Nastronds Flammer Hødur, hvis hans veed sin Daad.

Frigga.

Hvorfra fik Du dette Spyd, som trængte sig i Baldurs Bryst?

Hødur.

Har jeg dræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fik Du Spydet? Hvad har skyndt Dig til
din Daad?

Hødur.

Det har Asa=Lofe. Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig bestrevet, hvordan dette Spyd han fundet har?

Hødur.

Han bestrev det som en ringe Vaand opvoret paa en Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O min Søn!

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe Blod,
At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulyksaligste!

Frigga.

Bort nu Krands fra Friggas Linding! Flagrer vildt nu mine
Haar!

At fortvivlet Jorden kan den forgesløse Moder see.

(Sun gaaer.)

Hødur.

Have hen i Mørket vil jeg, evig i en evig Nat,
Paa de fierne, nordre Klipper, i det aldrig søgte Fjeld;
Der vil jeg bestandig sørge; thi en altfor grusom Last
Har jeg thyngt paa mit Hierte: Broder=Mord, forladt og blind!
Ei den usleste blandt Jordens Sønner ussel er som jeg;
Thi hans Dval forgaaer med Døden; men hvad ender Hødurs
Dval?

Saa modtag mig da, du golde Drken! i dit kolde Skib.

Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne Klippeblof,
Bleg og mat og gruble taus, med Haand bestandig under Kind.
Fiernt skal Havets Skipper see mig der, og sige Skibets Mænd:

See! der sidder Nattens Hødur, og begræder Baldrs Død.

Ewig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind.

Saadan vil jeg ubevægelig forvente Magnamorf.

Dg naar Havets milde Kilders Sødme vorder ram og salt, —

Det er Asa-Hødurs Taare, som har blandet sig med den!

Dg naar fære Suk om Natten stønne græsfeligt fra Nord, —

Det er Hødur, Nattens Hødur, som begræder Baldrs Død.

2.

Baldur i Helheim.

En Herold.

Dpmærksomt hører! at I vide maa hvordan
 Valhallas Guder funde sig i Baldurs Død
 Og i hans Tab. Først blev en Løshed, som naar seent
 I Sigtun Folket lyttet med beklemte Bryst
 Paa hvad en Vala vil forkynde. Kort derpaa,
 Da hørte man en Gulken som af Børn, der græd;
 Dog det var ikke Børn, men Guder. Skiondt han taug,
 De klare Taarer trilled over Odins Kind
 I Skiæggets Loffer; tydeligt hans Aand indsaae,
 Ved denne gode Baldurs Død, Valhals Forliis.
 Iyr hylede vildt, som Fenris, naar i Nagnamørk
 Sin Tryllekænke brudt han har; thi Baldur var
 Sagtmødighedens blide Vaand, som venlig bandt
 Krigsgudens Vildskab. Som en stille Foraarsregn,
 Der rigt befugter Jordens stienne Blomsterbed,
 Og høier alle stolte Straae mod Jorden ned,
 Saa græd Gudinder. Auk-Thor var den Enefte,
 Der ikke græd; som ellers Skyens Ild, han stød
 Sit Blik fortvivlet giennem de nedhængende,
 Fortrukne Bryn, og knuged Miolnir hart, og tog
 Sin Broders Liig paa bredden Skulder taus, og gif
 Til Stranden, fulgt af Aser og Asynier.
 Der blev nu Baldur strinlagt, mens en talrig Flok
 Af rige Guder, og af Biergets Jetter selv,

Var Dievidner til den sørgelige Færd.
 Der stod hans Skib, den fromme Gud, der blev han lagt
 I Iysen Brynie; selv i Døden saare stien,
 Og venligt fra den hvide Bølge rullede ned
 De blege Loffer. Alfur lagde Hamp og Beeg
 Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, Baldurs Skib,
 Fra Landet skulde skydes ud i vilden Sø,
 Da vilde Jorden give Slip ei paa sin Ven,
 Den gode Baldur; ingen Gud, selv Afathor,
 Var mægtig nok at skyde Skibet ud fra Strand,
 I Havets Dybhed; Armen sank, som hæved sig,
 For Sorg og dyben Kummer. See, da pludselig
 Treen frem en Her, saa grim som Hel, af Jettens Flok;
 Hun reed en Uly, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
 Hun tændte Ilden hurtig; men da Ilden slog
 Mod Himlen, see! da segned ned af Hiertesorg
 Den skønne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Sind
 Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
 Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
 Og bar det hen paa Ilden. For hans Kæmpes fod
 Løb hendes Dværg, og vimsed, græd og hylede lyd;
 Ham sparkede den forbittevilde Gud paa Stand
 I Ilden med sin Kæmpes fod; hans Hierte slog
 Som Havets Bølger i en Storm; han ændsed ei
 Sin Daad; han tænkte kun paa Død og Undergang.
 Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
 Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
 Da nærmed sig med travel Jil og Smil paa Kind
 Tetinden for at skyde Skibet ud. Hun skød;
 Det skedte med en saadan Fart, at der gik Ild
 I Kiødens Træ; saa hurtigt løb det ud fra Strand.
 Da hæved Thor sin Hammer, vilde Heren dræbt;
 Han paaftod, at den svære Kraft, hvormed hun skød,
 Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes hun.
 Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
 De høie Guder stode, stirred giennem Graad.

Til Etibet, i hvis ranke Mæster Luen slog.
 Som nu det foer paa Dybet ud, da led et Suk
 Fra Jordens Klipperister alle; men med dump
 Dg rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
 Dg alle Haner galed; Himlen mørknedes.
 Da gungred Havet; og af Havet Vgir stød
 Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
 Indsvøbt i Tang, og Lindingen med Gruus bedækt.
 Fælt hvined de paa Dybet, tykt for deres Mund
 En Fraade stod. Men Ilden mellem Bølgerne
 Slog op i Natten; trende Gange lued den.
 Men som den lued, tabte den sin røde Glands;
 Dg sidstegang var Luen klar, som Maanen; klar
 Som Stierneerne paa Himlen. Vældig op den steeg,
 Men som den steeg, da sprang fra Jorden den, med Klang,
 I Lutter skønne Gnister, og i samme Stund
 Var Himlen fuld af Stierneer, tændt af Gnisterne.
 Som nu de høie Guder kummerfulde stod
 Dg saae til Himlen — see! da traadte Freia frem,
 Med liliehvide Kinder, med det gyldne Haar
 Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
 Halvblottet, og paa nøgne Fod; med Kiærlighed, som
 Kun Smerten vakte, treen hun flur i Afers Kredse.
 Dg som nu alle Guder vendte Blikket hen
 Mod Elstovs Disa, vinkte med sneehviden Haand
 Til Lyd hun flur, og spurgte med sin søde Røst:
 Hvor er i Afers Skare vel den raske Gud,
 Som dristig Freias Kiærlighed vil købe med
 En tapper Daad? Hvo vover sig blandt Guderne
 At ride ned til Niffelheims bælmørke Nat,
 At bede Hel tilbagegive Baldur? Hvo
 Det vove tør, om intet end han retter ud,
 Vil Freia lønne med sin Elstov. — Men da treen
 Hermoder frem, den raske Svend, og raabte høit:
 Hvo gaaer i Døden ei for Freia? Hvilken Gud
 Vil ikke redde Baldur? Hvilket Hierte dybt

Ei røres over Valhals store Brodertab?
 Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os
 Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
 Som saa han taled, svang han sig paa Gullintop,
 Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
 Da smilte Freia giennem Taarer, Guld hun græd,
 Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
 Gudindens Smil, og spored Odins Ganger. See,
 Da svandt han flur bag Fiildets Kloft; han styrte sig
 Igiennem Hulens forte Svælg, hvor Veien gaaer
 Ned i de Dødes Rige, fik den raske Gud.
 Nu har i Taager taus indsvøbt sig Nfers Flok,
 Og venter i Valhalla Svendens Atterkomst.

Niflheim.

Hel. I Baggrunden Hulens Skygger. Modgudur.

Hel.

Hvad vil Du her? Hvi kommer Du fra Giallerbro,
 Som Du skal vogte? Røgter Du ei meer med Flid
 Dit Kald? Du havde fuldelig, ja vel fortient,
 At jeg med forte Bylde og med Pest dig slog,
 Til Straf, Forvorpne!

Modgudur.

Frue! stands dit Hjertes Garm.

Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
 Din Hal vil vorde hiemsøgt af en felden Gæst.

Hel.

Det sømmer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
 Min Tærne Sagtegangerste, sligt Bud at gaae;
 Ei dig, som fattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkeviis,
 Med søvniq Svæven, som en dunstbetyngt Sky,

Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mø
 Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog,
 Dog komme tidsnok, inden Skyggen famler hid;
 Men jeg — der hurtigt flyve kan, som Lummersot,
 Kom dog kun stakket før den sære Gæst, der strax
 Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser Dig?

Du taber Veiret over at beskrive Hel
 Et blodløst Skygebilled.

Modgudur.

Lofes Datter! Taal,

At dristig jeg modstiger Dig; thi dersom han,
 Hvem nys jeg saae, en Skygge kaldes bør, da bli'er
 Vaarsolen selv en dunkel Blet i Himlens Drk.
 Ha, Svendens Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
 Som brændte mig i Diet; og hans Læbers Nøst
 Fik Broen til at vakle, mere Hestens Trav.
 Ja, med langt større Bulder rumled Broen huul
 Blot under Hestens otte Høver, stælved meer
 Svagt under ham, end da igaar fra Slaget kom
 Fem Skarer Døde.

Hel.

Labner Dennes Lunge-Blomst

Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
 Rødt spulmer, som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
 At klæbe sig som Igle til hans Læber fast,
 Og sugge dette varme Blod! Ha hvilken Lyst!

Hel.

Sælsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi, uden lang Tids Spørgen, traved han
 Rast hen ad Dødeveien; og da Hesten kom
 Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,

Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev;
 Nei, utaalmodig Gyllensporen hug han i
 Sin Ganger, ottesodet, og i samme Stund
 Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern;
 Dens Guldsto rørte flygtigt selv ei Bortens Odd;
 Hvor ellers Døden staalspids venter trudselsfuld
 Hver overmodig Kæmper, som Dig, Hel! til Trods
 Vil hid sig trænge, før din Skjoldmø Langsomsot
 Har kysset og beblæst ham med sin Mandes Stank.

Choret (i Baggrunden).

Med Gru nu Jorden gungrer
 Ved Gangertravet;
 Fast stiller denne Skjalven
 Min løse Skygge;
 Thi let den fiere Larve
 Ved Larmen brister;
 Dog flyer nu døsig Drøm mig,
 Som Nat for Dagen.
 En lys, en vældig Straale
 I Mulmet finner.
 Hvor varmt du vederqvæger,
 Du Livsens Bælde!
 Han kommer, thi det knager
 I Biergets Kroge.
 Hvor friskt hans Die flammer,
 Hvor uforfærdet!
 Men af! tilbage træde
 Jeg maa i Laagen;
 Thi dette Blus forblinder
 Mit Blik i Døden.

Hermod.

Staaer jeg dog omsider i den vidtberømte Hal?
 Men hvor lummert her og mørkt! Jeg øiner knap min Fod.
 -Hvo er den, som sidder, grim og bister til at see,
 Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knokler bygt?

Hel.

Det er Hel, Forvovne! giæste tør Du Dødens Mø?
Frygter ei at hendes Lunger Dig forpeste skal?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Dren og det brede Sværd,
Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Dumdriftige!

Hvad har hid Dig loffet? Hvo er Du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det skal jeg Dig sige; men hør dog først din Giæst!
Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
Giennemstrømme Biergets Hvalving! Sikkert har Du ei
Aabnet dine Vinduer længe; thi af Fugtighed,
Muggenhed er Hulen opfyldt; Murens grønne Væg
Vidner altfor vel om saadant; neppe Falken kan
Brænde; desigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger qvæler, dufter mig,
Som en Blomst i Morgenrøden, for en Jordens Mø.
Ei den er for Livet brygget; men i Helas Sal
Kinder ikke Sundheds-Blodet, og snart mærker Du,
Hverdan Dødens kolde Binger overfygge Dig.

Hermod.

Grumme Dronning! neppe gaaer saavidt din skumle Magt.
Meer end Luft behøves til at qvæle dette Bryst.

Hel.

Ha, hvo est Du da, som vover Dig i Graven ned?
Ei af Alfurs Væt oprundet, da Du blegner ei.
Driftig har Du oversprunget, fræk, mit Sprinkelværk;
Bed min Lærskel Snuble stødte selv Du ei din Fod.
Dertil kommer, at Du kneiser over Jordens Mænd,
Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermod.

Har Du aldrig hert om Hermod, Odins raske Svend?

Hel.

Det er Dig?

Hermod.

Ja, Dødens Dromning! Hermod gjæster Dig.

Hel.

Megen Hæder viser da min Hal, Du Valhals Søn!
Hvad har bragt Dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermod.

Kan det undre Dig, at Guder sege Niffelheim,
Nu da bedste Valhals Asa, Hel, Dig gjæstet har?

Hel.

Ei frivillig kom han, Hermod! bringer ei, som Du,
Med sin funde Guddomsvarme. Skyggen fandt herved.

Hermod.

Siig mig, Hel! hvor er min Broder? Viis mig, hvor I
staa

Hel.

Hist iblandt de blege Larver sidder øverst han.

Hermod.

Ygdrasil! Er dette Baldur, Hel! Du viser mig?

Hel.

Baldur er forsvundet, det er Baldurs Skygge fun.

Hermod.

Baldur! Kiære Broder! Kiender Du din Hermod ei?
Alt hvor mat, afmægtigt Diet stirrer døstigt hen!
Hvor er nu den stærke Straale, Ilden i dit Blik?
Hvor en sielden Ungdomsstienhed? Gode Baldur, svar!
Men han svarer ei, han strænger sig forgiæves an.
Baldur! Jeg maa græde, — har Du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som den Døde taler, ei dit Dre naaer.
Som et Dødningsuhrs, en Faarekyllings hæse Røst,
Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd,
Ved hans Side?

Hel.

Det er Nanna, det er Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø! Du fulgte gierne med din Gud,
 Skion og blid og tro som Maanen, der i Elfskovsild
 Ei sin Ben forlader, den langt større, stærke Jord.
 Selv i Døden altsaa stiller Intet Kiærlighed?
 Blege Skygge, ha, Du smiler, lad Dig favne. — Hvi
 Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandesfiold?

Hel.

Rør ham ei, hvis Du ham elsker! Split ei Skyggen ad!
 Smertelig for fiøle Dunst er Barmen af dit Blod,
 Selve Duggen af din Nande; som for Jordens Søn
 Levende paa Baal at brændes. Skaan ham for din Dval!

Hermod.

Dødens Mø, lad Dig bevæge ved Valhallas Ben!
 Giv os atter Baldur! lad Dig røres, gustne Mø!
 Ha, Du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
 Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est Du, Hermod! Du, som kommer i min Sal,
 Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg tiæf mig styrtet ned i Gravens Nat,
 Trodset hver en Fare, for at bede Baldur ud.
 Jeg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; Hver
 Raadte mig derfra; jeg stolte paa din Mistundhed.
 Dødens blege Dronning! Jordens Egn og Valastialf
 Troer, at Du est grufom, kold, som selve Mattens Is;
 Ha, nu kan Du vise Jordens Land og Himlens Borg,
 Hvor der uden Marsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger. Troer Du, at Forfønglighed,
 Qvindlig jordiff Svagheit, overlever Døden selv?

Hermod.

Ved mit Venſkab til den kolde, klege Skygge der,
Hermóds Mund foragter Smiger; han har meent ſit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg ſat mig her til Dødens Mø;
Odin, Baldurs ſtolte Fader, tvang mig grum dertil.
Neppe var jeg voret fra de ſpæde Barndoms Aar,
Før han tog fra Livets Fryd, og ſpærred ſtrengt mig ind,
Til at vogte Gravens Guler, klege Skyggers Flok.
Da mit Dø nu fra Solen ſtiltes, Livets Lyſt,
Da mit Legem i de kolde Haller ſtrumped ind;
Da forsvandt hver venlig Tanke, Blidhed, af min Siæl.
Saadan nu mit Liv hendøſer jeg i ſtummel Harm.
Skiæbnens Retfærd har mig hævnnet, tugtet Odins Daad;
Han, ſom haded mig, fordi jeg mangled Skionhed, født
Hælvten kleg for oven, Hælvten blaa mod Foden ned.
Nu hans Dieſteen, hans Baldur, ſit jeg i mit Næt;
Og dog troer Du, jeg eenfoldig ſlippe ſkal mit Nøt?

Hermod.

I at vorde Underjordens Dronning blev Du født.
Odin ſkientke Dig dit Rige med dit Kongeſpiir.
Retfærdſ tugtende Gudinde, revſer Du med Magt
Alle Jordens feige Siæle, virker, ſtrengte Mø!
At den kielne Yngling ſtrækkes ved ſit rædde Mød;
Og paa denne Maade danner Jordens Kæmper Du.

Hel.

Har Du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunſt,
Svend? og troer Du, Hel er altid end en Qvinde dog?
Jeg maa ſmile ved din Adfærd; ſkiondt det ſmerter mig,
Op at trække mine tørre Læber til et Smil.
Hermod! Ungersvend! Du Bolde! har Du ei den Tro,
At dit Dies milde Straaler, at din Roſenkind
Kunde Dødens Mø behage her, om nok ſaa lidt?
Blid, Du Daarlige! mit Hierte isner koldt og huult,
Som den gyselige Kule, hvor min Stol er ſat.
Derfor ſpar din Kløgt, tilbage drag kun til dit Hiem!

Ingen List kan Hel bevæge. Troer Du ei hun veed,
 At Du stod langt heller borte fiernt fra denne Gal,
 Skilt ved Jordens brede Klipper, ved et bundløst Hav
 Og ved Luftens Strømme, hvis det giældte Baldur ei?
 Ha, nu flynke Valhals Diser! blegt indsynke nu
 Deres Liliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst.
 Baldur ønske de tilbage sig, den skienne Gud,
 Som de længer ei kan fange frækt ved Reflekunst.
 Nu da han er svundet, skænkes Dig et naadigt Blik.
 Siig, hvormange Kys har Freia lovet for din Færd?

Hermod.

Vidste Du, hvad Dval og Smerte Himmel, saasom Jord,
 Koler ved sit Tab, da spotted Du ei Guder meer.
 Men for høie milde Dyder er dit Hierte luft.
 Du begriber ei den fælleds Sorg ved fælleds Tab.

Hel.

Hykleri! og intet andet; flygtig Nyhedsruus!
 Stoltheds Pragt! En falsk Forgyldning! Farve, bleget ud,
 Naar kun trende Gange Solen Jorden har bestraalt.
 Fælleds Tab og fælleds Kummer? Ha, i Lysets Hiem
 Herster Tvedragt, mens der lyves kiærlig Enighed.
 Og at Du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
 Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre Dig!
 Dersom Himlen, Jorden, dersom hver en As og Alf,
 Asfurs Børn, og alle Stene, alle Dyr og Træ'r
 Baldur græde vil af Helheim, med en fælleds Sorg,
 Vel! da slipper jeg mit Bytte; skænker ham igjen.

Hermod.

Mener ærligt Du det Løfte, Dronning! som du gav?

Hel.

Bed den Liiglugt, som bestandig flyder af mit Spiir,
 Bed de sultne Kragers Hylen over Nadslet; ved
 Brustne Blik, ved dødblaae Negler, Gravens kolde Sveed —
 Jeg har meent mit Ord.

Hermod.

Nu aander selv i Niffelheim
Hermod mere let end nys i Valastjalfens Gaard.

Hel.

Fryd Dig ei for tidligt Hermod! Altfor snare Fryd
Kunde giere Smerten større, hvis den stuffet blev.

Hermod.

Staaer det kun til Oververdnen, ei til Utgarðs Drot,
Saa er Valdur frelst, saa er Valhallas Rummer endt.

Hel.

Saa forlad, forhadte Gud! mit Rige da paa Stand.
Lidet vist din læffre Gane vilde kildres, hvis
Hel til Gæst Dig lod, hvor Bordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegfot Koffen. Skynd Dig, drag herfra
Til dit Valastjalf, og meld dem mine Løster der! —

Hermod.

Jeg gaaer. — Men først min Broder, Asa=Baldu! først
Lag mit Farvel, og trøst Dig i din Gensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrem
Har dannet Floden, paa hvis salte Bover Du
Kan atter sætte Hringhorns Kiel, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; Du haaber ei.
Ha, tal et Ord, hvis muligt det Dig er, saa tal
Til Hermod, før han Dig forlader. Baldu, tal!

Baldu.

Hvad Brag og Bulder? Baldu er forsvundet. Viig!
Fordunstet er den lange Drøm. Her drømmes meer.
Forstyr ei Sønnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermod.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
Af Jorden, falde sammen i en Oltids høi
Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
De fast har staaet mange hundred Aar, og trygt

Omhyvelbet Kruffens Afte. — Baldur, sig, hvortil
 Slig sorgfuld Vise? Dvæd en munter Glædesang!

Baldur (tier).

Hermod.

Du tier. Ha, den frække Kraft, Dit Ungdomsmod
 Er i den fæle Hule slukt; men sikkert skal
 Det atter lue, naar de bedste Verler snart,
 Daghyset eier, naar de hellige Laarer har
 Løstkiøbt Dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
 Giv mig, ifald Du mægter det, et sikkert Tegn,
 Som jeg kan bringe Hlidstials Herre, til Beviss,
 At virkelig i Helheims Sal Hermodur stod.

Baldur (rækker ham en Ring).

Hermod.

Du gav mig Ringen Drupner, som Hærfader paa
 Dit Bryst henlagde, Rigets Bryd? Det Tegn er godt.
 Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
 Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt,
 Hel, ved dit Løfte, stedse meer fordoble sig.
 Jeg gaaer. Thi denne sørgelige Skyggesty,
 Hvori jeg stander, dæmper næsten, stiondt ei reent,
 Min funde Glæde. Snarlig rinder Ungdomsblod
 Igien i Baldurs Aarer, i hans fromme Bryst.
 Farvel! Jeg iler at forkynde Glædesbud.
 Snart vil en fælleds Kummer avle fælleds Fryd.

Chor.

D hvi gif han, hvi gif han
 Bort? Hans Straaler husvaled mig;
 Og hans liflige Røst mig
 Vakte blidt af min ængstlige
 Feberflummer.
 Nu bespænde mig atter
 Ængstlige Drømme. Mit Hoved
 Svimler. Et evigt
 Fald jeg stuer. — Jeg styrter

Med af et Laarn! — Jeg vil reise mig
 Op for en Morder og flye; men kan ei.
 Manden drager jeg tungt, som naar i
 Livet min Mund
 Dybt under Sønnen i Bolstrets
 Duun sig forvirred.
 Hu! Hvad er det? Hu!
 Nu begynder Legen paa ny, med
 Rangler af Dødningsknokler og Fløiter af
 Hule Laarbeen,
 Trommer af strallende Pandestaller.
 Hvad omspænder mig?
 Hvad nedtynger og qvæler mit Bryst?
 Hvor hun griner, den klaahvide Hel!
 O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Nei! denne Sorg udholder ei min Moderbarm.
 Skiondt Haabet vinker, trøster, skiondt ved Hermod's Ord
 Jeg veed, at denne store Dval vil vende sig
 Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
 I tausen Gal blandt klege Guder. Vidste de
 Den Fryd, som forestaaer dem, vidste de, som jeg,
 At hver en Laare bringer Balbur mere nær
 Til Valhal, mere fiern fra Niflheim; — ja da var
 Det dem Umulighed at sørge; Helas Liff
 Vandt Seier da. Thi klart jeg stuer Herens Sind:
 At sørge for at glædes — hvor urimeligt!
 Saa tænkte hun. Men hode skal hun for sin Liff,
 Og miste Byttet. Enilde Hermod! Bolde Svend!
 Tak være Dig, at daarligt ei Du med en svag
 Letsindig Tunge spildte Friggas sidste Haab.
 De veed det ei, de høie Guder; alle troe

At tabt for evig Baldur er, og derfor dybt
 De græmmes, derfor græmmes hele Jordens Land.
 Thi ei var det nødvendigt ved Herolders Røst
 At byde Sorg for Baldur; nei, hans tause Død
 Har, mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang,
 I hvert et Hjertes dunkle Braa raakt Sorgen frem.
 Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løvter; dog
 Det dæmper ei min Kammers Magt og Hermods ei.
 Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiæbnens Mø
 Langt forud løbe, — knuge Hjertet ofte meer,
 End Lærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
 Med langsom Gang og bærer Slæbet. — Thi naar hist
 Jeg seer dem tause sidde, klege, Haand paa Kind,
 Med stive Blif at gruble; naar jeg Freia seer
 At sønderlide sine lange, gule Haar
 Med disse Hænder, kryftet af nysaldne Snee;
 Naar Odin selv paa Glidstiaf midt i al sin Glands
 Nedslagen grubler; naar hans Die, som tilforn
 Var Kildevæld for Kraften, i det stolte Stin
 Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
 Med modløs Skiælven, før saa sikker, famler mat
 I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Stræng,
 I Aftnens Dunkelhed og Laushed; og naar Niord
 Høit hylet fra sit Noatun; da tykkes mig:
 (Endstienet jeg kedre veed det) denne store Sorg
 Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
 Af nogle Timer. Rundtomkring Hler=Ugirs De
 Har Havets klege Piger sat paa Sandet sig;
 I havgrønt Klæde viklet og med Muslingstal
 I vaaden Lok, bedrøvet sidder Vølgenes Mø,
 Og, mørkeblaat, er Diet fuldt af Laaren klar.
 Hvor mildt den stille Foraarsregn paa Bøgens Blad
 Med Glindsen glider! Freia græder i sit Slot
 Af Luft. Jeg seer din Laare, hvor den falder luun
 Paa mine Blomster. Ak, den høier Roserne!
 Alt er saa thyt. Det muntre Bildt selv standset har

Sin Gang. See! Hinden hisset staaer og stirrer stivt
 Med Graad i Diet; from=ensfoldig er dens Sorg.
 Naturen græder. Hulde Lø! hvert Blad til Jord
 Sig løier. Sneglen selv paa Træets runkne Bark
 Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
 Og offerer i et Dieblit sit halve Livs
 Besværliglange Reise. Fuglens Sørgesang
 I Aften toner med langt mere mat, langt meer
 Beemodig Klagesmeltning. Selv det haarde Fjeld,
 Som klotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
 Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
 Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands. —
 Men hvilken Sang jeg hører fiernt! Den nærmer sig.
 Den hylder Sorgen, kruser dog ei vild og barst
 Med rædsom Støien; Blidhed huldt har dulmet den.
 Ha, det er Jordens Piger, er en talrig Flok
 Hyrdinder; langsomt nærme de sig Lunden alt.
 Bag Lovet vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsfer nu, Faar! hvor I vil,
 Løber paa Fjeldene
 Bildt, og bræger om Læ
 Uden at finde det.
 Løb, mit Daggelam! løb!
 Medstyrt for Ulven, og
 Blød kun frit for dens Tand!
 Ei begræder din Død jeg meer.

Ik, thi min Baldur er død!
 Og da den Hellige
 Faldt, da blegned med ham
 Al min Lyksalighed.
 Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
 Hvor nu Hyrdindernes
 Ven, som smilte saa mildt
 Salig Fromhed i Alles Bryst?

Ofte ved Tusmerkets Tid,
 Naar jeg lag Lovene
 Sad, med Haand under Kind,
 Kom han fra Bakken hist;
 Kom saa faur og saa stien,
 Spurgte mig smilende:
 Mø! hvi grubler Du der?
 Fryd Dig! Du skal en Veiler faae.

Af, han er død, han er død!
 Og jeg skal aldrig ham
 Skue; min Ungling saa stien,
 Rank og beloffet, ei
 Kommer i Skumringens Tid
 Mere fra Bierget; thi
 Kold er for evig og kleg
 Nu den Løbe, som trosted mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Dalens Mø!
 Dit Hjerte, som en rolig Kilde, hvælvet om
 Af hvide Lilier, qvælber i en stille Gang;
 Og gaaer det høit — da staffer sig af Diets Blaa
 Den stegne Vølge Luft, som Graad, paa røden Kind.
 Let præger fælleds Sorg sit Stempel i dit Bryst.
 Men ogsaa Du vil lide ved min Baldurs Drab,
 Og ofte sande bittert, seent, af altfor seent,
 At Kiærlighedens fromme Gud er død, naar der
 Du finder en Forræder, hvor Du ventede vist
 En trofast Veiler. — Ha, men stille! Hist jeg seer
 Den stionne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
 Omkring hans Skulder hænger i et kroget Baand
 Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
 Jeg seer det Sværd, som Hofud kaldes. Rast han gaaer.
 Hans Løbe trækker med et venligt Smil sig ind,
 Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
 Hvad driver Dig, Du snilde Gud! til denne Lund?

Heimd al.

At vogte Broen troligt er min Guddomspligt;
 Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
 Som fødte mig til Verden, mit Forretningskald;
 Naar Jomfru Nød og Jomfru Guul og Jomfru Blaa,
 De tre fornemste, stadigt underholde kun
 Bestandig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt
 For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
 Med hine. Blat umuligt var det mig idag
 At overstue Jorden med mit Falkeblik;
 Thi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha, Du, hvem Balhal kalder sin aarvaagne Gud,
 Du, som har mindre Søvn behov end selv en Fugl,
 Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som nær;
 Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar;
 Siig, saae Du Sorg og hørte Klynken Jorden om?

Heimd al.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd! det klarer atter op i Østens Kant.

Heimd al.

Den fryder Dig, den store Dval, o grønne Frigg?

Frigga.

Saa frydes ikke Jordens Land ved Morgensol.

Heimd al.

Har Blisdoms Gaade stult sig kag dit Guddomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit Sind!

Heimd al.

Med Tausshed maa jeg skildre Dig den tause Nød.

Frigga.

Din Tausshed flinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimd al.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog?

Frigga.

Den stærke Regn skal flække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber? Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer Dig til at forkynde, Heimdal! Dig.
 Fuldbend den Glæde, Du har vaft i dette Bryst,
 Men vogt Dig for Letfjndighed! og mindes vel:
 Ved Letfjnd tabte Jorden Baldur; kun ved den
 Sik Mørkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor stig,
 Er dette Bud, Du bringer Frigga, virkelig
 I Sandhed talt? Hvad eller kasted Du dit Ord
 Uagtsomt hen, og tyder det: at rundtomkring,
 Gaavidt Du overfuer Jordens Land, er Sorg,
 Sorg mellem Ligegyldighed, fløndt meeft af Sorg?
 D svar!

Heimdal.

Din Udfærd, Frigga! blier en Gaade mig.
 Mit Ord var sanddru! Alting sørger, hvor man feer.
 Høit elstes Baldur; alle Hjerter græmme sig.
 Kun — ha, men det fortienet at bebudes ei.

Frigga.

Kun? Dæfte Du med Haabets grønne Foraarsløv
 En Morderdolk? Har Gift Du gydt i Suttungs Mjød?
 Siig, flulde Du i Iduns Uble Dødens Drm?
 Kun? Ha Letfjndige! Veed Du, veed Du, at et Kun-
 Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forftaaer Dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hierte hidfer Sorgen op;
 Det maler forte Billeder. I Harm Du troer,
 At burde vredes over Jordens Kulde; troer
 At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
 Fornummet Lokes Udaad har, og sørger ei?
 Nei, Odins Hustru! Hver, som er at agtes værd,

Henslæber som en Nattefygge langsomt sig,
 Og søger Gensomhed og Mørke, for i No
 At give det beflemte Hierte Luft. Kun Een —
 Frigga.

Forstum! Ha, Ulyksalige! forstum og fly!
 Heimdal.

Jeg tier, Guders Dronning! lyder taus dit Bud.
 Frigga.

Nei, tale skal Du, støde Dolken i mit Bryst.
 Heimdal.

Hvornæd har jeg forsyndet mig mod Frigga, Dig?
 Frigga.

O Heimdal, tøv et Dieblif, en liden Stund.
 Heimdal.

Til Veemod vender hurtig sig din Vredes Harm?
 Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst!
 Heimdal.

Ved Tale bedst jeg ender hver ugrundet Frygt.
 Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? Hvo sørger ei?
 Heimdal.

En Enefte! — Det var som havde Skiæbnen selv
 Didhen den Sorgeløse sat, for desto meer
 Ved dette Modsat Sorgens Kraft at tyde med
 Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl
 Midt under Somrens Luunhed ned i Lilien; saa
 Fordunkles stundom Middagssoelen. Hvor jeg saae,
 Der havde Veemod over Mørkets Nidingsdaad
 Sit Berleklæde kastet; tusind Laarers Dug
 Husvæled os mod Heklas Brand. Kun fiernt i Nord
 Mit Die standsed ved et egent Syn; thi der
 Med puffet Røg og Krykkestav, bleg paa en Steen,
 Jeg fandt en Dvinde sidde; fortsforbrændte Fjeld,
 Med gustne Fyrrestammer, hvælved stummelt sig
 Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod

Et Kiær, hvor Vandet mosefjurt bevægtes blot
 Af Frøer og Ludsler; men om Biergets golde Tind
 Svang Flagermusen ækkelt hen sin lodne Krop.
 Og over Hulen ruged dybt en fulsort Sky,
 Som skjulte Maanens brede Lys; een Straale kun
 Faldt giennem Risten, dybt i Hallen, hvor hun sad,
 Og leged paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
 Hun der og rokked; som hun rokked, nymmed hun
 Med hæsen Stemme tidt igien den samme Sang.

Frigga.

Gientag den Sang! Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usfelt Nemme, hvis Sukommelse
 Slig stakket Wise glemte strax. Hun igientog
 Den uophørligt; rokked alt imens paa Steen.
 Med Krop og Hoved villed i et fulsort Slør,
 Med gule Maanskin paa den klegtindfaldne Kind,
 Sad hun, et Spøgels saare lig ved Midienat,
 Paa stunkne Bauta.

Frigga.

Heimdal, hendes Sørgesang!

Heimdal.

Hun sang: „Med tørre Daarer Dof begræder hardt
 Den skionne Baldurs bratte Død og Valinsart.
 Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.“
 Og saadan gif det igientaget, altid fort.
 Men Frigga! — thi jeg seer Du klegner, — sig, hvor kan
 Slig ussel Dvind forfærde vel din Guddomsstæl?
 Gudinde! Men hun hører ei. Ha, kan en Her
 Nedslaae dit Sind? Du, som tilbedes af en heel
 Livsalig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!

Dog at Du ei fremdeles i din Tilfredshed
 Skal bryste Dig af Styrken, medens Frigga bleg
 Fortvivlet river af sit lange Hovedhaar,

Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne Graad.
 „Hvis hele Verden sørged,“ saa var Helas Ord,
 „Da skulde Baldur atter sive Lysets Kraft.“
 Og Alting græd — og Friggas Hierte trøstede sig;
 Men Een har rolig, ligegyldig hørt hans Død;
 Og, som den Grummes Laarer, er nu Haabets Væld
 For evig spærret. Nu, først nu er Baldur dræbt!
 Du tier Heimdal? blegner; har Du hørt mig? Svar!

Heimdal.

Hvornæd, Du evige Gudinde? Læbens Røst?
 O kun det allerstræffeligste Bildheds Giald
 Fra Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,
 Var Svar, som her sig sømmed. Ha, men, Moder! end,
 End er ei Timen kommen. — Baldur! der var Haab
 Og Mulighed? Og Heimdal stod med kold Foragt,
 Og skued den Misgierning, som har kundet Dig
 Til Dødens Gal med Evighedens Kænker fast?
 Nu Straf og Død! Nu Straf og Dval! Thi denne Her
 Er sendt fra Underverdens Kæmper; det er klart.
 Jeg slagrer op til Valaskialf, snelt som en Orn;
 Og Snotra, som er viis og klogtig, pønsse skal
 Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Dval.
 Saa vil jeg græde, Baldur! naar min Laare meer
 Ei hjælpe kan Dig, end den kolde Morgendug
 Et Træ i Sommertørken, vil jeg græde dog;
 Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro
 Da straae giennem faldne Graad, for Jordens Børn;
 I klare Striber Farven lue; paa sin Bro
 Skal Heimdal staae med Giallerhorn for Mund, og der
 Uroffelig, fortvivlet vente Ragnamørf.

Hermod (kommer.)

Umag Dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Alt Daaden rygtedes i Valhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekjendt og straffet er den hardt paa Nidingen.

Heimdal.

Forkynd, hvad sig tildraget har, Hærfaders Svend!

Hermod.

Den Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Fjeld,
 Hvor gustne Fyrrestammer sveied, hvor et Riar
 Af Ludser rørtes, hvor den lodne Flagermuus
 Sin stumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen falbt
 Fra Skyens Rist i Gulen, paa den klege Kind —
 Den Her var Loke Laufeyson!

Heimdal.

Ha, onde Lof!

Saa har da paa din Dndskab nu Du Kronen sat?

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Gdles Drab.
 Med tørre Taarer Baldurs Død han kold begræd.
 Men da paa Hlidstjalf Ddin saae hans Nidingsværk,
 (Thi hvor formaaer Forvandlingsknuft at blinde vel
 Den høie Hlidstjalfs Gramur?), see da sendte flur
 Han Alfur ud at gribe fat Forræderen.
 Da flygted Loke til en Hal paa Fjelsefjeld,
 Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der
 Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lar,
 Og stulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
 Da toge Guder Fiskegarn; (han havde selv
 Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
 Thor Garnet holdt paa denne Side Stranden, men
 De andre Balhals Guder hisset. See, da sank
 Til Bunds, bag Flodens runde Steen, Forbryderen.
 Men, thngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank;
 Da smutted ei den falske Niding længer bort.
 Thi ud til Beltestedet vaded Thor, og greb
 Ham fat; og skændt han smidig frummed sig og gled
 Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre, holdt
 Den Stærkes Haand dog sikkert ham i Galen fast.
 Da blev han, uden Naade, hen i Gulen bragt,
 Hvor Stene stummelt hvælve; hvor kun Slangers Lyd

Er hørt; hvor Dunsten sniger som en Morder sig;
 Hvor Maanens hule Døie titter stundom kun
 I Loftets Hul; hvor Døglers flætte Tæppet blødt.
 Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
 Der blev han strakt. Hans Sønnen, Bali, Marske, stod
 Og saae derpaa. Da trylled moren til en Ulv
 Den hifre Odin Marske; da med Ulvs Natur
 Begavet nu han lugted Kiød, da sønderfled
 Han graadig Bali, før hans egen Broder, grumt.
 Med Sønnens Larm til Fjeldet Odin Løfe bandt.
 Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
 Den anden med hans Lænder, tredie mod hans Fod.
 Men Skade tog en giftig Snog, og fæsted den
 Nær oven Løfes Hoved, at den dryppe kan
 Udi hans Dine sin Forgift; dog Signi staaer,
 Hans Viv, og græder, stiondt han lidt fortienet det,
 (Dog deler gierne Dvinden trofast Mandens Kaar);
 Uttrættet holder over ham sin gyldne Skaal
 Hun trolig, at Forgiften ei skal Diet naae.
 Men er den fuld, da gaaer hun kort at slaae den ud;
 Imedens drypper Giften mellem Løfes Bryn,
 Og forarsager ham en saadan Dval, at fælt
 Net som en Orm han krymper sig. Paa denne Viis
 Han ryster Jorden i sin Krampe. Deraf kom
 Den Skælven, som Du nys fornem, og ofte vist
 Fra Tid til Tid fornemmer efter denne Dag,
 Ledfaget af hans hule Brøl fra dyben Grund.

Heimdal.

Seer Du den høie Moder? Læs i ædel Sorg
 Som en Bjørninde, der sit Foster mistet har,
 I Lunden Skygger vandrer hun med tunge Skridt,
 Med Diet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!
 Forstyr ei hendes Gensomhed; thi ene den
 Og Tiden læge kan det dybe Hierteskaar.

(Heimdal og Hermod gaae.)

Frigga

(vaagner af sin Grublen, og træder lottende frem).

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
 Det kun en Klang i Dret? Odin! Ygdrasil!
 En Skare nærmer sig af Asfurs Søner hid,
 Til munter Dands, ved Vibers og ved Frommers Lyd.
 Har Raseri bemestret sig da Jorden reent?
 Den standser ved min Blodsteen, danser trindt om den,
 Og synger Glædesfange Lydt? — Ha, frække Flot!

Choret.

See fra dit hellige
 Fænsal, o Moder! vor
 Lyft og vor Munterhed.
 Høit dine Søner sig
 Fryde ved Haabet, som
 Glæder dit Hierte nu.

Frigga.

Ha, Formastelse! hvad?
 Støvets Drm! Du vover at nærme Dig,
 Munter i Smil,
 Munter i Gang,
 Jordens forbittrede Dronning, mig?
 Og Du klegner ei for min Magt?
 Og Du frygter ei, at min Haand
 Skal Dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Ord
 Drey, som en Luftning i Vaar,
 Bliffenes Sky.
 Bleg, nedbøiet, ved Arnen jeg sad,
 Aftebestrøet,
 Siunken i Dval;
 Da kom hurtig den vingede
 Gud Hermoder og trøstede mig.

Frigga.

Herster da Vanvid — ja

Banvid, Banvid hersker blandt Guderne.
 Han fortrosted Dig, han?
 Daarlige Flok!
 Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graab, at min venlige Laarestrømt
 Skulde kiobe den fromme, den elskte
 Gud af Graven.

Frigga.

Har Du venlige Laarer grædt?
 Nu saa græd, nu saa hyl
 Bittre, salte Fortvivlelsestaarer.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
 Tal, jeg besværges Dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Dovres
 Kampeklipper,
 Væltet for Graven er;
 Is, som i Grønlands Nat, nu
 Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
 Tal, jeg besværges Dig, tal!

Frigga.

Evig for Dig
 Baldur er tabt.

Choret.

See, hvad forkynder Du?

Frigga.

Evig er flukt
 Fromhedens Ild;
 Tusmørk, fludfulde Stormvind
 Ruger, hvirvler sig trindt om min Jord.

Choret.

O Bee!

Skækkfuldt er ei, som dit Ord,
 Heklas Fjeld,
 Naar det brøler i Matten og spher,
 Naar det rækker af fraadende Svælg
 Lungen i Blod.
 Nær ei knuser den gloende Steen,
 Som dit Ord.

Frigga.

Ewig for Dig
 Baldur er tabt.

Choret.

Bee, hvad forkynder Du?

Frigga.

Gufsten, grulig og gul
 Ruger nu Hel, den blaahvide Drage,
 Steds aarvaagen, skælende hister
 Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Gruus er
 Midgard's Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Dval
 Ynfes jeg meest over Dig.

Choret.

Siunken i Gruus
 Er Midgard's Stad!

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Jeg lyder Dig, Dronning!

Frigga.

Aftebestrø
 Lindings Guld!

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.

Udriiv, Olding! dit Skæg!
Saar, i din Dval,
Pige! din Barm.

Choret.

Ja! thi min Baldur er død.

Frigga.

Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig!

Choret.

Bee! Bee! Bee!

Frigga.

Selv fortvivlet, forlader
Frigga Fortvivlelsen;
Selv i haabløs Sorg, den
Haabløs Sorgende.
Haabløs — Ha! thi for evig
Baldur er tabt!

(Hun gaaer.)

Choret.

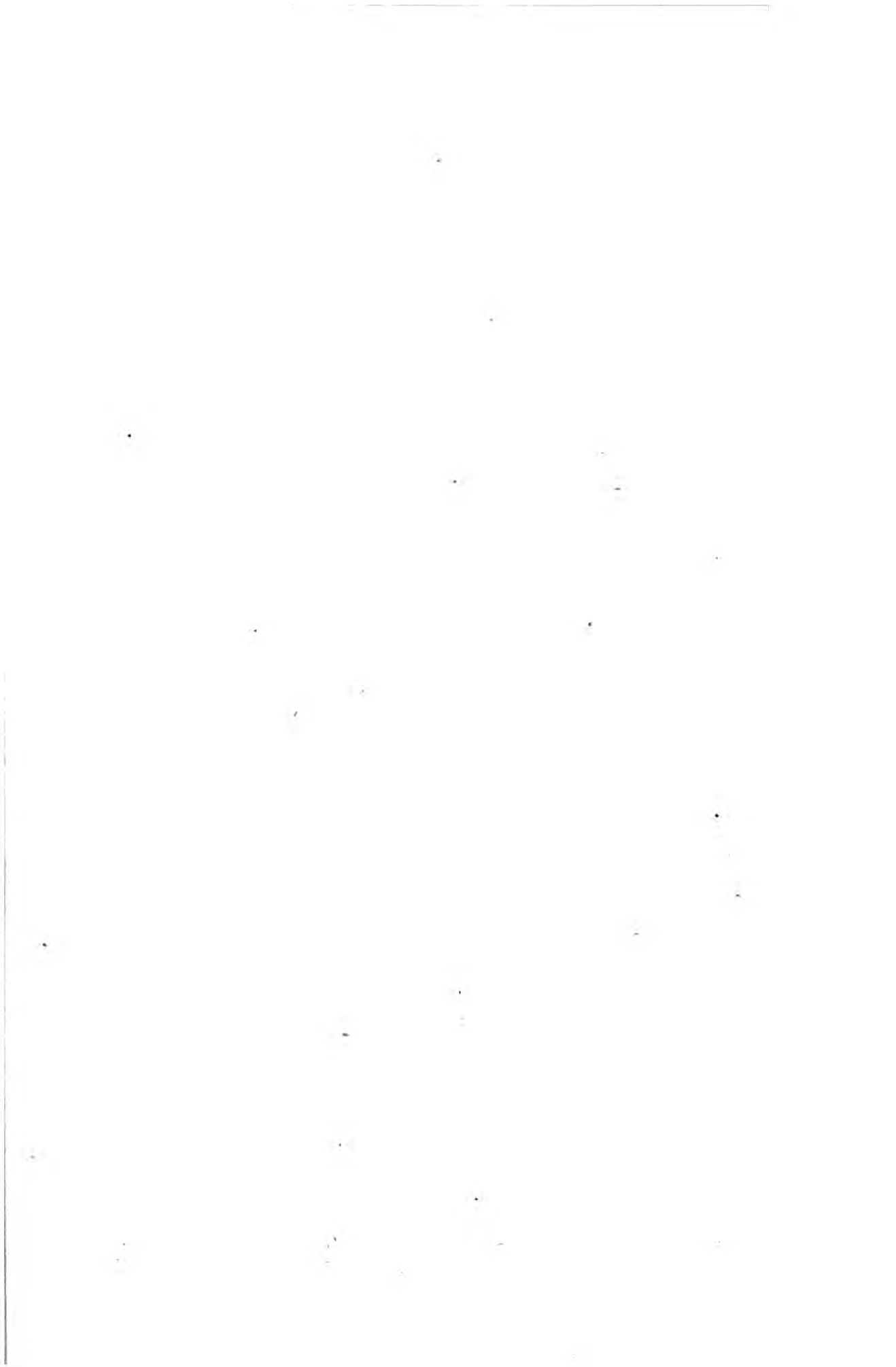
Siunken i Gruus er
Midgarðs Stad!

Spaaqvinden **Bala** træder frem.

Ei for evig! Du fortvivler, og i din Fortvivlelse
Trænger Du med sorgfuldt Dje slet igiennem Tidens Slør,
Høie Frigga! Jordens Dronning. Men den gamle Bala spaaer,
Hvad i Nordens dybe Kilde hun ved Stierneglint har læst.
Lofes Ondskab længe seirer, det er vist; og Grumheds Nat
Dækker Afernes Bedrifter, saa dem Jorden glemmer fast;
Men naar dybt den gamle Verden siunken er i Tidens Mulm,
Løfter stærk Alfader Jorden græsgrøn giennem Havets Skum.
Thor er dræbt, men Mod og Styrke, Gudens Søner, dræbtes ei.
Afa=Baldur, Afa=Hødur vaagne da, som Dag og Nat,

Sætte sig i Lund og tale broderligt om synden Old.
Dg der ligger, som et Brætspil, næsten skjult i høie Græs,
Tryllet om til gyldne Brætter, den forsvundne Heltetid.
Da har Solen født en Datter, som er mere faur end hun.
Rebdet har en Mand og Dvinde sig fra Verdens Undergang.
Lif selv vorder Stammefader til en ung forædlet Slægt.
Mufthors Hammer, Asa-Baldur! Du forvandler til et Kors,
Dg i Kraftens Sværd sig slynge Fromheds Lillier, Yduns Frugt.

Langbårderne.

(1826.)

Personerne.

Enio, Benilernes Konge.

Gambaruf, hans Søster.

Ebbo, } hendes Søner.
Afi, }

Butle, }
Dumble, } Helte.
Jarmerik, }

En Diding.

En lille Dreng.

En Herold.

Chor af Kæmper og Hofgoder.

Handlingen foregaaer i Densyøfel i Jylland.

En Lund i Skoven.

Snio med Kæmper.

Snio.

D mine Sønner! Fædrelandets stærke Mænd!
Dyb Sorg nedtrykker Snios Aand, Jer Vaabendrots;
En Mand, hvem ellers Nød ei høier Nakken let;
Hvem selv I valgte, løftet høit paa blanken Skjold.
Dog intet gavner Manddomsmod og Tapperhed
Mod en usynlig Fiende, sendt fra Jothunheim.
Ihi her det gælder ei, med Asa=Bragis Sang,
I Helterækker, bryniedækt, og Skjold ved Skjold,
At møde Sæxer, eller Bretlands Snekkeslof.
Nei, frygteligt i Mulmet kogle Trolde,
Sendt' Jotland, som den stummelblege Hungersnød.
Da vore Fædre drog fra fierneft Asaland,
Frivilligt Ostens rige Goder misted de,
Men bytted gierne Daddel=Frugt og Rosers Flor
Med grønne Rug, der trives bedst bag Vintersnee.
Ihi daglig trænger, Asathor! din Søn til Strid;
Og hvor han ei kan kæmpe meer mod Meumester,
Han kæmper mod Naturen, slutter aldrig Fred;
At magelig Dorsthed sløve skal ei Armens Kraft.
Men nu har Moder Frigga, med det grønne Skrud,
Forladt vor Halvø, med sin Lindings Arkrands.

Nu sidder Hel paa Heden; mens den golde Blæst
 Genhvirvler Sandet over Markens brune Lyng;
 Og snart forvandler Hungren os til Skrantninger.

Choret.

Saa var Alfaders Bud,
 Alt med tærende Sot, karmqvælende Dødsfrygt,
 Straffes, i Helheim's mørkeste Braa,
 Nidingen skulde, som skælvende svag,
 Feig, miskiendte sit Manddomshverv;
 Fordi han med Rædsel, Thor! undveeg
 Dit blinkende Sværd, lynende Spydstaft,
 Skal evindelig Dvalangst,
 I et Dødningsbeens udmarvede Ker,
 Ewig ham true.
 Men hvad forbød, Hlorrida! nu
 Dine lybige Søner?
 Som, paa svageste Bink af Stridshammeren Mjølmir,
 Giorded med Sværd brat mandige Rænd,
 Sabled til Færd høitvridstende Ganger? Stak
 Flaget, i Raa heist, over svulmende Seil,
 Naar din Purpur-Hielmbust visted?
 Hvorfor skal Manddrabs høirode Stænk ei
 Mærke dem til Einheriar meer? Siig
 Hvad vi forbød, at med Foragt Du
 Ryggen os vender, og giver i Vold
 Til en Svartalfs mattende Gjøglen?

Enio.

Mit hele Haab staaer nu til Odins Offerpræst,
 Som hist paa Stenen spaaer af Drens lunkne Blod,
 Og Indvoldsdampen, om der Frelse gives end.
 Men hvad betyder denne Rarm? Hvo bringes mig
 Bagbunden, som en Fange, snørt i Strikkerne?

Butle og flere Helte bringe Jarmerik bagbunden.

Butle.

En Dvertræder, Konning, her vi bringe Dig.

Farmerik.

En Mand, som uretfærdigt lider Overlast.

Butle.

Som spottet uforfæmmed har dit Herrebud.

Farmerik.

Som sig nøiagtig, Konge! til dit Ord har holdt.

Butle.

For at forøge Manglen ei, befol Du viis,
At ingen Mand i Gæstebud, med Ollet meer
Ophidsse maatte Hiernen, til lettsindig Lyft.

Farmerik.

Uviis jeg kalder Den, der stæffer Bingerne
Paa Falken, som han bruger selv til Fuglejagt.

Butle.

Men naar din Frænde savner Korn til dagligt Brød,
Hvor kan Du spille Maltet da, saa hierteles?

Farmerik.

Hvad kommer mig min Frænde ved? Hver voren Mand
Selvstændig sørge for sig selv! Behøver han
En Amme, som med ængstelig Hu ham dier end?

Butle.

Benilers Drot ophæved alle Driffelag;
I denne Nød maa intet Olhorn tømmes meer.

Farmerik.

Den Lov jeg ogsaa lydig har og ærligt holdt;
Thi, stilt fra Flokken, søbed i min Gensomhed
Jeg Ol af Bakken, med en sneehvid Ellestee.

Snio.

Man bragte mig et Budskab om din slette Vist;
Og jeg forbød hver Mand, ved selve Livets Tab,
At søbe, som at drikke.

Farmerik.

Godt! jeg led dit Bud;

Og var i Aftes silde saa beruset dog,
At Maanen knap jeg silte meer fra Stierne.

Enio.

Nu, ved min Ring af røden Guld, stolt Jarmerik!
Saa skal Du døe! Hvo var af Eder Vidnesmand
Til Overtrædelsen?

Jarmerik.

Jeg har intet overtraadt.

Ei træde kunde jeg; overtræde plat ud ei;
Jeg strakte med en ærlig Muus paa Bænken mig,
Dg sov fortræsligt. Nu, med frist Ederlighed,
Paaftaaer jeg kiæk for Dig, i denne Morgenstund,
At Enios Bud er ei af Jarmerik overtraadt.

Enio.

I faae ham drikke, søbe dog?

Butle.

Nei, Herre, nei!

I Ollet brak han Brødet, tog saa Stumperne
Fra Baffen, stak i Munden dem med Fingrene,
Dg spiste sig en Muus, i det han mætted sig.

Enio.

Saa løser ham! Thi han har intet overtraadt.

(Jarmerik løses.)

Gaf, snilde Kæmpe! som din List, din Underfund
Kun bruge vil til Landsmænds Lab, og egen Skam.
For demnesinde slap Du fri og angerløs.
Men næstegang, naar Ollet Dig har gjort til Dyr,
Paa hvilken Maade ligegodt — og drak Du det
Af Luften selv, ved Ilden løst til lette Damp, —
Da hænges Du paa Grenen, som den modne Frugt,
Indtil den stolte Fugl fra Sky fortærer Dig.

Jarmerik.

Gengang maa jeg dog drikke mig en Muus endnu
I dette Liv.

Enio.

Gjør Dig, paa Livets sidste Dag,
Saa lystig eller forrigfuld, som selv Du vil.

Farmerik.

Jeg mener til dit Gravøl, min Venilerdrot!
 Thi Den, som er for Hungersnød saa rød, som Du,
 Døer sikkert først; og store Kongers Hedenfart
 Maa man jo feire ved et lystigt Gæstebud.

(Han gaaer.)

Gambaruk kommer med et stort Dvindefølge. De have alle de lange lysegule
 Haar kramte ned omkring Ansigtet, og samlede under Hagen med Egekrandsse.

Snio.

Hvad komme der for Langebarder?

Gambaruk.

Broder, Du

Har givet os et Fadersnavn. Behold det selv
 For Dig og for dit Folk, det passer herligt sig:
 Med lange Skiæg, naar Alderen tillader det,
 Og med Stridsøren lang Venilen gaaer i Kamp.

Snio.

Hvad tyder dette Tog, min Søster Gambaruk?
 Hvi har, med disse Dvinder, Du kramt Haaret ned
 Om Kind og Hage? Bundet under Hagen det,
 Som Skiæg, med Egens smuktudtungede Foraarsløv?

Gambaruk.

En Nattedrøm, min Broder Snio! spaaede mig:
 Det Folk af Ddin kunde vente Frelse vist,
 Som først i denne Morgenstund hans Dine saae,
 Fra Østens Vindve, naar han tidligt aabned det,
 Mens Duggen faldt, og Fuglen sang paa vaaden Green.
 Da raadvild nu jeg pønsed, traadte Freia selv
 For Leiet mig og sagde: Lad din Dvindeflof
 Mod Østen staae, som stæggede Kæmper, i Morgengry!
 Thi Ddin elster fagerlange Dvindehaar;
 Og han vil undres, naar han stuer dem, som Skiæg
 Paa Helten, dække Brystet. Længe dvæle vil
 Paa denne Glands hans Faderøie, før han seer
 Sen paa den øvrige styggedækte Friggas Jord.

Som sagt, saa steet: Vi stod i Rader mod Osten vendt,
 Og fanged Morgnens første Straaler med vort Haar,
 Som Fiskeren sølverskallet Fisk, i fine Næt.
 Og neppe var det steet, før Odins Offerpræst,
 Der slagter Dvæg i Morgengry paa fladen Steen,
 Henrykt af Dampen raakte: „Frelse vil vort Folk
 Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guberne.“

Choret.

Har da nu Dvinderens Ligt og Dvinderens Skjønhed
 Birket igien, og fordunklet
 Heltens Bedrift? Som da Løke, til Hoppe forvandlet,
 Frelste fra daarlige Løve
 Guberne? Fanged Dig, Odin! med slagrende Gulbhaar,
 Møen igien? Som da Garderiks
 Rinda dig trylled til Tærne; til Orm
 Gundløb hisset i Bierget;
 Hvor den sødeste Mied Du drak af de smilende Dæber.

Jordens Dyksalighed bringe de venlige Disar.
 Takker ei Hjertet for Elstov
 Freia din Magt? Og stænker ei Odens rødmende Frugter
 Livet huldsalige Frikkhed?
 Dvæger ei Sig i sin Hvidarm Thor? medens Saga
 Tegner Bedrifter paa Skjold; medens Girs Rod
 Banesaar leger; og Frigg
 Guldt langhaarede Kornar
 Stænker den grønne Jord, hvor Sangsuglstarerne qvibdre?

Men nu vender Hyggen Du din Slægt!
 Gualtvåsnede Marker
 Savne fastige Græs; dit Ar,
 Huult, uden Meelstof,
 Yder ei kraftigt Brød. Dren forgieves
 Bag Lidslens Bust, bedækt
 Kun af det Sandstøv, som Somrens Blæst
 Rasted, søger sit Ophold.

Dg svag sig slæber
 Skælvende Ganger, som fordum
 Stolt, med det funklende Blik, vrindstende
 Brød i fiendtlige Fylke.

Ingen Sky, med Roser og med Gulb,
 Afkiøende, flygtig,
 Bryder sildige Dvæld. Din Telt,
 Niord! Du ei opslæer,
 Skænker ei liflig Regn. Blomsten oplader
 Sin smægtende Kalk; dens Tørst
 Lædster med Draaber ei sparsom Dug.
 Stoven sænker sit Hoved! —

O Frigga, Moder!
 Over din Slægt forbarm Dig,
 Send vederqvægende Regn! Aukathor,
 Luften fiøl med din Hammer!

(De gaae.)

Ebbo

(kommer alene, i dybe Tanker).

„Et sindrigt Raad, nedsendt en Mand fra Guderne,
 Skal frelse Folket!“ — Var ei saa min Moders Drøm?
 Ja, ja — jeg har det! Bludselig, men stærkbestemt,
 Opstod den klare Tanke mig i mørken Siæl.
 I Havsnød reddes Noget, at ei Alt gaaer tabt!
 Meer knap er Høstens Modenhed end Vaarens Haab;
 Thi ryfter Storm fra Dvisten hviden Blomstersnee,
 At Stammen ei, ved altfor giftig Frugtbarhed,
 Skal tæres hen og visne. — Bort Betænkksomhed!
 Børn, Oldinge — maae dræbes. — Snekken seiler læf
 Paa Verdenshavet, — og med hvert et Dieblif
 Staaer Bandet høiere. Hurtig nu en Redningshiælp!
 Hvad tabe disse Smaa, som hverken kiende ret
 Til Livet eller Døden? Der, — som Dyrene
 Sig Slagterbænken, — nærme dette Leicsted,

Hvor længst og roligst slumres? — Og skal Oldingen
 I Veien staae den friske Mand? Hvi tøver han
 Da med et Spring, som bringer ham i Odins Favn?
 Og tør han ei? — Vel — stød ham ned! — I Balastialf
 Han takker Dig, som Baadsmand, for sin Overfart!

Farmerik kommer med **Humble** og **Butle**.

Farmerik.

Ha Ebbo, Konning Snios tapre Søster søn!
 Langt mere vist end Drotten viis og heltestærk,
 Vi takke Dig! Dit Forslag Alles Bifald vandt.
 Børn, Oldinge skal dræbes! Rundt, fra Thing til Thing
 Dit Raad eenstemmigt samtykt blev af Heltene.
 Nu kommer dog den Dag, da ingen taper Mand
 Tilbeles knapt og farrigt meer sit Mundforraad;
 Nu kan Enhver dog spise, drikke, som han vil,
 Og straffes ei paa Livet, naar det lystet ham,
 At giøre sig tilgode ved det fyldte Horn.

Ebbo.

Forbovne, plumpe Kæmpe! Du fornærmer mig;
 Og jeg forlanger Fyldest for Forsmædelsen!

Farmerik.

Hvordan? Min Ven — min Ebbo, jeg fornærmer Dig?

Ebbo.

Ja, blodigt! Og din Død kun tilfredsstiller mig.

Farmerik.

Hvis slikt er steet, da var det mod min Billie vist;
 Thi ingen Mand jeg sønster meer til Ven, end Dig.

Ebbo.

Og deri, Niding, just bestaaer Fornærmelsen!
 En Farmerik kan aldrig kaldes Ebbos Ven.

Farmerik.

Men slikt, hvad har jeg da forbrudt? Jeg holder jo
 Med Dig i Alt!

Ebbo.

Det maa Du ei!

Farmerik.

Jeg billiger.

Dit Heltforslag.

E b b o.

Derfor bløde skal dit Bryst!

Thi ærligt er mit Raad, skøndt det er rædselsfuldt,
Uegennyttigt, — ledet af Nødvendighed.

Men gierne gaaer til Drab ei Odins tappre Søn,
Som til et Gilde; lumpne Frætheds Overmod
Skal ikke troe at være Biisdoms Rigemand;
Dg vover sig en Morder i en Vædtings Lag,
Da vorder han af dragne Sværd tilbagestødt.

Farmerik.

Belan! Jeg har en Glavind og en Arm som Du,
Dg taaler ikke meer, at Du forhaaner mig.

E b b o.

Mit Ord var kun en Indskrift paa din Bautasteen!

(De tappe, Farmerik falder.)

Var hen, troløse Kæmpe! Flyv til Iothunheim!

Drik med Utgardeloke hisset frovlet Mød!

Du kommer til Thrudvanger ei hos Afathor.

(Gaaer.)

Sofgoderne komme fra Offerlunden.

H u m b l e.

Jeg finder trodsigt, daarligt handle denne Mand.

B u t l e.

Den Heltegierning huer mig, for alle, just.

H u m b l e.

At vende Sværdet mod sin Slægt, sit eget Blod?

B u t l e.

Naar Vædder i en Fingertipp gaaer, afbugges den.

H u m b l e.

Var Farmerik ei tapper Helt?

B u t l e.

En Slange, Hund,

Er ogsaa tappe, derfor dog ei Menneſker.

Humble.

Han vredes over, at man er tilfjends som han?

Butle.

Den samme Handling tidt har høistforskjellig Grund.

Humble.

Men stor er Jarmeriks Venneflokk; den hævner ham.

Butle.

Ei Ebbo's derfor klinge vil med Dinene.

Choret.

O Drotter, fives ei! Formerer ei vor Nød,
Med ydermere Råsen og Uenighed!

(Kæmperne gaae.)

Chor af Goderne.

Asturs og Emblas daarlige Slægt!
Frøet Du til din Undergang
Væxer dybt i dit eget Bryst,
Ormen, i Blomstens Kalk, lig.
Stor, stærk kunde Du vorde,
Hvis ei Lyedragt, fordærvelig opbragt,
Læred din Marv, slog Dig med Blindhed
Kænt, og forødte din skønne Kraft.
Derfor vorer nu brunt Lyng
Over den ranede Kornmark,
Fordi Blougjern vege for Sværdsods
Dræbende Lyn. Og med rødt Blod
Gjødde Du Jorden, som ventede
Hyggelig Pleie.
Men ei for langsomtfurende Bloug
Bredbringet Dre, stærk, drøvtyggende,
Sindigtstribende, spændtes; hvor Hingsten
Stampede, ildøiet, flygtig,
Jorden haard, og besaaete
Marken med Bidslæts
Flygtige Skum.

(De gaae.)

En Olding kommer med en lille Dreng; siden Ebbo med et mindre
Barn paa Armen i Baggrunden.

Oldingen.

Min Fridleif, som paa Farfars Knæ saa tidt har spøgt,
Nu skal vi gaae en Vandringsvei tilsammen, vi.

Barnet.

D gierne vandrer, Bedstefader, jeg med Dig.

Oldingen.

Har ei om Baldurs Breidaklif jeg Dig fortalt?

Barnet.

Hvor Mfer lege?

Oldingen.

Ja, min holde Fridleif! Der
Skal ogsaa Du nu vorde snart en Lysets Alf.

Barnet.

Men først en Mand, paa denne skionne faste Jord.

Oldingen.

Ha, den er ikke længer skion og sommergrøn!
Forbrændt er Marken, Løvet hang med flappe Blad,
Og Kilden klufferyndigt ei til Fuglens Sang.

Barnet.

Saa kommer der en anden Vaar med bedre Blomst.

Oldingen.

Ja, hist hos Baldur!

Barnet.

Du har sagt, der kommer man

Først efter Døden.

Oldingen.

Vi skal alle døe, min Søn!

Barnet.

Men leve først. Jeg gammel vorde vil som Du.

Oldingen (affides).

Ha, stakkels Barn! Hvorledes forberedes han?
Jeg er en Gubbe, Døden ei forfærder mig;
D gierne, hvis det baade kan mit Fædreland,
Vandlilierne mig stiule maae i Herthas Sø!

Hvis Dig jeg kunde frelse blot fra Dødens Skræk,
Min stakkels Gut! meer bitter fast, end Døden selv.

Barnet.

Hvor er min Broder, Bedstfa'er? De bragte ham
Til Dammen hist. Hvad gjør de med ham?

Ebbo

(træder frem i heftig Sindsbevægelse med Barnet paa Armen).

Drukned ham,

Som nyfødt Hund; — men heldigviis kom Ebbo til;
Den Lille strakte Haanden mod min Hellebard,
Som, sænkt i Vandet, redded ham fra Undergang.
Han greb om Spæret. Thor stee Tak! jeg frelste ham.
Der har Du ham tilbage!

(De Emaa omfarnes hinanden.)

Ebbo.

Jeg forbandet har
Et ubesindigt Raad! — Den stolte Hiernes Drøm
Lidt klinger smukt, og Ordet slaaer ei Ordet ned;
Men Barnets Blik i Naen, men den Værdighed,
Hvormed din Skæbne, Gubbe! Du imøde gaaer,
Slaaer min spidsfindige Tanke, som en Træl, i Støv.
Bed Ddin! Skrig og Taarer havde tirket mig;
Men Barnets Blik lag Sivene — Lysalfen lig,
Der Ebbo's Værelse redded, ei sit eget Liv, —
Kuldkastet har mit Forsæt. — Nei, ved Asathor! —
Børn, Gubber skal ei myrdes. Der er Siæl i dem;
Den' visner ei som Blomsten, raadner ei som Frugt.
Frei være lovet! Ilden fik ei Overmagt;
Den første Gnist udslukte selv Mordbrænderen.

Oldingen.

O Ebbo! see nu kiender jeg vor Helt igien;
Thi tapper var Du altid, og om Kraftens Spær
Du villed skönt Høimodighedens Eggegreen.

(Gaaer med Børnene.)

Enio og Gambaruk komme, fulgt af Goderne.

Enio (til Ebbo.)

Skumle Niding; som har ægget op mit Folk til Raseri —

Gambaruk.

Morder, som vil Barnet dræbe! Kiender Du en Moders Dval?

Enio.

Ifke langt fra Oldingsvintren Enio selv, din Konning, staaer;

Vil Du ifke Kongegubben støde selv i Dammen ned?

Gambaruk.

Hvis Du havde flere Brødre, laa mig een ved Moderbryst,

Sødt, med Smil paa Alfæløben, vilde Du ei drukne ham?

Enio.

Jeg udstøder af mit Folk Dig! Skynd Dig i Landflygtighed,

Staa, foragtet, fiernt i Orken, uden Stav og uden Ben!

Vrider Du da dine Hænder, raaber Du til Afathor,

Gid et mudret Kiær Du finde, hvori Du kan drukne Dig!

(Gaaer.)

Gambaruk.

Tidlig misted jeg min første, min hugprude, bedste Søn,

Alti drog til fierne Niger, og jeg saae ham aldrig meer;

Lever han endnu, da følge Moderens Velsignelser

Heltens Idræt! Tog ham Odin? — Ofte har mit Die her

ham begrædt alt, — skal begræde ham, mens dette Hierte flaaer.

Nu jeg mistet har den Anden, — ha, men ei ved bratte Død,

Ifke selv ved usle Sygdom, men ved skumle Nidingsværk.

Sorgen svækker mine Kræfter; men saamegen Kraft jeg har

Dog endnu, at, Ulyksalige! stærk jeg kan forbande Dig.

(Gaaer.)

Choret.

O Vee!

Hun gif bort, og i Harm sin Søn

Vildt hun forbanded. Hun hørte ham ei

Til sit Forsvar tale. Forsærdelsen

Slog ham med Stumhed; Læken den bandt.

Laus, som en Steen paa Heden, i Sand,

Staaer han nu der, uden Rune;

Lyder med Ord ei, hvad han skiuler

Kold i sin Barm.
 Med dødt Blik, som et Ligt bleg,
 Sandsesløs og med Afstands No,
 Smager han Læben, og horer
 Dybt i Græsset sit Spær.

E b b o.

Staae der! Jeg bruger Dig meer ei.

Choret.

Nu bevæger igien Lyd
 Blodløse Mund; Nat-
 Bustene lig, paa
 Lærstuelens Steen; naar
 Gravhvalvingen aabnes.

E b b o.

Har I hørt, min Moder forbandet mig?

Choret.

Uoverlagt var Dronningens Ord; thi
 Dybt fortrudt i din Siel var
 Grumme Beslutning alt. Din Hærstet
 Stiller Dyrer trindt, og forhindrer
 Oldingsdrabet og Barndrab.

E b b o.

I har kiendt mig før; — var jeg slet Søn?
 Var slet Broder og Ven jeg?

Choret.

I Kampen steds Du Staldbroder tro
 Var for din Landsmand; hævned, forsvared ham
 Riæk; gierne dit Spyd laante din Ven Du,
 Naar hans eget brast; og din Ganger
 Stod beredt for den Faldne.

E b b o.

Dg i Fred — hvad dømte man om mig?

Choret.

Uden Pral sad Du i Kongshal
 Blid, lytted til Skialdsqvad,
 Draf Heltens Minni, Kongens Hæder.

Misundelig ei,
Andres Bedrift
Koste Du tidt.

E b b o.

Har for mit Folk jeg
Kæmpet som Helt?

Choret.

Du har Seir bragt, hvor dit Sværd faldt.
Paa din Hielm sad Døden, en vild Grif,
Med kraftige Kløer, frumthvæssede Næb
Og forfærdeligt Die. Din Gangers
Brindsken var fiendt overalt; og din Stang,
Naar langthorte den raged
Over din Floks, gjød Rædsel i Sarers og
Frisers Blod. Dig elsked
Thor. Paa sin Karm fro førte han did,
Hvor din Arm slog Fiendernes Mod.

E b b o.

Men nu rustet i Palg Sværdet!
Og mit Spyd, boret i Græstørv,
Rykker aldrig min Arm atter til Strid.
Ikke nu meer glædes mit Blik, ved
Regnbuen at see, naar Skyens
Brogede Jomfru, naar Heimdal
Med sit Guldhorn kalder til Kamp Thor.

Nu bleg, som en Død, med blottet Linding,
O din lig, da paa Bænkehalmen
Panden han mærked blodig med Geirsodd,
Stiger jeg taus paa Lundens Blodsteen,
Lader i Græssets røde Blomster
Hjude mit Ynglingeblod. Men ingen
Jomfru græder ved Ebhos Nedlag,
Lhi hans Moder forbandet ham!

(Han vil gaae.)

Butle kommer

Gaf ei til Selvmordsbeden, Du vort Fremtids Haab!
 En bedre Skiæbne venter Dig. Venilerne
 Som tvende Hare dele sig; den ene Flok
 Forlanger Oldings-Barne-Drabet; medens hin
 Adlyder Snios ængstligseige Skaansomhed.
 Saa stil Dig fremst i Spidsen for den vrede Folk,
 Og hævn, som sig en Kæmpe tør, Forsmædelsen!

Ehho.

Ja, Butle! ja jeg iler til en ærlig Hævn.

(Gaar med Butle.)

Choret.

Paa letsindige Fugls Viis,
 Fanges Lærken i Mark let,
 Naar det nærende Kornfrø
 Kun i Fælten man kaster. Men,
 Med Forstandsbrug, Menneftet fik
 En udødelig Sial, Alfader, af Dig!
 Som kan stjalne Bedrift. I Glidstjalf
 Lønner Du god Gierning, og straffer
 Dndskab i Nastrond.

Send ham en Lysalf!

At han i Harm Ildgierningsmand
 Border ei grum, til sit Lands Tab.

Ingen styggere Daad jeg veed,
 End Forræderi mod sit Folk
 Og sin Konning at øve. Lad
 Utaknemligt Fædreland
 Lønne min Daad tidt med Foragt,
 Spotte min ærlige Stræben! I Gimle
 Lønner Alfader god Gierning, straffer
 Dndskab i Nastrond.

Hvi af Alle foragtes dybt
 Usa-Løse? Fordi han med feigt
 Hierte vakked, som Sivrer,

Ingen Iothun, heller ei Gud.
 Verligt Fiendskab agter jeg meer,
 End en falsk Ven, end en Troløs.
 Derfor evig, med Skam, Ry
 Brændemærke den Nidings Navn,
 Som sit Folk og sin Høvding
 Svigter i Nødstid.

Men guddommelig Trostak dybt
 Rører min Siel, selv mod en Død vliift.
 Derfor smelter mit Sind Sighn,
 Dokes Liv, der med Sølvfaal
 Stander i ødste Biergkloft,
 Hvor ham til Steen Hug=
 Ormene bandt,
 Hvis forgiftige Draaber hans Blifs
 Rumske Skotten revse. —
 Lykkelig hun hiset i Fænsal
 Var, mellem Friggs Disar; men helst
 Deler sin Mands Dval hun tro;
 Glemmer sin Eensomheds Nød; hører med Laalmod
 Den Forbittredes Skrig; lont
 Af den Visshed, at sin Husbonds
 Nød kærligt hun deler.

Enio.

Jeg kommer og tilstaaer, ærværdige Gubbeslof!
 At mod en hidsig Ungersvend jeg var for streng,
 Som værner med sin Arm, sit sidste Hierteblod,
 I Kampen, for den Arne, der udstøder ham.

Gambaruk bringer Ebbo bevæbnet.

Gambaruk.

Ei Valhals Guder agte paa de Jordistes
 Forbittrelse; naar, som en giftig Feber, den
 Os Liv og Sundhed truer. Det henveires da
 Et daarligt Ord, der, som en Myg i Aftenlund,

Blot ved at stikke forstegang, har tabt sin Braad.
 Nu Ebbo Hielmens hestehalede blanke Kam
 Høit over Isen løfter. Snart hans runde Skiold
 Fremstraale vil af Helterækken, i Slagtingen,
 Som fulde Maane, giennem fortblaa Nattefy.

E b b o (grundende).

Et Offer kræver Guderne; men ei af Børn,
 Og ei af Gubber, Konge! — Deri feiled jeg. —
 Det var af Mænd, der kunde kaste Tærning selv,
 Med stærken Haand, om Livets Binding, Livets Tab.
 Thi skumle Hel, med klegblaae Læber, raser end
 Paa Heden, hvor hun sidder mellem Tidflerne.
 Hun hort maa jages! Men det kan kun Afathor.
 Han vil et Offer? Nu saa lad os offre da!
 Her gælder det ei meer, med hjælpsom Broderhaand,
 At gaae mod fremmed Fiende. Rundtomkring vi tvang
 Naboerne til Lydighed; men Hungersnød
 I Nabolandet herster som i Danmarks Egn.
 Saa lad nu Danste væbne sig mod Danstes Bryst.
 Et Mønster tage vi af Kubens slittige Vi,
 Som, naar der er for mange, hvæsser skarpen Braad
 Mod Slægt og Venner; alle dog een Moders Børn.
 Det gamle Danmark vor Bidrouning vorde skal.
 Hun føre da til Træfningen paa Heden os!
 Den Sværm, som feirer, bringer i Kuben atter hun.
 Men stort maa Faldet vorde; thi en Styrtying kun
 Af Helteblodet vorde vil den Foraarsregn,
 Hvis friske Byge livner Jyllands visne Græs.

(Han knæler.)

Saa tag da, Moder! fra din Søn Forbandelsen,
 Og giv ham din Belsignelse! Dog ønsker jeg
 Med den ei mod mit Nederlag at skjærme mig;
 Thi gierne gaaer jeg selv til Odins Valastialf,
 Naar kun en talrig Flok jeg bringer Afathor,
 Med fløvet Hielm og Grens Arr i aabne Bryst.

Gambaruf (lægger sin Haand paa hans Hoved).

O Son! jeg min Velsignelse glåd skænker dig,
 Mens Himlen selv velsigner os; thi saligt nu
 Bedæktes Solen, som i lang Tid brændte gold,
 Af mørke Skyer, endelig hiemsøger os
 Den kiære Regn, som vi forgiæves ventede længst.

(Det regner og Irner langt borte.)

Choret.

Niord, Du Vanernes skionne Gud!
 Som behersker den flygtige Sky,
 Dmers Hierne, der drømmer endnu
 Siøglebilledeer hisset i Dunstfreds; —
 Frugtbarheds og Kiærligheds As,
 Freiers Fader, og Freias!
 Gi Du forlod dine Vorn i Støv,
 Kommer igien med dine Skygger;
 Skænker Maanen de sortblaae
 Sølvertaffede Bierge; men Solen
 Virker Du røde violgrønne
 Lapper af Vanddamp,
 Til sin Morgen- og Aftenleg.
 Herlig er, klar, Freias Luft;
 Men i Midsummers Tid,
 Naar fra Mosernes Dynd
 Dværgene dampe qvælende Dunst,
 Vorder den lysblaa Hvalving graa,
 Fylder Lummerhed luftige Hav.
 Men nu dækker Du alt med dit Vandtag!
 Afmægtig tórner Solens Piil
 Mod dit Blystjold.
 Hør, hvor den drypper paa Bladene ned,
 Den qvægende Regn!
 See, hvor de glindse, med Glæders Glands
 I taknemlige Blik,
 De stigende Straa!
 Lettere svulmer min Barm

I det fiolige Bad,
 End i Hal ved det stummende Bæger.

Hør Aulathor
 I den dundrende Sky!
 Seer I Buffene hist?
 Langniofter, Langrisner,
 Med de flammende Skiæg,
 Med de lynende Blik!
 Saa I ham hugge med Mislnir nu?
 Jeg Hamren saae,
 Jern, svovelblaa!
 Medens Niord henseser fiol under Sky,
 Paa sin Blæst-Hest;
 Og hans Hielmbuff
 Nedskyller styrkende Kraft
 Over Skoven.

(Choret træder tilbage under de store Træer. Regnen og Lynilden vedbliver entiblang. Endelig holder det inde, og en ston Regnbue bliver tilsynet paa Himlen. Kongen kommer igien frem med sit Følge. En Herold møder ham.)

Herolden.

En Lykke, Herre Konge! kommer enkelt ei.
 Velsignet Regn opreiser vore Hierters Haab,
 Som Markens Straa. Igien sig hvælver Himlens Bro,
 Som lang Tids Tørke sønderbrød; og Guderne
 Besøge Jorden atter med Velsignelser.
 Nu smiler ogsaa Haabet fra den anden Kant:
 En Række Vogne, rigt beladt med Korn og Meel,
 Hensniger sig ad Veien, dog alt Byen nær;
 Og Orne stonne fede frem med stærke Horn,
 Med Friers Guld; mens Morgensolens muntre Glands
 Tilbagestraaler fra de mørkebrune Skind.
 En Skare Ryttere, vaabenklædt, ledsager dem;
 Mens Trællene, med langgen Stav, ved Siden gaae;
 De drive dovent hornet Dvæg ad Veien frem.
 Men Høvdingen, med Ornevinger paa sin Hielm,

Forlanger strax at stædes for Dig, ædle Drot!
 Han kommer som en Redningsmand, en Ven i Nød.
 Thi al den skønne Forraad bringer han vort Land.
 Alt hæve Trællene Dækflerne paa lufte Bogn,
 Og fylde med Træskovle slittigt Poserne,
 Som Sult udstrækker skælvende, med mager Gaand.
 Nu lønnes Bognens stærke Drager flur med Død;
 Thi mangan Dre bløder alt for Drens Hug;
 Og mangan Moder bærer glad, i reenligt Trug
 Paa Hovedet, Riødstykker hjem til Hyttens Larv.

Ufi kommer.

Hil Dauerkongen! Hil den fromme Gambaruf!
 I kiende vel den Høvding ei, som for Jer staaer?

Enio.

Du tykkes mig paa eengang kiendt og ubekiendt.

Gambaruf.

Fem Aar gjør Parnet Moderen ei ukiendeligt!

(Sun omsavner ham.)

Ufi.

Fem Aar, min Moder, smeddet har din Dreng til Mand;
 Men intet Dig berøvet af din Dannished.

Hvo er den unge Kæmpe der, med Hestehaar
 I Hielmens høie Kobberkam? Mig tykkes fast
 Jeg kiende skal hans Dine; skøndt vel Kroppens Vært
 Og stærken Skulderbrede gjør ham ubekiendt.

Ifald jeg ikke feiler, saae for nogentid
 Just Ebbos Dine saadan ud; med ærlig Trods
 De lynte stærkt fra Brynet, naar jeg favnte ham.

Ebbo.

Ja, Broder! Granen nu er voret høit nok til
 At styrtes i den Afgrund, som den kneiste ved.

Ufi.

Kun Toppen ghynger, Ebbo! Stammen knækkes ei.

Ebbo.

Min Broder! Liden mange Ting forandret har,
 Men Alting ei til Fordeel. Ebbo elsker Dig,

Men ønsket dog, at ei Du kommen var idag.
 Hvi blev Du ikke til imorgen? Hiertet ei
 Idag maa føle Kiærlighed for Broderen.
 Imorgen — Broder sørge kan paa Broders Grav!

Ati.

Hør mig! Jeg kommer ikke for at see din Grav.
 En Grav seer eens ud overalt; og overalt
 Er man den Døde ligesjern og ligenær.
 Jeg bringer Glæde! Rhytet om mit Fædrelands
 Ulykkelige Skiebne traf mit Dre fiernt.
 Ha, langsomt kunde jeg med Næringsmidlerne
 Kun nærme mig; og skiondt i Mængde Folket bragt,
 De hjælpe blot for Diebliffet. Tænkes maa
 Paa bedre Frelse. — Jeg har dine Forsæt hørt,
 Det første som det sidste. Grumt det første var;
 Vel, at Du strax fortrød det! Din Beslutning nu,
 At Danste vende Sværdet skal mod Danstes Bryst,
 Og falde selv som Helt paa Dyrger Brødreliig —
 Er tapper og Dig værdig; og det synes fast,
 Som denne Nødhjælp hødes af Nødvendighed.
 Men jeg har bedre Forslag! — Danmarks Kystelænd
 Er skiont; men der er skionne Lande fleer paa Jord;
 Og nægtes kan det ei, at Usa Freir og Niord
 Tidt sørge meer for rigen Høst i syblyg Dal,
 End paa de jydste Heder, Norges Kampesield.
 Saa følger Alle mig, som her for Mange var,
 Til hine Dale! Rigeligt i Dverflod
 Der venter Eder gylden Hvede, saftig Frugt.
 Og mægtig puster Dren i det høie Græs.
 Thor følger os, langt mere stærk end Jupiter.
 Man siger, han er død alt; og den hvide Christ
 Er from, usynlig, blid, og ingen Kriger gud.
 Og Intet tabes, ved at miste klæbrig D
 Og Miødens søde Mundgodt af den flittige Bi.
 Til Giengield vorer i tunge Druer modne Bær;
 Og Vinen, som i Valhal Odin ene faaer,

Forlyfter hist hver Kæmpe. Seiren vindes let.
 Mit vore Fædres raske Flok i fordums Tid
 Har kæmpet der; og faldt end stærke Cimbrers Hær
 For Romerlist, saa høvne vi dem stungende.
 Et Rige stifte lader os i velste Land,
 Hvor evig Baaren blomstrer. Mailand nævner det!
 Og kom vi selv ei did, kun vore Børnebørn —
 Ha — Veien er dog skøn at drage; langs ad Rhin
 Og langs ad Donaus Blomsterbredder. Som en Vold
 Af Sne, der liden først fra Bierget triller ned,
 Men altid større voxer, til den, selv et Bierg,
 Som Fjeldsfrid styrter og bedækker Land og By, —
 Saa vælde vi, og styrte ned ad Alperne
 Paa velste Nidinger!

Ohho (ariber hans Haand).

Som et lidet Kildebæld,
 Der spulmer først til Bæk, til Na, indtil det stolt,
 Som Flok opspulmet, overskyller Markerne!

Gambaruk (snæler).

O Freia! som blandt Aser og Aghniar
 Bevæger Hjertet stærkest med din Tryllemagt,
 Nu først forstaaer dit natlige Besøg min Siæl;
 Da Du, med langt Haar over smekke Beltested,
 Med broget Ham af Fuglesfær om hvalte Bryst,
 Stod for mit Leie, lærte mig de vise Raad.

Aki.

Saa lader os ei tøve! Haardt er vel det Bud
 For trofast Tyde, der i fem Aar hørte var
 Fra elsket Halvø, strax i samme Dieblif,
 Som han betraadte Lærstien, at forlade den;
 Men Tiden er ei nu for lange Glædesfest.
 Med rige Gilder sømmer det sig os ei her,
 At ødsle bort, hvad hungrig Landsmand trængte til.
 Strax maa vi springe, som i Havsnød, over Bord,
 Og friste Livet i vilden Sø, med stærken Arm.
 Jeg har alt kundgiort, ædle Drot! paa Veien hid

Mit Forflag til de Skarer, som i Dalene
Til Broderkamp sig væbned. Med det halve Folk
Bortdrage vi. Ei sandt, vor Moder følger os?

Gambaruk.

Ja, Freias muntre Sendebud! jeg følger Dig,
Dg Mailands Marker bæve skal vor Bautasteen.

Snio.

O mine Venner! tungt det for en Fader er,
At stilles brat fra haabefulde Sønner; dog
Meer for en Drot at see den bedste Halvedeel
Af Landets Børn udvandre til en fremmed Egn.
Dog hyder streng Nødvendighed. Ei heller bør
Den Ældre med forsigtig Frygt henstille sig
Imellem Ungersvendens Haab og Manddomsmaal.
Saa glemmer ikke Danmark paa det fjerne Tog!
Udbreder Nordens Hæder! Dg som Aserne
Fra Osten drog med Herrestjold til kolde Nord,
Heniler, med den Kraft, som Norden stænkte Jer,
Til Syd, udbreder Guders gamle Vælde der!
Kiær for hver trofast Siæl er Arnen; ofte dog
Maae Afturs Børn udbrede sig paa viden Jord,
At Mængden ei tilsidst sin egen Bøddel blier.
Forglemmer Modersmaalet ei! Min største Frygt
Er, at I altfor snart maaskee, fra Hjemmet stilt,
Afvæner Læben fra den kiære Barndomslyd.
Beholder, med danste Hierter i det tappre Bryst,
Den danste Tunge lang Tid end i ærlig Mund.
Jeg seer en Skare Skialde, der med Harperne
Staaer mellem Eders Landsjer. Lad dem svinge tidt
For Eders Børn, om det forladte Fædreland!

Afi (med Choret af de Bortdragende).

Til frugtbringende Land, Konning!
Her jeg nu, bag fjerne Biergaas;
Det mig vinker med Solglands,
Hvor den fløitende Nattergal
Sit forelskede Qvad tidt

Sang for Dalenes Hyrder;
 Hvor det graahvide Marmor,
 I Laurbærrets Ly, stönt
 Stander, beboet fordum
 Af Oldtids Helt, men nu fast
 Valdefærdigt, bedækt af Grønsvær.

Snio.

Der brat feire Du vil! Ræbsel
 Bringe det Folk, som sin Mark grum
 Giærded med Fædrenes Been.

Choret.

Jæsen jeg smykker
 Med Laurens Blad. Med
 Raaben af Purpur
 Bryde mig skal Gydboen, min Træl,
 Mig sin Drot, stunge mig Drapa!

Snio.

Men aldrig i Velmagt glemmer Du
 Danmark, dit Land!

Choret.

Aldrig! Din Gæg
 Høiere kneiser end Laurens Vust;
 Og din Bøg ei findes bag Alpen,
 Kæmpers og Veilers qvægende Ly.
 Heller ei vrindster til Kamp mig en Hest,
 Som den jydste; flagrer til Jagt en Falk,
 Som min Høg; piler en Hund
 Stærk, som min trofaste Gule.

Snio.

Ofte mindes Du vil den Skov,
 Hvor, i Aftensvalingen, hvidgraa Røg
 Steeg fra Fædrenehytten.

Choret.

Rast dog Farvel, uden Sorg, uden svækkende
 Veemod, siger jeg Danmark.
 Indige Dvinder følge min Flok,

Langbarder med langt Guldhaar. I Gry
Navn de mig gav; følge til Sei'r
Hift mig; skænke mig Børn, Mødrenes Lige.
Dg naar seent engang
Slægter i hundrede Led mig følge,
Skal Danernavnet og guult Haar,
Hift bag Alpen i Mailand,
Bidne for kommende Tid,
Daaden og Seiren!

Enio.

Saa farvel nu! Drager med Thor og Frei,
Til Bedrift, I frække Langbarder!

S t æ r k o d d e r .

Tragødie i 5 Handlinger.

(1811.)

Personerne.

Ingilb, Hledrefonge.
Thusenelba, hans Dronning, kaldet Svarte ham.
Helga, hans Søster.
Stærkoddber, hendes og Ingils Fostersaber.
Eigil, en norsk Sekonge.
Angantyr, Kønning i Skaane.
Bolver, hans Broder.
Gudlaug, Thors Dffergode.
Vingulf, Ingilbs Drost.
Fengo, en Gulbsmed.
Svanhvibe, en Hersekvinde.
Hasting, hendes Sen.
Ro, en Urtegaardsmand.
En Dbing.
En Kriger.
En Herold.
En Lærne.
Skialm, i Ingilbs Folge.
En Røgemester.
Angantyr's og Bolver's Brødre.
Chor af Moer og Kæmper.
Spillemand og Dandsere.
Hær og Folk.

Handlingen foregaaer paa Hledre, i Midten af det femte Aarhundrede.

Første Handling.

Skov.

Egil. Helga.

Egil.

Min Helga! — O den altfor høie Lyft!
 I Freias Bund, bag Vaarens grønne Grene,
 Her vil Du Egils Hierte stænke Trøst,
 Og tale med din Ven, uvogtet, ene?
 Vil vandre med ham under Vogens Gang?

Helga.

Min Egil ja! for første — sidste Gang.

Egil.

Tal ei saa grumt! Skal da dit Strengheds Ord
 Strax, som en Storm, mig Egetoppen høie?
 Hvi hyller Du din Rosenkind i Flor?
 Hvi tindrer Taaren i dit store Øie,
 Som Duggen paa det nyudsprungne Blad?

Helga.

Min Ven! vi maae for evig stilles ad.

Egil.

Nei! nei!

Helga.

Du svor saa tidt: jeg var Dig kjær;
 Paa Prøve sætter nu Dig din Veninde.

Egil.

Ved Asa Odins Glands i Osten der,
Kræv et Beviis! og hver en Tvivl skal spinde.

Helga.

Vil Du da sværge helligt og forsaud,
At lyde mig? Ved Thor den Stærkes Hammer?

Egil.

Ved Sværdsodd, Skibsbord og ved Sfiolderand,
Ved Odin og ved Freias lyse Flammer!

Helga.

Min Egil! stærk og hellig var din Ged.

Egil.

Ved Helga! ved din Egils Kiærlighed!

Helga.

Vel — om Du elsker mig, — nu har Du svoret —
Glem ei din Ged, glem ei dit Lovtes Ord!

Hvis Fengos feige Bryst Du giennemboered,

Da brød Du Guderne den Ged, Du svor.

Thi tving din Harm! Hvad mægter Du mod Mange?

I Odins Rund jeg loved ham min Tro.

Du est en enkelt Helt, og snart en Fange,

Hvis Du forstyrrer Gledrefongens Ro.

Jeg har min Broder svoret, ham at lyde;

Hvis nu til Oprør ægged Dig dit Mod?

At Egil, skulde for vor Lykke flyde

Min Broders og en Danerkonges Blod?

Egil.

Nei, Anganthy, som har sig fræk forbundet
Imod mit Held, — hans Bryst jeg træffe vil.

Helga.

Og hvis Du fælder ham, hvad har Du vundet?

Din Helga dog en Anden hører til.

At Egil, hvi jeg før ei kiendte Dig!

Nu kan jeg døe, men ei mit Lovte bryde.

Egil.

Dit unge Blod skal for en Niding flyde?

Helga.

Mig vinker Freia.

Egil.

Nei, hun nærmer sig.

Helga.

Naar atter hisjet sig Skinfare stuler
I Havet, med det gyldne Seletoi;
Hrymfare giennem Nattens mørke Guler
Fremtræper vrindstende, fulsort og høi;
Og naar den fjerne Sølvstjerne blinker
Med matte Flammer over Isefiord —
Da vor Gudinde til Folkvangur vinker
Din Helga bort fra den forhadte Jord.

Egil.

Den skønne Jord! See hvor de røde Blommer
Fornøiet hæve sig i Solens Skin.
Den milde Varme stærk fra Syden kommer,
Og farver med sin Sundhed Blomstens Kind.
En munter Vise Dalens Hyrde kvæder,
Og Droslen høit af Fryd i Træet slaaer —

Helga.

Kun, elste Ungersvend, din Helga græder;
For os er ingen Blomst og ingen Vaar.
Farvel!

Egil.

Nei, nei! Een Glæde maa jeg nyde,
Een Glæde paa min Elstovs unge Dag.
Skal til Farvel da kun din Laare flyde?

Helga.

Hvad Egil? Hvad?

Egil.

Et Kys, et Favnetag!
Du skælver? Standser? En jomfrulig Rødme
Din Kind opflammer? — O, ved Elstovs Magt —

Helga:

Ja! Freia skal besegle med sin Sedme
Den hellige, den evigfaste Vagt.

(Hun koeser ham.)

Farvel! Det var det første — og det sidste.

(Gaaer.)

Egil.

O gode Frigga! skal jeg hende miste?
Nei! Haabet smiler i din grønne Vaar;
Mig bæres for, at Lykken forestaaer.
Hvordan, hvorved? — det kan kun Skulda sige;
Men jeg skal eie Dig, hiertelste Pige!
Den unge, friske, lysegronne Vyst
Opfylder med sin hele Kraft mit Bryst.
Ha! spørger Blomsten, mens den Knuppen bryder,
Hvad Tordenstønen over den betyder?
Den folder ud et spraglet Kryderblad,
Og Solen stianker den sit varme Bad.
Ja! Ja! i Slægtstam staae de store Kræfter,
Hvor Haabet er, der følger Lykken efter.
O Lykke, som mig aldrig end forlod,
Din Dindling haaber dristig! Styrk hans Mod!
Ehi skynder Du Dig ei fra Valhals Sale,
Jeg føler det — da maa min Vinge dale.

(Han gaaer.)

Gledrelund.

I Forgrunden Thors Blodsteen. I Baggrunden et Skib i Isefjorden med
hvidt Skjold i Masten. Stærkoddet træder ud af Skibet med Hasting
og endee Kamper. Han nærmer sig Forgrunden med den Første. Naar
han er ved Blodstenen, knæler han.

Stærkoddet.

O Fædreland! Dig hilser efter mangt et Mars
Omflakken, fiernt paa fremmed Strandbred, efter mangt

Et Ledingsstog, Stærkødder! hvis Samvittighed
 Drev ham fra Arnen, for elendig, qvalbespændt,
 Alt dyssse med Bedrifterne sin Angst i Søvn.
 I grønne Bøge! mildt besprængt af fugtig Dug,
 Som Vinden drev fra Distrefaltet; Oldtidseeg!
 Som sused over Mykillatis Kobberhielm —
 Hil, hil Dig! Gubben knæler med sneehvide Haar,
 For Dig, som saae den ungdomsfulde gule Lok
 I Vinden vaie. Ha, hvor snart forglemmer jeg
 Nu sydlige blaae græsse Bierge; Njørfsafund,
 Ruminaklipper, keiserlige Mykflagard,
 Og Alt, for Dig, Du Afernes udkaarne Land,
 Græsfriske Danmark! hulde Søster til mit Nors
 Uroffelige sneebedækte Fjelseld.
 O Jord! modtag din angerfulde gamle Søn
 Nu i dit Skjød, og stænk hans trætte Been en Grav.

(Han reiser sig.)

Hasting.

Ja her er Gledrelund, her boer min Moder.

Stærkødder.

Ved Thors min Herres Blodsteen vil jeg hvile.
 Den Søn, som svigted mig paa Havets Vjelke,
 Mig vinker her i Skyggen. Jeg er træt,
 Og Slummer er fornøden for en Gubbe.
 I! gaaer at holde Vagt i Nærheden.
 Du, Sagbarth! drag dit Sværd, og sæt Dig hos mig.
 Min Hasting gives Orlov. Lad ham strax
 Gaae til sin Moder!

Hasting.

Giver Du mig Afsted?

Hvad har jeg gjort, at Du bortviser mig?

Stærkødder.

Din Moder, Barn!

Hasting.

Hun vilde græmme sig,

Hvis Hastings Længsel overgik hans Trostab.

Stærkødder.

Du længes dog?

Hasting.

Skynd Dig at sove, Husbond!

Jeg hilser midlertid paa mine Bøge.
De skal fortælle mig med deres Hvidslen,
Hvad der er skeet i den Tid, jeg var borte.

Stærkødder.

Du est min Gut. Naar Odin vinker mig,
Da skal Du trykke mine Dine til.

Hasting.

Gid det skee seent!

Stærkødder.

Ti stille, Barn, ti stille!

Du veed ei hvad Du ensker.

Hasting.

O, hvor bar

Vil Skoven synes, naar det ældste Træ,
Naar bredest Teg er fældet! — Helten sover.
Hvo kommer hidsæt med det forte Skiæg?
Det er en Gode, hvis jeg ikke feiler.
Gaf sagte, Herre! vaagn ei denne Gubbe.

Gublaug kommer.

Hvo est Du, liden Pilt i Kobberbrynien,
Som sidder der paa Steen med Stang i Haand?

Hasting.

Nu, nu! Hvad der er Smaat kan vorde større.
Mit Navn er Hasting, knap Du kiender mig.
Min Fader Vitiolf var en ærlig Danste,
Som drog med Langebarterne til Syd,
At prøve Lykken.

Gublaug.

Kandt han den?

Hasting.

Hvad andet?

Han spiser Flest og drikker Miød hos Odin.

Gudlaug.

Din Moder sørger over ham i Hytten,
Forladt og ene.

Hasting.

Derfor kom jeg hjem
At trøste hende.

Gudlaug.

Hvad har I udrettet?

Hasting.

Oh nu, hvad saa man pleier at udrette;
Har seet os om i Verden! Vi har tient
Kong Attil Godegifel, boet i Telte,
Omgierdet os med Vogn og Væl, spist raat Kød
Og druffet Melkevalle; undertiden
Selv Druesaft; dog den var mig for heeb.

Gudlaug.

Du? Du har Attil seet, den Græsfelige?
Hvorledes seer han ud?

Hasting.

Nu — græsfelig!

Lykhoovedet, stort, barthudet, skulderbred.
Laystammet, musesiet; men en Helt;
Urlig og stærk, høimodig og retfærdig.
Et Lugtens Riis for Ridningen, en Ven
Af holde Helte.

Gudlaug.

Hvordan faldt din Fader?

Hasting.

For en Vestgothes Spyd. Jeg stod forladt
Og græd paa Marken; see da kom min Husbond,
Den gamle Helt, som slumrer der, saae paa mig;
Jeg hued ham, han tog, knæsatte mig,
Og siden jeg har ei forladt hans Side.

Gudlaug.

Hvo er den gamle Mand?

Hasting.

Danrigets Stolthed,
Heimskringlas Under, Attils Ven: Stærkoddur!

Gudlaug (Audser).

Har ei den gamle Kongemorder end
Forsonet Guderne?

Hasting.

Der spinger ei

En Arm et Sværd i Venden, Garderike,
I Mykflagard og i Numinaland,
Som mægter ham at fælde. Megen Ære
Han vandt sig hos Kong Attil Godegisel.
Han hialp ham twinge Land, og jeg var med.
Dø fulgte Seieren til Romas Port.
Der mødte Biskop Leo vore Sværme,
Han trued Attil med den hvide Christ.
To Engle, som de kaldte Petrus, Paulus,
Høit svæved over os med dragne Sværd;
Da vendte vi tilbage. Attil døde,
Han blev begravet i en Sølvkiste.
Min Husbond gjorde sig saavidt berømt,
At Grækerne med kunsterfarne Hænder
Et Kobberbilled danned efter ham,
Dg sendte det til Rom, og spørge lod,
Om Romas Muur indslutted sliq en Mand?

Gudlaug.

Dg veed Du, at den Helt, som saa Du roser,
Med Nidingshaand, for treti Vintre siden,
I Badet myrdede, for stændigt Guld,
Sin Drot, sin Husbond, sin eedsvorne Ven?

Hasting.

Tal ei saa høit, Du Strengel! Heller skulde
Du kaste paa en Daad, som længst er godtgiort,
Dg dybt fortrudt, Barmhiertighedens Slør.
I treti Somre har hans Manddomsidræt

Udslettet den affhyllige Vinters
Ildgierning, hvortil Lofe har forført ham.

Gudlaug.

Hvad fletter ud et u hørt Nidingsværk?

Hasting.

En u hørt Bedring, u hørt Heltevandel.

Gudlaug.

Hvorned løskiøber han af Niffelheim
Sin dræbte Herres Skygge?

Hasting.

Med sit Blod.

Gudlaug.

End lever han.

Hasting.

I Danmark vil han bde.

I Syden magter Ingen ham at fælde.

Hver Helt, som æfled ham, har maattet lade
Sit raske Liv for dette brede Sværd,
Som selv i Søvne Haanden ei forlader.

Gudlaug.

Dg stuer Du i flig en grufom Skiæbne
Ei Guders Straf? Han finder ei sin Død
Ved Heltehaand; paa Sotteseng, af Alder
Han visne skal og giæfte Hel.

Hasting (opbragt).

Gid Gædder

Dg Kræft fortære Dig din ublu Tunge!

Gudlaug.

Saaledes taler Du til Odins Gode?

Hasting.

Hvad Odins Gode? Der er Odins Gode.
Ham viser Du til Hel?

Gudlaug.

Forvovne Dreng!

Hav Agt for Guder og for Alderdommen.

Hasting.

Naar Alderdommen er ei guld og billig,
Hvor findes Mildhed da blandt Mennesker?

Stærkodderr (vaagner).

Hasting!

Hasting.

Min Husbond.

Stærkodderr.

Saae Du det?

Hasting.

Hvad?

Stærkodderr.

Synet!

Der stod han atter i Rinsfiorten for mig, —
Den gyldne Hielm, hans Harnis, lagt paa Bænken
I Bædet.

Hasting.

Du har drømt.

Stærkodderr (fatter sig).

Ik, Du har Ret!

Hvor dog Indbildningen formaaer at stue
Saa klart og tydeligt, hvad kun er Luft.
Ulykkelige Syn, som sorte Aljer
Mig gløgle for, saasnart Forstanden blunder.
Forhadte Drøm! Jeg nærmed mig med Sværdet,
Og sonderhug den kongelige Nakke.

Gudlaug.

Ha, Bee Dig! ingen Drøm, en steet Bedrift.

Hasting.

Ti! eller ved den stærke Thor i Thrudvang,
Jeg render Dig mit Spyd igiennem Livet.

Stærkodderr.

Vær rolig, Hasting! — Hvo er denne Mand?

Gudlaug.

Thors Dffergode!

Hasting.

En koldhiertet Niding!

Stærkødder.

Galhoved ti! Du staaer ei længer i
En sammenløbet Flok af brune Sunner,
Der kiende hverken Sæder eller Guder.
Hust, at Du est i Danerfongens Land,
Og Helligdommen og dens Dffergode!

Hasting.

Men han foragter Dig, min ædle Herre!

Stærkødder.

Behøver jeg din Bistand, dit Forsvar?

Hasting.

Men —

Stærkødder.

Ti! Sæt Dig paa Stenen hen, og vent mig!

(Hasting gaaer.)

Stærkødder (til Gudlaug).

Du est da Lundens Gode?

Gudlaug.

Vec Dig, ja!

Stærkødder.

Du kiender mig?

Gudlaug.

Desværre!

Stærkødder.

Du est opbragt.

Tilgiv det unge Blod, som kom i Rog
Af Iver og af Trostfab for hans Husbond.

Gudlaug.

Ei Trostfab hidser mig, men fort Utrostfab.

Stærkødder (med Bærdigbed).

Hvem taler her Du med?

Gudlaug.

Med den Stærkødder,

Som slog ihjel sin Drot for Guld.

Stærkodd.

Du feiler!

Den Stærkodd har i lang Tid været borte.
 Du taler med en ærlig gammel Kæmpe,
 Der med en Række Heltegierninger,
 (Hver enkelt stor nok for en Mand, at vorde
 Ubdelighed vis) forsonede,
 Hvad en forvildet Ungersvend bedrev.

Gudlaug.

Hvornted har Du forsonet Guderne?

Stærkodd.

Spørg Danerkongen, spørg et tappert Folk!
 Drag over Søens Bover, spørg Heimskringla!

Gudlaug.

Danfolket, Danerkongen skal jeg spørge?
 Ingild, som Du har tugtet op til Drot?

Stærkodd.

Er Kongen død?

Gudlaug.

I Guder! nei, han lever

Af alle Kræfter.

Stærkodd.

Tal mig uden Dmsvøb!

Gudlaug.

Velan, min Helt! jeg skal forklare mig
 I Korthed, da jeg seer Du Korthed ynder:
 Haardt hviler Thors Forbandelse paa Dig,
 Derfor mishyffes alt hvad Du begynder.
 Du drog til Syd, i villen Heltefærd
 Du vilde lindre med din Død din Smerte —
 Men ingen ærlig Kæmpes hvassse Sværd
 Endnu har trængt sig i dit grumme Hierte.
 Hiem kommer Du, men traf paa Grens Bei
 Ei Fostersonnen, nært af Helteflammen;
 Saa flog Du est, har Du dog mærket ei,
 At Ublet ei var faldet langt fra Stammen.

En uretmæssig Arving blev en Træl,
 Skjendt til en Helt Du havde ham optugtet.
 Han gaaer med samt sin usle Hæd til Hel,
 Saalidet har din hele Rærdom frugtet.
 I Lediggang sig soles Vendemod,
 Og Belløst elster kun hans utro Dvinde.
 Sit gamle, kongelige, danske Blod
 Vil med et Nidingsdrog han frækt forbinde,
 Du kom at see Danrigets Undergang!
 Forgæves vil han Dig sin Svaghed skjule.
 Du est jo Skiald? Syng nu en Svanesang —
 Og følg din Fosterson til Helas Hule!

(Han gaaer.)

Stærkodderr.

Ha, det er kommen vidt i Odins Land,
 Naar bittert Fiendskab imod Afsurs Hæd
 Selv snorer sig som en Orm om Gudens Blodsteen.
 Saaledes vil Du dæmpe Stærkodders Mod?
 Du feiler! Storm og Uveir jager just
 Den gamle Hval af Slummeren paa Dybet.
 Før dæmper Du en kraftig Ild med Blæst,
 Og slukker den med Dlie. Haand paa Bærket!
 Er Ingild sunken end med samt sin Slægt,
 Jeg bringer Alt igien i Rigevægt.

(Han gaaer.)

Fengo med Tienere, som bære Smykker i Kurve.

Fengo.

Fra Buret kommer Jomfru Helga, gaaer
 Med sine Døer til Hledre. Hurtig! hænger
 De gyldne Smykker, Edelstene, Perler,
 Paa Pustene rundt om i denne Grønning;
 At det seer ud, som om det friske Løv
 Udsvrunget var med Guld- og Sølv-Blomster,
 Paa Veien, hvor Fyrstinden gaaer forbi.

(De hænge Smykkerne omkring)

Hun kommer! skynder Eder! fort, afsted!

(De gaaer.)

Helga.

Jeg træffer Dig i Offerlunden, Fengo?
Hvad vil Du? Du bortsender mine Moer.

Fengo (orstruet).

I Skoven elskovslagne Kæmpe staaer
Dg haaber, at skion Helga snarlig kommer.
Fra sikke Tomfrubuur hun sagte gaaer,
Den bedste Rosenvand i grønne Sommer.
Fra Disarsalen stuer Frigga ned,
Hun veed hvor Helgas spæde Fod vil træde,
Thi tryller hun det hele Blomsterbed
Til endnu større Skionhed, større Glæde.
Med Edelstene smykt sig Græsset har,
Alt efter Herthas synderlige Villie;
Mon Rosenstokken før Karfuntler bar,
Dg Sivets ranke Rør en Solverlilie?
Den gule Jord, af ferske Værter fuld,
Som endnu Morgenduggens Draaber bade,
Har sig forvandlet til det røde Guld,
Dg blinker blaat med Smykkets Glimmerblade.
Hvem bed Afhynien virke sig en Pragt,
Som Diet her saa rigeligt forlyster?

(Han lægger Haanden paa sit Bryst.)

Vaulundur kom! en Smed, i Lænker lagt,
Ei af en Konning, men en Konnings Søster.

Helga.

Ved Odin, Fengo! jeg forstaaer Dig ei.
Du est en Gudsforagter, og dog nævner
Du Guder steds i dine fiælne Sange.

Fengo.

Afsælle Mo! ha, vidste Du kun selv,
Hvor yndigt dette Bildskab klæder Dig.
Skield kun! der kommer vel den Tid og Stund,
At Du vil bedre skionne paa din Fengo.

Helga.

Jeg hader Dig!

Fengo.

Had ligner Elfvov meer,
 End Du formoder. Det er Livets Kryder;
 Kun Ligegyldighed er frygtelig.

Helga.

Ha, Fengo, Du est græsfelig! Du taler
 Om Bildskab, som Syblandet kalder det,
 Og aldrig stued jeg dog værre Bildmand
 End Dig: Du spørger med det Helligste,
 Ja praler selv for Verden med din Feighed.

Fengo.

Var ei det stolte Rom den modigste
 Valkyrie, der svæved over Jorden?
 Dog sdæe jeg hende svag med Drnevinger,
 Neddale, tugtet af en Genserik,
 At kysse Niset ydmyg som en Træl.
 Det stolte Grækenland, Oldtidens Dronning,
 Har jeg seet stælve for en barket Klump,
 En Attila, ja kiøbe sig sin Fred.
 O, deres Heltemod og Tapperhed!
 Nei: „Nyd dit Liv, forstærk Dig Nydelsen!“
 Det er den sande Wiisdom.

Helga.

Saadan taled

Et Dyr, ifald som Du det kunde mæle.
 Er Kraft et Blandværk nu, fordi den mangler
 Det kiælne Syd, og kommer ned fra Nord?

Fengo.

Den kommer ned, men kommer den tilbage?
 Jeg prøved eengang paa, men kun forgiæves,
 At overspringe Gierdet i en Mark,
 Af Cimbrers og Teutoners Helteknofler.
 Det var for høit!

Helga.

Din Tunge, Fengo! fægter
 Med bedre Kæmpekræfter end din Arm.

Fengo.

En Arm er Kroppens Forsvar, Tungen Sjælens.

Helga.

Dg Du kan troe, jeg skulde foretrække
For Sigil Dig? Den Feige for en Helt?

Fengo.

Ung Sigil tvinger Volgen, Fengo Malmet;
Han slaaer ihjel, jeg danner og frembringer.
Din Broder gjorde mig til Jarl; jeg har
En talrig Skare Mænd, som lyder mig,
Dg slaaer for mig saa meget jeg forlanger.

Helga.

Nu hør, min Fengo, hvad din Brud har svoret!
En anden Eed, saa hellig som den Første:
Ihald Du tvinger mig til din at vorde,
Skal denne blanke Daggert, som jeg bærer
Ved Beltet, giennembores Helgas Bryst
Paa Brudebolstret.

Fengo.

Hulde Sværmerste!

At gaae til Brudebolstret er ei nær
Saa farligt, som at gaae til Graven, Helga!

Helga.

Du vil?

Fengo.

Jeg vil ei miste Dig, min Elfte!
Vær ikke længer vild; tag disse Smykker,
Som Fengos kunsterfarne Haand har dannet,
Til Bryd for sin ulignelige Brud.

(Helga gaaer bort.)

Fengo.

Mon det er Mødens Alvor? — Hun er hestig!
Men om saa var, kan jeg for, at hun raser?
Et Selvmord stiller Helga ved sin Brudgom,
Men derfor vorder han dog Ingilds Maag. —
I Trælle! tager atter disse Smykker.

Der kommer vel den Dag, at Helga ønsker
 Hvad nu hun vrager. Armbaad, Brazer, Belter,
 Et Mading, hvormed Dvindehjerter angles.

(Trællene gaae bort med Smykkerne.)

Stærkodd kommer grundende, som om han ikke saa Fengo.

Nei, det er slet! Dum Hovmod! At foragte
 Den Mand, som er en Mester i sin Kunst.
 Kan Sindets Gaver ikke sammenlignes
 Med Driftighed og tappert Heltemod?
 Og var ei mangen kunsterfaren Græker,
 Der Guder hug i Steen, langt mere stor,
 End følesløse Klods, som senderslog dem?

Fengo (foruntret).

Hvo fører slikt et Sprog i Hledrelund?
 En gammel Mand?

(Gaaer ham imøde.)

Hvem mener Du, min Gubbe?

Stærkodd.

Min rige Herre! Kiender Du en Mand,
 Som hedder Fengo?

Fengo (smilende).

Ikke synderligt.

Stærkodd.

Han agter Kongens Søster, — lad saa være!
 Skal derfor en uvorn Uvidenhed
 Ham haanligt stælde for en Ufepuster,
 En Træl, som rager Kul med Hænderne?

Fengo.

Hvo er den Uforstammede?

Stærkodd.

Thors Gode.

Fengo.

Min stolte Gudlaug! Ha, Du troer Dig vel
 Forstandset bag din Dffersteen; men hi!

Stærkødder.

Hans sorte Skiæg end vorer ham for tykt;
Han tager end varmt Blod af Lidenstab
For Wiisdoms Ild i Alderdommens Lampe.

Fengo.

Du taler snildt, min Gubbe. Jeg er Fengo,
Det glæder mig at høre —

Stærkødder (forundret).

Du! Du Fengo?

Dg sagde nys, Du kiendte intet til ham?

Fengo.

Hvo kiender vel sig selv?

Stærkødder.

Sindrige Fengo! —

Men hvad Bagtalelse dog mægter! Gudlaug
Mig taler om en — Træl, en — Afspejst, —
Dg aldrig saae jeg mere prægtig Herre!
Med guldindvirket Kiortel, Bæverkind
Om Skuldren, Haaret flettet ind med Baand
Dg Berler, Edelsteen paa Tøflerne.

Fengo.

Ei sandt, Du finder vaffer denne Dragt?

Stærkødder.

Ja, ved min Agt for Dig, særdeles vaffer.
Hvad sliq en Mand maa være Kongen tienlig!
Thi jeg forudsæer, at Du staaer ham bi
Med Alting. Du est af de fieldne Væsner,
Som mens de leve stynde Tiden frem
Et Par Aarhundreder i Klogt og Sæder.
Ei sandt, Du est Skioldungens høire Haand?

Fengo.

Hans Haand, min Ven! hans Hoved og hans Hierte.

Stærkødder.

Dit Hoved og dit Hierte, snilde Fengo!
Forædler Freden ham med vise Love;
Din Haand maa staae ham bi med mandig Kraft.

Som Vidrik Verlandson har udentviol
Du malet Tang og Hammer i det Skjold,
Hvorned din Styrke stærmer Fædrelandet.

Fengo.

Jeg takker Dig for dine gode Tanker.

Stærkodderr.

Ei! hvilken prægtig Olavind ved din Side.

Fengo.

Hvorned Vaaben Dig endnu?

Stærkodderr.

Særdeles.

Fengo.

Du har dog selv kun der et rustent Væрге.

Stærkodderr.

Men stærkt og stærkt. Jeg sætter det mod dit!

Fengo.

Vel muligt.

Stærkodderr.

Vil Du vise mig en Gænst?

Fengo.

Hvorned ei?

Stærkodderr.

Døden stunder til, jeg frygter

At gæst Hel, ifald jeg døer af Got.

Min Herre! vil Du sælde mig i Kamp?

Fengo.

Det lønnes ei med Egeløv i Danmark

At dræbe gamle magtesløse Gubber!

Stærkodderr.

Du Alt ei domme skal, min snilde Fengo,

Blot efter Skallen. Falken duer vel

Til Jagten end, skøndt den er graa.

Fengo.

Hvem est Du?

Stærkodderr.

Jeg var, som Du, en Gledrefonges Ben;
 Forstod, som Du, en Kunst: jeg var en Skiald,
 Og Tid og Idræt smedded mig til Kamp.

Fengo (forbauset).

Stærkodderr!

Stærkodderr.

See, Du nævner mig.

Fengo.

Velkommen!

Vort Danmarks Stolthed, Jordens Skræk, omfavn mig!

Stærkodderr.

Min Ven! din Smiger triller tørt, som Draaber,
 Af Alderdommens sølverhyide Duun,
 Den blødner mig ei Sindet. Hvo jeg er,
 Det veed jeg saare godt: en gammel Synder!
 Men dog en Helt, som bøded for sin Synd.
 Dog hviler Hævnens Haand endnu paa mig,
 Saalænge, til min Død forløser Olaf
 Af Niffelheim. I Danmark vil jeg døe;
 En danst, en stelden Helt maa fælde mig, —
 Og denne Danst, denne Helt — est Du!

(Han drager sit Sværd.)

Fengo (forstræffet).

Jeg?

Stærkodderr.

Est Du ikke Kongens høire Haand?

Fengo.

De barste Lider har forandret sig;
 Jeg tiener ham med Raad, med viis Forvaltning.

Stærkodderr.

Forvaltning uden Kraft er Borneleg.

Fengo.

Jeg Gartner er i Danerfongens Hauge.

Stærkodderr.

Hans første Mand maa være Haugens Bulværk,

Maa vogte den med Styrkens dragne Sværd;
Maa ikke blegne, naar Valkyriens
Blodrøde Vinge vinker ham til Fare.

Fengo.

Jeg gaaer i Kamp, naar Bligt og Gre byde,
Den vilde Raadheds Dyft foragter jeg.

Stærkodderr.

Saa drag dit Sværd! Dig byde Bligt og Gre.
Den strenge Gudlaug kalder Dig en Niding!
Jeg kalder Dig en Niding, hvis Du nægter
At kæmpe, kraftig Yngling, som Du est,
Med en af Alder dybt nedbøiet Gubbe.
Drag ud din sunklende Karfunkelglavind
Mod dette rustne Jern! Beviis med Manddom,
At den almene Røst i Folket lyver!

(Fengo tier.)

Stærkodderr.

Du afflaaer Kampen? Gudlaug havde Ret?
Nu, er det saa, est Du i Sandhed Niding, —
Da var det Synd, at dette gode Sværd,
Som rustet af de største Heltes Blod,
Paa sine gamle Dage skulde smittes
Af denne dine Marers blege Vædste,
Som malet har din Kind med Frygtens Ralk.
Til Sagen altsaa!

(Han slaaer paa sit Skield, hans Kæmper træde frem.)

Tager Evenden her!

Udbringer ham paa Skibet, binder ham
Med disse rige kostelige Kieder,
Der slynge sig omkring hans Hals og Arm,
Og kaster ham i Rummet!

Fengo.

Ha, Du vover?

Stærkodderr.

Af Naade Dig Stærkodderr Livet stænker!
Du selv har smeddet dine gyldne Lænker.

(De føre ham bort.)

Stærkoder (alene).

Grundvolden til mit Bærk er lagt. Det blev det,
 At luge bort med Rod et usjelt Ufrugt,
 Som vandt sig om min Rose. — Helga! Helga!
 I Guder! hvis hun elste ham? Hvis hun
 Ei bedre var end han? Alt kommer hun,
 Hidbudet af min Hasting. Er det saa,
 Har Du gjort Frodes Helteblod tilskamme —
 Da er alt Haab forsvundet! Dffe vil jeg
 Dig Skiændige paa Danmarks Strand til Ddin;
 Dg har min Skum først lædset sig i Blod,
 Da Bee hver Niding, som dens Lunge meder.

Helga kommer.

Hvad vil Du gamle selverlofte Helt,
 Som ved din Smaadrenge kalder mig i Lunden?

Stærkoder (affides).

Ha, hun er sion! Saa ælddannet Kar
 Kan ikke giemme Skiændigheders Gift.

Helga.

Mig tykkes, Gubbe, jeg skal kiende Dig.

Stærkoder.

Vel muligt. Denne Arm Dig ofte har
 For ferten Vintre siden. Da var Du
 Kun liden, men dog alt det Skionnefte,
 Som Du endnu kan være; hvad Du muligt
 Ei længer est.

Helga

Hvad mener Du?

Stærkoder.

Ustyldig!

Helga.

O, Freia! kom jeg hid for at forhaanes?

(Hun vil gaar.)

Stærkødder.

Bliv!

Helga.

Ha, Du understaaer Dig?

Stærkødder.

Ja, min Helga!

Jeg understaaer mig Alt at undersøge;
Og Vee Dig, hvis Du stammer i dit Regnskab.

Helga.

Hvad vil Du mig? Hvem est Du?

Stærkødder.

Du est vorden

En yndig Fugl, en Lyst for Danerstøven;
Men giftig har en Slange sig indsueget,
Har smittet Græsset fælt med Bugens Vedder;
Vee Dig, hvis den har loffet Dig i Svælget,
Med Braadens falske Hvidslen.

Helga.

Alle Guder!

Jeg kiender Dig igien, Du est Stærkødder.

(Hun synker ned og omsavner hans Knæ.)

Stærkødder.

Stat op! — Hvor gierne raabte jeg: Omsavn mig!
End tør jeg ikke; jeg maa vide først
Om Du fortienet Helts Omsavnelse.

Helga.

Min Fosterfader!

Stærkødder.

Tal ei! Hæv det store
Nedsunkne Laag, som hvælver om dit Die.
Staa for mig! Ansigt imod Ansigt. See mig
I Diet! — Jeg forstaaer det stumme Sprog.
Fordreiet Smil, paatvungen Blusfen, Laarer,
Ei daare mig. Jeg kiender af Erfaring
Den Table, som Alfader Karven gav,

Hvorpaa Samvittighedens Griffel tegner.
See stivt paa mig, og sig: Jeg er uskyldig.

Helga.

Jeg er uskyldig.

Stærkodder.

Derfom Syndens Ild

Ei ligner Blufærd's Rødme; Udderdraaben

Ei Laaren i fornærmet Uskylds Die,

Da est Du det.

Helga.

Jeg er det.

Stærkodder.

Ja Du est.

Omfavn mig, og tilgiv den tidt bedragne,
Den altfor haarde Helt, hvis barste Liv
Har faaret din jomfruelige Gre.

Helga.

Min Fader!

Stærkodder.

Altsaa elsker Du ei Fengo?

Helga.

Jeg hader ham! Jeg affkyer ham!

Stærkodder.

Skjont farver

Den spæde Bigeharm din Kind med Roser,
Dg viser mig, at Du est Frodes Blod.

Helga.

Kom Du til min, til Danmarks Redning?

Stærkodder.

Troer Du,

Det reddes ved en Oldings sidste Kraft?

Helga.

Stærkodder kunde stedse hvad han vilde.

Stærkodder.

Gaaer Alting til saa sørgeligt paa Hledre,
Som Gudlaug vidner?

Helga.
 Ingild er forført.
 Stærkodderr.

Hans Hustru?

Helga.
 See med eget Die, Fader!
 Stærkodderr.

Og Du staaer her, et sneehvidt bange Lam,
 Der har forvildet sig blandt Skovens Ulve?

Helga.

Jeg staaer ei ene, Freia være lovet!
 Nei, nu da Du est kommen, haaber jeg.
 En ærlig Helt, en Kongesøn fra Norge,
 Den unge Eigil, elsker mig. En Vinter
 Har modnet Elfsøvs Blomst i vore Hierter,
 Imens hans Skib stod frosfent ind i Fiorden.
 Nu smelted den, og gjorde mig til Is;
 Men Angstens Is tøer bert for Heltesolen!
 Nu vil ei listigt Fiendstab tvinge Eigil
 At kappe Haabets Anker og forlade
 Sin Helga paa det høgerige Hledre;
 Den gamle Orif er kommen hjem, han tager
 Sig af den unge Drr.

Stærkodderr.
 Saaledes hører

Jeg gierne Frodes vrene Datter tale.
 Men est Du vis derpaa, det er en Drr,
 Som vundet har dit Hierte? Unge Møer
 Troe tidt at see en Drr, som, undersøgt,
 Er en letfærdig Fugl.

Helga.

Jeg underkaster
 Min Eigil tillidsfuld Stærkodderrers Prøve.

Stærkodderr.

Jeg gaaer mit Værk med raske Stridt imøde.
 Stol paa din Fosterfader, paa din Ustyld.

Helga.

O, Thor! skal atter Kraft paa Gledre bygge?
Skal Vellyst vige for det stærke Med?

Stærkoder.

Den maa; thi ikke for kan Dlaf's Skygge
Fra Helheim løses med Stærkoder's Blod.

Helga.

Min Fosterfader! Helga haaber atter.
Thor styrke Dig! Farvel!

Stærkoder.

Farvel, min Datter!

(De forlade hinanden.)

Anden Handling.

Bondestue.

Svanhvide spinder Ser. Eigil skæfter Pile.

Svanhvide.

Men Eigil sig, hvor kan Du være munter,
Da Haabet ganske glipper?

Eigil.

Jeg har flyet

Den stolte Kongesal, og tinget mig
I Kost hos Dig, Svanhvide, for at undgaae
De mig forhadte Ansigter; ei for
At hjælpe Dig i Centrum med at græde.

Svanhvide.

Hvad haaber Du da paa?

Eigil.

Paa Lykken.

Svanhvide.

Ha,

Den er bedragelig!

Eigil.

Ei altid. Stundom!

Fra spæde Barndom fulgte den mig tro,
Dg aldrig gif jeg den et Skridt imøde.

Jeg husker, at min Moder ofte sagde:
 „Den Dreng bliver meer lykkelig end hans Fader.“
 Hvad ikke jeg begreb; thi Konning Eisten
 Er en velmægtig Drot paa Agde.

Svanhvide.

Sig,

Hvori bestod da hidindtil din Lykke?

Egil.

Den kom, naar jeg den ventede mindst, og naar
 Jeg den behøved meest. Som Gut paa sex Aar
 Medstyrte jeg fra Loftet. Alle troede:
 Nu ligger han paa Jorden sønderknust;
 Men et veldædigt blødt Læs Hø kom just
 Indagende, som tog mig i sin Favn.
 Hvor ofte dette vildtforvorne Hoved
 Har været under Isen, og hvor tidt
 Man atter opdrog det ved denne Gaartot,
 Blev for omstændeligt Dig at fortælle.
 Selv mine Ribbeen have givet efter
 For en med tykke Jern beslagen Bogn.
 Og seer Du paa min venstre Kind den Rist?

Svanhvide.

Ja, hvad er det? Et Hug?

Egil.

Der foer mig Døden

Forbi, befædret som en fiendtlig Piiil,
 Min Undergang et Straahalm nær.

Svanhvide.

Nu Egil,

De hvide Alfer staaede dit Liv;
 Men er ei undertiden Livets Cie
 Meer bittert selv end Døden?

Egil.

Gengang høved

Min Faders Haand Kræft var i Buldningen.
 Jeg gaaer i Skoven, rykker Græsset op

Af Jorden i min Utaalmodighed.
 Mod Aften bringer jeg en Haandfuld hiem,
 Jeg lægger den paa Saaret, for at kisle —
 Da gif der Gul paa Bylden, og den lægtes,
 Og siden fandt man: det var gode Urter,
 Som af en Hændelse min Gramsen traf.

Svanhvide.

Du altsaa sparer ei paa Lykken selv,
 Men deler den, hvor Du er nær, med Andre?

Egil.

Bed Thor, jeg veed det ei! Mit største Held
 Var, at mit Skib frøs ind, hvorved jeg blev
 Bekjendt med Helga, saa det lyffedes
 En fremmed Yngling, meer end Landets Sønner,
 At vinde hendes Hierte.

Svanhvide.

Og din Fiende?

Egil.

Den usle Fengo kan ei naae sit Maal;
 Bild Uregierlighed vil snart fortære
 Helt Anganthyrs utaalelige Hovmod.

Svanhvide.

Din Kummer deler jeg, men ei dit Haab.

Egil.

Witiolf er død som Helt, det maa Dig trøste.
 Din Hasting lever vel, har Du jo hørt.

Svanhvide.

Hvis kun jeg havde ham beholdt til Trøst!
 Hvad skal et Barn i Strid?

Egil.

Dptugtes skal han,

Bag sikke Bognborg; hærdes, vænnes til
 At skue Døden daglig kiækt i Diet;
 Staae færdig, som en Helt, før selv han veed det,
 Og vende frandst med Gæg til Fædrelandet.
 Hvor gammel var han, da han gif?

Svanhvide.

Hy Nar.

Egil.

Hvor længe har han været borte?

Svanhvide.

Er Nar.

Egil.

Saa kiendte Du ham knap, hvis Du ham saae?

Svanhvide.

Jeg seer ham aldrig meer!

Egil.

Hvor veed Du det?

Lidt kommer Glæden, naar den ventes mindst.

Hasting stikker Hovedet ind af Døren.

O, med Forlov at spørge: boer ei her
En Hersekvinde, Enken efter Vitiofs,
Svanhvide?

Egil.

Jo, min Ven, der sidder hun!

Hasting

(løber hen og omfavner hende).

Min Moder!

Svanhvide.

Hasting! Hasting! Alle Guder!

Et Terteegn! der er steet et Terteegn,

(Hun græder.)

Hasting.

Moder!

Min Moder! er der noget meer naturligt,
End at en Søn hemiler til sin Moder?

Svanhvide.

Min Hasting? Er Du? Ja! Hvor han er voret!

Hvor herligt klæder ham hans Kobberpandser.

Jeg kiender dem gien, din Faders Dine!

Hasting.

Ja Mo'er, jeg kiender Dig paa Nøgleknippet,
Paa Giedekiortlen, din blaafarved Sørf;
Mæst paa din Stemme dog og paa dit Ansigt.

Egil (foruntret).

I Guder! hvad skal Egil sige hertil?
Opfylder en lykkelig Hændelse
Saa snart hans Døfter som Svanhvides?

Hasting.

Est

Du Egil, unge Herre? ha, saa glæd Dig!
Hiemkommen er Stærkødder, han har lagt
Din Avindsmand i Lænker, han vil hjælpe
Dig til din skønne Brud.

Egil.

Stærkødder?

Hasting.

Ja!

Dg vil Du ikke troe, saa see ham der!
Der er han selv, nu kan Du tale med ham.
Jeg gaaer at hilse paa min Mo'er i Centrum.

Svanhvide.

Mit Barn! D, jeg er ude af mig selv.

Hasting.

Dg jeg var aldrig meer mig selv end nu.
Hei Wodan, Tak! jeg fandt, jeg har min Moder.

(De gaae.)

Stærkødder kommer.

Her maa det være. Boer ung Egil her?

Egil.

Du seer ham, ædle Jarl!

Stærkødder.

Omfavn mig, Yngling!

(I det Egil kommer ham nærmere, farer Stærkødder forskrækket tilbage.)

I Guder! — Stands! — Du Egil? Helgås Veiser?

Egil.

Kong Gistens Søn af Agde.

Stærkodderr.

Virkelig?

Egil.

I Sandhed, Jarl!

Stærkodderr (fatter sig).

Velan, ræk mig din Haand!

Egil (kommer nærmere).

Forlad —

Stærkodderr (atter forfærdet).

Hvad vil Du mig?

Egil.

Du hød mig selv.

Stærkodderr.

Af Agde? — Ha, Du ligner ei din Fader.

Egil.

Det har mig flere sagt.

Stærkodderr.

Forlad mig, Ungling!

Forlad mig for et Dieblit!

Egil.

Er jeg

Uheldig nok til at mishage Dig?

Stærkodderr.

Nei! — men forlad mig! — Vi skal tales ved.

Stærkodderr (ene).

I Guder! hvad er det? Var det ei Olaf?

Saa stion, saa munter, som han stod for mig

Saa Timer — før jeg dræbte ham? — Indbildning!

Hvis — Men det er en Normand — Gistens Søn —

Og Olafs Dronning døde med sit Barn —

Gik Rhygtet. — Denne Unglings Ansigtstræk

Høit straffer det med Løgn. — En flygtig Lighed.

Men jeg vil fatte mig, — thi denne Lighed
 Har sølsomt rystet mig. Ud i det Frie!
 (Han gaar.)

Sal paa Kongsgaarden.

Anganthyr og Bolver mødes.

Bolver.

Hil Anganthyr! Velkommen ifra Skaane!

Anganthyr.

Min Broder!

Bolver.

Ikke haabed jeg, min Broder,
 At see Dig her saasnart igien.

Anganthyr.

Hvi saa?

Et trofast Folk ei pleier at forstyrre
 Sin elste Konges Gravøl med et Oprør;
 De svor hans Førstesødte Lydighed,
 Saasnart jeg steg paa Thingets Steen. Men I
 Fem af vort før uslidelige Nital,
 Som blev tilbage for at jorde Halvdan —
 Har I opfyldt en sønlig Pligt?

Bolver.

Han hviler

I aaben Mark. Om Høien har vi væltet
 Ni store Bautaastene; fem for os,
 Som blev tilbage, fire for Jer Andre,
 Der drog til Skaane, for at fange Riget.

Anganthyr.

Du stuer nu en kaaret Konge for Dig,
 Min Broder!

Bolver.

Det beviser Ringen mig
 Omkring din venstre Arm. Det glæder mig,

At Du est vorden kærst igien og munter.
 Ei sandt? Det er langt bedre, Angantyr,
 At faares ud til Drot i Skaanes Dal,
 End sukke for en Mø i Hledrelund,
 Som spotter kun vor Elskov?

Angantyr.

Spotter, Bolver?

Ja, ved min Faders Aste, hun skal vende
 Sin Spot til Graad.

Bolver.

Hun græder alt! Du har
 Alt Ønsket opfyldt.

Angantyr (betværet).

Virkelig? Hun græder?.

Bolver.

For di hun ei er vorden Sigils Brud.

Angantyr (erbragt).

Ja, daglig dryppe hendes Dines Gift
 Paa hendes Barm, og tære hendes Skønhed!

Bolver.

Ung Sigil lader aldrig af at haabe.
 Ifald han vandt sig Kongens Venstabs?

Angantyr.

Troer Du

Det muligt?

Bolver.

Muligt? Ingilds Sind sig vender
 Saa flur, som Vinden om de danske Der,
 Kun stadig i Ustædighed.

Angantyr.

Før knuse

Mit Slagsværd Sigil!

Bolver.

Kunde Du kun dæmpe
 Din Hidstighed, min Broder! Ja, Du veed
 Hvor kær Du est mig. — Du har store Evner;

Alt est Du Konge; men jeg haaber, Skiebnen
 Har mere for med Dig. Ifald Du vilde —
 Var Du forsigtig! Vidste Du at kruge
 De Midler —

Anganthyr.

Har Du talt med Svarteham?

Hvad siger hun?

Bolver.

Hun sukker Natten hen,
 Omfærmer med udslagne Haar i Maanstin
 Ved Kilderne, som stille Gledres Bøg,
 Og græder over Anganthyr, som vrager
 Hvad Hundred ønskte sig.

Anganthyr.

Hun styrer Riget.

Bolver.

Hvor gierne gav hun Anganthyr sin Bælde,
 Ifald han hende gav sin Kiærlighed.

Anganthyr.

Hun er ei hæslig.

Bolver

Hæslig? Dersom Helga

Kan lignes ved den unge Vaarviol,
 Saa ligner Svarteham den fulde Rose.

Anganthyr.

Lign hende heller ved den røde Balmu,
 Der blusser blodigdunkel og beruser.

(I Lanter.)

Nei Bolver, nei! jeg trænger ei til hende.

En Seidmand spaaede mig paa Fyrisvold:

„Med Halfdans Sværd Du twinge skal din Fiende.“

Hvor har I det? Giv mig min Faders Sværd!

Det falder mig, den Førstefødte, til.

Bolver.

Hvi sagde Du os det ei før Du reiste?

Nu glemmer Høiens Muld vor Faders Sværd,
Det hænger fæstet ved hans Afteskrukke.

Anganthy.

Har I begravet Halsdans Sværd med ham?

Bolver.

Ja, efter Skik og Brug.

Anganthy.

Ha, det var ilde!

Min Lykke hænger ved det skarpe Sværd.

Bolver.

Der er jo Sværde nok! Est Svarteham,
Saa har Du vundet Danmark uden Sværdslag.

Anganthy.

Den gamle Seidmand spaaede mig saa vist:
„Med Halsdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.“
Ha, I begrov mit Haab!

Bolver.

Der er Fyrstinden!

Hun bringer Dig meer end Du turde haabe.
Vær viis, min Ven, benyt Dig af dit Held!

(Han gaar.)

Thusnelde kommer.

Hil Anganthy i Danmark! Du est snar
Som Ornen. Atter her i Sielund alt,
Med kongelige Guldring om din Arm?

Anganthy.

Hil Dig og Sæl, min yndige Fyrstinde!
Mit Grind kræved ikke megen Tid;
Let er at vinde Land ved lovlig Arv.

Thusnelde.

Ei altid, Anganthy! ei altid. Dig,
For Dig er sagtens Alting let, som bringer
Din Lykke med Dig i din høire Haand.

Anganthy.

Ei Manden staber Lykken, Lykken ham.

Thusnelva.

Den kom, Du greb den. Det har livnet Dig.
Stolt fandt jeg stedse, funklende dit Die;
Mig tykkes dog, at alt idag det brænder
Med mere tillidsfuld og sikker Flamme.
Er nu din Kind meer end sædvanlig bleg —
Ha, det maae vi tilskrive Helgas Grumhed,
Som nægted denne brune Blomst sin Sol.

Anganthyr.

Jeg hader Helga, skionne Svarteham!

Thusnelva.

Tilgiv et Spøg, en Spot, Du ei fortjener.
Jeg burde vidst: den stolte Anganthyr
Kan aldrig elske Den, som affhyr ham.

Anganthyr.

Lad hende slye! Ha, ved min Faders Sværd,
Snart skal hun see, at Veileren kan hade.

Thusnelva.

Hvor billig er din Harm, hvor ivrig maa.
Din Hævnløst være, da et Kongedøm,
Først nys erhvervet, ei kan holde Dig
Fra Ingilds Hof og fra det grønne Hledre.

Anganthyr.

Er det, huldsalige Thusnelva, sagt,
At Hævnløst ene var den Krog, som drøg mig?

Thusnelva.

Du est forvirret.

Anganthyr.

Blomstrende Fyrstinde!

Hvor herligt hæver Du Dig, høi og rank,
I den fulførte Dragt. Jeg troer at stue
Min Skiæbnes Norne for mig, seer jeg Dig,
Med lyse Stierner om en venlig Bunde.

Thusnelva.

Har Anganthyr i Skaane lært at smigre?

Angantyr.

Tilgiv!

Thusnelva.

Hvor gierne jeg tilgiver Dig!

Angantyr.

Det danske Folk Dig kalder Svarteham,
For denne Dragts Skyld, som Du aldrig skifter.
Man skulde troe at see en stummel Guldre,
Ved Lyden af dit Navn: hvor vidt forseilet!

Thusnelva.

Den sorte Dragt blev et frivilligt Valg,
Legn paa min Smerte, Mærke for min Sorg,
Fra Diebliffet, da jeg maatte friste
Mit Liv ved Ingilds Side.

Angantyr.

Ha, Thusnelva!

Jeg føler og deeltager i din Skiæbne.

Thusnelva.

Hvad mener Du i Hjertet, Angantyr?
Meer end sædvanlig takfuld og mørk.

Angantyr.

En Tanke veed jeg os bestæler begge:
Foragt for Ingild.

Thusnelva.

Ellers ingen Anden?

Angantyr.

Den veed jeg vist, Du deler med mig.

Thusnelva (sagte).

Bidste

Jeg halvt saa sikkert, at Du deelte min.

(voit.)

Ja, jeg tilstaaer det, jeg foragter Ingild.

Og har jeg ikke største Ret dertil?

Hans Fader tvang min Fader, Searlands Drot,
Med overlegen Magt. Grunt maatte Sverting
Da høre Trælleaaget, give mig,

Sin Datter, til Kong Frodes Søn, den Niding.
 Men Sverting hævned sig: han indebrændte
 Den stolte Frode, da han paa Thorsager
 Holdt Bøn i Afers runde Gudehuus.
 Det veed min Ingild, veed at Sverting dræbte
 Hans Fader; og dog kalder han ham Ven,
 Og elsker Faderbanemandens Datter.

Anganthyr.

Bed Thor! med Uret sidder Ingild Drot
 Paa Hledrestol.

Thusnelba.

Hvad andet? Var ei Ingild
 Den yngste Søn? Var Olaf ei den Ældste?
 Og grunded ikke sig paa Starfods Mord,
 Hvortil ham Hledregoderne forførte,
 Kong Ingilbs hele Ret?

Anganthyr.

Jeg veed det nok!

Min Fader Haldan havde større Krav
 Paa Danmark, end Halvbroderen, end Ingild.
 Min Fader arved Skaane fra sin Moder,
 Kong Olafs Søster; halv kun Frodes Blod,
 Halv ægte Blod af den Ustyldigdræbte.

Thusnelba.

Ei sandt, min Anganthyr? Den høire Arm
 Alt skammer sig, fordi den ei er smykket
 Saa kongeligt og gyldent som den Venstre?

Anganthyr.

Jeg handler uforsigtigt i at yttre
 Min Higen og mit Hjertes Længsel Dig.

Thusnelba.

To Magter styre Jorden, Anganthyr!
 Den ene Styrken og den anden Skionhed.
 Den førstes Spir er Jern, en bløtung Baand,
 Som tvinger Mængden under Nag; den Andens,
 Af Guld og smykt med Edelstene, straalere

I Undighedens Haand, og fuer tidt
 Den store Jordens Helt, som eier hint.
 Det leder Manden i frivillig Trældom,
 Og tvinger Trællen til at kysse Lænken. —
 Kong Ingild overlod mig hint af Jern;
 Hvor tungt for den uvante, spæde Haand!
 Var Haanden værd det andet, bedre Spir,
 Det gyldne, det karfunkelsmykte? — See,
 Det stander til Dig selv at gribe hint,
 Ifald Du hylder det, som alt Naturen
 Mig har paa Buggen lagt. — Nu har jeg talt! —
 Og evig skal ubrødelige Tausshed
 Forsegle fra idag min Læbe; hvis
 Du ei forstaaer mig, ikke vil forstaae mig;
 Ifald Du — ha, den værste Mulighed —
 Hvis Du foragter. Men, ved hin Thuiskon!
 Som Du, forstaaer den stolte Svarteham,
 At hade bittert, som at elske sødt.
 Vælg nu, hvorledes Du vil vinde Danmark:
 Ved blodigt Had, ved fredsel Kiærlighed.
 Du staaer med Valgets Vægtstaaal i din Haand —
 Jeg overlader ganske til Dig selv
 At undersøge, hvilket Lod i Skaalen
 Der har den største Vægt.

(Hun gaaer.)

Angantyr (ene).

Der blæste Luren,

Nu kan vi kaste Lærninger i Skiold.
 Frist, Angantyr! Du ynder Lykkespil. —
 End uden Brøde stander Du paa Bredden
 Af Lidenskabens sorte, vilde Floed —
 Styr Dig i Elivagas Svovelbølger —
 Og, som en knækket Gran, vil Boven bære
 Din stunkne Bul til Underverdens Huler.
 Uergjerrighed! Forsfører! fæle Løse! —
 Man siger der er Koglekraft i Guldb,

Det nærer Synden og fordærver Hjertet.

Ubunden maa jeg være ved mit Valg.

(Han tager Guldringen af sin Arm og lægger den hen.)

Lig der! — En Mand maa have Armen fri,
Naar han skal handle. — Nu saa vælg da, Konge!

Skal Du forraade Ingild, Elfvog hylle

For Svarteham, og styrte Helga? — Ha

Hvi kan jeg ikke fjerne Kiærligheden

Fra Hjertet, som fra Armen denne Ring?

Send mig en Alf fra Breidablik, o Baldur!

Som staaer mig bi mod Fristelsen. — O Helga!

(Helga kommer; idet hun seer Angantyr, vil hun vende tilbage igjen.)

Angantyr.

Bliv, Helga, bliv! Alfader sendte Dig.

Du aagre maa med dette Dieblif!

Hvert Blund er Sæden til en vigtig Fremtid.

Hør mig!

Helga.

Hvad vil Du mig! Vil Du igjen

Mig overvælde med din vilde Bredes

Ufsaansomhed? Slip mig! Jeg kiender Dig.

Angantyr.

Hør mig! Ha, Helga, Helga, grumme Mø!

Dig er det! Dig! Du est den onde Fylgie,

Som har onspændt, som har forført min Varm.

Mit Blod flød roligt, som det klare Væld

Igiennem Nøisomhedens grønne Dal,

Du fik det til at fuge, til at sprudle

Meer glohedt, end den hele Straale Vand,

Som fnyser stumfuldt giennem Geisfers Rist.

Ha, løn min Elfvog med Gienkiærlighed!

Dg mere snar end Foraarssthyen stifter,

Skal Ulven sig forvandle til et Lam.

Hvad ønster Du? En Ungling? Jeg er ung.

En Helt? Alt Skjalben stunger om min Daad.

En Kongesøn? Jeg er af Frodes Blod.

En høist Svend? Naturen var ei farrig,
 Da den udrusted mig. En trofast Veiler?
 Mit Hierte hænger fastere ved Dig,
 End Stiernen ved sin Himmel.

Helga.

Anganthyr!

Jeg elsker Sigil, kan ei elske Dig;
 Det veed Du, og Du tvinger ei min Hu,
 Om ogsaa hundred Gange Du omstifted
 Til Venlighed og Kiærtegn dine Trusler.

Anganthyr.

Saa haant afviser Du min Kiærlighed?

Helga.

Med Milbhed har jeg ofte svaret Dig;
 Dit Ord var stedse som den Drufnes Ord.
 Du har fornærmet, høist bedrovet mig.
 Med Trusler vilde Du min Billie tvinge;
 Ha, Du kan troe, Du elsker, og kan troe
 At Kiærligheden tvinges? Du kan elske,
 Men være haard og grum mod Den, Du elsker?

Anganthyr.

Bed Freias Luft! jeg elsker høit —

Helga.

Dig selv!

Ei Helga. Bild Dig ei det Blændværk ind!
 Du havde Lyft, at flætte hendes Ungdom
 Med flere Blomsterknupper i din Krands;
 Du vil, og bliver rasende, fordi
 Den svage Mø sig væbner mod din Trods.
 Nu skal jeg tvinges til den usle Fengo;
 Men, Stolte, hi! end er ei Dagen endt.

Anganthyr (med dampet Bælte).

Nu Helga, fat Dig! see jeg fatter mig.
 Vær blid og snild, viis at Du elsker Danmark

Dg Ingild! Raster ikke Stibet Anker
 I Fredens Havn, naar Vinterstormen raser?
 Afværnes ei med høie Bulværk Søens
 Indbrud, naar mægtig den vil overskylle
 Det flakke Land? Bevares Luen ei,
 At ei den slaaer sin Land i Hyttens Vielfer?

Helga.

Jeg frygter ei din Storm, din vilde Sø,
 Jeg frygter ikke, Rasende! din Lue.
 Du skal ei tvinge Danmarks Kongemø
 Til Den, for hvem mit Hierte maatte grue;
 Du skal ei Ingild trodse, skøndt hans Giæst,
 Dg blande Bitterhed i hver en Fæst.
 Den gamle Kæmpe kommen er tilbage,
 Han løser atter Danmark, frank og fri;
 Han giennemborer den forvorne Drage,
 Den krymper sig — og Faren er forbi. (Hun gaaer.)

Anganthyr

(Laster sig hen, og skjuler sit Ansigt i sine Hænder, derpaa springer han op, griber Guldringen, sætter den igten om Armen og raaber):

Svibdagger!

En Svend kommer.

Herre!

Anganthyr.

Dronningen! — Thusnelde!

Fyrstinden! — heed —

Svenden.

Hvad Herre?

Anganthyr.

Svarteham —

Hvor er hun?

Svenden.

I sit Fædebuur.

Anganthyr.

Forgifter

Hun Maden til sin Mand?

Svenden.

Hjælp Thor, min Herre!

Angantyr.

Forræder! vil Du røbe mig?

Svenden.

Hvad røbe?

Angantyr

(brager sit Sværd, Svenden falder paa Knæ).

Dø, Niding!

Svenden.

Naade, strenge Herre, Naade!

Glem ei, Du est i Kongens Hal.

Angantyr

(støter Sværdet i Balgen).

Tak Thor

For disse Bægge! — Vel — behold dit Hoved!

Gaf hen dermed til Dronningen! — Jeg ønsker

At see Fyrstinden her — og det paa Stand.

(Svenden gaaer.)

Mit Sværd! mit Sværd! hvi de begrov mit Sværd!

Min Faders Sværd! De slutted det i Høien.

Men — gif ei Hervør ind i Heltegraven

Dg hentede Tyrking? Brudt er alle Skranker

Imellem Levende — skal Døde kun?

(Thusnelba kommer, han kaster sig paa Knæ for hende.)

Ja, heiligste Fyrstinde, jeg er din.

Jeg elsker, jeg tilbeder Dig! Mit Bryst

Formaaer ei meer at følge Dig sin Attraa.

Isald Du stænker mig din Kiærlighed,

Var ikke Freier, da han vandt sin Gerda,

Saa lykkelig som jeg. Men, stolte Dronning!

Glem kun ei Brudegaven: Siolunds Rige —

Med Ingilds Død — Dg Helga smeddet til

Den usle Fengo?

Thusnelba.

Angantyr! Du elsker?

Anganthy.

Dig, Guldeste! Kun Frygten bandt min Tunge.
T husnel da.

Du est i Oprør.

Anganthy.

Ivovler Du? See Dronning,
Her hæver jeg min Haand mod Valbals Lofte,
Dets Lynild slaae, dets Torden knuse mig,
Ifald jeg hylfer Elstov.

T husnel da.

Anganthy!

Steds blusfed frem din Kraft med voldsom Flamme;
Bed Freia, det var denne Manddoms Ald,
Som smelted mig. Men er da kun din Elstov
Et Krampetræk?

Anganthy.

Sværg, Svarteham, sværg helligt,
At Du mig skaffer Hævn, og Død, og Danmark! —
Sværg helligt.

T husnel da.

Bed Thuisfon og ved Gertha,
Bed mine Fædreguder: Dine Fiender
Er mine, billigt er mit Had som dit.
Min Kløgt skal lægge Styrke til dit Sværd,
Dg bringe Daneriget under Dig.

Anganthy.

Dg Du skal vorde min, min elskte Viv,

T husnel da.

Du skælver.

Anganthy.

Faren saae mig aldrig skælve,
Mig ryster Glæden. Lad mig fatte mig,
Jeg bugner ellers under Følelsen.

T husnel da.

Saa hurtig kan min Ven forlade mig?

Angantyr.

Snart skiller intet mig fra Dig, Du Vene!

(Han gaaer.)

Thusneida (ene).

Jeg veed, det er ei Kiærlighed, men Gad
 Som binder ham til mig; men lad saa være!
 Est Du først min — ja, jeg skal vinde Dig!
 Og vandt jeg ham end aldrig — o det Held
 At see ham daglig — nyde Livet med ham. —
 Ja, Angantyr, mit Hierte elsker Dig;
 Jeg kunde see Dig hade mig som Biv,
 Og lide taaligt; men med Selvedild
 Mig brændte Nidkiærligheden med sin Harm,
 Ifald jeg saae Dig i en Andens Arm.

(Hun gaaer.)

Stov.

Kong Ingild og flere Jægere med Jagtspyd og Buer.

Ingild.

Her er min Eg. Hvor gammel, stor og sval!
 Det allerældste Træ i Herthadal.
 Ha, hvilken Stamme, hvilken Krone rund!
 Hvor kiølig i den hede Middagéstund.
 Nu kommer, Venner! sætter Eder ned
 Med Kongen i det grønne Urtebed.
 Husvaler Eder først et Dieblif!
 Man bringer os en kiølig Lædskedrif. —
 Det raske Dyr! saa let og snelt det var,
 Var Ingilds Piil dog endnu mere snar.
 I Trælle! lægger den paa Baar i Løv,
 Af brune Skind bortvisker Jordens Støv,
 Og bærer den, med Lyftighed og Bram,
 I Kongeborgen ind for Svarteham!
 Hun lønne Gaven med et venligt Smil!

Til hendes Øre traf den Kongens Vill.

(Dienerne gaar.)

Nu lader Miosden rundt om Træet gaae!
 I Spillemænd tomhænded' der ei staae!
 Hift bag den blomsterhvide Slaaentorn
 Hensætter Eder! Røfter Eders Horn!
 Og lader Malmet, med sin fulde Lyd,
 Udtrykke Skovens Lyst, og Sindets Fryd.

(Der blæses i Horn, medens Miosden ombæres.)

Ingild.

En herlig Lyd! En huld fredsalig Klang!
 Man troer, man hører Alfes Morgensang.
 Hvad er mod slige Toner Lurens Skrig,
 Den høse Hvinerste, som vækker Krig?
 O Held den Drot, som atter i sit Land
 Fremvirke kan Ustyldighedens Stand!
 For ham vel Sværdet ei paa Skjoldet slaaer,
 Men Aret følger gult, og Møllen gaaer;
 Og er ei Sagas Mund hans Øres Lolk,
 Saa priser taust ham et lykfsaligt Folk.

Skialm.

Lys, hvad var det? Jeg hørte Varm i Træet.

Bingulf.

Det var en Orn, som tog sin Hvile der;
 Den spredte Bingen vredt, og ileb bort,
 Den gad ei længer hørt paa Kongens Tale.

Ingild.

Hvi saa?

Bingulf.

Troer Du, at Ornen sidder rolig
 I Reden al sin Tid, og ruger Unger,
 Og fagler dumt, som Hønen over Egget?
 Svortil gav Odin den sin skarpe Klo,
 Sit krumme Næb og sine brede Vinger?
 Mon Bingen, til at vifte sig for Hede?

Mon Kloen, for at bringe Mad til Mund?
 Mon Næbet, for at snaddre selv sin Noes?

Ingild.

Saa gammel som Du est, saa vild est Du.

Vingulf.

Sandt nok, jeg hører ei til dine Helte,
 Der gjøre Fluen til en Elefant,
 Og Elefanten atter til en Flue.

Ingild.

Du veed min Villie: Jeg vil ikke høre
 Slig Tale. Glem ei, Ingild er din Drot,
 Fordi han er fredsalig, blid og venlig.

Vingulf.

O, gid Du straffed min forvovne Tunge
 Med Strengheds Kraft! Glad ilte jeg til Thor,
 Hvis jeg saae Danmark styret af en Helt.

Ingild.

Dit onde Lune, Alderdommens Onaven
 Skal ei forstyrre mig min muntre Dag.
 Min Bænde smiler glat som Sommerhimlen,
 Berøvet hver en Sky. Op mine Mænd!
 Til Borgen! Svarteham, min gode Hustru,
 Os venter med et veltillavet Maaltid.
 Fort! Spiller os et lystigt Jægerstykke
 Paa Veien giennem Skoven til min Hal.

Vingulf.

Saaledes sidder Fluen i sit Solstin,
 Inddrager Næring med sit Sugerør,
 Kroer sig i Varmen af de lette Vinger, —
 Og mærker ei til Gædderkoppens Traad,
 Før den er spundet ind i Dødens Næt.

Ingild.

Frisk, mine Børn! Et lystigt Jægerstykke,
 Som overdøver denne brantne Gubbe!

(De gaae bort under en rost Musik.)

Anganthyr kommer fra den anden Side i bybe Lanter.

„Den gamle Kæmpe kommen er tilbage!“ —
 Den blinde Sværm ham holder for en Halvgud;
 Den Kloge troer, at Balhal hævner Olaf,
 At ei han kan døe, før han dør af Sot. —
 Hvordan det er, — han er en Avindsmand
 Med unaturlig Kraft, som spotter Døden. —
 Mod Trolddomsmagt maa søges Trolddomshjælp.
 Ei stialv jeg før for Faren af en Kamp,
 Jeg søgte den; jeg beilede til Wren.
 Af Wren har vi nok, nu vil jeg Havn,
 Og Havn sig vover ei, som Wren, ud
 Paa Farens Glariss, den vil Sikkerhed.
 Ja, jeg maa worde Konge, Helga straffes,
 Og Stærkodd tvinges. Vist maa dette stee! —
 Og har min Spaamand sagt mig sandt om Sværdet,
 Om Halvdans Sværd, hvad har jeg meer at frygte?

(Han grunder.)

Men — man opbryder ei paa Lykketræf
 Steenfisten, som omhvalver Balens Been;
 Forstyrrer ei for ingenting den Døde.
 Man siger: Ved det mindste Krukken stælver,
 Da lider Dødens Søn af bitter Dval;
 At Aftens No i Lerets blege Kar
 Er høist nødvendig til den Dræbtes No. —
 Og derfor maa jeg vide sikkert først,
 Om vel den staauste Seidmand talde Sandhed.
 Her boer en Olding. Denne vise Gubbe
 Maa spaae mit Fremtidsheld. Han er saa gammel,
 At som en bleg og giennemsigtig Skygge
 Han synes fast at svæve hen ad Jorden.
 Man siger, han er viis som Wimer; spaaer
 Det Samme han som Hin, da er det vist.

Han banker paa Hytten. En sneehvid Olding træder ud.

Tilgiv mig, Fader! hvis et Dieblif

Jeg Dig forstyrer i din Middagsro.
 Man har mig sagt, ei ei klot Midienat,
 Men ogsaa Middag, naar den lumre Hebe
 Har dæmpet Livets Virksomhed, og Solen
 Sit dødelige Stik nedsender Isen,
 Formaaer at mane frem den skjulte Kraft,
 Som virker paa hin Side Muligheden.
 Du est en Viis, som lever, siger man,
 Fortrolig med tilbagevendte Skygger.
 Siig mig, ifald Du ellers kiender mig:
 Hvad kan jeg virke til min Fremtids Held?

OIdingen.

Med Halvdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Anganthyr.

I Guder! Ogsaa Du mig dette spaaer?

(OIdingen tier.)

Ha, jeg har nok. Dog nei! — Forsigtighed!
 Man siger, at I Spaamænd staaer i Forbund,
 At Tilbud hurtigt gaaer imellem Eder,
 For at bedrage Konger, Jarler, Helte,
 Og lokke Styrken under Eders Magt.
 See mig i Diet! Har Du daaret mig?

(OIdingen tier.)

Tilgiv mig! Ha, dit Blik indtrænger sig
 Dybt i min Siæl, og faaer den til at stælte.
 Dit Die, plat forladt af Jordens Ild,
 Igiennemdæmres af en luftig Straale,
 Som om det sagde: Troer Du at en Skygge
 Fra Evigheden har et jordist Meed?

OIdingen.

Med Halvdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

Anganthyr.

Jeg skal! Jeg skal! — Dog bi — Har ei maaskee
 Dit Ord en dobbelt, billedlig Betydning?
 Hvi taler Eders Viisdom steds i Gaader?
 Maaskee med Halvdans Sværd Du kunde mene

Hans Kongemagt, hans Valde. Thi et Spir
 I Heltens Haand, er Sværd; og Sværdet atter
 Et helligt Faderglavind i den Godes. —
 Halsdan var ædel; mener Du, at jeg
 Som han, ved Wiisdom og ved lovlig Magt —
 Oldingen.

Med Halsdans Sværd Du tvinge skal din Fiende.

(Han gaaer.)

Angantyr.

Min Fiende! Helga, Ingild, Eigil, Stærkodd!
 Formaaer jeg dem at tvinge, dem at ave,
 Ved rolig Dvælen paa den skaanste Kyst?
 Tilgiv mig, vise Mand! Du harmes over
 Ung Angantyr's Enfoldighed. Men nu
 Forstaaer jeg Dig, og rask er Loddet kastet.
 Op Angantyr! Wiis Dig din Lykke værd,
 Og dræb din Fiende med den Dræbtes Sværd!

(Han gaaer.)

Credie Handling.

Kongens Hal.

Thusnelda. Kjøgemesteren.

Kjøgemesteren.

Alt er i Orden, høieste Fyrstinde,
 For at beværte Kongen og hans Kamper.
 Med Viin er alle Bægre fyldt, og Maden
 Staaer færdig, til at bæres frem i Skæl,
 Og paa de brogetmalede Træbakker.
 Til Vaabendands har Borgesvendene
 Iført sig lette Harnisf, blanke Hielm;
 Og Spillemand med Trommer, Piber, Vielder,
 Gi heller mangle.

Thusnelda.

Naar kan Kongen ventes?

Kjøgemesteren.

Paa Diebliffet. Intet mangler meer
 For at fornøie ham, naar vi kun først
 Har jaget bort en sær uvoren Svend,
 Som vover usorffammet sig at trænge
 Til Gæstefalen, lig en buden Gæst.

Thusnelda.

Hvo er det?

Risgemesteren.

Ingen kiender ham. Han kommer
Med sønderrevne Klæder, fast i Vialter.
Med en Sæk Kul paa Nafften vil han ind,
Jeg straffed ham, og lod ham tage Sæde
Ved Døren blandt Stakarlene, for der
At vente, til Almisen stiftet blev;
Da saae han haant paa mig, som om jeg havde
Med mine fromme Ord fornærmet ham.

Ihusnelba.

Paa ingen Maade bør det ham tilstedes
At lades ind. Med anden daarlig Ufsik
Har vi affkaffet den, at hver en Betler
Indtræde kan i Danerkongens Hal,
Og øve der uhindret over Bord
Sin plumpe Grovhed, sine Bondenoder.

Risgemesteren.

Der vover ingen af Hestkarlesfolk
At røre ham. Hans Dine lyste med
Et Blik, hvortil Du aldrig Mage fandt;
Og, som man ofte troer at see en Træl
Iklædt en Herredragt, saa troer man her,
Man seer en gammel Konge, svebt i Vialter.

Stærkoddet træder ind.

Risgemesteren.

Der er han. Døm nu, om jeg talde sandt!
(Han gaaer.)

Ihusnelba.

Hvo est Du?

Stærkoddet.

Jeg? Kulbrænder, ædle Frue!

Ihusnelba.

Saa gik igien til Røgen i din Hytte!
Her er ei Sted for Dig.

Stærkoder.

Da maa min Nabo,
Min gamle Broder Hagbarth, fordum Kæmpe,
Mig have loiet uforstammet for,
Om Aftnen under Aspen ved min Hytte.

Thusnelda.

Hvad har han sagt?

Stærkoder.

Lidt har han mig forstfret:
Skiondt Kongens Hal vel ei var nær saa stor
Som Himlens, hvælved den som Himlen sig
Dog mild og gjæstfri over hver en Jæse.

Thusnelda.

Kulsvier, Du belægger dine Ord.
Din Tale passer lidet for din Stand.

Stærkoder.

I hver en Stand er Mestre, Fustere;
Kun Saa beklæde deres Plads med Ore.
Saa gaaer det Konger og Kulsviere;
De fleste brænde søvnigt deres Kul,
Af Bane, Bindelyst, født op dertil.
Jeg tænker, mens jeg staaer med Gaffelhjernet,
Dg vender mine røgindsførte Grene.

Thusnelda.

Hvad tænker Du?

Stærkoder.

Nys slog I Kronerne
Med grønne Løv mod Himlen, snøs i Stormen,
Dg brysted Jer med Duggens Diamanter;
Nu smulldnes I til Støv, hvoraf I kom.
Ydmyg Dig, Hovmod!

Thusnelda.

Altsaa, stakkels Mand,
Er sørgelig din Dont: Du brænder Liig.

Stærkoder.

Jeg brænder Liig! Men modnes ikke just,

I det jeg damper ud fastgrønne Stoltbed,
Et bedre Stof? Og giemme mine Kul,
Skjøndt lette, mørke, skilt ved ydre Prag, t,
Ei Spiren til en stærk og vældig Flamme,
Som tændes let, gjør lyst og varmt og muntert?

Ihusnelba.

Saaledes hørte før idag jeg ingen
Kulsvier tale. For Kulbrændere
Som Du, staaer aaben denne Gæstefal.

Stærkodderr.

Det er mig kjær. Jeg tale maa med Kongen,
Og mine Kul vedkomme vigtigst ham.

Ihusnelba.

Hvad vil Du Kongen da?

Stærkodderr.

Jeg vil udbrænde

Hans Sløvhed, hårde hans Blødagtighed.

Ihusnelba.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Stærkodderr.

Vogt Dig selv, min Frue!

Kom ikke mine Kul just altfor nær.

Sandt nok, Du smittes ei af deres Farve,
Da Du est sort som de; men jeg har sagt:
De tændes let, og kunde brænde Dig.

Ihusnelba.

Jeg har nedladt mig meer til Dig end billigt.

Ei stille nu, og sæt Dig hen paa Bænken!

Det er Dig tilladt der at vente Kongen.

Stærkodderr.

Jeg takked før ei for Tilladelsen.

(Han gaaer.)

Ihusnelba.

Ha, denne Gubbe har forvirret mig.

Stærkodderr (vender om).

Tillad mig, Frue, dog endnu et Spørgsmaal!

Thusnelva.

Nu da?

Stærkodd.

Hvis er den gamle Harpe der,
Som hænger, dæft af Støv, med brustne Strænge?

Thusnelva.

Den hørte Stærkodd til, mens han var hjemme.

Stærkodd.

Stærkodders Harpe? Ha, den var berømt!
Hvi har I saadan labet den forfalde?

Thusnelva.

Os lyster meer ei høre Harpeklang,
Det er en sørgelig enfoldig Lyd,
Hvortil kun gvaedes kan de gamle Viser.
Den muntre Floite, Hækkebrættet, Trommen,
Som livner Fødderne til Glædesdands,
Har længst fortrængt sliq mørk Lungsiindighed.

Stærkodd.

Dog hænger stedse den i Kongens Hal,
Og, som jeg seer, er den bekrændst med Blomster.

Thusnelva.

At end den hænger der, er Ingilds Billie.
Med Blomsterkrændse smykket daglig den
Af Kongens Søster, som ei kan forglemme
Sin Fosterfader.

Stærkodd.

Altsaa — Helgas Hierte
Formaaer dog Trommen, Biben, Hækkebrættet
Ei at bedaare? Tak, min ædle True!
Nu har jeg nok. Nu vil jeg vente Kongen;
Og hvis jeg feiler ei, da kommer han.

(Han gaaer hen og sætter sig nederst.)

Kongen kommer med Følge og Musik. **Dronningen** gaaer ham imøde og omfavner ham. De sætte sig i Heisædet. Spillemand og Dandsere komme. Der danses en Baabendands. Imidlertid ombæres Maden i Skål og paa Bakker til Gæsterne. Vin skænkes i Vægre. Man skænker ogsaa for Stærkødder, men han vil intet modtage.

Ingild.

Min Hustru! sig, hvo er den gamle Mand,
Som sidder der i sønderrevne Klæder,
Paa Bænken nederst?

Thusnelda.

Tilgiv, ædle Herre!

Man indlod ham, han trængte sig herind.
Det er en sølsom Gæst, som vel forstaaer
At føie sine Ord. Han paastod fræk,
Han vilde tale med Dig.

Ingild.

En Kulbrænder?

Thusnelda.

Fast troer jeg, det er kun en Mummedragt,
Som egenstændig han sig selv har valgt,
For under den at kunne tale frit.

Ingild.

Hvo est Du Gubbe, nederst der paa Bænken?

Stærkødder.

(uden at vende sig til ham).

Der sad jeg øverst.

Ingild

(springer op).

Ha, Thusnelda!

Thusnelda.

Herre!

Ingild.

Hvad har Du gjort? Blikt sig en Gæst til Døren?
Jeg kender ham af Arret paa hans Bryst,
Hans Hænder — ha, det er —

Thusnelda.

Hvad? Hvo?

Ingild.

Stærkødder!

Min Fosterfader! — Ja han lever end,
 Han kom igien til Danmark, til sin Søn. —
 O lad mig kysse disse Kæmpehænder! —
 Han tier — er fortrydelig. — Tilgiv,
 Om man uvidende fornærmed Eder! —
 Tillad mig at omfavne Dig!

Stærkødder.

Holdt, Ingild!

Tag Dig iagt! Du smudster dit Skarlagen
 Paa min tilrøgte Kappe.

Ingild.

Du forbyder

Mig at omfavne Dig?

Stærkødder

(løser sin Kulsvierteppe og kaster den hen).

Du understaaer Dig

Til at omfavne mig?

Ingild.

Hvad er min Brøde?

Stærkødder.

Din Brøde? Ha, var denne Tillid Ustyld!
 Men Frækhed er den. — Nei, hun der er fræk;
 Hos Dig er det stump Sløvhed. Ingild! Ingild!
 Ha, Du est stunken dybt! Dybt est Du stunken,
 Du kan ei længer blues for Dig selv.

Ingild.

Hvad har jeg feilet? Landet nyder Fred,
 Det danske Navn er agtet. Vore Kræfter
 Har slikt et Dverfstud, at ei engang
 De holder egne Bredder: Hengst og Hors
 Drog nys til Skotland, tvang de vilde Bister.
 Hvi harmes Du? Jeg sidder rolig paa
 Min Kongestol, og famler Fredens Glæder.

Stærkodder.

O, Du forblindede, Du svage Mand!
 Hvad kommer Hengst og Hørs og deres Manddom
 Dig ved? Troer Du, at de i Bretland kæmpe
 For Egeløv til Dig? Snart rive løs
 Sig Underkongerne fra Hledrestol,
 Sig Planterne fra et forraadnet Bulværk,
 Som Vølgen Nar for Nar har underhulet.

Ingild.

Nu har jeg Dig, hvad fattes mig?

Stærkodder.

Jeg kom

Til Danmark, for at finde Frodes Sen,
 Men finder en Ugubelig, som æder
 Og drifter med sin Faders Mordere,
 Som deler kælne Sydlings Fraadseri,
 Og har af Dyden ei engang dens Skygge.

Thusnelba

(som imidlertid har ladet Mængden forføie sig bort).

Min ædle Herre! dæmp din Harm. Tilgiv,
 At ei Thusnelba kiendte Dig! Hun aldrig
 Tilforu endnu Dig saae med eget Die.
 Modtag af hendes Haand et kostbart Guld,
 Og bær det om din Arm til Venstfaks Legn!

Stærkodder.

Behold Du selv din Qvindeprydelse!
 Ei tapper Mand modtager Kiærlinggave.
 Slet passer Hovedguld til Vaaben sig.
 Behold dit Spænde! giv det til din Husbond,
 Som rager om i lækkre Fugles Indvold,
 Og øver al sin Harm paa Brød og Sod.

Ingild.

Ha, Stærkodd! altfor dristig er din Tunge.

Stærkodder.

Hvi kaster Du dit bløde Die vredt
 Paa mig, og omgaaes med din Faders Morder?

Naar tog Du Bøder for din Faders Drab,
 Du Svoger af hans Bane? — Ha, naar Skialden
 Beslunger Drottens Idræt, Heltens Daad —
 Da spører jeg mit Ansigt skamsfuld i
 Mit Skind; thi hvilken Daad har Du fuldbragt?

Thusnelda.

Ha, denne vrantne Gubbe maae vi muntre;
 Ord er paa ham, som Pile paa en Søbjørn,
 De bore sig ei giennem Huden. Vel,
 Saa maa det skønne Spil ham Sindet mildne.
 Træd frem, min snilde Ludolf, og din Kunst!

(En Fløitespiller træder frem, og blæser et kunstigt Fløitespilke.)

Stærkodd er.

Vil I mig tømme som en Bjørn i Mundkurv,
 At dandse taaligt efter eders Bibe?
 Vil I afrette som en Sidsten mig,
 At efterabe, quiddre jeres Viser?
 Ei stille Du! som med udspilet Die,
 Med opblæst Kind og smidig Fingerdands
 Vil tømme Heltens Sind med dine Triller.
 Ved Thor i Thrudvang, Stærkodd føler meer
 For ægte Kunst, end I jert Liv har følt;
 Men mange Døgn skal dages over Gledre,
 Før I forstaae at blande Etyrkens Malurt
 Med Snillet's Malt, som udgjør Livets Drik.
 Hvi nøies I ei med da hvad I har?
 I min Tid sang man Viser ved sin Harpe,
 Som muntred Sindet og forristte Hjertet;
 Istedetfor, at Eders Fingerflinkhed
 Kun kildrer med sin Klang Forfængligheden.
 Gaf bort Du smalle, fingerspinkle Piber!
 Hvis ei Du andet har at vise mig,
 End hvor Du snelt kan dække Rørets Huller.
 Stik Biben ind! hvis ei jeg lærer Dig
 At give Biben snart en anden Lyd.

Ingild.

Min Fostersfader!

Stærkoder.

Nævn mig langer ei

Ved dette Navn! Har jeg opdraget Dig
Til hvad Du est?

Ingild.

Spørg Folket, om det vaander

Sig under Ingilds Herfskab?

Stærkoder.

Er det nok

For Nordens Drot, at ei han gjør Fortræd?
Ifald Du føler hos Dig Hyrdens Dyb,
Kast Purpuret, klæd Dig i Faarefsind,
Byt Kongefpiret med en Hyrdestav,
Vogt Faar og Gieder; men formast Dig ei
Med flig Spagfærdighed at styre Mænd.

Ingild.

Du dømmes mig for haardt.

Stærkoder.

Du gaaer fom Drømmer,

Du veed ei hvad der feer Dig ganfte nær.
Hvor var det muligt Dig i Odins Lund
At ægte hende! din Blodfiendes Datter?

Ingild.

Du fiender ei til Elfskovs Magt.

Stærkoder.

Ved Thor!

Din Faders Minde burde Du at elste.
Du elfter Den, fom haber Dig? Hvor feigt!

Thusneida (omfavner Ingild).

Min ædle Husbond; Ha, det veed dit Hierte,
Hvor fiær Du est min Siæl.

Stærkoder.

Ha, falste Dvinde!

Dg nu din Søster! hende vil Du giere
Til Nidingens, den usle Fengers Hustru?

Ingild.

Jeg havde hende lovet Anganthy;
Hun afflog ham, hun seled ingen Elskov.
Jeg slutted dette Forbund, gjorde derved
Mig Anganthy til Ven, en flegtig Mand
Til Svoger — og min Søster er forsørget.

Stærkoder.

Forsørget! Vist! Af Kummer dybt nedbøiet.
Hun skal ei ægte Fengo!

Ingild.

Kan jeg bryde

Mit Lovte?

Stærkoder.

Dg hvor er den kneve Veiler?

Ingild.

Jeg har idag ei seet ham; men i Morgen
Er Brylluppet bestemt.

Stærkoder.

Du seer ham aldrig!

Han er en fangen Mand. Hans Elskovsbrand
Nu svales dybt i Rummet af mit Skib,
Som fører ham til en af mine Borge
Paa Norges Kyst, i egne gyldne Lænker.

Thusnelde.

Umuligt! Saavidt Du fordrifter Dig?

Stærkoder.

Mit Mod gaaer endnu længer, Svarteham,
Nu Raden er til Dig!

Thusnelde.

Ha, Kongemorder!

Min Høihed skal ei krænkes af din Trækthed.
I dette Dieblik jeg viger Dig;
Men stælv for Fremtiden!

Stærkodderr.

Hist staaer min Fremtid

I Eviighedens Blaa! Svad nu jeg handler,
Er Daad, som bringer mig Forlesningstimen
Alt mere nær. Men gaa! Det sømmer sig
Ei, at Du hører paa din egen Skiæmsfel.

(ihusnelba gaaer.)

Ingild.

Tag Bindet fra mit Die! Viis mig Alt!
Beviis, at jeg har Uret; led mig, ret mig!
Jeg lyder Dig — som i min Barndom — blindt;
Kun ei forstyr mig i min Tro paa hende!

Stærkodderr.

Hun hader, affstyer Dig, og er Dig utro.

Ingild.

O nei, o nei!

Stærkodderr.

Hun elsker Unganthy.

Ingild.

Hun agter ham.

Stærkodderr.

Og hun foragter Dig.

Ingild.

Saa vil jeg meer ei leve.

Stærkodderr.

Svage Konge!

Ingild.

Ha, staa mig stærkere, hvis Du formaaer!
Men stæld, fornærm mig ei; stæld Guberne,
Som ikke smedded mig af haardre Malm.
Det veed den gode Valdur hist, min Staal
Er aaben, blid, fiern fra Forstillelsen;
Jeg vil det Gode, følger gierne gode Raad,
Og letter fro den Undertryktes Byrde.
Jeg elsker Livet og dets muntre Glæder,
Men aldrig glemte jeg endnu, med Omhu

At tænke paa mit Folk. Min Fader leved
 Lang Tid i Fred; den gyldne Tid besjunges
 Endnu af Skialdene, som Danmarks bedste,
 Dets lykkeligste. See, jeg stræbte for
 At holde den; — det var fergjæves!

Stærkoder (mildere, men mørk).

Ingild!

Du est uskyldig. — Hvad kan Du vel for,
 At ei Alfader danned Dig til Drot?
 Ha, Ingild! Skylden falder blot paa mig.
 Hvi hjalp jeg Daare din forvorne Fader,
 At rive Spiret af hans Broders Haand?
 Nu kommer Straffens Time.

Ingild.

Ha, Stærkoder!

Stærkoder.

Forbrydelser kan see — de kan forsones;
 Jeg har, og skal snart reent forsones min.
 End følger den ulykkelige Skygge
 Mit bange Blik, hvergang Fuldmaanen gløder,
 Bleg, med en blodig Dug om sine Saar; —
 Snart skal vi begge nyde Fred hos Odin!

Ingild.

Stærkoder! Du vil døe?

Stærkoder.

Først redde Danmark.

Ingild.

Til hjem staaer da dit Haab?

Stærkoder.

Til ungen Sigil.

Han er en dierv, en velerfaren Helt,
 Han elster Helga, bringer Ugdes Rige
 Til Danmark; — og stændt jeg har gyst for ham,
 Saa er dog ogsaa det en Grund for mig.

Ingild.

Dg hvilken?

Stærkødder.

Egil har er mægtig Lighed
Med hin, den rette Konge. Saae Du aldrig
Din Faders Broder? Nei, Du est for ung.
Ingild.

Han ligner Olaf?

Stærkødder.

Evende Draaber Vand,
To Blade paa et Træ har mindre Lighed.
En Hændelse! jeg har jo talt med ham.
Han er en Normand, han er Gistens Søn.
Men ligemeget! Der er Slægtskab stundom
I Verden, som ei Fødselen, men Lighed
I Ansigtstrækket, i vort Væsen, tyder.
Giv Egil Helga! Lad ham arve Riget!
Ingild.

Velan!

Angantyr er kommen ind med sine otte Brodre, og
har hørt de sidste Ord.

Angantyr.

Først æfkes han paa Liv og Død
Til Kamp med Dig, af mig og mine Brodre.

Stærkødder.

Ni kun mod To? Ei fleer? Vel, tappre Helt!
Jeg lover Kampen Dig paa Egils Vegne.

Angantyr.

Staa fra dit Forsæt! Overtal Kong Ingild
At give Helga mig, saa er vi Venner.
Jeg er af Frodes Blod, af Olafs Blod,
Din Konges Brodersøn, alt Drot i Skaane;
En nær, en farlig Fiende, — kraftig Ven.
Alt taler til min Fordeel.

Stærkødder.

Helga elsker

Ung Egil, Egil hende.

Angantyr.

Jeg som han.

Stærkødder.

Elst! Ingen kan forbyde Dig at elske;
Men Kiærlighed maa være verelsidig,
Og hugprub er den ægte Kiærlighed.

Angantyr.

Der ligge vore Handsker!

(De fæste dem til ham.)

Stærkødder.

Sæt din Elstev

I Skaane som Veirhane paa din Berg!
Den dreier sig til Had ved mindste Vind.

Angantyr.

Vi vente din.

Stærkødder

(Læser sine Handsker til ham).

Der, tappr Angantyr!

Der har I begge mine. Een for mig,
Og een for Sigil. Naar I dele dem,
Saa bliver der en Finger høit til Mands.

(Han gaaer hen til Døren og råber:)

Hasting!

Hasting (kommer).

Min Husbond!

Stærkødder.

Tag de Handsker op,

Forvar dem vel!

Hasting.

Ha, hvilken deilig Hob!

Man skulde troe, jeg var en Handskesmed,
Naar man mig faae med sig en Mængde. Dumt,
At de er alle til den høire Haand.

(Stærkødder taler sagte med Hasting; han gaaer.)

Ingild.

Du tager imod Kampen mod dem Alle?

Stærkodderr.

Jeg tager imod Kampen, ei alene
Mod Disse, men imod saamange, som
Sig vove for min Haand.

Anganthyr.

Hvorledes vnster

Du Kampen? Een ad Gangen, eller Alle
Paa eengang? Valget overlades Dig.

Stærkodderr.

Naar mange Hunde søge mig tillige,
Da pleier jeg at slaae imellem dem,
Dg spørger ikke, hvo der bider forst.

Anganthyr.

Saa vente vi Dig da med ungen Sigil
I Skoven, næst herved, ved Haldans Grav,
Endnu i Aften, inden Solen daler.

Stærkodderr.

Jeg lover Jer, I skal ei see den dale.

Anganthyr.

Ni stærke Sværd troer Du at kunne døve?
Jeg veed hvor der er Eet, som fælder Dig.

(Han gaaer med Brodrene.)

Helga kommer fra den anden Side.

Min Fosterfader! — Guder! — er det sandt?
Min Sigil, Du, mod Ni, — ni lumste Fiender?

Stærkodderr.

Vær freidig, Helga! viis Dig Frodes Vt.
Jeg Dig paalægger strax at stævne Sigil
Fra mig til Haldans Gravhøi, hvor han møder
Bevæbnet. Gjør ei Fienden Liden lang!
Naar Du os seer igien, er endt din Frygt,
Dg Morgendagen, som bestemte Dig
Til Fengos Brud, skal stue Dig som Sigils.
Farvel, min Søn! Jeg gaaer at rydde bort
En Tornebust med ni forvovne Grene,

Som fræk udbredte sig i Eders Skygger,
Dg trued med at rive Jer tilblods.

(Til Ingild.)

Hat Mod endnu! (Til Helga.) Dg Du, tab ikke Modet!
(Han gaaer.)

Helga.

Min Broder! Du tilsteder --

Ingild (omfavner hende).

Himlen gjøre

Dig mere lykkelig end Ingild, Helga!

(Han gaaer.)

Helga.

Ha, som den stærke velanvendte Gift,
Jeg seer alt Stærkodd's Lægemidler virke;
Men, Guder! ogsaa Helga rystes af dem.

Thusnelde kommer og seer sig forsigtig om; da hun ingen andre finder
end Helga, gaaer hun raast hen imod hende.

Har Stærkodd taget mod Udfordringen?

Helga.

Naar afflog sig en vældig Herre Kamp?

Thusnelde.

Dg Sigil?

Helga.

Farlen svared paa hans Begne.

Thusnelde.

Hvo bringer Sigil Budskab?

Helga.

Jeg

Thusnelde.

Du selv

Vil være Dødens Bud, for Den Du elsker?

Helga.

Jeg elsked Sigil ei, var han ei Selt.

Thusnelde.

Stærkoddet venter ham ved Halsdansk Grav?

Helga.

Paa Diebliffet; derfor maa jeg gaae
At falde ham.

Thusnelde.

Bliv, Helga! hør et Ord.

Skændt Du mig troer mod Dig stiftmoderlig,
Har jeg dog Omsorg for dit sande Vel.
Hvi vil Du underrette Drotten? Lov!
Besidder Stærkodd unaturlig Kraft,
Da fælder han de stærke Kæmper ene;
Er han en Olding, som en anden Gubbe, —
Hvi styrter Du din Ven i Dødens Gab?

Helga.

Hvad Vren byder, kan ei Frygten hindre.

Thusnelde (betænker sig).

Bliv!

Helga.

Ellers lyder jeg Dig, høie True!
Tilstede var her ingen uden jeg,
Scm bringe kan Udfordringen til Egil.

Thusnelde.

Er ingen?

Helga.

Nei.

Thusnelde (sagte).

En Straale giennem Skyen.
(befalende.)

Du bliver! —

Helga.

Hvad? — Ha, intet skal mig hindre.

Du vil?

Thusnelde.

Du vover? Ei, forvovne Mø!
Er jeg endnu Tyrstinden eller ei?
Hvo har paa Hledregaard vel at befale?
(hun aabner en Sæbebox.)

Her gaaer Du ind, og vover ei et Ord,
Før Svarteham tilstedes det.

Helga (raaber).

Min Broder!

Min Fosterfader! — Ha, Forræderi!

Thusnelba.

Skrig til Du brister! Ingen hjælper Dig. —
Vagt! —

(Vagten kommer.)

Følger Kongens Søster ind i Buret!

Bevogter hende! Ingen understaa sig
At slippe hende løs, før jeg befaler!
Og hvis maastee hun daarligt prøver paa
At gjøre Larm, saa er det Eders Pligt
At hindre det, og dæmpe hendes Røst.

Helga.

Ha, Slange, snoe Dig kun i dine Bugter!
Du skal ei feire:

Thusnelba.

Fører hende bort!

(Helga føres bort.)

Thusnelba (ene).

Nei, Anganthy! Din Hidsigthed ei styrter
Forhadte Magt. — Har Du ei lært af Ulven,
At ligge høiet tavs paa dine Labber,
Med stive Dine, før Du springer til?
Har ingen Vandringsmand fortalt Dig om,
Hvordan man dækker Gruber tyndt med Riis,
Hvori nedstyrter plumpen Elefant?
Du higer efter Hævn og søger Fare?
Men end er Haab. — Hvis Sigil ikke møder,
Opsættes Kampen, og den vilde Stærkodd
Da sikkert opbragt sværger Sigils Død,
Mit Tilbud gaaer! Alt famler sig en Hær,
Som støde ska til Anganthyrs ved Ringsted. —
Den frygtelige Slange skyder Ham,

Forlader Kløften sørend Muren styrter;
 Hun lægger af den Dragt, som Smerten bød,
 Høi Høvnlyst farve skal Heltinden rød,
 Mit Øyde skal blinke! Intet Modet rokker!
 En speilglat Hielm skal skjule mine Lokker.
 Den raske Hildur ingen Fare fryer.
 Høvn er mit Kampstrig! Høvn — og Anganthyr!
 (hun gaaer.)

Halvdans Grav.

Det Indre af en Jordhule. I Baggrunden en Afteskrukke; over den hænger
 den Afsedes Vaaben og Hærklæder.

Anganthyr kommer langsomt.

Brudt er de sorte Jordlag nu, som skjule,
 Fra muntre Liv og fra Bedrift, den Døde.
 En spinkel Straale gennem Gravens Hule
 Har Solen hidsendt af sin Aftenrøde.
 Med Bøven knager Sønnens sagte Fied,
 Ved Faderens, ved Heltens Hvilested.

Nu staaer jeg der. — Her glemte de hans Støv.
 Ei Hierte! Ei! Du ei maa kiølent sukke. —
 Jeg seer en Krands af falmet Egelsøv
 Dmfflette bleg en gusten Afteskrukke.
 Hans Hielm! hans Harnis! Skjoldets runde Værn —
 Og over dem — det frygtelige Jern.

Tilgiv, Einberia! sliq natlig Færd,
 Tilgiv, om jeg forstyrer Dig herinde!
 Der er mig spaaet, at med dit stærke Sværd
 Jeg tvinge skal min bittere, stolte Fiende.
 Forund mig det! Du bruger det ei meer,
 Det hænger ørkesløst ved Krukens Leer.

(Han standser.)

Men Anganthy! den Daad, Du nu begaer,
 Er ingen Heltebaad. Du est forfærdet!
 Bleg som en Dvinde Du i Mørket staaer,
 Og strækker stælvende din Haand mod Sværdet.
 Vee Den, som tør forstyrre Gravens Ro!
 Lys! — Var det ei, som det fra Dybet lœ?

Ha! jeg vil gaae igien. Jeg har en Flok
 Som lyder mig, hugprude, stærke Helte.
 I Nordens Lande findes Sværde nok,
 Det bedste kan jeg spænde ved mit Belte.
 Hvi røver jeg min Fader Gravens Bryd?
 Fortiener sligt et Legn ei Heltens Dyd?

Dog — om jeg ganske sagte voved mig! —
 Naar ikkun Urnens Støv derved ei ryster —
 Jeg Sværdet eie maa! — Thi kun ved Dig
 Jeg vorder Herster paa de danske Ryster.
 Ved Dig jeg kun mod Stærkodd kan bestaae.
 Jeg nærmer mig den frygtelige Braa.

Men langtsomt! — At for alting ei jeg rokker
 Det hellige Støv, til Dval for Dødens Søn. —
 En Trækvind giennemfuser mine Lokker —
 Ha, stille! — Først til Guderne min Bøn!

(Han kaster sig ned, men springer op igien.)

Forfagte Helt! Gjør hvad Du ei kan lade!

(Han rækker efter Sværdet.)

Det villet er i Kruffens Egeblade. —

(Gaaer atter frem i Hulen og grunder.)

Ha, det er dog vel Lant hvad Skjalde quæde:
 At hvergang Astekruffen lider Brøst,
 Da høres Spøgelsset om Natten græde, —
 Det vaander sig med fæl, med angstlig Røst!
 Einherien forlader Valhals Sæde.
 Da søger Manden Jorden uden Trøst;

Hel jager den, naar det ad Dvælden laffer,
Lil Niffelheim, med Myg og Aftenbakker. —

En Dwindeløgn! Hvi dvæler jeg herinde?
Det første Skridt er giort. — Nu freidigt Mod!
„Med Halsdans Sværd Du tvinge skal din Fiende!“
Saa kom da Du, som skal udøse Blod!
Alt roligt er og tyst, — den Døde sover, —
Jeg stælvker ei — det raske Greb jeg vover!

(Han griber Sværdet med stælvende Haand, men river i det samme Afskruffen ned, saa at den falder paa hans Hielm, sonderlaaes og overstøver ham med hans Faders Aste. Han staaer forstenet af Skræk og Fortvivlelse.)

Bolver kommer.

Ha, Dvæler, kom! hvad nøler Du herinde?
Har Du endnu ei fundet Sværdet? — Thor!
Hvad seer jeg? Anganthyr, stiv som en Støtte!
Bestøvet — Guder! af vor Faders Aste.
Ulykkelige Søn! hvad har Du giort?

Anganthyr

(sonderknust, med stigende Fortvivlelse).

Rom mig ei nær, — jeg brænder!

Bolver.

Kunde Du,

Naar endelig Dig Overtroen drev,
Ei tage det med Lempe, uden voldsomt
Ugudeligt at spille Kruffens Støv?

Anganthyr.

Nei!

Bolver.

Raser Du? Hvorfor ei?

Anganthyr.

Nei! — Nei! — Nei!

Med Lempe? Daare, er det Dig, som raser.
Begaæes Misgierninger med Lempe? Nei. —
Dg vil Du vide, hvi jeg kunste Kruffen,

Hvi Kruffen knuste mig, — saa læs det hist
 I Mornens klare Væld. Der strev det Skuld
 Med Mørkets Griffel paa en flygtig Bove.

Bolver.

Sværn længer ei blandt Gravene, men følg!
 Hævn dine gode tappre Heltebrødre,
 Som kun af Iver, Kiærlighed for Dig
 Frivilligt styrted sig i Dødens Strube.
 De sank for Fiendens Sværd!

Anganthyr.

Ha, mine Brødre?

De faldt?

Bolver.

Du gjorde Tiden dem for lang,
 Og Stærkodd kieded det at vente Sigil;
 De stred — og sank som Ar for Bondens Lee.
 Jeg er den Enefte, som ileb hid
 For at forstærke mig til Hævn med Dig.
 Nu har Du Halsdansk Sværd, saa tving din Fiende!

Anganthyr.

Ja! — jeg skal tvinge ham.

Bolver.

Afsted!

Anganthyr.

Giv Tid!

Du vilde før ei troe mig, naar jeg sagde
 Saa vist —

Bolver.

Jeg troer, naar Du beviser det.

Anganthyr.

Strax Bolver! strax! Men at den snilde Seidmand
 Paa Fyrisvold, den vise Gubbe her,
 Saa roligt, sikkert kunde spaae mig Sandhed.

Ved Thor, end gives Dine som see klart
I giennem Rifterne paa Fremtids Teppe.

Bolver.

Ha, søg din Fiende!

Anganthyr.

Jeg har fundet ham.

Bolver.

Han venter os.

Anganthyr.

Den gamle Halvgud hist?

Bolver.

Han, dine Brødres Morder.

Anganthyr.

Brødres Morder?

Jeg kender mine Brødres Morder. Den,
Som ægged dem til sig uærlig Kamp,
Hvorfra Thor vendte Blikket med Foragt.
Han har gjort meer, den samme, han har knust
Guldsalig Elskovs rosenrøde Blomst,
Afsindig for en troløs Dvinde svoret
En troløs Ted og styrtet Halvdans Mand
Fra Vingolfs Lofte ned i Helheims Kielder.
Fortiener ikke sig Forræder Døden?

Bolver.

Glem al Spidsfindighed! Vits Dig som Helt!

Anganthyr.

Som Helt? Ja, ved min Faders spildte Støv,
Det skal jeg; thi jeg sværger ved hans Dvaler,
At jeg skal tvinge Fienden med hans Sværd!

Bolver.

Hvad vil Du, Anganthyr?

Anganthyr.

Ræk mig din Haand!

(Han lægger den paa sit Brøst.)

Føl her! Her stormer den fordømte Fiende,

Som aldrig lod mig No, Nat eller Dag.
 Af alle Hierte, som i Verden slog,
 Var dette mig det værste, fiendeligste.
 Velan min Broder! det er høie Tid.
 Ud! følg mig, i den friske, lyse Luft.
 Her er saa qualmt. Hør Solen synker, fadler
 Jeg Odins Hest og rider til min Fader,
 Til Hel, med Hermod over Giallerbro.

(Han giennemborer sig.)

Bolver.

I Guder! Sværdet sidder i hans Hierte.

Angantyr.

Med Halsdans Sværd jeg tvunget har min Fiende.
 Hiælp Odin! Angantyr kan løse Gaader.

(Han falder i Broderens Arme og døer.)

Fjerde Handling.

Stov.

Nat. **Ihusnelba** i Skarlagen med Hielm og Vandser af blankt Staal, et Spyd i Haanden. Hendes **Møer**. Til begge Sider bevæbnede **Krigere**. I Baggrunden brænder et Baal inde i Skoven, som svagt oplyser Skuepladsen.

Ihusnelba.

Frygtelig vælter
 Surtur de røde
 Fortærende Luer
 Skov! i dit Mulm.
 Helt er paa Baal strakt;
 Aldrig saae Dagen
 Fagrere Kæmpe.
 Ha, nu omfavner
 Slørede Nat ham.
 Siunger, I Skioldmøer!
 Dvæder til Afsted
 Helten en Sang!

Chor af Møer.

Anganthrs Legem
 Brænder nu Baalets
 Flamme til Støv.
 Ha! Skal hans Mand sig

Svinge til Valhal?
 Eller har Hel alt,
 Hulernes Dronning,
 Mager sin Arm efter
 Dødningen strakt?

Thusnelda.

Frygtfomme Duer!
 Er da kun Livl, kun
 Angst Eders Sang?
 Enten til Valhal
 Helten sig hæver,
 Eller til Helheim
 Manden nedsvæver:
 Stort er hans Rygte,
 Stærk var hans Dyd.
 Siunger et Drapa til
 Skioldenes Lyd,

Chor af Møer og Kæmper.

Anganthyr's Legem
 Brænder nu Baalets
 Flamme til Støv.
 Anganthyr's Navn kan
 Baalet ei brænde.
 Seneste Fremtid
 Navnet skal kiende.
 Høien sig reise,
 Danemarks Rige
 Stolt ved din Strand!
 Runerne sige:
 Han var en Mand!

Bolver kommer med en Guldkrukke.

Jeg bringer Dig hvad Luens Kraft os levnet har
 Af Brod'ren, Helten, Veileren: En Haandfuld Støv.

Thusnelde.

Meer ædelt, end det ædle Malm, det glemmes i.

(Hun river en Kvist af et Egetræ, og slynger den om Kruffen.)

Lad dette Løv, stumt som den Tunge, Smerten bandt,
Dag meer veltalende, med sin dunkelgrønne Krands
Forkyndte Morgenrødens Lys, hvad Du har giemt.

Kæmperne

(Staae paa deres Skjolde).

Hil Anganthyr, vor Konges Ry! Sæl Heltens Mand!

Thusnelde.

Dg nu, I gode Stridsmænd: Hisset staaer en Hær,
Som ædelsindet heller lyder Svartehams,
End Ingilds Bud. Hift stander Anganthyr, som nu
Den stærke Bolver, sidste Slægt af Olafs Blod,
Med Rette byder. Bolver, see her rækker jeg
Min Haand Dig over Alfkruffens stolte Guld.
Hævn er vort Haandtryk!

Bolver.

Hævn og tro Forening.

Thusnelde.

Ja!

Dg nu affted, før Sigil og den sølvgraa Helt
Gaae Tid til Fatning, og at kalde frem til Strid
De Ingild tro Tilbageblevne. Drage vi
Mod Hledregaard, at hævne Svertings, Anganthyr
Dg Olafs Mord. Flyd, Frodes Blod! for Sværdene.
Dg Faller, kasted' i den stumle Kongeborg,
Hvor Svarteham nødsaget var at sukke hen
Sin fagre Ungdom, — lyse som et Gienstin høit
Af dette Baal! Hvor Slaget vindes, Fienden faldt,
Skal Høien kastes, Alfkruffen sættes ned;
Dg Runer, risted paa den stolte Bautasteen,
Forkyndte Jorden Heltens Død, Thusneldeas Hævn.

(Hun gaaer; Alle følge.)

En Sal paa Kongsgaarden.

Ingild. Vingulf.

Ingild.

Har alle Hledrekæmpérne forladt mig?
Fulgt Svarteham?

Vingulf.

Ei alle, Herre Konge!

De Unge, de Ubændige, som hærmed,
Fordi din Stilhed ei gav deres Mod
En Leilighed at yttre sig, hvis Dren
Stod aabne for den skønne Havfru's Sang.

Ingild.

Saa Alle blev ei deres Konge trolos?

Vingulf.

De gamle Skiæggede, det tunge Bundefald
Saa let ei lader fylle sig af Kruset;
Bland det med Vand, og end Du finde vil
En kraftig Styrkedrik mod Svarteham.

Ingild.

Og Du, som ofte murred i min Velmagt,
Som tidt jeg kaldte den uvorne Bjørn!
Du?

Vingulf.

Herre! Folk af mit Slags er som Burren:

Vi stikke, frille, men vi hænge fast.
Den lodne Skindpels af den gamle Bjørn
I Kulden varmer, naar Du fryser i
Det tynde Spind af dine Silkeorme.
Hver Silkeorm er vorden Sommerfugl,
Har spilet Vingen ud, og flager nu
I Solen, hos den skønne Svarteham.

Ingild.

Hvad raader Du mig til?

Vingulf.

So for jo heller,

At samle dine Mænd, at dese Hæren
Imellem Stærkodd, Eigil, Dig og mig,
Dg ufortøvet ile mod din Fiende.

Ingild.

Saa gaa! Blæs Kæmperne til Strid! Jeg vil
Imidlertid paatage mine Jern.

Bingulf.

Jern maa Du være; Jern til Marv og Been,
Paa Odins Gammeleeg en vældig Green;
Saa skal vi lære snart den stolte Dvinde,
At Kænker er ei let, som Hør at spinde.

(Han gaaer.)

Ingild (i dybe Tanter).

Af Svertings sønderbrudte Kongestol
Blev Brudsejngens gyldne Stolper bygt;
Dg Sverting drak sin Overvinder Trostfab
Af samme Horn, som Svarteham sin Brudgom! —
Slig Sæd kan ikke bære gode Frugt;
Gifsbrygning var det, Seid af onde Trold.
Men jeg var blind af Kiærlighed! Hun svor,
Jeg troede gierne. Alt jeg gierne troede,
Kun ei, at hun var trædst og underfundig. —
Nu seer jeg, at der gives skionne Slanger,
Hvis Kam hovmodig topper sig til Krone,
Stiendt Hedderbugen vælter sig i Støv.

Et Slør mig falder pludselig fra Diet;
Men det er svækket i det lange Mulm,
Dg kan ei længer taale Dagens Lys.
Tomt er mit Hierte, øde, som et Huus,
Hvor før jeg daglig traf en Dmgangsvæn.

(Han betragter sit Harnisk, som hænger paa Væggen.)

Dg Ingild Frodesøn, Du skulde klæde
Dig atter i de rustne Kæmpejern,
Der altid var for tunge for din Skulder,
Forhadte for din fredelige Stæl?
Du skulde drage Sværd mod Den, Du elsker,

Du, som ei drog det mod din bittre Fiende?
 Tiltvinge Dig et Land, — som ei er Dit?
 Som blev din Faders ved en mægtig Brøde?

Nei Rustning, rust! — Dig hænger ingen Haand
 I Høien over Ingilds Haandfuld Støv. —

(Grundende.)

Hvad vil, hvad vil Du da i denne Sværm?
 Gaae kun til Spot for Børn og gamle Qvinder?

(Han drager sit Sværd halvt ud af Steben og betragter det.)

Stor var min Lyst til hurtigt at forlade
 Det Samqvem, hvor jeg føler fremmed mig; —
 Og dog — dog har jeg Mod ei til at banke
 Paa den fulsorte Dør, der springer op,
 Naar Livets Lampe slukkes. — Niding kalde
 De stolte Kæmper mig? — Jeg er det ei.
 Mit Væsen giemmer Frø, som anden Tid,
 Som anden Sol til Frugter havde modnet.
 Sværd var et Værktøi stedse mig for vildt
 For den Retfærdige; men Skialden roser
 En Old, da Kongen styred Hyrderne
 Ved Fredens Hytter med en Stav af Valbirk;
 I Syden, siger man, udbredes Læren
 Om Kiærlighed og Blidhed af en Jesus —
 Det havde været Tid og Sted for mig!

(Han drager Sværdet.)

Mod, Ingild, Mod! Gaf did, hvorfra Du kom.
 Synk i din Moders, i Naturens Favn.
 En ærlig Mand undgaaer Forsmædelsen.
 Hvad har Du meer at tabe? Intet. Vel!
 Saa kom da Staal, igiennemboer mit Bryst,
 Og viis den Skælvende, som tyer til Dig,
 Den første med den sidste Venstabsprøve!

(Der kommer Regn. Ingild holter inde.)

Ingild.

Hvo nærmer sig? Jeg hører sagte Trin.
 Hvad har endnu mig Livet at bebude?

Den gamle **No** kommer med en Kurv fuld af Frugter og Blomster.

No.

Tilgiv mig, at jeg gaaer saa lige ind!
Jeg Ingen fandt i Hallerne derude.

Ingild.

Hvo est Du, som saa silde vover Dig
I Kongens Sal? Hvad har Du med at ile?

No.

Du kiender ei, — Frigga forbarme sig, —
Din gamle Diener **No** fra Ingildshvile?

Ingild.

Fra Ingildshvile! Hvad?

No.

Den Urtegaard,

Som Du med egen Haand har plantet, Herre!
Som i en halv Snees Aar jeg forestaaer,
Dg som ei lader til sig at forværre.
Alt trives herligt, alting staaer saa smukt,
Som om det vinkte, smilte Dig imøde.
Jeg bringer her en Kurv af bedste Frugt
Dg bedste Blomster, Aarets første Grøde.

Ingild.

Min gamle **No**! — Du?

No.

Ei ved Kongens Sal

Det høvist er at banke paa saa silde;
Men Dagen var saa heed, først Aftenen sval,
Dg mine trætte Been ei lystre vilde.
Jeg kiender ingen meer i Hledreby;
Saa tænkte jeg: Frisk Mod! Du kan det vove.
Kong Ingild under Dig et Nattely,
Han neppe kan endnu paa Borgen sove.

Ingild.

Ei end; dog længes hart den Trættes Mand!
At sove, gamle Ven, det er paa Tide.

Ro.

Hiælp Thor! Du staaer med Sværdet i din Haand,
Din Kind er bleg og dine Læber hvide.

Ingild.

Min gamle Ro! jeg er af Livet fied.
Jeg kiender Dig, kan paa din Trofskab bygge;
Lidt stienkte jeg Dig min Fortrolighed
I Aftenstunden under Lindeskygge.
Du kom betids at see din Herre døe;
Min Norne kalder, jeg maa Staven bryde.
Paa Ingilds Grav Du dine Blomster strøe,
Din skønne Frugt formaaer han ei at nyde.

Ro.

Ei, hiælp mig Odin! hvordan er det fat?
Du vil dit Liv med denne Glavind ende?

Ingild.

Den utro Svarteham har mig forladt,
Og mine Mænd mig troløst Ryggen vende.

Ro.

Ei, det var slemt. Men maa jeg si Dig,
Hvad Ro har stedse gjort i Lindeskyggen?

Ingild.

Tal!

Ro.

Herre! Den som Ryggen vendte mig,
Den pleied jeg igien at vende Ryggen.

Ingild.

Min Fremtids Bane staaer bestaant med Blod,
Mig trykker denne Borg som Fængselsmuren.

Ro.

Søg atter Glæden, dersom Du har Mod!

Ingild.

Hvor?

Ro.

Af dens friske Kildevæld: Naturen!

Ingild.

Du troer, at jeg —

Ro.

Lad Avind her igjen,
I denne Borg, med sine Tvedragtspile,
Dg følg med Ro, din trohengivne Svend,
Til Herthas muntre Dal, til Ingildshvile.

Ingild.

Til Ingilds Hvile!

Ro.

Lad dem klanres her,
Lad Hære væbne sig mod vrede Hære!
Du aldrig elste blodig Ledingsfærd,
Hvi vil Du Lyffens Kastebold kun være?

Ingild.

Du raader mig?

Ro.

At bytte Sværdet med
En Havesejl. Hvorfor da Blod udgyde?
Langt bedre mellem Friggas Urtebed
Med Vandets Straaler tusind Blomster fryde.

Ingild.

Du raader hvad Stærkoddet mig har raadt.
Er der endnu et Haab for Ingilds Dage?
Kom Du at holde, før det havde naaet
Mit Hierte, dette Morderstaal tilbage?

Ro.

Kast dette Staal! Følg Du din gamle Ro,
Glem Svarte ham og alle stolte Kæmper.
Den skønne Mark og Skov er evig tro,
Dg intet Urtens grønne Trostab dæmper.

Ingild.

Ja Trostab findes i Naturen kun,
Den gør de falske Levende tilskamme.

Ro.

Forlad mig det! Pasop, min gamle Hund,
Er mig saa tro, som Ranken er sin Stamme.

Ingild.

Ved Thor! Jeg vil forlade denne Hal,
Dg vorde Bonde, da jeg Kronen tabte.

Ro.

Gid Hver, som Du, løb front Naturens Kald,
Saa blev han det, hvortil han Ddin stæbte.

Ingild.

Farvel Guld, Hæder, Magt og Stoltbeds Lyst!
I vil dog ei misunde mig en Hytte?

Ro.

Snart vil Du føle med et lettet Bryst,
At Du har Intet tabt ved dette Hytte.

Ingild.

Du følger mig til Usthylds milde Bo?
Du være vil min Ven, mit Livs Ledfager?

Ro.

Hvad var vel Ingildshvile uden Ro?
Forstaaer sig selv, hvis Du tiltakke tager!

Ingild.

Med Glæde jeg forsager Livets Glands.

Ro.

Lung er en Krone, let en Blomsterfrands.

(De gaar.)

Skov.

Egil. Helga.

Egil (henrykt).

Jeg har min Helga! Hører det, I Sale,
Som Bøgen hvalver bladfuld, Green ved Green;
Jeg har min Helga! Hører det, I Dale,

Hvis Guldar frandse Høiens Runesteen.
 Jeg har min Helga. — Hører det, I Vinde!
 Til Norge storm: Han vandt sin Elsterinde!
 Hvor er en Salighed som Eigils stor?
 Den lykkeligste Kongesøn i Nord.

Helga (betværet.)

Men Stærkodd, Egit!

Egit.

Stærkodd har jo bundet,
 Og Hasting har hans lette Saar forbundet.

Jeg har min Helga! Opfyldt for mit Hierte
 Blev nu den Drøm, det fra min Barndom bar:
 Jeg saae den danske saftgrønklædte Herthe,
 Med Spydet i sin Haand, med Hielmen klar;
 Hun stod paa Norges mosbegroede Klippe,
 Ei hendes Klædebond jeg vilde slippe.
 Jeg raabte: Tag mig med til Danmarks Land,
 Og stænk mig en gulbhaaret Lilievand!

Helga.

Men Stærkodd!

Egit.

Stærkodd's Skælden er ughydig;
 Du fangen var, din Egit er uskyldig. —

Jeg Konge vorde skal for Sielunds Skove!
 Høi Glæde fylder Egit's unge Bryst.
 Snart, gamle Fader, deler Du min Lyst,
 Naar gyldne Drage kløver sortblaa Bove.
 Hurra! de norske søndensfeldske Stene
 Forbindes skal med Danmarks Lov og Grene.
 Med Rattegat, et blaat og deiligt Baand,
 Dem sammenknytter Egirs stærke Haand.

Helga.

Men Stærkodd, Egit!

Egil.

Ha, min Elsterinde,

Jeg veed en gammel opbragt Biorn at binde.

Helga.

Der kommer han, o Freia, med sit Sværd!

Hvad vorde skal tilsidst af denne Færd?

Egil.

Hvad Stærkodd vil; — vil han mit Benskab? Kom!

Vil han mit Liv? Det skal vi nappes om.

Stærkodd kommer med draget Sværd.

Hvor træffer jeg ham da, den unge Niding?

Man sagde mig, han pusled her i Skyggen,

Angst for at Maanen skulde røbe ham.

Egil (træder frem).

Hvem giælde dine Skjældsord?

Stærkodd.

Dig, Du falske

Ravhiertede Forræder! Traf jeg Dig?

Egil

(drager sit Sværd, de kæmpe, han hugger i hans Skjold).

Nei, jeg traf Dig! der har Du for din Niding.

(De kæmpe igjen. Stærkodd sønker i et Knæ, Egil vil atter hugge, men Helga springer frem med Egils Skjold, som han har ladet staa ved et Træ, og afbøder hugget.)

Helga.

Holdt Egil! Vil Du dræbe din Velgjører?

Egil (holder inde).

Laf, elste Helga! Laf min Fylgie!

Stat op Stærkodd, reis Dig, gamle Helt!

Stærkodd (med mild Røst).

Hvi lod Du ham ei hugge til, min Datter?

Ved Thor! der rinder Helteblod i disse

Blaae Marmoraarer, som igiennembæmre

Din Liliehud.

Egil.

Ha, min tilbedte Helga,
Hvis nu jeg havde faaret Dig?

Helga.

Langt heller

Mig, Egil, end den Uerstattelige,
Blightankret i vor Nød, vor sidste Tilflugt.

Stærkødder.

Hvi lod Du ham ei dræbe mig, min Datter?
Bed Odin! Døden havde været mig
Kiær af din Egils Haand. — Jeg seer det har
Ei været Midingsværk, som holdt ham borte
Fra Kampen. — Unge Mand! Du est den første
Som i en Tid af tredsindstyve Aar
Har tvunget Vifins Banemand i Knæ.

Egil.

Er det et Under, at jeg tvang Dig ned?
Knap gav jeg Dig jo Tid at løfte Bæret,
Mat, som Du var og blodig, nylig kommen
Fra den ulige frygtelige Kamp.
Tilgiv min Hidsigthed, min ædle Herre!
Men — Uqvemsordet paa din brede Læbe
Fortørned mig.

Stærkødder.

Hvor høiftnaturligt, Egil!

Jeg tirred Bjørnen, og den slog sin Lab
Nast uden lang Betænkning i mit Skind
Ifald jeg bløder, maa jeg ikke takke
Mig selv derfor?

Egil og Helga.

Du bløder —

Stærkødder.

Dette Bind

Blev løsnet ved min Armbevægelse.

Helga.

Tillad, min Fosterfader! —

Stærkødder.

Vene Helga!

Din silkebløde Haand maa læge Saar
Blot ved Berøringen. — Forhadte Ged
Af den opblæste Dreng, som Gubben end
Maa holde! — Sigil, sno mig dette Klæde
Lidt fastere.

Helga.

Jeg maa ei?

Stærkødder.

Jeg har svoret

Engang i min Hovmodighed, at aldrig
Forbinde skulde mig en Dvindehaand.
En Ged er hellig. Nu maa Galten gælde
Hvad Grisen brød, tvert mod det gamle Mundhælb.

Helga.

Du taber Intet! Sigil er behændig.

Stærkødder

(medens Sigil forbinder ham).

Min Helga! Gid det var det Æneste,
Hvad Gubben gælde maa for Ungersvenden.
De raske Dage gaae vi gaae med dem;
Alt modnes og udvifles, vi som Alt;
Den grønne Knop bli'er Blomst, den sure Frugt
Bli'er liflig Most, vor Kiød og Blod omskiftes,
Det Gamle svinder; Intet er vi meer
Af hvad vi var; vor Mand har kastet Larven,
Er vorden Fugl, og kryber ei som Orm; —
Dog — dog maa Fuglen i den rene Luft
Undgiælde Ormens Nidingsværk i Støvet;
Det friske Kiød og Blod maa bøde for
Hvad det Bortdunstede længst har forbrudt.
En anden Mand, et fremmed Væsen staaer der;
Ikkun et Navn — Stærkødder — er igjen
Af Fordumsvæsenet. Hvad er Stærkødder?

En Lyd, en Klang, et Intet! — Og dog maa
Han høde for den unge Daares Brøde.

Egil.

Han maa det ei. Saa var der hist hos Guder
Ei meer Retfærdighed.

Stærkoder (betragter ham.)

O Egil, Egil!

Det siger Du?

Egil

(som er færdig med Forbindingen).

Og mener hvad jeg siger.

Stærkoder

(tager ham venligt under Hagen).

Tak Egil! Du formaaer at læge Saar,
Som at frembringe dem. — Hvi kom Du ikke
Til Kampen Egil?

Egil.

Svarteham har fængslet

Min Helga, som mig skulde bringe Bud.
Jeg vidste det først da det var forbi.

Stærkoder.

Tilgiv min Hidstighed! — Min Alder farver
De tynde Haar med Sølv, dog løber Blodet
Endnu aften med mig. Det er endnu
En Gnist af Ungdom, som først Døden slukker.
Den Nedrige! — Men Egil, det var godt,
At ei Du fulgte mig; maaskee din Morne
Derved forhindret har et blodigt Hug,
Som vilde skilt Fremtiden ved sit Haab.

Wingulf kommer med en Flok gamle Kæmper.

I tappre Helte! skynder Eder! Iler
Til Ingilds Hær, staaer Danerkongen bi!
Jeg ordner Alt, at vi før Hanegal
Kan møde Fienden kæk i aaben Mark.

Stærkødder.

Godt, holde Kæmpe! Hjælp mig Thor i Thrudvang,
Er det ei Broder Vingulf?

Vingulf.

Ganste rigtig,

Min ædle Herre!

Stærkødder.

Herre? Kald mig Broder!

Vi tømte mangt et Horn i gamle Dage
Som Venner, fulgtes ad paa Vedingstog.
Og her jeg finder Dig i Staal og Kobber
Ved Mattetid, som Ingilbs Drost? Ei, ei!
I Middags saae jeg intet gammelt Ansigt,
For lutter Spillemænd og Dandsere;
Mod Aftenqvæld, naar Dagens Lant er endt,
Jeg troer I komme frem af Eders Huler,
Som Løver og som Pantherdyr i Skoven,
Naar Fuglen har affunget paa sin Dvift.
Jeg kender Dig igien min raste Thorleif!
Min Hagleif! — Humble! — Amleth! — Broder Vermund!
(Han trykker deres Hænder.)

Vingulf.

I Nøden skal man kende gamle Venner.
Laf, for I mindes os. Glem ei at ile!
Naar Slag er vundet, vil vi atter tømme
Bort Bæger sammen, og tilbagefalde
Hensjarne Lيدر.

Stærkødder.

Vel!

Vingulf.

Kong Ingild har
Udkaaret Eder, Egitil, og mig selv
Til Høfdinger i Slagtingen.

Stærkødder.

Vi tage

Mod Embedet.

Wingulf.

Hør give Held til Striden!

(Han gaaer med Kæmperne.)

Egil

(som har talet med Helga).

Bliv i dit Buur, min Elfte!

Helga.

For at ængstes,

Maaskee at overfaldes? Jeg gaaer med!

Min svage Haand skal styre Spyd og Bue

For Ingild og for Egil. Har din Helga

Da mindre Mod end Svarteham?

Stærkodderr.

Lad hende

Gaae med! Skjoldungens Blod er aldrig roligt,

Naar Luren toner høit til Dens Forsvar.

Gak med! Spænd Brynien om din Jomfrubarm,

Lad ringle fring din Lænd et Pandserstjort,

Dg spænd den lette Fierhielm om din Linding!

Egil.

Frei feer fra Skyen, hvor jeg elsker Dig!

(Han omsarner hende.)

Stærkodderr

(betragter de Elstende).

Slig Fryd har aldrig gamle Stærkodd nydt!

D, havde ham en Mø indtaget, aldrig

Hans Ungdom havde rasende begaaet

En blodig Synd, som hin. Ja, Kiærlighed!

Du est den søde Kilde, som sig blander

I Ynglingslidenskabens bittere Sø,

Du mildner Saltets Bitterhed. En Vaar,

Kold, stormfuld, uden Blomst og uden Frugt,

Er Ungdom uden Elstov.

Helga.

Frugten modnes

Lilfulde hisset i den gyldne Høst.

Den skønneste Valkyrie fra Valhal
Skal stænke Dig sin Mød og elske Dig.

(Hun gaaer.)

Egil (efter en kort Tausked).

Det er paa Tide, Midnat nærmer sig,
Den blege Maane kneiser over Bogen.
Saa lad os gaae til Hæren!

Stærkødder (uroelig).

Egil, bliv!

Alt Midnat siger Du?

Egil.

Ja, Fingals Skjold

Høit rækker over Egens sorte Top
Sin lyse Skive.

Stærkødder.

Lyse Skive? — Ha!

Det er Fuldmaane.

Egil.

Ja.

Stærkødder.

Den skuer bleg,

Fortørnet ned. Bliv, Egil!

Egil.

Gamle Helt,

Hvad fattes Dig? Du angstes? Stærkødd skælver?

Stærkødder.

Bliv, har Du Mod!

Egil.

Til Alt.

Stærkødder.

Saa hør! Du veed,

Jeg slog Kong Olaf.

Egil.

Stærkødd, ikke Du!

Et yngre, vildt, et længst bortdunstet Væsen,
Som selv Du sagde nys.

Stærkødder.

Ti, Egit, ti!

Midnat, Fuldmaanen, Nattens Rædsler lade
Sig ei bortvise med Spidsfindigheder.
Jeg slog ham!

Egit.

Nu?

Stærkødder.

Dg hvergang Maanen fyldes,
Dg Midnatsstunden kommer — seer jeg ham.

Egit.

Du seer ham?

Stærkødder.

Olafs Land. Hvor jeg saa er:
I Fjeldets Kløft, paa Havets Sølvspeil,
I Syden under Laurens muntre Lov,
I Ruslands Sne, paa Danmarks Græs, i Selskab
Bed Drikkelag, i Gensommelighed, — jeg seer ham!

Egit.

Hans Land?

Stærkødder.

Bleg, — i den linnedhvite Særk,
Med blodig Dug om Saaret, — truende,

Egit.

I Guder! Den ulykkelige Skygge!
Ei Rist og No i Graven? — Hvilken Ynk!
O, arme Skygge!

Stærkødder

(med opstøbe Hænder).

Alle gode Guder!

Forløser dog mig alderstegne Gubbe.
Tru mig ei længer, ryk ei meer mit Indre,
Forfærdelige Syn!

Egit.

Seer Du ham alt?

Stærkødder

(vender sig og seer sig om; da han Intet bliver vaer, gaaer han speidende nogle Skridt; idet han nu i en Afstand fra Egil atter kaster Biet paa ham, der staaer i det fulde Maanestjn, farer han forskædet tilbage og raaber):

Jeg seer ham!

Egil.

Hvor?

Stærkødder.

Du!

Egil.

Guder, hvad er dette?

Det er alt andengang, Du sammensfarer
Af Skrak for Egil?

Stærkødder (fatter sig).

Egil!

Egil.

Du har sagt,

Jeg ligner Olaf; men er denne Lighed
Saa stor, at Du maa gysse ved den?

Stærkødder

(med glad Forundring).

Egil!

Den blodige, den frygtelige Døuing
Svandt førstegang fra den Fuldmaanes Lid,
Der saae din Fader bløde for min Haand.

Egil.

Min Fader? Hvilken Daarlighed! Og ligner
Ung Egil Spindevævet af en Skygge?

Stærkødder.

Nei, men Du ligner ham; og Dig, hans Billed,
Dig seer jeg nu istedetfor ham selv.

Han bliver borte, som han vilde sige:

Den Døde viger for den Levende.

Af Egil! her — her stod den Bleges Aand
For Stærkødd første Midnat efter Mordet.

Fuldmaane var det, men ved Vintertid;

Den frogne Jord var dækt med Sneens Kiin,

Lungt høied Grenen sig paa nøgne Træ
 Med Is og Snee; hvor Droslen synger nu,
 Skreg Uglen; og den milde Luft i Løvet
 Var Østenvind, som vugged nøgne Dvift.
 Da stod han, Egil, hvor Du stander nu,
 Saa høi som Du, og pegte paa sit Saar,
 Med samme Blik, i samme Heltestilling. —
 O Thor skee Tak! nu Skyggen er forsvunden,
 Forløsningstimen stunder snartlig til.
 Jeg frygter ikke for den Levende!

Egil.

Fat Dig, Stærkodderr!

Stærkodderr.

Jeg har fattet mig.

Befriet er jeg, thi mit Skrækkebilied
 Forfølger mig ei meer. Jeg har det Haab,
 At jeg skal lønne Sønnen, hvad min Synd
 Forbrød paa Faderen.

Egil.

Du har endnu

Den vrangne Mening? Har jeg ikke sagt. —

Stærkodderr.

Nu, lad saa være! Jeg fornærmer ei
 Din Moders Dyd, jeg tvivler ikkun stærkt
 Om din formeente Faders Sanddruehed.
 Snart vil det vise sig, — naar gamle Stærkodderr
 Er ikke meer.

(Rækker ham Haanden.)

Men Egil, holde Svend!

Ifald der kom Dplysning før min Død —
 Slaa mig ihjel, jeg falder gierne for Dig,
 Men had mig ei!

Egil.

Jeg kiender ei Stærkodderr

I denne Tilstand meer. Den sanddrue Helt!

Stærkødder.

Ha, Du har Ret! Jeg er som hin Fyrstinde,
Hver Dag i Ugen meenesselig, vakker,
Kun i den syvende forhadte Nat
En vanstabt Slange. — Glem, hvad jeg har fagt!
Kom, lad os hente Helga, gaae i Kamp
Dg stride drabeligt for Ingilbs Ret.
De hellige tre Korner slyre Væven,
De spinde Fremtids Raade. Kom, min Søn,
Dg lad os følge Raaden, til den brister!

(De gaar.)

Femte Handling.

Ingildshvile.

Morgen. En Hauge med Blomsterbed; paa høire Haand et Huus; i Baggrunden en Muur med aaben Port.

Ro

(Staaer ved Huusdøren og seer ind).

Han sover end. En dyb, en rolig Slummer;
 Som naar en Storm paa Havet lægger sig,
 Og sorte Bierge med uroligt Skum
 Forvandles til blifstille Sølvflade.
 Tak skee de høie Guder, som forundte
 Hans Hierte Fred. Han talde vildt paa Veien
 Den hele Tid; gib Sønnen styrke ham.
 Det græmmed mig for hardt, ifald han skulde
 Med sønderrevet Hierte vandre her,
 Og tæres hen midt i den friske Blomstren,
 Og længes midt i Overflødigheden.
 Min Sommer er for god til sygt at vrages.
 Ei heller duer jeg til Trøstermand;
 Min Siæl er munter, søger Munterhed,
 Og kan ei længe finde sig i Mismod.
 Dog ei skal jeg forlade Dig, min Konning!
 Om end det kosted gamle Ro sin Ro,
 Og Næsten af de jødste glade Dage.
 Han rører sig, han vaagner? Ha, der er han,
 Iført en ringe Badmels Bondefofte.

Ingild.

Nu, est Du oppe? Jeg maa skamme mig,
Jeg har forsovet mig. Nu kunde vi
Alt have gravet Urtebedet om.

Ro.

Min Konge, slikt et Arbeid er endnu
Din Haand for svart. Nei: plante, rive, vande,
Saa vannes Armen til, lidt efter lidt.

Ingild.

Ro! hvilken Konge?

Ro.

Jeg skal aldrig glemme,
Skiondt Du neblader til din Tiener Dig,
Hvad Du har været, hvad Du est.

Ingild.

Hvem jeg?

Gaa, Spottefugl! Har Du nyskiæftet Spaden,
Som bristed os i Forgaars?

Ro.

Forgaars, Herre?

Ingild.

Da vi tilsammen grov den dybe Grøft.

Ro (forundret).

I Forgaars sad Du i din Kongesal,
Og drak af gyldne Horn med dine Kæmper.

Ingild.

Nu lad det være nok! Skal Du endnu
Mig altid spotte for den tomme Drøm?

Ro.

Hvad Drøm?

Ingild.

Som jeg fortalte Dig: at jeg
Var Gledrekonge, gift med Svarteham,
At hun forlod mig, og hvad veed jeg Alt!

Ro (affbes).

Er det hans Skæmt? Er det Affindighed?

Ingild.

Den stakkels Ingild! Lyffelig den Mand,
Som ei er født til sliq en farlig Væ.

Ro.

Vel sandt, min ædle Drot!

Ingild.

Han svigtes ei.

(Med It)

Hvor meget meer end Ingild er jeg Drot,
Langt fastere nu grunder sig min Glæde!
Han har af brændte Steen et skummelt Slot,
Jeg har af grønne Løv et Blomstersæde;
Hans Undersaatter kives, giøre Larm,
Tvekæmpe daglig, efter Høihed hige;
Mit grønne Fodfolk stander Arm i Arm,
De Store med de Mindre sig forlige.
Den, som er ond, kan han ei giøre god,
Haardnakket seer han stolte Hirdmand kneise;
Jeg hugger Ellen af nær ved sin Rod,
Dg bedre Skud sig snart i Lusten reise.
Hans hvide Snekke fløyer Bølgen blaa,
Man skulde troe, man saae en venlig Svane;
Dog søger den kun Dybet for at flaae,
I Staynen galer Thors blodrode Hane.
See hist min Flaade, ved den grønne Mark,
Ved Fiordens Bred, — om ei mit Die seiler, —
Det lette Egern, paa et Stykke Bark,
Fra Skoven her til Skoven hisset seiler.
Det driver fort, det tager til sig Mod,
Det søger Olden i de grønne Sale;
Som Roer det strækker ud sin lille Fod,
Dg som et Seil udspiler det sin Hale. —
Ha, Ingild, Ingild! ei din Svarteham
Til Trostak Du, til hellig Elskov twinger;
Her kjærligt af sin Iysgrønne Ham
Frem til min Lyft den unge Rose springer.

Det skænker mig sin vennefulde Duft,
 Bedrager ei, sig slynger om min Hytte.
 Ha, Ingild! Bonden i den friske Luft
 Beklager Dig, og vil ei med Dig hytte.

Ro.

Ifald Afssindigheden taler saa,
 Saa gid han aldrig faae sin Sands igien!

Ingild.

En Ting forvirrer mig dog, Broder Ro!

Ro.

Hvad, Herre?

Ingild.

Som jeg vaagned — tænkt min Skræk! —
 Fandt jeg den kongelige danske Krone
 Staae ved min Seng paa Bordet.

Ro (affires).

Har i Sandhed

De milde Guder med en venlig Haand
 Udsløttet af hans mørke tunge Sjal
 Erindringen om svundne Dage? Ha,
 Hvor lykkelig, hvor trøstet er han da!
 Glad vil han drømme, Frigga! paa dit Skied,
 Til ind han slumrer ved dit Moderbryst.

Ingild.

Vi maae jo før jo heller ile, Ven,
 Til Hledreborg, at bringe den tilbage.

(Man hører Krigsmusik paa Lantervæn udenfor Gaugen.)

Ingild.

Hvo kommer der?

Ro.

Glæd Dig, min ædle Drot!
 Den danske Krigshær efter vundet Slag.
 Jeg hører Seiersklang og Glædeslyd.

Ingild.

Den danske Hær? Har alt Stærkødder slaget
 Den stolte Svarteham?

Ro.

Ja ganske vist.

Jeg stuer i den første Krigerflot,
Som nærmer sig, en Mængde Bannerstager.
De bæres foran Hæren; uidentvivel
Et Bytte fra den undertvungne Fiende.

Ingild.

Hvor gierne ønskte jeg at vide dog —

Ro.

Det hele Følge kommer her forbi,
Og vi kan see det giennem Haugeporten.
Hift gaaer en eenlig Kriger. Jeg vil kalde
Ham ind til os i Haugen; han kan vist
Fortælle Dig om Slaget og om Seiren.

Ingild.

Jeg længes meget.

Ro.

Heida! gode Ven.

Krigeren kommer.

Du kalder mig? Hvad godt?

Ro.

Du gaaer foran

Den hele Hær, hvor kommer det?

Krigeren.

Nu, Gubbe,

Det kommer af, at jeg har Lyst ei til
At gaae bagefter.

Ro.

Hvi gaaer Du ei med?

Krigeren.

Jeg pleied hidtildags at holde mig
Med sikke Skridt i Rækken med de Første;
Nu har et fiendtligt Spyd udpillet mig
Af Mængdens Lal, og tegnet mig med Øren,
Som Egetræer, der i Høst skal fældes.

Ro.

Dog gaaer Du fremst?

Krigeren.

Jeg sthynder mig foran,

Jeg vilde gierne, før det fortner, see
Vor Sigils Bryllup med sin unge Skioldmø,
Ved Thorelund.

Ro (som bringer et Bæger).

Min Landsmand, est Du saaret?

Krigeren.

Ja, nok for dennegang.

Ro.

Lag dette Bæger,

Dg qvæg din Lunge!

Krigeren (drifter).

Laf! En fiølig Drif.

Saaledes skal jeg drikke snart deroppe
Med Fader Odin. Ha, et herligt Levnet!
Jeg længes ret. Men lad mig gaae igien!
Et Hæren mig forbi, indhenter jeg den
Et meer i dette Liv.

Ro.

Der komme Bogue

Bagefter med en Mængde Saarede;
Der er vel Blads for Dig.

Krigeren.

Skal jeg mig lade

Ved Bønder fiøre som et Slagtenød
Til Torvs? Før kastes i en Grøft paa Veien,
Hvor Græsset voxer høit at bides i.

Ingild.

Sitg mig, har Stærkodd vundet?

Krigeren.

Sitg mig, høie

Sig Sivene for Stormen, naar den blæser?

No.

Saa brugte han saa vædeligt sin Skum?

Krigeren.

Han slog, som Thor Hrymtusserne; men Eigil
Var ogsaa drabelig som Asatyr,

Den gamle Vingulf var den stærke Vidar.

Desuden ordned Stærkodd Slagtingen

Saa viis som Odin. Helga, skiondt en Mø,

Foer om i Slaget som en Geierstapel.

Det var en Hagleld! Mange Fiender dræbtes!

En Levning sværmed bort som rædde Bier,

Der drives ud fra Ruben af de Gamle,

Med deres Dronning, til den mørke Skov.

Ingild.

Saa taffer Eigil da især Stærkodder

For Riget?

Krigeren.

Dg sit Liv.

Ingild.

Hvorledes det?

Krigeren.

Han saae en Skytte sigte paa ham fiernt,

Bedækked Eigil med sit Kampelegem,

Dg tog den Pii, der var den Anden tiltænkt —

Ingild (saaer Hænderne sammen).

Dybt i sit eget brede Heltebryst?

Krigeren (smilende).

Saa tænkte vi. — Men har Du seet, naar Hagl

Om Vintren springer fra det haarde Lag?

Ingild.

Saa Pilen sprang?

Krigeren.

Med en asmægtig Klang

Fra Kobberhulen af Stærkodders Skjold.

Fra Hielmen gled de største Slagsværds Hug,

Som Regn fra Taget. Han kan ikke døe.

Ei Kastespydet trænger bedre sig
 I ham, end Gedehamfens Praad i Staal.
 Der kan ei tvivles om, det er en Halvgud.

(Musiken og Krigsfølelsen kommer nærmere. En Flok drager forbi.)

Der komme de! Nu maa jeg vente dog,
 Til Toget er forbi. — Ha, seer Du Eigil
 I Spidsen af den første Flok med Helga?
 Løvkrandsen, Haand i Haand. Et deiligt Syn!

(Anden Flok drager forbi.)

Der gaaer den gamle Stærkodd med sin Skum
 Trofast i Haand, som Odin, da fra Osten
 Han drog med Aserne til Nordens Riger.

(Tredie Flok kommer.)

Der kommer gamle Vingulf med sin Flok.
 Farvel! Nu maa jeg ile, for at slutte
 Det stolte Tog; see til jeg faaer en Blads
 Paa Kalbevognen. — Jeg er mat. Farvel!
 Ifald jeg faaer ei Brylluppet at see,
 Da er det Eders Skyld.

Ro.

Thor styrke Dig,
 Og Odin glæde Dig i sit Valhalla!

Krigeren.

Det maa han nødes til. Jeg har gjort fyldest
 For mig, arbeidet i hans Urtegaard;
 Nu falder det ham til ved Aftentid,
 Naar Sol gaaer ned, at give mig min Dagløn.

(Han gaaer.)

Ingild

(er gaaet ind, og kommer igjen med Kronen og Blomsterkrandsen).

Nu lad os ile, for at komme tidseft
 Til Hledregaard! Kong Eigil have maa
 Sin Krone.

Ro.

Er det virkelig din Hensigt?

Ingild.

Hver Sit! Den Blomsterfrands tilhører mig.
 Lidt visfen er den, den er fra igaar —
 Det er jeg med. Vi passe for hinanden.
 (Han sætter den paa.)

En Herold kommer med Folge.

I danske Mænd! tillader fremmed Normand
 At spørge: Drager Hæren hisset lige
 Til Hædre?

Ne.

Ja!

Herolden.

Saa vi behøve kun

At følge den, for snart at komme med
 Til danske Kongens Gaard?

Ne.

Ja, fiare Herre!

Herolden.

Er Kongen selv i Hæren?

Ingild.

Ja.

Ne.

Hvem mener

I Herre?

Herolden.

Konning Ingild.

Ingild.

Nei; men Egit,

Den nylig valgte Konge.

Herolden.

Egit Konge?

Ingild.

Som jeg har sagt.

Herolden.

Den norske Kongesøn

Af Agde?

Ingild.

Ja! Han ægter jo i Dag
Kong Ingilds Søster, arver Riget.

Herolden

(vender sig til sit Folge).

Normænd!

Ha, Under over Under! — Det er ham
Vor Reise gjælder. Vi har store Ting
At aabenbare ham.

Ingild.

Saa iler did!

Herolden.

Han arver Kronen? Ingild har afstaaet
Ham Riget?

Ingild.

Ja.

Herolden.

O, hellige Forsete,
Retfærdighedens Gud, hvad har Du virket!

No.

Hvad er vel Eders Vrind, maa man spørge?

Herolden.

Følg med til Gledre, vil Du vide det.
Først for den unge Danerkonges Mafyn,
I Folkets Raahør, træder af sin Hule
Den Hemmelighed, der i tretti Aar
Forborgen slumred.

Ingild.

Lad os følge dem,
Min gamle No! Du seer, at Skiæbnen haster.

(De gaae.)

Et Sted i Skoven med en Hule, omvoret af Urter og Buske.

Thusnelde i sin sorte Dragt. En Lærne. Begge med Fakler.

Lærnen.

Forlad mig, Frue! men hvad vil Du dog
Ved høilys Dag med Fakkelstin? Hift drager
Kong Ingilds Hær forbi; vi kunde røbes
Af disse røde Blus.

Thusnelde (standser).

Ja det er sandt! Her! Her for mit Blik
Gaber Hulen, som hift
Gubben, den sneehvide Seidmand,
Klart mig beskrev: Lærstien til Høls
Gæstfrie, hvælvede Kongshal.

Lærnen.

Min høie Frue! Du forfærder mig.

Thusnelde.

Lidslen flætter med Nelder og blaa Skarn-
Lyde sin Krands trindt, og saftig Urne
Borer med Gift spaltet sin Rod,
Mennesketroppen lig, i din Grund.
Hellige Væld, med qvælende Svulstank
Hyld nu Lusten! din Bove bedæk
Lyft med Røg, med den altingsfortærende
Dunstblaae Flamme, din Pryd!

Lærnen.

Hielp, Thor! her er den frygtelige Hule,
Som Alle flye paa tusind Skridt, for hvilken
Den trætte Vandrer heller gaaer en Omvei
Af halve Miil, end at han skulde nærmes
Den visne Kreds og svimle ved dens Gab.

Thusnelde (taler).

Hvidblaa Hel! Hulernes Dronning!
Bleg — af Skræk ei — men af Forventning
Svarteham dybt nedstiger til Dig i dit Muldflot:

Anganths Hiem! Ei Svarteham frægter
 Anganths Hiem; Valdurs og Mannas.
 Elfov skal forvandle din Vægs Been-
 Rader til Lilier; levrede Blod til
 Roser; og Lyd af hvidslende Snog til
 Bladenes Viften.

Lærnen.

Sværm ei min Frue! Høst, at Helas Gal
 Vær Navnet af Glendighed; at Lærstlen
 Er faldende Forræderi, Løibanken
 Langsomlig Sot, og hendes Sengenolster
 Bleggiørende Forbandelser. O, Frue!
 En gruelig Bannskabning er din Dronning:
 Foroven som en gusten rynket Dvinde,
 Forneden, endnu mere græsfeligt,
 Sig vinder hendes Krop med spættet Hedder
 Og sorte Skæl i Slangebogter. Fly,
 Thusnelde! fly fra dette Rødselssted,
 Vend angerfuld din Hu til Guderne!

Thusnelde.

Guderne? Ha, forbandet til Ragna-
 Rokur, til Nastronds Dval, og til Surturs
 Hævrende Blød!
 Mig, mig de bedrog! Mig svore de
 Grunt evindeligt Had. Med Svertings
 Skiændsel de slog mig; tvang til en Midings
 Liv min blomstrende Skionhed; viste mig
 Glimt af Haab, slutte med Haar det;
 Båndfred min Helts Bryst mod min Elfovs
 Brand; vred selv blinkende Sværd
 Af min Haand, da fiæk med en Hær,
 Skarlagenklædt, hævnblussende Skioldmø
 Stormed, at styrte fordærvede Nest
 Af Skioldungers Blod!

Lærnen (kaster sig for hendes Fødder).

O, fiære Frue! jeg anraaber Dig.

Thusnelba (rolig).

Stat op og følg med mig!

Lærnen.

I evige Guder!

Thusnelba.

Hvad? Du vover ei?

Lærnen.

Drag ud din Daggert! Stød den i mit Bryst,
Send mig til mine, men ei dine Guder!

Thusnelba.

Gledige! jeg kunde tvinge Dig.
Du est min Træl, og det er Helten tilladt
At tage med sin Træl, sin Hest, sin Hund
I Graven. Men dit Selskab var mig Byrde.
Jeg vil ei følges af dit Jammerstrig;
Jeg kan gaae ene. Ræk mig hid din Fakkell!

(Hun tager begge Fakler i sine Hænder.)

Saadan nedstiger jeg i Gravens Nat,
Og naar mit Liv med disse Fakler slukkes,
Begynder hist i Mørket først min Fryd.

(Hun stiger ned.)

Lærnen.

O, alle Guder, hun er ikke meer!
Jeg hørte hende styrte dybt i Vandet.
Ha, lad mig flye fra dette Rædselssted!

(Hun flyer.)

Thorelund.

Gudlaug staar ved Offerstenen. Stærkoder kommer langsomt med
Hasting.

Stærkoder.

Her vil jeg sidde paa mosgroede Steen
Og vente Brudesturen.

Hasting (affides).

Aldrig var han

Saa sølsom nedstemt og beklemmt om Hjertet,
Som efter dette Slag. (voit) Glød Dig, min Husbond!
Du seired og Du redded Sigils Liv.

Stærkodd (i mørke Tanker).

Da Pilen sprang med Haan fra Kobberbullen!

Hasting.

Der staaer den stolte Gode ved sin Blodsteen.
Jeg lader Dig ei ene, som Du est,
Med den forhadte Mand.

Stærkodd.

Skæld ham ei, Hasting!

Han taler af guddommelig Indgivning,
Hans Ord er Sandhed.

Hasting.

Hans?

Stærkodd.

Forlad mig, Barn!

(Hasting gaaer.)

Gudlaug (nærmer sig).

Mat sidder Du paa Stenen, Stærkodd, Storværks Søn!
Heel træt Du est og modig af udstandne Kamp.

Stærkodd.

Heel modig.

Gudlaug.

Sær forstemt! Hvor er det Heltemod,
Hvorned igaar Du trodsed Aukthors Dfferdrot?

Stærkodd.

Lilgiv mig Herre, hvis min Manddomsdriftighed
For heftig stolt sig reiste mod din Trudsel før.

Gudlaug.

Kun lidet gavner Stærkodd min Lilgivelse!

Stærkodd.

Har, troer Du, alle Guderne mig Nyggen vendt?

Gudlaug.

Ei alle; Hel i Nidingshulen venter Dig.

Stærkodderr.

Saa grumt med Ord nedslaaer Du Danmarks Redningsmand?

Gudlaug.

Jeg indseer klart og staelner rigtig, hvad Du est.

Stærkodderr.

Dog saarer Du med stolt Foragt en arlig Helt.

Gudlaug.

Huff, da Du saared Dlaf med dit Nordersvaerd!

Stærkodderr.

O, mangen Dag har seet min Anger.

Gudlaug.

Mangen Nat

Bil stue den, fortøiet, i Hells Gæstefal.

Stærkodderr.

Hel straffer ei saa haardt som Du.

Gudlaug.

Jeg ynker Dig.

Stærkodderr.

Ha, spar din Gnf!

Gudlaug.

Du trodser atter, Storværks Søn?

Stærkodderr.

Jeg trodser ei; men fulstort er det flette Glar,
Hvori kun stues Solens Pletter, ei dens Glands.

Gudlaug.

Jeg seer med usforsthyrret Blik — dit Nidingsværk.

Stærkodderr.

Hvorned fortiener jeg dit Had?

Gudlaug.

Den Guderne

Nedtrykker med Forbandelsen, fortiener Had.

Stærkodderr.

Hvad viser Gunders Brede mod mig?

Gudlaug.

Kan Du døe

For Helteglavind?

Starkodder.

Dg hvorfor ei?

Gudlaug.

Fandt Du, hvad

Du gridst i Kampen søgte, Starkodde?

Starkodder.

End er Kraft

I mine Sener; det var ei den sidste Kamp.

Gudlaug.

Naar Mornens Spyd Dig mærker, skal jeg agte Dig.

Starkodder.

Heel Meget var at agte, fatted Du mit Værd.

Gudlaug.

Hvad er dit Værd? Du est en Morder, hvem til Gru
Samvittighedens Svøbe driver Jorden om.

Din Legemskraft behøver Daad; dit Hjertes Angst
Dig til Bedrifter driver, vil forsones saa

Den Synd, som nedrig Du begif. Er dette Dyd?

Af Helheim vil Du kiebe Dig med Heltedaad;

Dig strækker Straffens Lime. Ha, den gode Mand

Af Hensigt ei reifærdig er — af Urlighed!

Saa domme Valhals Guder Dig; og intet hist

Dig hjælper din Spilsfægten, som forblinder her

Den Svages Die. Stark er din Forbandelse.

Hvad løser den? En Heltehdød, og ene den.

Vel, find et fiendiligt kraftigt Sværd, som naaer dit Bryst!

Ei Selvmord, ei en leiet Drabsmand gavner Dig.

Jeg, Aukthors Drot, er streng som han, og grum som han;

Naar han Dig mærker med sin Glavind — see jeg skal

I Dødens Stund med Gudens Hammer signe Dig;

Hvis ei? — Da styrter Du fordømt til Niffelheim.

Saa lyder Dig mit sidste, som mit første Bud.

(Han gaaer.)

Stærkoder.

Ud i den vide Verden atter! Blinker ei,
Som Markens Straa, i Gothers og Vandalers Hær
Lveæggetsløbne blanke Staal i Tusindviis?
Get ved jeg der dog findes maa, som dræber mig.

(Man hører Musik.)

Der komme de! Ha, lad mig tvinge Hiertets Harm,
Gi slynge Lidsler i min Helgas Brudefrands.

Sigil og Helga komme med Endeel af Folket og Hæren.

(De gaar Stærkoder imøde og gribe hans Hænder.)

Helga.

Min Fostersfader!

Sigil.

Redningsmand! Beskytter!

Helga.

O, Kummer i min Fryd! Hvor er min Broder?
Bortranet? Dræbt? Al, er maaskee han dybt
I Laarnet fastet, som en ussel Fange?

Stærkoder.

Han finde sig i Skiæbnen som Enhver.

Helga.

O, Bitterhed i al min Sødhed!

Stærkoder.

Helga,

I Livets Drif maa Nornen fryste Malurt,
Kom, mine fiære Venner! Træder hen
For Altret, mens de dybe Ludurhorn
Spitidelige Toner blæse giennem
Den grønne Skov. Dpløfter Eders Hænder,
Og tømmer Misden med hinanden, hvilken
Thors Drot, den bolde Gudlaug rækker Eder.
Min Tid og Stund er nu forhaand. Jeg kan
Gi længer dvæle blandt Jer, maa igien
I Verden ud paa mine gamle Dage,
Maa friste Lykken. Først jeg dog vil see

Min Eigil Brudgom og min Helga Brud,
 Og Fremtids Danerkonge valgt paa Thinget.
 Eigil.

Min Fader — hvad?

Helga.

Du vil forlade mig?

Stærkødder.

Døpøster Eders Mand til Thor og knæler!

(Eigil og Helga knæle for Blodstenen. Gublaug rækker dem Hørnet, som han indvir
 med Thors Hammer. En høitidelig Lyd blåses.)

Stærkødder.

Det er fuldbragt. I tappre danske Mænd!
 Nu vælger ham og slaaer paa Eders Skjolde!

(Der slaaes paa Skjolde.)

Vingulf (træder frem).

Ha, tier! Holder inde! — Det er Trostfab?
 Jeg, Vingulf, Ingilds Drost og gode Stridsmand,
 Gjør høit Indsigelse. Hvor er Kong Ingild?
 Er Ingild Konning ei? Og hvo er Eigil?
 Lad Eigil arve Riget, men ei før
 Vor Konges Død. — Hvorledes Dannemænd?
 Er dette Trostfab? Holigt lader I
 Af Hallen Eders Drot om Matten rane;
 Saa vælges med Ietsindig Skjoldeflang
 En Anden alt med næste Morgenrøde?

Stærkødder.

Hør Stærkødd, hør din Ven, den Mand, Du agter!

(Peger paa Eigil.)

Han har til Kronen større Ret end Ingild.
 Nu vrager Du ham; kiendte Du hans Byrd,
 Din Brede vilde vende sig til Fryd,
 Dit Die, som i kraftig Harmefunkler,
 Med høie Glædestaarer vilde glindse;
 Din Haand, som kryster sig om Sværdehialtet,
 Til Munden førte Fligen af hans Skind;
 Af samme Dannelsed og Trostfab drevet,
 Som nu Dig bringer til at dable ham.

Vingulf.

Stærkødder, jeg forstaaer Dig ei.
Folket.

Kong Ingild!

Ingild kommer med Ro og Herolden.

Ingild.

Ben, Du forstaaer ham ei? Saa vær opmærksom:
Den lange Slud er endt, den danske Himmel
Opklares atter, Alting jevner sig;
Forsvundne Tids Misgjærninger forsones,
Det stille Sind bestedent viger for
Den bedre Kraft; — og Danmarks Krone rækkes
Frivilligt af den blinde Vaaners Haand,
Dg synker venligt om sin Giers Tinding.

(Han sætter Kronen paa Eigils Hoved.)

Stærkødder.

Ha, nu er Timen kommen!

Vingulf.

Herre Konge,

Frivillig Du afstaaer din Krone?

Ingild.

Kronen

Tilhører ikke mig. Der staaer din Drot.
Jeg var uskyldig, har ei ranet den;
Men hvad jeg fandt af Andres i mit Gjemme,
Det bringes her igien. Og dermed nok.
Hver gaae til Sit! Til Bryllupsfærd den Unge,
Til Thor Stærkødder, — Ingild til sin Hvile. —
Jeg har ei meer at sige. Vil I vide,
Hvad Mornen spandt, da spørger denne Normand,
Hvis raske Bid forstaaer at løse Gaader.

(Han tager Ro ved Haanden og gaaer bort med ham.)

Eigil.

Hvad bringer Du mig, Thorbiørn, holde Landsmand?

Herolden.

Et Budskab om din Faders Død.

Egil.

Min Fader?

Ik, er min Fader død?

Herolden.

For tretti Vintre

Slog Stærkodd ham i Badet.

Egil.

Evide Guder!

Stærkodd er.

Net saa, min helde Thorbiørn, syng dit Qvad!

Jeg kan det udenad.

Herolden.

Kong Gisten har

Dybdaget paa sin Gottesfeng, at Du

Var ikke hans, men Konning Olafs Søn.

Kong Gisten var din Faders Ven; han glemte

Dig som et Barn imod Forfølgelsen.

Det er bekiendt, at Olafs unge Dronning

Et Svendbarn bragte ham til Verden, med

To Pile forsviis paa den høire Arm,

Som Danerfolkene saae, da han blev vatnet.

Gudlaug.

Det er bekiendt. Hun flygted op til Norge,

Men døde der. Hvor Svenden blev, veed Ingen.

Herolden.

Der staaer han. Egil! blot din Arm og viis den!

(Egil blotter sin Arm, og rækker den i Betret.)

Folket.

O, Thor! To brune Pile frydsviis lagt!

Stærkodd er.

Er ingen Oldinger i denne Flok,

Som kiendte Konning Olaf, mens han leved?

Flere Oldinger (træde frem).

Jeg kiendte ham. Jeg slog i Striden med ham!

Stærkodd er.

Betragter Egil! Findes der en Lighed?

Oldinger.

To Draaber Vand, to Blade paa en Teg
Har mindre! — Ja, det er vor Konges Søn.

Herolden.

Det er han, og hans rette Navn er Frode.

Folket.

Hil, hil vor Drot den Frækne! Frode Frækne!

Stærkoddet.

J skænke ham et værdigt Tilnavn, Danste!

(Stilhed. Stærkoddet og Frode staae længe med nedslagne Dine; endelig høre de deres Ansigter, og betragte hinanden veemodigt.)

Stærkoddet.

Sært, Frode! spie Nørnerne den sorte Væv!
Spydstagens Væv; et Hoved hænger ved hver Traad,
Til Skytte bruge Pilen de; og Traadens Spind
Med skarpe Sværd de sammenslaae.

Frode (efter at have fattet sig).

Min Redningsmand!

Min Helgas Fosterfader, Landets sande Ven,
Tak for dit Venstreb, for det Liv, Du skænkte mig.

(Han omfavner ham; derpaa træder han tilbage, drager sit Sværd og raaber med undertryngen Jølelse:)

Min Faders Morder! Du, som grum din Konge slog,
Hans blege Skygge raaber Blodhævn høit fra Hel,
Til Tvekamp ud jeg fordrer Dig paa Liv og Død.

Stærkoddet.

Gid Livet være Dig forundt og Døden mig.
Jeg er beredt. Følg mig af Gudens Offerlund!

Gudlaug (træder imellem).

Stand's, unge Danerkonge! dvæl og hør mit Ord!
Gaf ei til Kamp med denne Mand! Han stiller os
Saasnart igien ved Dig, som snart Du skænktes os.
Du fordrer ham til Tvekamp? Tnekamp er al
Den Strid, som denne Tøthun drager Sværdet for.
Thors Brede hviler haardt paa ham; han er fordømt
Til klegen Hel, han hører alt til hendes Flok,

Dg gaaer kun om at skade Livet. — Ingen Hævn
 Din myrdede Fader har behov, Thor hævned ham.
 Ha, heller raader jeg Dig flux at sende bort
 Formeente Ven, men virkelig din Vindsmænd,
 Fra Danmarks Der, at han igien fra Land til Land
 Forgæves søger Døden, til den blegblaae Hel
 Ham drager dybt med mager Arm i Mulden ned.

Frode.

Min Fader løser jeg af Helheim ene med
 Stærkoddens Blod; Stærkoddens Blod kun løser ham
 Fra Thors Forbandelse. Var jeg Danmarks frækne Drot,
 Hvis ei mit Liv jeg gierne voved?

Stærkodd.

Kom min Helt! —

(Til Helga)

Du græder?

Helga.

Hellige Taarer!

Stærkodd.

Freia signe Dig!

(Hun kysser hans Haand og omfavner Egitl. De gaar.)

Helga.

Lad Hornets Toner overdøve Sværdets Klang,
 Dg stemme Hjertet til en taus, en henrykt Bøn
 For Kampens Held.

(Hun knæler ved Blodstenen; der blæses Rømvæld; man hører tunge Sværdslag udenfor; derpaa bliver det stille.)

Vingulf.

Man bringer alt fra Græssets grønne Kredt et Ligt,
 Bedækket med det kongelige Purpurfind.

(Tvende Krigsmænd indbringe en tilbækket Vaare, som de sætte midt paa Stuepladsen.

Helga kler hurtig hen, men standser, stælver, og tør ikke drage Raaben tilside.

Endelig tager hun Mob og trækker den bort. Man seer Stærkoddens Ligt. Hun læser sig ned, kysser hans Haand og raaber:)

Min Fosterfader!

Gudlaug (forfærdet).

Stærkodd? — Kongebatter! Ha —

Thor har tilgivet ham? Umuligt!

Helga.

Gudlaug, ja

Du seer det: Afathor var ei saa streng, som Du!

Gudlaug

(Stirrer længe paa Liget; derpaa siger han dybt bevæget):

Saa lære Thor Stærkoddere at tilgive Synd!

Jeg bytter fra i Dag min Hammer med et Sværd,

Dg gaaer i Kamp, at sones med mit Blod, som Du.

(Han gaaer.)

Hasting kommer med Stærkoddere Baaben.

Jeg fik min Herres Baaben, hans Glavind og hans Skjold.

Han var en Helt! nu ligger han der paa Baaren kold.

Hans Mand er i Valhalla! Nu seer han fra det Blaae,

Dg smiler til sin Hasting, som i hans Fied vil gaae.

Igien til Langebarderne jeg ile maa paa Stand,

For med dit gode Slagsværd at vise mig en Mand.

Her intet meer mig holder, ei Bryllupsfest, ei Spil,

Naar jeg kun først har trykket min Husbonds Dine til.

(Han trykker Stærkoddere Dine til, kysser hans Haand og gaaer.)

Frode kommer; han omfavner Helga, derpaa træder han hen for Stærkoddere Baare.

Stærkoddere! — Ja! — Endnu Du elsker mig.

Jeg tog den Byrde, som nedtrykte Dig.

Du søgte Døden — fandt den for min Haand —

Af Helheim har Du løskjøbt Olafs Mand.

Hvad ham Du røved, stænkte Du hans Søn;

Nu nyde I hos Odin Heltes Løn!

Skion var din Dødstund, den har Bærfet kronet,

Alfader smiler, Mornen er forsonet.

(Et stærkt Tordenstrål ruller høitideligt igiennem Luften.)

Ha, hører I fra Skyen Gudens Rarm?

Med ruller Nukthor paa sin Gyllenfarm.

Saalænge Gimle spændte blaa sin Telt,

Blev ei fra Jorden sendt ham sliig en Helt.

Lyn knitter i hans Haand, hans Kinder gløde,

Høi er hans Lyft! Han gaaer sin Søn imøde.

Folket.

Han var en Helt!

Frode.

Dg nu er han en Gud.

Paa Thrudvang springer op ved Nifthors Bud
Femhundredfirti Porte! — kreb og lang
Gulver, og støbt af Malm; med vældig Klang.
Femhundredfirti harniskklædte Mænd
Af Borgens Porte gaae ham froe igien,
Dg raabe høit med Bulder disse Ord:
Stærkoddet størst næst Tyr og Asathor!

Folket

(snaaler med oploste Hænder).

Følg os i Kamp! Hos Odin vær vor Tolk,
Dg styrk vor Arm!

Frode.

Det vil han, tappre Folk!

Hans Kraft vil lægge Styrke til vort Sværd,
Saalænge Danmark er sin Halvgud værd.
Naar Faren er for Døren, størst vor Nød,
Dg pludselig en Trest, Foragt for Død,
Et Haab, et Mod, en freidig Kampelyst
Ned, som fra Himlen, strømmer i vort Bryst:
Da er det Stærkodd, som sit Skiold har strakt
Ud over Danmark, har vor Tillid vaakt,
Som muntret os ved Skioldets høie Gny,
Dg raaber os til Kampen i dets Ly!

Oehlenschlägers Tragedier.

Andet Bind.

Oehlenschlägers
Tragedier.

Andet Bind.

København.

Paa Universitetsboghandler Andr. Fredr. Høsts Forlag.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

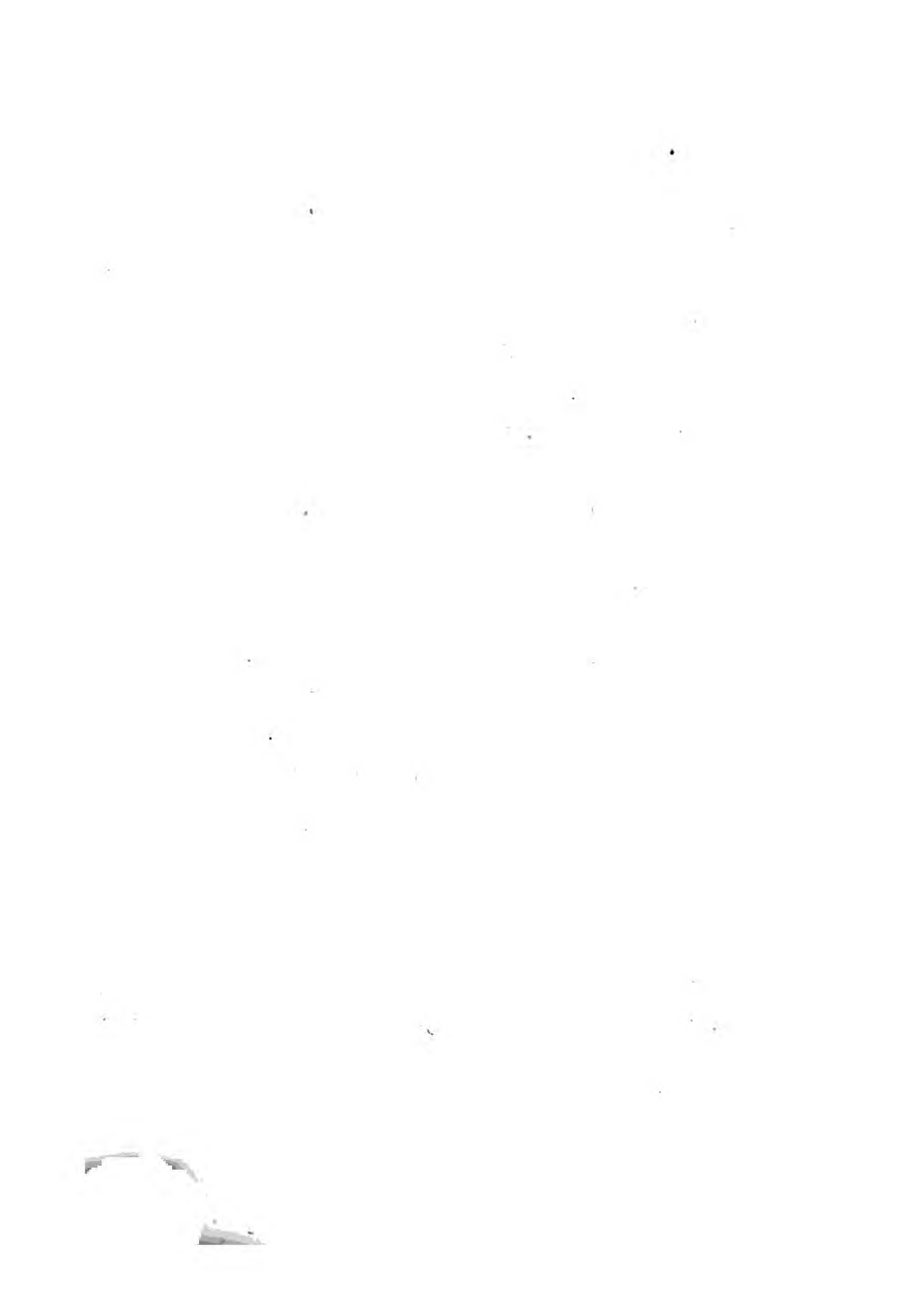
1849.

I n d h o l d.

Hagbarth og Signe.

Amleth.

Føstbødrene.

Hagbarth og Signe.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1814.)

Personerne.

Bera, Dronning i Siælland.
Alf og } hendes Søner.
Alger, }
Signe, hendes Datter.
Hagbarth, Søfonge fra Trondhiem.
Samund, hans Ven.
Halloge, Skiald.
Kinda, Fylla, flere Lærner.
Grim, Erif, Drabanter.
En Herold.

Handlingen foregaaer i Lunden ved Beras Gaard. Man seer Havet i Baggrunden, og Signes Huus næsten skjult bag Træerne. I Forgrunden er et Fangetaarn med Randgitter.

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet. **Grim** og **Erik** komme med Hellebarber fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svenskf.

Grim.

En Norstk!

En Thrønder. Seer Du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Dg blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.

(Han blæser i Hornet).

Den norske Herold kommer.

Hil Eder, danske Kæmper!

Erik.

Laf for Dnset!

Hvad vil J? Kommer Du med Fred?

Normanden.

Forstaaer sig;

Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler som en Vala, naar hun spaaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis Du est for Uerlighed.

Normanden.

Seer I, med gyldne Mast, den lange Drage
Ved Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn, fra Trondhjem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kræfter,

Og bringe Siællands Egeløv til Norrig,
Ifald det lykkes ham at vinde Krandsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norffe Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Roes paa danske Sletter.
Dog ønsker han ei Krig, men kun en Tvekamp. —
De unge Konger Alf og Alger roses
I Norden høit for deres Tapperhed;
Derfor vil Hagbarth prøve Kræfter med dem,
At Asathor i Thrudvang maa bedømme,
Hvo af de Tre er bedst, siendt Alle Helte.
Han sender mig med Bøn til Dronningen,
At maatte hilse hende først i Hallen.
Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
Beredt, som han, at prøve Kræfter med
En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
Alf daarlig Bral, som var vi stærkere;
Men Den, som æfter ud, bør underkaste
Sig dobbelt Fare. — Nu er alting sagt.

Viis os til Veras Gaard, og skaf os fri
Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

Erik.

Det vil Du ikke savne. Følger os!

(De gaae.)

Hagbarth kommer leende med en Rose i Haand, fulgt af Hamund.

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder, Hagbarth!

Wlet ei din Riortel.

Hagbarth.

Kunde man da træe,

At sliq en ydmyg Skionhed vilde saare?

At listig den kun loffed fra sit Løv,

For dybt at rive mig med sine Torne?

Hvad kalder man den skjælmste Blomst?

Hamund.

En Rose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os derhjemme.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Nei,

Slig kælén Bært døer i vor Heltefuld.

Hamund.

Saa kælén som den var, saa skaf den Dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Ngt for den.

Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.

Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;

Den grønne Hække bredes meer og meer,
Dg vorer vel snart over hele Siælland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,
Da gjort et Tomsfruran af Signes Hauge?
Løn som forskyldt, nu bløder jeg til Straf.

Samund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en liflig Lugt.

Samund.

Saa deilig som en Piges Mund; saa sød
Som hendes Kys, berørt af dine Læber.

Hagbarth.

En Alf, som gjør mig fiælen med sin Dunst.

Samund.

Dig fiælen? Der skal meget til! Men Hagbarth,
Hvad vove vi, før vi har sikkert Leide?

Hagbarth.

Det vil dog ikke nægtes os.

Samund.

Jeg støler

Paa Sonnerne; men Dronningen er grim.

Den ældste, Alf, er hendes Diesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover noget, er det os.

Vi æfte Lo mod Een.

Samund.

Desuden — nu,

Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt. — Thi Samund, man maa slaae

Alf alle Kræfter. Udsel er den Kamp,

Der føres kun forfængeligt paa Strømt.

Nei, Thor maa være med; Valkyrien

Maa svæve dybt; og Heimdal paa sin Bro

Oplukke Valhals blanke Kobberport,
Saa snart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begjærlig efter Døden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?
En Forberedelse paa Valhals Fest,
En Overgang. Jo snarere den leves,
Des bedre. Held den Kæmpe, der døer ung!
Han sidder smuk paa Gunders Gæstebænk,
Og elstes af Valkyrien langt meer,
End gamle Graaskæg, der i Kampen falder
Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod Du aldrig paa det høgerige,
Det skienne Siælland. See Dig om engang!
Hvad siger Du om disse Bakker, Buske?
Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
Du lever kun i dine Heltedømme,
Saa starblind for hver Dyst, som Snarensvend,
Der ikke saae sit lange Sværd tilende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Runer,
Til den høitidelige Kæmpefrist,
Som Diet stuer langt fra, som opløfter
Den raske Siæl med sine stolte Syner.
See, derfor elsker jeg det norske Fjeld,
Som blotter fikket sit nøgne Bryst for Bølgen,
Og kiøler i en evig Snee sin Isse,
Mens røde Lyn slaae Skjærsjet om dets Skulder;
Den hvide Fos, der høres milevidt
At styrte prægtig til sin Undergang,
Forsærdeligst og lysteligst i Døden;
Og Granen — rank og grøn, som aldrig visner,
Men splintres kun af Nutthors Tordenkil.
Det elsker jeg! Det er Natur! Det hæver

Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
 Og Freias Rok, som spinder Livets Traad.
 Men — disse nydelige Myretuer —
 Bifuber, om Du vil, for travle Bier —
 For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
 Men, reentud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tænkemaade
 Maa vare længe ved; men Hagbarth, Hagbarth,
 Jeg frygter, det er Uerfarenhed,
 Som taler af din Mund. Du est for ung,
 Est end ei feilet Klipperne forbi,
 Hvor sledste Havfru loffer Skipperen
 Med Elstovsviser i sin Malestrøm.

Hagbarth.

Desbedre! Den, der overseer sin Fare,
 Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
 End Du?

Hamund.

Jeg er ei smuk; og mine Skrammer
 Bortstræmme Dvindens Blik. Desuden er
 Jeg kold, og fanger ei saa let; i Strid
 Dpluer kun Valkyrien mit Bryst.
 Du sværmer med en Skialds oprørte Blod,
 Og synger varmt om din formeente Kuld,
 For at bevise ret, hvor kold Du est!

Hagbarth.

Jeg elsker Asathor og Hildurs Leeg;
 Men derfor kan man gjerne være varm.
 Kun Kulden har sit Hiem i Niffelheim.
 Jeg kæmper ei af Hævn og ei af Had;
 Kun for at øve Kraften og mit Mod,
 Og for at vinde Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saalænge som jeg saadan kiender Dig,

Du finde skal en Broder tro i Hamund.
Gaaer Du en anden Vei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth (fornærmeth).

Farvel, Farvel! Gaa alt, ifald Du vil!
Der holder ingen paa Dig, Ungerfvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Sils dine Frænder hist i Trondhjem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort kun paa dit Skib.

Jeg skal vel gjøre fyldest med mit eget.

Hamund (ventlig).

Saa vær dog ikke strax saa brusende.

Hagbarth.

Ei hvad! Du sætter Stolen mig for Døren?

Hamund.

Vist ei! — Naar vi har overvundet Alf
Og Alger her, gaae vi til Orkenøer,
At kæmpe mod den tappre Anganthyr,
Mod Frithiof.

Hagbarth.

Nei! naar denne Kamp er endt,

Saa bygger jeg mig flux et Jomfrubuur,
Lær Sax i Haand og sømmer hvide Linn;
Baldhyrer Hiort og Hind i Silkevæven,
Og synger Viser med i Fruerstuen.

Hamund.

Fra Orkenøer gaae vi til Benden; saa
Til Kurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!
Kan Du ei taale Skæmt?

Hagbarth (roster hans Haand).

Jeg haaber aldrig

At giøre mig uværdig til dit Venſkab,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galſkab fare!

Min Mening er: Kamplyſten var det Baand,
Som ſammenholdt os. Den, ſom elſter, Hagbarth!
Har ikkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man ſkal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Dg jeg har hørt, at Elſtov tvertimod
I ſtærkt og ærligt Venſkab ſpiller ſig,
Som Blomſten i den klare Sølverkilde.

Hamund.

Lilgiv mig!

Hagbarth.

Venner!

Hamund.

Venner til vor Grav.

Ei fives meer.

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;

Men, at ei Sol gaaer ned med Hagbarth's Brede,
Det kan han love Dig.

Hamund.

Det kan han holde!

Hagbarth.

Der kommer Nogen, lad os gaae til Side.
Vel var det, Freden blev ſaa hurtig ſluttet;
Det havde været altfor underligt,
Hvis Fienden havde truffet Vennerne
Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?

Sligt Underværk har man vel tiere ſeet!

(De gaae.)

Alf kommer med Erik.

Alf (mørk og alvorlig).

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen!
Men viis ham hid. Min Moder ønsker ei
At see ham i sin Høisal. — Man vil møde
Ham her, og række Hornet ham til Velkomst.

(Erik gaaer.)

Alf

(gaaer med langsomme Skridt hen imod et stort Træ, med dyb, stille men kraftig
Følelse).

Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Mit Lungesind, stænke Sjælen stærke Vinger,
Og samle mig med Dig hist, min Gyrithe!
Idag — just nu idag — er hendes Dødsdag.
Trehundredfireogtredivendsthye Furer
I Barken staae, — her stiarer jeg den sidste.
Ja gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freias Gal din Veilers Trofasthed;
Han har kun levet i Grindringen.
Dit Billed svæved for ham, uforfrankt
I al sin Glands og Skønhed. Reed jeg hjem
I sene Vinterqvæld, da stod dit Gienfærd
Bed Borgeledet, rankt og svøbt i Maar,
Og gif imøde mig i Maanestinnet.
Naar Signe rakte Hornet, — var det Dig.
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med uforstaaet Ild til dette Hierte.
I Sommer svæved yndigt Du som Fylgien
I Bøgestoven mellem alle Blomster.
I hver en rank, en letbevæget Skygge
Jeg troede vist at kiende Dig. — O Freia!
Da saae jeg Dig igien paa Dødens Maar. —
Udstaaet har din Alf sin Prøvetid;
Nu smiler Freia, bringer mig til Dig!
Og denne unge Helt, som troer at drives
Af egen Ureløst, — er en Herold

Fra Elskovs Diis, som, i en venlig Strid,
 Det røde Tegn skal trykke paa mit Bryst,
 Der skaffer Afgang mig til hendes Sal.

Alger kommer bevæbnet fra Jese til Fodsaal i et nyt, glimrende Harnisk,
 med nedslaaet Hielmgitter.

Alf

(gaaer ham imøde uten at siende ham).

Hvo est Du Fremmede? Dit skionne Harnisk
 Forkynder mig, at Du est Drotten selv.

Alger.

Ja, jeg er Drotten!

Alf.

Det er Algers Røst!

Alger.

Hvad Alger?

Alf.

Det er Alger selv!

Alger

(Saaer seende Hielmgitteret op).

Umuligt!

Hvor fik vel Alger slige Vaaben fra?

Alf.

Bed Ddin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.

Du veed det ei?

Alf.

Saa ganske nye! Saa smukke!

Alger.

Saa stærke! Seer Du denne hvalte Hielm,
 Hvor mageligt den slutter mig om Hagen.
 Kun Hielmegittret er en Smule trangt,
 Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.
 (Han drager det.)

Alf.

Det blinker klart i Solen som en Flamme.

Alger.

Det bider skarpt i Striden som en Vind.
Jeg kan ei faae det rigtigt ind; det gaber
Bed Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes
Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger
Du om mit Skjold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Føl

Hvor let at bære! Kobberknup i Midten,
Saa Sælhundstind, og uden om en Guldrand,
Der sættes kan for Munden, naar man stormer
Til Strid og stunger Pragamaal; saa Lyden
Tilbagehvidsler grumt forfærdeligt,
Og gyder Frygt i rædde Fienders Hierter.
Saaledes er det Alt! Armstinnerne,
Brynhoserne, — som støbt om mine Lemmer.
Og alt forsynet vel med blanke Spænder.

(Han slaaer paa sit Skjold.)

Gi Thor i Thrudvang har en bedre Rustning!

(Svoger.)

Vi slaae med vore Sværde,
Svinge gyldne Skjolde
Høit i Hildurs Lege,
I Gyrsund paa Snekken.
Med Blod vi farve Bølgen.
Evolnirs Hatte klinge,
I Skedeluens Trætte.
Det er, som vene Skjoldmøer
I kælén Arm at kryste.

Alf.

Men sig mig dog: hvor fik Du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer i dette Liv sin egen Vej!
Mens Alf i Skoven gif, hvor den var mørkest,

Dg sukked for en Mø, som er hos Freia,
 Gif Alger til den gamle Fiølnir Smed.
 Du havde sielden Tid at tale med mig,
 For dine Drømmerier; sidde hiøset
 Dg tomme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
 Hvad var at gjøre da? — „God Aften, Smed!
 Vil Du vel tage Alger i din Lære?"

„Hvorfor ei, Søn?" — Jeg gif hos ham et Aar,
 Hiølp ham, han underviste mig; og mens
 Du gif og grubled mellem Bøgene,
 Stod Alger nede ved den klare Bæk,
 Dg hamred Staal, og svalte det. Saadan,
 Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
 Dg Aaret løb for mig snelt som en Slange,
 Mens det for Dig krøb langsomt som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at Du nu har Vaaben,
 Nu kan Du bruge dem.

Alger.

Hvad mener Du?

Alf.

Har Du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reentud talt, jeg har den hele Bei
 Kun seet paa mine Vaaben og mit Skjold.

Alf.

Forsængelige Fugl! som kroer sig stolt
 Af sine Fjær.

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Søn fra Trondhiem,
 Er landet her og æfter os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! Med thye tappre Kæmper.
Han byder stolt os møde ham paa Næsset
Med dobbelt Styrke.

Alger.

Det var Klippefækt.

Hagbarth triner frem uden Vaaben og Raabe.

Tilgiver denne Driftighed, I Herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Udentvivel.

Alger

(drager sit Sværd halvt ud).

Forbavne!

Du drifter, uden Barsel, uden Orlov,
Dig paa den danske Strand?

Hagbart (rolig til Alf).

Jeg har jo Orlov

Til denne Landgang. Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —

Min Broder, overil Dig ei.

Alger (fatter sig).

Jeg vilde

Kun prøve Sværdet, om det gif af Skeden.

Det er lidt nyt, lidt trangt endnu.

Hagbarth

(med et stolt Blik paa Alger).

Det trænger

Formodentlig til Dvælse. (til Alf.) Din Svend
Har sagt mig Veras Billie. Jeg kommer,
Som fremmed Mand sig sømmer, uden Vaaben
Og uden Raabe; staaer for Eder her
Fem Skridt i Afstand, med min høire Haand

Om venstre Haandled; røgter saa beskedent
Mit Grinde. Hvad har I meer at kræve?

Alf.

Elet intet! Og vi veed dit Grind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forfkaan os!
Vi skal os værges vel, skøndt Enkelte.

Hagbarth.

Hvad agter Du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo meget.

Hagbarth.

Nægter Du —

Alf.

Din Fordeel blev det,

Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtstaaal hang.
Vandt vi? hvad Under? vi var To om Een;
Men seired Du — ha, hvilken Heltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener Du,
Et dobbelt Liv paa denne flette Tærning?
Hvor egennyttigt!

Hagbarth.

Bed min Faders Aste,

Du est den Første som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

Alf.

Vi blandes

Ei her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,
Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Fortræffligt Broder! Hagbarth er en Thrønder?
O, han kan vist fortælle Dig om Gunden,

Som Giften Thrønderne til Konge gav,
Der altid giø'de ved hvert andet Ord.

Hagbarth.

Mah seer, at Barnet nylig sluppet er
Af Ammestuen; det kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders møsbegroede Bauta,
Nu est Du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Jil — hent dem!

Hagbarth.

Alger, jeg skal hente dem.

(Vil gaae.)

Alf

(holder ham tilbage).

Lov, Hagbarth! — Alger, jeg tilstæder ei,
At Kampen stufes. Fatter Eder! — Alger
Bid ei din Læbe! Du var første Mand;
Hvad andet var for Hagbarth vel at svare?
Sy Alger! ægge sig til bister Harne,
For at faae mere Styrke? det er Feighed!
Kun Finnen, Lappen drikke stærke Drikke,
For at faae Mod i Krig; men Odins Vt
Besæles kun af Høimod. Det er usfelt,
Blot at fornærme, for at faae en Kamp.
Betragter da hvert Bredesord som usagt.
Ung Hagbarth stride skal mod Een af os,
De Andre mod hans Kæmper; saadan fort,
Til thye Mand mod thye. Hvo af os,
Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
Min Førstefødselsret — og det er mig!

Hagbarth.

Velan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

Ifald Du vil, den Helt som kommer der,
Min Vaabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth (smilende).

Ja, det forstaaer sig, Drot paa sine Skibe,
Som Du og jeg.

Alger.

Er han af Kongebloed?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund har
Du Stammedavlen med?

Hamund.

Læs disse Runer!

(Han drager sit Sværd og ræller det til Alger.)

Alger (læser).

„Min Byrd er god; jeg bærer
I Odelsbierget,
Og Blod af Drotter suged
Min Bjørnetunge.“

(Ræller ham det tilbage.)

Hvo skrev dit Sværd den Roes?

Hamund (tor).

Jeg selv, en Aften,

Da Skæping havde fældet fire Jarler,
Og nogle Kongesønner, uberegnet.

Alger.

Jeg hævner dem, Du Stolte!

Hamund.

Megen Hæder,

Af Du mig finder værdig, unge Stridsmand,
Af slide Kræmmeræggen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydelig, Du est en Bonde.

Hamund.

Slib Staalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den Fine.

(Man hører Trommer og Floiter.)

Alf.

Vor Moder, Dronning Bera, Søster Signe
 Sid nærme sig fra Gaarden, for at bringe
 Dig Velkomsthornet, efter Skif. Tilgiv,
 At ei det hydes Dig i Høieløst! —
 Du indseer selv — en Moder og en Søster —
 Hagbarth.

Jeg indseer Alf; og stænkte gierne dem
 Selv denne Høflighed, hvis ei jeg frygted,
 At Dronning Bera misforstod min Vortgang.

**Drabanter og Spillemænd komme. Derpaa Dronning Bera med
 Signe, fulgt af Qvinder.**

Bera

(betragter Hagbarth med et stolt Blik).

Est Du den unge norske Drot fra Trondhiem,
 Som æfter mine Søner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Bera! Hagbarth Hafeson.

Bera

(vender sig til Alf).

Hvordan er Kampen afgjort? Een mod To?
 Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!

Der strides Een mod Een.

Bera.

Vel! — Og Hvormange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera (smilende).

Saamange Maager flyve daglig jo
 Fra Kattegattet, at fortæres af
 De danske Orne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa baade Hænder; Skjoldene paa Ryggen.

Vera.

Hvormange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:

Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth

(med et Blik paa Signe).

Dg endnu tre for Freia!

Alger (tøstig).

Det var femten!

Alf.

Ja, — tre for Freia!

Vera.

Signe! bring ham Hornet:

Til Hilsen — Afsted — og til Kampens Velkomst.

Signe (med Hornet).

Lavard, Kong Hagbarth! Hil Dig!

Hagbarth.

Drif mit Held!

Signe.

Held Dig til Heltedøden, som Du søger!

(Han drifker.)

Hagbarth

(med tungen Munterhed).

Isald Valkyrien mig bringer Hornet

I Valhal, støn at stue til som Du,

Da var vel Reisen did et Dnsfe værd.

(Han drifker.)

Signe (til sine Brødre).

Jeg ønsker Eder intet! I forstaae

Vel uden Ord mit søsterlige Hierte.

Vera

(træder imellem sine Søner og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand).

Det er ei førstegang, hiertelste Søner,

At, revne fra det moderlige Bryst,

Med Sang og Klang I Faren gaaer imøde.

Thor vinker Eder! Følger Hammerguden!

Grindrer Eder, at det gamle Siælland
 Staaer fuldt af Bautaftene! Lad den Storm,
 Som hydfler over disse Stenes Runer,
 Mens Eggestoven skælver, lig en Skjold,
 Dplue Kraften, som I fik fra Skjold.
 At dette Hierte skælver — det er Svaghed.
 Jeg er en Dvinde, jeg er Moder. — Alf,
 See mig i Diet! Alger, slaa dit Gitter
 Lidt meer i Beiret. Saa! — Dan Mykilatis
 Høitidelige Faderskygge stiger
 Fra Kampkisten, han omsvæver Eder.
 Gaaer I til Balhal — Vel! — Een i det Mindste
 Hiemvende feirende som Rigets Arving.
 Min Alf — Dig Fødselen gav første Ret —
 Dog, Moderhietet bør jo elske lige.
 Min Alger, Du est uforsagt! — O Alf!
 See ei saa mørkt, dit Die maner Døden.

(Hun fatter sig og vender sig til Hagbarth.)

Ei sandt? Det er behageligt, det fildrer
 Den unge Helt, at høie Dvindens Stolthed?

(Med stigende Kraft.)

Men Aferne vil høre Beras Bønner,
 Og, blødende for disse Kæmpers Sværd,
 Vil Du i Aften, strakt paa dunkle Balplads,
 Med store brystue Dine, stirre fra
 Dit Græs mod Stierne; mens Ravnens flagrer
 Fra Dvift til Dvift, forfærdet for dit Liig,
 Men hungrig efter Kiødet af dit Hierte! —
 Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
 Jeg qvæler Graaden, — qvæler I den Stolte!

(Hun gaaer; Alle følge, uden Hagbarth og Hamund.)

Hamund.

Hvad Ord der dog kan i en Dvinde ligge!
 Til Rastrond fare Du med samt din Spaadom,
 Fordømte Her!

Hagbarth

(Nirrende efter Signe).

O, lad Du hende tale!

Hvi jog Du hende bort? Hvi gif hun alt?

Hamund.

Hvad? Vil Du høre fleer Forbandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da saae Du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, saare Skønt!

Hamund.

Et Nattespøgelse med skumle Blik.

Hagbarth.

En Dagens Alf med afstelyse Loffer.

Hamund.

Jeg taler om Fru Vera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad fattes Dig? Du drømmer, trækker Veiret?
Dit Die svømmer? Rinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand, for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax! Hent mig mine Vaaben!

Hamund.

Spild Liden ei, følg med!

Hagbarth.

Gaf Du foran!

Et Dieblisk kun lad mig fatte mig.

Hamund (leende).

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse!

Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! Har alt Havfruen været her,
Dg manet Dig ned i sin Malestrøm?

Hagbarth.

O, intet! Skynd Dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund (alvorslig).

Min Broder! jeg vil haabe, selv Du indseer,
Slig Kiærlighed kom noget ubeleilig:
Først æfte Brødrene til Kamp, forelske
Sig saa i Søsteren, i Diebliffet,
Da Du skal flaaes med dem —

Hagbarth.

Det gaaer ei an.

Jeg veed mit Hærv og gaaer ei fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, helde Ven! paa stand!

(Hamund gaaer, rystende raa Hovedet.)

Hagbarth

(ene, gaaer hen til det Sted, hvor Signe har staaet).

Her stod hun, rank og stion, og rafte Miøden.

O, aldrig smagte den mig før saa sed!

De friske Læber ønskte Hagbarth Døden,

Dg aldrig frygted mere han sin Død.

Er Alt forvandlet? Disse lave Høie

Mig tykkes frygtelige Fjelsefjeld,

Dg siden jeg har seet i hendes Die,

Jeg glemmer Sarpen for et Skildevæld.

Hvad drak jeg? Thor, hvad smeltede mig Modet?
 Hun saae paa mig, vemodig, stille, mild, —
 Da strømmed mig fra Bægeret i Blodet
 En ubetiendt, en sed, en hellig Ild.
 Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.
 Jeg er et andet Væsen! Taagen faldt.
 Nu ligegyldig, lunken for min Gæ, —
 Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt!
 Hvad har jeg gjort? Udæstet hendes Brødre!
 Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.
 Nu hader mig den stolteste blandt Mødre!
 I Nat ei meer maaskee mit Hierte slaaer.
 Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
 Min Sol bedækkes af en evig Sky;
 Kan jeg som deres Morder staae for Signe?
 Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
 O Skæbne, Du har ledet mig iblinde!
 En Time før kun seet, hvad nu jeg saae,
 Jeg kommen var som Veiler, ei som Fiende.
 Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae!
 Hun hader mig — vel Guder i det Høie —
 Jeg visne vil med Dig, min Rose! der.
 Du saared mig saa dybt, som hendes Die,
 Fordi jeg voved mig din Knup for nær;
 Men fiært er Saaret.

Alf kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis Dig lyster,
 Dypfylder jeg det Løfte, jeg Dig gav.

Hagbarth.

Godt! Hvis jeg falder, Danste! — hils din Søster,
 Og læg mig denne Rose paa min Grav!

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Gunders Willie.
 Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;

Lov mig, at Du vil plante mig en Lilie —
I fald jeg blegner, over mine Been.

Hagbarth.

Det loves Dig.

Af.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Belte!

Vi strider uden Had.

Af.

Som Odins Helte!

(De gaar.)

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Uf, ædle Jomfru! see der kommer Skibet.

Signe.

Fat, Dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,

Hvis Døden mig har røvet mine Brødre?

Rinda.

Ja, det var tungt! Men, ædle Signe, tilstaa: —
Hvad er to Brødre vel imod en Veiler?

Signe.

Nu! Den, som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

Signe.

Den, jeg beklager meest, er dog min Moder.
See, hvor hun gaacr derinde dybt i Lunden,
Med lange Skridt, og stotter ofte frygtsomt
Til Stranden; skøndt det kongelige Bryst
Ei være vil sin Sorg bekiendt.

Rinda.

Hvor langsomt

Den fæle sorte Snekke nærmer sig.
 End veed man ei, hvad Tidende den bringer;
 Saameget veed vi, at den bringer Døde.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:

Det sorte Skjold høit svæver alt i Masten.

Signe (auser).

I Sandhed? — Fat Dig! — Tyve Mand mod tyve,
 Da er det rimeligt, at Nogle falde;
 Men hvorfor just din Veiler, gode Rinda?
 Hvi mine Brødre? Hvorfor Veras Sønner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
 Høit glimter over Skjoldets sorte Bule.

Signe (fortvivlet).

O, Rinda —

Rinda.

Hulde Signe, tab ei Modet!

Vist Ddin vil beskytte dine Brødre.
 Det er den stolte, den forryvne Hagbarth,
 Som selv er falden — troe Du mig!

Signe.

Ei, Grumme!

Rinda.

Har Du Medlidenhed?

Signe.

Troer Du da ikke,
 Han ogsaa har en Søster hist paa Klippen,
 En elstet Moder og en fiær Veninde,
 Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da førstegang, at tapper Kæmpe
Har æftet fremmed Helt? Har Alf og Alger
Ei gjort dem skyldig i den samme Brøde?

Rinda.

Det er en grusom Skif, og den kan aldrig
Behage Guderne. Kun Baldur ynder
Den Stridsmand, som befiærmer Fædrelandet.

Signe.

Dg hvis nu Ingen angreb, skulde Helten
Da sidde som en Træl i Alfedyngen?

Rinda (forundret).

Ha, Signe! Du forsvarer ham?

Signe (fatter sig).

Jeg tilstaaer

Ham kun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.

(Svrig.)

Dg er han død, saa er hans ei min Fiende;
Thi Døden bør forløse vore Hjertes,
Dg intet bittert Had maa boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bør Du hade ham, ifald
Han dræbte dine Brødre.

Signe.

Stille, stille!

Engst ei mit Hjerte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saa ofte var i Skotland,
Alfs Ven, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egefrandsset paa sin Skulder;
Med Blikket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Mær og Dvinder favne deres Mænd

Og Beilere. Min Harald er der ei. —
 Der er han! — Vingolfs evige Gudinde!
 Min Harald lever.

(Hun iler ud og omfavner ham.)

Signe.

Lykkelige Ninda! —

Her staaer jeg Skælvende. — Nu gamle Sanger!
 Sæt Dig paa Stenen og oplad din Mund!
 Lad Skjaldefunstens skønne Sler bedække
 Den blodige Bedrift, som Du besynger,
 Lig Brombærranken Gravens Runesteen.
 Syng Sjælen til sin Ro! Maa skee Du røver
 Mig evigt min.

Skjalden kommer.

(Han sætter sig paa Stenen ved Gyrittes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.)

Du, som din Bolig har imellem Skjolde,
 Som hænger høit i Veras Sal,
 Lad, Harpe! dine stemte Strænge lyde,
 Vie Valen til Einheria.

Af Heltens Dine blinkte Stælen frodig;
 Stærk stod han som den lyse Klint.
 Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte —
 De visted kun den tunge Lok.

Da saae han den sortviede Gyrithe,
 Og Møen smelted Heltens Bryst,
 Som Foraarsolen, naar dens Blik forvandler
 Iisbækken til en Taareflod.

Men af hun blegned, som naar Solen silde
 I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
 Besøger Isefjeldens mørke Bølger.
 Folkvangur tog den Indige.

Nu higeð Af at følge sin Veninde,
 Men skede hæderløse Død;

Han frygted, at i Laagerne paa Graven
Kun skulde visse Tidslens Skiæg.

Da stormed Hagbarth, lig en Geierfagel,
Med Ornevinger paa sin Hielm;
Hans Skiold var blodigt som den fulde Maane,
Paa Sværdet trued skumle Død.

De stævned frem, høit følged deres Slavind
Som Markens Nr i Høstens Vind.
Stærkt Jernet sang, fra Buerne fløi Pile;
Gruulbenet Rovfugl glædte sig.

Paa Hiortens Læffer nu ved Gravens Side,
Paa Sværdet under Alfens Kruus!
En Steen skal reise sig med Ros og tale
For Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tidt i Sigarhovt sammen,
At fælde mørkebrune Hiort;
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
De døe af Trostæb paa hans Grav.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Diet gjennem Laarestær.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyritthes Mander
Til Freia svæve, Favn i Favn! —

Bera, som er traadt ud af Lunden, og i hæftig Bevægelse har hørt Stumning
gen af Skialdens Sang, triner bleg og opbragt imod ham, og raaber:

Ei, gamle Daare! Bort med denne Harpe!

(Hun river den af hans Hænder og rækker den til Erik.)

Hug den i Stykker! Brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne sølvgraa Dronner.

Erik.

Forsynd Dig ei, min ædle Dronning, mod
Den alderfegne Skiald, hans Kunst er hellig.

Bera.

En Sværmer er han, eller meer maastee:

En fiøbt Forræder. Sandhed er ham Intet,
 Indbildning er ham Alt; med lumske Toner
 Han veed at lokke Hjertet, hvor han vil.
 En skamløs Vifing stævner hid fra Klippen,
 Fornærmer Danmarks Drot; en Times Leeg
 Tilintetgjør en Olds, en Moders Haab;
 I Afse burde Folket sætte sig,
 Og Avner stræe paa deres Hovedhaar;
 Kortviblelsen har som en Bersærk vild
 Vendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
 Og denne sledste Gubbe, feld ved Harpen,
 Istedet for at skildre Landets Nød,
 Vellystlig famler kun i Strængene;
 Beshynger os et Elfskovseventyr.
 Paa lidt nær takker han selv Morderen,
 Som kom og dræbte. Siig, Halloger! siig,
 Hvormeget Guld gav Hagbarth for din Sang?

Halloger.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
 Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
 Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte Dig!
 Jeg quad den med et reent oprigtigt Hjerte.

Bera.

Fly fra mit Afsyn!

Halloger.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Nidingsvise!

Halloger.

Lad mig døe

I Fædrelandet. Det har hørt mit Qvad
 I femti Aar; — jeg kleven er saa vant
 Til Keirestoven og til Isesfiord,
 Jeg leve kan ei uden dem.

Bera.

Saa døe!

Halloge.

Dig rører intet? Vel, — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Pragi
Forbarne sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ven, den Trost i mine sidste Dage,
Vil Du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal

Ei meer forføre Hierterne. (til en) Tag Dren,
Og senderhug den!

Erif.

Aldrig, Dronning! aldrig.

Bera.

Du vover?

Erif.

Lad mig dræbe, hvis Du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skialdene.
Ei est den Første Du, blier ei den Sidste,
Som et usfionsomt Fædreland forskyder;
Men dine Viser overleve Dig;
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Møer gientage dine Sange.
Tillad mig, Dronning, lad mig følge ham!

Bera.

Gaa, svage Kæmpe! jeg foragter Dig.

Erif.

Kom, Fader! lad mig høre Dig din Harpe!

(Vil gaae.)

Bera (raaber).

Bli'er begge! — Jeg veed neppe hvad jeg handler,
Forbittrelsen forvirrer mig. Bliv Diding!
Jeg troer Dig; det var kun Enfoldighed;
Min Harm ei drages skal paa Dig, fra Hagbarth.
Sam er det, ham! — O, bringer mig Alfs Liig!

Dg bringer mig til Alf, at sidstegang
Jeg stue kan hans Ansyn. Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har giennemboret Heltens venstre Side.

Bera.

Det sønligtvarme Hierte! Ha, min Søn!
(Hun gaaer; Alle følge uden)

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og Du est ei fortviolet.
Min Alf, min Ungdoms inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let — som var der falden mig
En Steen fra Hiertet. — D det er naturligt!
Beflage ham? — En elsket Mø forlader
Sin unge Helt; gaaer til et bedre Land,
Hvor der er evig Vaar og evig Rofer!
Der venter hun; saa sender hun ham Bud:
Kom med! her er min Karm, let som en Sky;
En Hest med Binger, som kan bringe Dig
Igiennem Lusten i et Dieblif.
Agt ikke Kudsten i det sorte Skrud,
Dg med den blege Kind, som holder Lommen.
Han stiger i den gyldne Himmelfarm;
Dg Søstren skulde græde ved hans Fryd?
Seer hun ham ei igien?

(Efter et Dieblifs Taushed.)

Igien? Nei aldrig!

Ihi de Forelskte boe i Treias Sal;
Men Gesticn faaret har de unge Møer,
Som døe ukiendt med Kiærlighed. Alf, Alf!
Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde!

Hagbarth kommer hurtig.

Her er hun! — O, jeg træffer ene hende.
 Frei være lovet!

Signe.

Ha, — min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
 Har lynet over Begges Hoveder.
 See her mit Pandfers dybe Skaar og Buler!
 Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
 Hun vinkte hin, imorgen vinker hun,
 Maaskee hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, Grumme!

Hagbarth.

Ja, Signe! jeg forlader Dig for evig.
 Kun Gæt er saa nødvendigt mig til Reisen,
 Som Vinden i mit Seil; og faaer jeg det, —
 Ha, Thor! da bli'er det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil Du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse!

Signe.

Hvad trænger Du til den, Du stolte Helt?
 Hvad ændser Du en Piges Suk og Taarer?
 Dem har Du ofte stuet føleløs.
 Uergjerrigheden er din Gud! dit Bryst
 Er haardt og koldt, som Staalet i dit Pandfer.
 En Uts Lyksalighed, en Arnes Fryd —
 Den siner Du ei paa din Ornesflugt.
 Du styrter mod dit Rov, og det maa bløde,
 Hvis ei, da bløder Du. — O, det er billigt!
 Bers Sønnen har jo skabt den stærke Bjørn
 Og vilden Ulv og Høgen til at myrde;
 Dem elster Thor, og det er stolte Dyr; —
 Men Hyrden luffer dog sit Led for dem;

Den lykkelige Hob dem flyer som Vest;
 Ved deres Syn forstummer Spil og Dands,
 Og Dalenes Hyrdinder ønske dem
 Til Skovens Drk igien, for ei at skue
 Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod!

Hagbarth.

Saa troer Du, Hagbarth er en saadan Uly?

Signe (fatter sig).

Tilgiv en Søsters Sorg en Biges Kummer!
 Du fulgte Tidens Sæder, Drot fra Trondhjem,
 Og jeg har Intet at tilgive Dig.
 Forstaaen mig kun for oftere Besøg,
 Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja, Signe, Du skal aldrig see mig meer.
 Men hvi begræder Du din Broders Død?
 Han ønske Døden, han er lykkelig.
 Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithe.
 Jeg lovet har at plante ham en Lillie
 Paa Høien. Jeg er vaded ud i Fiorden
 Til Beltestedet, nærved var jeg druknet
 Imellem Sivene. Det hvide Bæger
 Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu
 At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,
 Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forlad os!

Min Moders Sorg er frygtelig; hun hader,
 Og hun vil sikkerlig forfølge Dig.
 Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,
 Bliv hos din Moder, Søster og din Brud,
 Og gjør ei fleer Ulykkelige!

Hagbarth.

Signe!

Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Dg ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Dg ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Han staaer ene, som en Gran,
 Udsat for Vinden paa den golde Klippe.
 Man opdrog mig til Hærværk og til Vaaben.
 Jeg sad i mørke, stille Biælkehal
 Og haged efter Verdens Lyft og Larm;
 Mig Skialden ofte fang om Valhals Glæder,
 Dem ønskte jeg; mit Liv var mig til Kæst;
 I Kampen søgte jeg at miste det,
 For at faae Vinger til mit tunge Bryst.
 Naar Sværdet flirred, glemte jeg min Kængsel,
 Og Døden forekom mig som en Port
 Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei! Jeg var en daarlig Drømmer!

En uerfaren Svend, som blindt foraged,
 Hvad ei han kiendte. Hade Livet! Freia!
 Det skionne Liv! og ønske Døden? Springe
 Fra Buggen hen i Graven; over al
 Den Herlighed, som spirer og som trives?
 Hvad sødtes jeg da til? Kun elste Guder,
 Og hade Guderis Værk? Ha dumme Sværmen!
 I Valhal ønske sig Valkyrier
 Med Drikkehorn ved Odins Gæstebord,

Dg gaae den skønne Kongehal forbi,
 Hvor Møen blussede og hvor Freden smilte? —
 Ha, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
 Der flager kun i Mølm, hvem Dagen blænder.
 Nu sprætter jeg med stækket Vinge, Signe!
 For Dig i Støv, og hader al min Stolthed.

Signe.

Alf, Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.
 Den kostede Dig din Broders Død, og Hagbarth
 Sin jordiske Lykkelighed. Tilgiv
 Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
 Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
 Jeg vinde vil i Verden. Skønne Signe,
 Den har berørt dit Hoved, dine Lokker;
 Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sværdet;
 Hver Afsten skal han see paa den, ved Harpen,
 Dg stunge sin ulykkelige Seir.
 Dg naar jeg blegner, som jeg haaber snart,
 (Ihi Blomsten uden Sol og Dug maa visne)
 Da skal den slynges om min Aftekruffe!

Signe (staaer raadvildt).

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!

(Han vil gaar.)

Signe.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer Dig med Rette!

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Godhed!

(I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning Vera med Alger
 og Folge.)

Vera (stæng til sin Datter).

Hvi staaer Du der? Hvi famler Du i Krandsen
 Om Lokkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe (forvirret).

Min Moder! —

Bera.

I en venlig Tale med
Din Broders Morder? Gaa, Uværdige!

Signe

(med et ømt Blik paa Hagbarth).

Sarvel, for evig!

(Hun gaaer.)

Hagbarth.

Signe!

Bera (staaer ham).

Nof, min Helt!

Her er dit Bærf fuldendt for dennegang.
Mærk nu mit Ord! thi jeg er Dronning, veed Du,
Paa Den her, og handler, som jeg taler.
Du kom med Ufred, uden mindste Grund,
Du vilde dræbe Alf og fordred Kamp —
Den var jeg tvungen til at unde Dig;
Jeg maatte følge Landets gamle Skik.
Nu har Du dræbt min Søn! Jeg hader Dig
Som Nastronds værste Slange. Det er billigt!
Det har Du forudseet, det har Du ønsket.
Thi Mødre, selv i Norge, tænker jeg,
Ei heller kaste deres Ug, som Giegen
I fremmed Rede, forgesløse for
Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn.
Jeg nægter ei, jeg kiender ingen Lyst,
Saa stor som den, at vie Dig til Hel;
Dog see, Du har mit Ord, mit Leide har Du,
Og Hren gaaer mig over selv min Hævn.
Det stædes Dig da frit, i denne Stund,
At gaae fra Stranden ud til dine Skibe.
Det skylder jeg mit Løfte. Intet meer!
Hvor jeg herefter træffer Dig, om her,
Om i dit eget Land med Herreskiold,
Da est Du Dødens Mand. Ifald jeg kan,
Da overvælder jeg Dig uden Skaansel,

Dg lader, som hin værste Lys, Dig hænges
 I Skovens Green med tvundet Hamp. Nu veed Du
 Din Skæbne. Muligt kommer Du med Magt
 Til næste Vaar og overvælder mig; —
 Det takker jeg Dig for! Thi heller Døden,
 Den smerteligste Død af Fiendehaand,
 End ingen Hævnd. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
 Alfs Gienfærd ængste Dig paa dine Veie,
 Det styrte Dig, som Du har styrtet ham.
 Hagbarth.

Lillad mig blot —

Bera.

Dvæl intet Dieblif,
 Hvis Du har Livet kiært. End est Du fri;
 Med Havets næste stærke Vølgeslag
 Jeg løses fra min Fed, og Du est min.

Hagbarth.

Saa grunit Du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja, — intet var mig mere kiært, end hist
 At see Dig svæve bleg i Egetraet.

Hagbarth.

Ha, grumme Dronning! Du opirrer mig.
 Men et Huldsaligt Blik mig bandt min Tunge.
 Skæld, ras! Jeg flyer Dig. Vel det sømmer sig
 En Mand, at flye en opbragt Dvindetunge.
 Men Skionhed loffer Helten, som i Græsset
 Det hvide Lin en Nattergal fra Træet,
 Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
 Dg rørte Hjerter kiender ingen Fare!

(Han gaaer.)

Bera (stirrer efter ham).

„Det rørte Hjerter kiender ingen Fare,
 Naar Skionhed loffer det i Dødens Snare?“
 Ha, hvilken Skionhed, Hagbarth? — Signes?

(Med en vild Glæde.)

Taf.

Valkyrie! Du med den sorte Hælm,
 I rustenbrune Kiortel, Rinden bleg,
 Og Diet sunklende — Du stille Hævn!
 Du aabner mig en Udsigt giennem Hadets
 Bælmørke Nat, — Du laaner mig en Angel,
 Hvormed jeg fange kan den slupne Dift,
 Og Madingen er Signe. Herligt! Herligt!
 Den Kunst er let!, Smaadrenge kiende den!
 Kun stree lidt Korn imellem fire Tegl,
 Den uforsigtige Graasidsfen styrter
 I Fælden snart — og sprætter i sit Fængsel.

(Hun betragter sin Son.)

Nu, Alger! Saa forstenet og saa taus?
 Naar pleied før dit Blik at sege Jorden?
 Du saae mod Stierne.

Alger.

Der boer nu Alf,
 Men Diet er for svagt, at see ham der.

Bera.

Du sørger for din Broder?

Alger.

Ja, min Moder!

Bera.

I Sandhed?

Alger.

Kan Du tvivle?

Bera.

Tvivle, Alger?

Ei tvivle meer, fordi Du falder Laarer?
 Fordi dit Sind er rørt? Jeg kiender Hiertet!
 Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
 Det er naturligt, at Du nu est blød:
 Det var en god, en fiærlig Broder! Sikkert
 Han elste Dig; men — han var dog den Ældste!
 Han spillede Dig et Puds ved Fædselen.
 Saa nær ved Thronen, og saa langt berrfra,

Det var en daarlig Trost. Hans Levetid
 Saa mellem Dig og Riget, som en Kæmpe,
 Der slumrer, udstrakt i sit stærke Harnisk;
 Den Afstand var han nu saa feielig
 At hæve ved sin Død. Hans Bortgang slog
 Dig brat en sikker Bro hen over Svælget
 Til Siællands Høistol. Du har arvet Riget —
 Det er en Taare værdt!

Alger.

O, Vera, sy!

Troer Du, jeg græder Glædestaarer ved
 Min Broders Liig?

Vera (bestig).

Nu, — hvis Du elsker ham,

Beviis mig det!

Alger.

Hvornæd?

Vera.

Swærg! Hævns hans Død!

Alger.

Ved Asten i min Faders Kruffe! Ved
 Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer!
 Ved Odins Horn af Guld, ved Floridas Miølnir!

Vera.

Swærg mig at hade Hagbarth uforsønligt!

Alger.

Ja, det er haardt, men Du befaler det;
 Jeg lyder Dig, og swærges Dig, at hade
 Saa stærkt mit Hierte kan. — Det swærges jeg.

Vera.

Af Intet roffes, — ei at røres af
 En jordist Taare fra din strenge Pligt,
 Hvo der saa græder den! Swærg det!

Alger.

Ved Odin!

Bera.

Dg at — naar Hagbarth er i Beras Bold,
Med ingen Bønner, Overtalelser,
Du søge vil at rokke min Beslutning.
Alger.

Vel, ogsaa det!

Bera (venlig).

Du est min gode Søn.
Kom nu, og lad mig stille Dig for Folket,
Som Iydig Søn, god Broder, værdig Konge!
(De gaar.)

Signe kommer tilbage med Egefrandsen i Haand.

Han er der ei! Min Moder drev ham bort,
Den Stærkes Aareslag i Volgen Iyder.
Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
Naar vilde Støi dens Gensomhed afbryder.
Han er der ei! Snart Maanen staaer i Dvæld,
Dg ender — klar — den mørkeste blandt Dage.
Her har han sagt mig evig sit Farvel,
Dg aldrig kommer Hagbarth meer tilbage.
Hvi saae jeg ham? — Nu Iyde mine Suk!
D, Alf — Du vilde dele Signes Smerte!
Her græd din Vanemand. Han er saa smuk!
Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?
Dg denne Krands — han bad saa frontt derom —
Hvor kunde jeg ham nægte disse Blade?
Han fik dem ei! — Den strenge Moder kom;
Men Hiertet kan ei tvinges til at hade! —
Saa stiller jeg da Egefrandsen ad,
Dg ingen meer skal Signes Hænder binde;
(Hun sonderriver Krandsen.)
Jeg plukker — taus taalmodig — Blad fra Blad.
Far hen, mit Haab! Far hen i Nattens Vinde!

Credie Handling.

Sildig Aften.

Hagbarth og Hamund komme fra Stranden.

Hagbarth.

D hvilken Glæde! Jeg er her igjen.
Min Fod betræder atter disse Straae,
Som hendes spæde Fødder hvilte paa.

Hamund.

D hvilken Glæde! Glæd Dig! Du skal hænges,
Iald man træffer Dig.

Hagbarth.

See, Ratten smiler,

Og Freia funkler Elstov fra sin Himmel,
I maanellare Blaa.

Hamund.

Før at man strax

Dpdage kan vort Skib og os. — D, Green!
Hvor kiælen strækker Du din Arm imod os!
Jeg seer os svæve bag de grønne Blade.

Hagbarth.

Jeg frygter ei!

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
I Snor at hænges i et saadant Træ,

Det er en ædel Død. Den klege Bunde
 Vil rigeligt omsnoes af Gressløv.
 Ha, Jorden er for ringe til at giemme
 Vort Liig; det kneiser kongeligt i Luften.

Hagbarth.

Gaf Du tilbage til vort Skib, og vent mig!
 Jeg dvæler helst alene her; og Du
 Ei dele skal min Fare, som ei deler
 Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har Du fast besluttet
 At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker, Ven!
 Og Døden ene stiller mig fra Signe.
 O, Hamund! hvis Du kiendte Kiærlighed!

Hamund.

Jeg kiender den: Det er en Lygtemand,
 Som leder Vandreren i dybe Sumpes.
 Den lokker ham med Haabets Grønt, og drukner
 I et fortvivlet Hængedynd. — Skion Freia!
 Det er en Alf, ja Dronningen for Alfer.
 Hun sværmer helst i Mørkningen om Natten;
 Thi Dagens Straalepile giennem bore
 Den altfor spæde Krop, saa at man seer,
 Man har slet intet seet. Hun klæder sig
 I Regnbuefarver; saare deilig — langt fra!
 Men hvor hun staaer er Dunster. Til, grib til —
 Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,
 Og Tvivl og Fare hendes Indigheder.
 Feilslagne Haab, halvvaagne Nætter, Laarer —
 Det er den bitter søde Frugt, hun stænker.
 Vær lykkelig — og hendes Trolddom svækkes;
 See daglig, og med hvert et Syn afmattes
 Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer, end drømme vore Guder?
 Hver har sin Drøm. Du sværmer kun for Gren!
 Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
 For Mord og Blod. Er din Valkyrie
 Vel dannet af et mere jordist Stof?
 Og hun er grim, hun bringer Had og Drab;
 Men Freia sammensøger Hierterne;
 Ja Døden selv er kjær af hendes Hænder!

Hamund (lystig).

Velan, saa lad os døe!

Hagbarth (alvorslig).

Du skal det ei.

Du deler ei min Følelse. Hør mig!
 Misfiend mig ei! Din Fare pincer mig.
 Hvad vil Du med? Vent mig paa Skibet! Der
 Du være kan til større Nytte mig,
 End her i Skoven. Du har sagt idag:
 Gaaer Du en anden Vej — Farvel, ung Hagbarth!
 Jeg gaaer den Vej. Du ynder ei min Gang,
 Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
 Det krænker mig med Tungen at forsvare,
 Hvad Hiertet føler mere dybt, end Ordet
 At tolke mægter. Overlad mig til
 Min egen Skiæbne! Jeg skal aldrig glemme,
 Hvad Du har været mig. —

Hamund (langsom).

Nu — reentud talt —

Da selv Du finder det, saa vil jeg heller
 Ei dølgge Dig, at denne Natteluft — —

Hagbarth (afbryder ham).

Thor signe Dig! Farvel! vent mig paa Skibet.
 Du seer mig der om søie Tid med Signe,
 Hvad eller — aldrig meer.

Samund.

Velan! velan!

Ifald Du ei misliender mig —

Hagbarth.

Nei!

(Efterlyder paa ham.)

Farvel min Ven! Farvel!

Samund.

Farvel, ung Hagbarth!

(Han bliver staaende.)

Hagbarth.

Du dvæler?

Samund (atvortlig).

For til Afsted at fortælle

Dig end en Drøm, mit Ungdomsliv har havt,

Dg som forsvinder brat i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du tykkes rørt!

Samund.

Min Faders Bialkehuus

Laa ved en større Gaard; der leged jeg

Som Dreng alt tidligt med vor Nabos Søn;

Han var lidt yngre, mere vild end jeg;

Jeg vante mig, som Eldre, til at være

Raadgiveren; han hørte mine Raad

Taalmodigt ud, og gjorde hvad ham tyktes,

Dg saadant gif det herligt Nar for Nar.

En Alf besøgte mangen Aften os

I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad

I Vaabensfuret paa de gamle Kister,

Dg stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnisk,

Som fort og rustent hang i Bialkehallen.

Grindrer Du den smukke Juleqvæld,

Da Goden havde slagtet Heste, Hunde,

Samt Haner høit paa Fjeldet, for ved Bønner

Fromt at bevæge Solen under Havet

Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
 Hvordan man fordum offred Mennesker; —
 Da snoede vore Hænder sig paa eengang
 Med dobbelt Kraft og Fasthed i hinanden;
 Hvad Mennesket er Mennesket, det folte
 Vi dybt. Den gamle Skiald blev herte glad;
 Vi lagde vore Hænder over Harpen
 Og svor en evig Trostabs. See, da quod han
 En herlig Sang, som runged høit i Hallen,
 Og dirred giennem Kongens Kobber-Brynne.
 Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venstabsalf
 Var heller ei aldeles at foragte?
 Dog, Du har Ret, det var en Drøm! Den Drøm
 Er atter dunstet bort for andre Dromme.
 Jeg veed en Seng, hvor ingen Dromme meer
 Urolige den trætte Vandrers Hierne;
 Farvel! Jeg gaaer til den.

Hagbarth (omfavner ham).

O, Hamund! Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kiære, tappre Broder!

Hamund.

Saa kold Du kunde give mig min Dølv?

Forvise mig for evig fra dit Hierte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for Dig, min Ven.

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Evig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begraber Du da nu, at Hamunds Skiæbne
 Med Trostabs Knude knyttes fast til din?

Hagbarth.

Ja! Ja!

Hamund.

Og at jeg dese vil din Skæbne?

Hagbarth.

I Freias Navn!

Hamund

(lægger sin Haand i hans).

I Baldurs Navn! — Velan!

Jeg lover Dig, ei meer at spøge med
 Din Kiærlighed. Jeg lover, ei at være
 Midfiær paa Signe, som berøver mig
 En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
 Jeg lover, ei at spøge meer med Alfer.
 Det hulde Vensteb, Kiærligheden, Vren
 Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
 Til Glæden eller Graven? Ligemeget!
 Vi gaae den skionne Bei, — det er vor Trøst;
 Vi dese Faren — og det styrker os!

(De gaae ind i Skoven.)

Rinda kommer med Fylla.

Rinda.

Vor Jomfru kan ei sove, hendes Bryst
 Er underlig uroligt og bespændt.

Fylla.

Jeg kiender Signes Hierte, fiære Rinda;
 Jeg har vel mærket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elsted Alf saa inderligt; hans Død
 Maa smerte hende.

Fylla.

Har jeg stuet ret,
 Saa er hun saaret af den Sammes Die,
 Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Hvad? Du formoder —

Fylla.

At ei man sukker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer. —

Signe kommer med sine **Møer**.

Signe.

Denne Nat er saare stion,

Saa klar som Dagen, næsten altfor klar;

Man kan ei sove. Vaager Skabningen,

Maa Sjælen ogsaa. — Ikke sandt, min Fylla?

Fylla.

Ja, Signe! Skoven tyffes mig nu død;

Dg Maanen hænger i den stille Hvalving,

Gravlampen lig.

Signe.

Du mistet har din Veiler,

Du stakkels Fylla! Hvilket bittert Savn!

Saa bittert næsten, som en Broders Død.

Kom, lad mig trøste Dig! Ræk mig din Arm!

Rinda.

Hvis Du tillader, ædle Kongedatter! —

Signe.

Hvad Flugt har Vinden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Vind, det er saa stille.

Signe.

Mig tyffes ogsaa, Bølgerne derude

Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, det er Havblif.

Signe.

Saa er ei vore Fiender langt herfra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage! heiest tre.

Signe (glad forundret).

To Dage kun? og dog saa langt herfra!
Du skionne Sølvørst! Du fierner blot,
For at forbinde. Dine Bøyer bruse
Kun med en indbildt Harm, som var det Mure,
Der stulte milevidt. I, lette Bølger!
Ei Freias Karm har mere snelle Giul,
End I! Ei nogen Slæde gaaer saa snelt
Paa Sne, som Kiolen over Bølgerne.

Rinda.

Hvis Du tillader os det, vil vi dandse
Lidt for Dig her i Maanestien.

Signe.

Som Alfer

Om Elletræet? Vel! — Man siger jo,
Den, som seer Alfer dandse, blegner snart.

Rinda.

Men Du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster!

Først naar det mørknes, dufter Natstiolen.

Rinda.

O, tenk dog ei paa Døden.

Signe (i Tanke).

Har min Moder

Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvo?

Signe.

Sagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien,

Da sikkert.

Signe.

Det er billigt. — Nu til Dandsen!

(Hun sætter sig under Gyritzes Bøg. Pigerne danser.)

Fylla.

Hun mærker intet hvor hun stirrer hen.

Rinda.

Behager Dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!

Gaaer nu i Buret ind, I gode Møer!

I, som har danset! Gaaer tilsængs! Jeg takker

for Ederes Venlighed. Gaaer! Hører I?

Du ogsaa Rinda.

(Til de Efterblevne)

Hvorfor stod I stille?

Hvad fattes Eder?

Fylla.

Odele Signe! Rinda,

Den Lykkelige, førte Dandsen op.

Din Fylla græmmer sig med disse Møer.

Vi misted hvad der var os mere kiært

End Livet, vore tappre Beilere.

Lillad os end at synge Dig en Sang!

Maaskee Du holder af vor Vise meer,

End af de Andres glædelige Dands.

Signe.

Maaskee. Syng Fylla! Gierne hører jeg

Det elskovsfulde Kluf, den sømme Længsel,

Som Rattergalen lærte Pigen kvæde,

Som mig behager, trods sin søde Gift,

Langt meer end kolde Trøst. Syng kun, mit Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
 Saa mægtig bryder;
 Men Dæmringen hendrager
 Bort Blik paa Døden.
 Dog lover klare Lue,
 Som roligt lyster,
 At Glimle stænker Glæde,
 Naar Graven brister.

Paa Sky de fiære Skygger
 Nu hisset svæve,
 I Lin og blege Brynier,
 Med brustne Bliffe.
 De sukke, Fryden savne,
 Mens Droslen synger.
 Men Fuglen finder Birken
 Forladt, alene.

Dg næstegang, naar Nyet
 I Matten tændes,
 Skal Mø huldfuligt slumre
 Ved Veilers Side.
 Forfærdes ei, Forelsfte,
 For Skovens Gienfærd!
 Vor Elskov sværmer evigt
 I Elmestyggen.

(Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.)

Signe.

Der ligge nogle Blade, nogle Dviste
 Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
 Nu svæver han derude, vild og lystig,
 Og har alt glemmt mig. Mon han staaer i Stavnen
 Og sender hid sit raste Falkeblik
 Til Siællands Kyst? Mon han sig ønster hid?
 O Frei — jeg feiler ei — der staaer hans Fodspor!
 (Hun knæler ned derfor og betragter det, derpaa reiser hun sig pludselig.)

Her er dog Ingen? Jeg er ikke flog.
 O, blege Maane, hvor Du stinner venligt!
 Men hvorfor vækker Du saa dybe Længsler,
 Naar Du dog ei kan tilfredsstille dem?
 Ja, noget Vigtigt havde han paa Hjertet
 At aabenbare mig, — da kom min Moder.
 Og det var vel! Lidt sukker han i Nat;
 Imorgen er han fro — Iovermorgen
 Er alting glemt; — og inden otte Dage —

(Standser og siger derpaa)

Med Dvinden er det anderledes — hun
 Udbruser ikke med sin Følelse,
 Den tier og flaaer dybe Hjertesødder.

(Hun seer ud til Stranden.)

Saa til aften, letsindigstionne Fugl!
 Spred ud for Vinden dine lette Vinger,
 Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster!
 Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Samund træder hurtig frem.

Hil Dig, Du skionne Kongedatter!

Signe.

Freia!

En fremmed Kæmpe.

Samund.

Frygt kun ei!

Signe.

En Normand!

Samund.

Ung Hagbarths Ven!

Signe.

Ha, Thor, jeg er forraadt!

Samund.

Hvem frygter Du?

Signe.

Hvor er han, den Forvoynne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe (med beftig Angst).

Ja, ja, jeg hader ham,

Og Døden svæver over ham. Bed alt
Hvad Helligt er, jeg beder Dig, min Herre,
Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage!
Hvorledes kommer han i Natten her?
Ha, frygter han ei Veras Hævn? Staaer Skoven
Ei med de sorte Stammer for hans Dine
Som Nætterstedet?

Hamund.

(med forstilt Medlidenshed).

Alt, den stakkels Hagbarth!

Han frygter intet meer.

Signe.

O, alle Guder!

Hvad er der hændet ham?

Hamund.

Veed Du det ei,

At han er saaret dødeligt?

Signe

(Slaer sine Hænder sammen).

O, Freia!

Hamund (rolig).

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden, — traf en grusom Skioldmæg,
Der stod bag Træet, Hagbarth med en Piil.
Det blev hans Banesaar! Alt hvad han ønskte,
Det var at vorde jordet her. Vi haabed,
At ei man vilde nægte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. — Vi har bragt ham med —

Signe (fortvivlet).

Hans Liig?

Hamund (smilende).

Nei, ham! — Lidt Liv er der endnu,
 Han er ei ganske død. — Men Pilen, Signe,
 Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
 Da maa den trækkes ud. Men see, vi Sømand
 Har plumpe Hænder, Du har silkebløde.
 Af os forstaaer slet ingen Lægekunsten;
 Det er en Dvindelkunst! Hvis Du maa see —

Signe.

O, bring ham! Ja, jeg over denne Kunst.

Hamund

(gaaer hen og brager Hagbarth frem fra Træet).

Her er den Saarede! Drag Pilen ud,
 Hvis ei, da dræb ham ganske. — Jeg staaer Vagt,
 At Ingen skal forstyrre ham og Lægen.

(Han gaaer).

Hagbarth.

Hvor frækt! hvor dristigt! Uærbødige
 Forvovne Hamund! Signe, hulde Signe,
 Tilgiv hans vilde Spøg. Jeg sværger Dig
 Ved de almægtige Guder, jeg har ingen,
 Slet ingen Deel deri.

Signe (stød).

Af, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe (deeltagende).

Er ei farligt saaret?

Hagbarth.

Farligt?

Jo, Signe!

Signe.

Tal, hvad fattes Dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei!

Signe.

Hvad vil Du mig igien?

Hagbarth.

Veed Du det ei,

Da skal det aldrig tolkes af min Læbe.

Signe.

Hagbarth! hvad vover Du? Og veed Du ei,

At Du udsætter dit og Signes Liv

For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv! O Freia!

Forraade Signes Liv! Ha, gode Baldur!

Farvel for evig! Giv mig dit Farvel!

Jeg fik det ei; din Moder kom; jeg lever

Ei uden dit Farvel, jeg kan ei døe;

Mit Legem fandt ei Ro i Graven; gif

Hver Nat som Gienfærd her i Herthastoven.

Signe (ventig).

Gaa Hagbarth! Guderne ledsage Dig.

Hagbarth.

Laf Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tør haabe.

Signe.

Du glemmer hvad jeg havde lovet Dig?

Hagbarth.

Min Egefrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.

Jeg tvivlede om at see Dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,

En ringe Stilk deraf er Hagbarth nok.

(Han tager den op.)

Signe.

Lidt nok for Den, som fordrede saa Meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblif

At see Dig rolig i dit skønne Ansigt;

At dybt det sig indpræger i min Siæl,

At ingen Afstand, ingen Tid formaaer

At svække dette Billed! At det svæver

For mig i Dødens Stund, en venlig Alf,

Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,

Hvor ei Du hader ham, hvor han maaskee

Dig seer igien.

Signe.

Ja, ja! det gier han vist!

(De betragte hinanden længe.)

Hagbarth

(holder Haanden for sine Dine).

O gid jeg nu var evig blind! At Intet

Forstyrred dette fiære Billed meer.

Signe

(drager hans Haand fra Dinene).

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv

Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, hvis Du elste mig igien!

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er Du!

Hagbarth.

Du tilgiver mig

Din Broders Død?

Signe.

Håm stete hvad han ønskte.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes, snart at følge ham!

Signe.

Vil Du ei glemme mig, naar Du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme Dig?

Signe.

Naar seer jeg Dig igien?

Hagbarth.

Af, aldrig, — eller — steds! hvis Du vil.

Signe.

Forklar Dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,

Og aldrig giver hun sit Minde til

Vort Ægteskab.

Signe.

Nei, nei, det gjør hun ei!

Hagbarth.

Hun handler ikke mod Dig som en Moder;

Og skylder Du da Bera Datterpligt?

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg vover Bommen ei —

Jeg tør ei sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa tie!

Hvis det er intet Godt, tie heller stille!

Hagbarth.

Jo! Godt for os, ifald Du elsker mig;

Ufsadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet ud, og fly til Norge
Med Hagbarth.

Signe.

Hagbarth! vil Du stille Vera
I samme Døgn ved to af hendes Børn?

Hagbarth.

Hun har en Søn igien! Hun har to Sønner
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.

Jeg kender hendes Hierte, det vil brikte.

Hagbarth (fortvivlet).

Saa er der intet Haab i Verden da
For Hagbarth meer. — Farvel!

Signe

(griber hans Haand og holder ham tilbage).

O, kære Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe:

Min Trostak følger

Til Døden Dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hiertequal.

Hagbarth.

Hvad gier vi? Tal! Det er ei Tid at spille.

Signe.

Kom næste Vaar, naar hun er mere kold.

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! Vel, det vil jeg;
Dg hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil Du følge mig?

Signe.

Der er min Haand!

• Det vil jeg.

Hagbarth (kysser den).

Elfte Signe!

Signe.

Kiære Hagbarth!

Hagbarth.

Det Kys var sødt, dog Et er sødere —
Skal Hagbarth stilles fra Dig uden det?

Signe.

Min Hagbarth!

(De omfavne hinanden; hun kysser ham.)

Hagbarth (benrykt).

Kom nu Død, og tag mit Liv!

Her har det stude sin bedste Blomsterknup.

(Karm bag Eluepladsen.)

Signe.

Ha, hvad er det? Jeg hører Sværdeflirren!

Hagbarth

(Skjærer Signe og drager sit Sværd).

Man kommer, Signe! Red dit Liv! Forlad mig!

Signe.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig
Til Dig. Nu er jeg din; og Signe deler
Din Skjæbne.

Samund styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sværd, som han
støtter sig til.

Hagbarth flygt! Flygt med din Mø!

Jeg høstet har som Karl! De laae som Ar
Omkring min Lee derude! Men nu galer
Den røde Hane høit af mine Saar,
Dg synger: Nok for denne gang. Fordømt,
Alt Ligt og Svig skal altid spille Mester.
Du stakkels Hagbarth! Bilde gierne kysfes
Lidt meer i Lunden med det smukke Barn?
Det gaaer ei an; den fæle klege Hel
Alt nærmer sig i Veras Stikkelse.

(Han synker.)

Det sortner for mig — men i Freias Sal —

(Ventlg.)

Dg Baldur boer ei langt herfra — Der sees vi.

(Han doer.)

Tolv Kæmper komme tre og tre, med Skjold ved Skjold og nærne
sig Hagbarth fra alle Kanter.

Hagbarth.

Ha, kæmper, har I Mod!

Bera fulgt af **Drabanter** med Hellebarder og Fakler.

Vel vogter Eder,

At faare ham! I staaer mig inde for
Hans Liv med Eders. Det er altfor kostbart!

(Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.)

Hagbarth.

Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?
Ved Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Trostak!

Jeg agter ikke meer din usle Hævn,
End dette Bast, som brister af min Haand!

(Han sønderslider Baandet med Kraft, og aar sig fri, Kæmper springe til og
bemægtige sig ham.)

En Drabant.

Den Normand har en usædvanlig Styrke;
Om selv vi havde Kobberlænker med,
Jeg troer han sønderled dem.

Bera

(med en gyselig Mlidsbed).

Kom, min Datter!

Jeg seer Du har din Sar ved Beltet. Du
Har Lænker, som kan binde ham; som sikkert
Han ikke bryder; kiender ellers jeg
En Ynglings Elfov!

(Hun klirper en Lok af Signes Haar og rækker den til Drabanterne.)

Binder ham med den!

Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

Hagbarth.

O, vise Bera, tak! Din Grusomhed
Har udtænkt mig en Straf, som trøster, som

Husvaler mig i Pinen. Skynder Eder!
 Der har I mine Hænder! Binder dem!
 (Han bindes med Signes Løt.)

Signe.

Ik, Hagbarth! Sønderlid den! Gjør Dig fri!

Hagbarth.

Før skal de sønderlide dette Hierte!
 Min Land skal som en giftig Slangebraad
 Tildede saare Den, som vover at
 Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
 Nu vinder mig i Laarnet ned! Farvel
 Min elste Signe! Grød lidt over Hagbarth,
 Og glem ham snart! Du intet har forbrudt;
 Din grumme Moder raser kun mod mig;
 Men ei hun, som et unaturligt Dyr,
 Fortærer egen Byrd. O, skionne Løt! (tusser den.)
 I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
 Min Laare skal befugte denne Silke,
 Jeg trykker den mod mine varme Læber,
 Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
 Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Laarnet hist, at han
 Kan have hendes Tomfrubuur for Die
 Den sidste Nat, fra Gittret. Staffels Hagbarth!
 Som ei fik Tid til at forføre Datt'ren,
 Da Sønnen myrdet var. — Lev til imorgen,
 Og sværm paa Manden af Fortvivlelsen,
 Til den opsluger Dig. Du, Alger, selv
 Skal holde Vagt i Nat. Tænk paa din Gød!
 Jeg kun betroer min Havn i dine Hænder.
 Mit sidste Barn, min elste Son! Du vil
 Ei slutte Forbund med din Broders Morder.

Alger.

Stol trygt paa mig! Jeg mindes hvad jeg svor.

Bera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!

Din Straf er —

Signe (hurtigt).

Døden?

Bera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth (til Signe).

Du elsker mig. — Jeg spotter al min Nød.

Signe.

For Kierlighed har Jorden ingen Død!

(Hagbarth føres bort.)

Fjerde Handling.

Morgen.

Alger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiæbne
Gaae mig til Hjertet; alt som Natten viger,
Dg Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Egen blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel stunge
Paa disse Træer, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som skummel Havn
Forvandler til et Nættersted. — Dg jeg?

(Han grunder.)

Din Moder skylder Du dit Liv, men ei
Dog Gren, Alger! Ureløs var Eeden.
Dg Du, min stakkels Signe — Du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiæbne? Glemme ham?
Det kan hun ikke; Sorg gjør Elstov stærk,
Ulykke nærer den, og fremmed Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sødme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun flygte
Til Nattefulden quæler hendes Bryst.
Min Moder døer af Græmmelse. Jeg Kongen
I Sigersted? En Konge mellem Grave!

Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
 Som Hel blandt Skygger i den skumle Hal.
 Et noget Skib tør nærme sig min Strand;
 Sælhundene, Hvaler kun og vilde Marsvin
 Vil leire sig hver Nat om Isfjord,
 Og vare Vitingen, med hæslig Enøsten,
 Om ei at ankre ved den sorte Skov,
 Hvor Gæsten myrdes. —

(Signe kommer.)

Arme Signe! See,
 Der kommer hun. — Hvor bleg, — et Gienfærd lig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
 Til Signes Fængsel? Hvorfor kaldes hun
 I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
 For Signes Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe (lyser).

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
 Farvel!

Alger.

End gnider Dagen Dinene,
 Den strækker hen sig paa sit dunkle Bolster,
 Urolig er dens Blund; den stælder, bleg
 Forfærdet for sin Morgendrøm. —

Signe.

Silvisse!

Alger.

Jeg vidste vel Du mægted ei at slumre
 Den fæle Nat.

Signe.

Snart Alger, skal jeg slumre,
 Naar Lundens Blomster aabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Blomstens Tid er fort,
Men mere fort end Blomstens var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja, Signe! — han maa døe.

Signe.

Fortviol ei Alger! Døden strækker kun
De feige Siæle.

Alger.

Signes Siæl er fiæk.

Din Smerte, —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

Men døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Troe dog ei

De kolde Hjerters følesløse Tale!
Døe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i søvning Kulb
Seer hjer Forandring af sit Held imøde,
Selv Undergangen af sin bedste Lyft?
D, saa var Isen stærk og Frøet svagt,
Som giæred og opløste sig i Jorden
Lil bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Dg ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth! Skønne, gode Signe!

Dg Alger svoret har din Undergang.

(Han kaster sig paa Knæ og bedækker hendes Haand med sit Ansigt.)

D, Alger! Utaknemmelige Broder! —

Var det din Tak for al din Kiærlighed?

Signe.

Du gode Broder!

Alger.

Hør mig, elste Søster!

Det kan jeg! derfor har jeg kaldet Dig;
 Det kan jeg; det forbyder ei min Gød.
 Bevogte Hagbarth maa jeg; — see ham døe
 Og intet virke, — ha, — det har jeg svoret;
 Men — denne sidste Nat er saare stion;
 Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
 Som om den vilde sige: Kiære To,
 End eengang kommer i min Bøgefavn,
 Og lad mig lyse mildt til Eders Elstov!
 Ja! Du skal see ham. —

Signe.

Dyrebare Broder,

Ifald Du vidste, hvad Du stænker mig! —

Alger.

Jeg veed: En Draabe Vand i Lørstens Hede,
 Som jeg med Hadets Salt har hidset selv.
 En liden Bialke viser jeg Dig i
 Det Skibbrud, Du har lidt paa Grumheds-Klippen,
 Hvor selv jeg var den Steen, som sønderflog. —
 Min Haand er bundet og min Villie med;
 Alt hvad jeg har igjen — er dette Hierte.
 Jeg svor at hade, hvad mit Hierte kunde —
 Det kan ei! Freia være Tak, som gav
 Et Bink mig i min Ubefindighed.
 Kom Signe! Du skal see din Hagbarth.

Signe

(grunder og fatter pludselig en Beslutning).

Hi! —

Alger.

Hvi dvæler Du?

Signe.

En lille Fæstningsgave!

En Brudgomsurtekefst.

Alger.

O, skønne Sværmen!

Vel, ogsaa det. Jeg fierner hver en Speider,
At ingen skal forstyrre Dig.

Signe

(læger sin Broders Haand, med Bøihead).

Mfader!

En grusom Skiæbne har forfulgt vort Huus,
Den stærke Siger hviler længst i Jorden;
Den sidste Levning styrter i sit Gruus —
Bevar Skioldungaetten end for Norden!
Her staaer det yngste Haab, den sidste Green
Af Mykilatis kongelige Stamme;
Hans uerfarne Siæl er skøn og reen —
O lad den luttres i min Smertes Flamme!
Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
Lad ham de holde stærke Fædre ligne,
Giv ham min Kiærlighed, stænk ham en Biv —
Og gjør ham mere lykkelig end Signe!

(De gaae.)

Hagbarth og Fangefogden stige op paa Taarnranden indenfra.

Hagbarth

(med Signes Lof om Hænderne).

Nu altsaa — det er mig tilladt at tage
Frist Luft paa Taarnets Rand?

Fangefogden.

Ja vist, ja vist,

Saameget som Du vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staaer

Jeg Himlen mere nær, som snart med Klarhed
Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
Seer Du det store Stjernebilled hist?

Fogden.

Ja, det er Freias Rok!

Hagbarth.

Du har ei spundet

Mig Silke, Freia!

Fogden.

Nei, det maa Du si.

(Sagte.)

Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker

Jeg op til Dig, almægtige Gudinde,

De Hænder, som en kraftig Elskov bandt.

Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Døden!

Fogden.

Hvor fært han dog opstrækker sine Hænder!

Enhver Ildgierningsmand frier man fra Lænken

Den sidste Stund; hvorfor ei ham? (vilt) Ung Hagbarth!

(Lager en Kniv frem.)

Kom, lad mig overfiære disse Haar!

Hagbarth (vilt).

Jeg overvældes let i denne Stilling;

Men — hvis Du sønderlider denne Lof —

Den første Brug min Haand gjør af sin Frihed,

Er den, at styrte Dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Haar raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv,

Opirr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lof?

Hagbarth.

Og veed Du ei,

At den har straalet om min Signes Isse?

Fogden (affides).

Åh, det er sandt! ja det var hendes Haar.

Ha, nu forstaaer jeg ham. Man siger jo,

At sig en Veiler sætter Priis paa alt hvad
 Der kommer fra hans Hjertenskiær; lidt Baand,
 En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,
 Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
 I mangt et Aar. Den stakkels unge Laabe!
 Det er dog syndigt at aflive Folk
 For Galenskab; Galsskab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig:
 Er det ei Signes Tomfrubuur, man seer
 Hift mellem Træerne?

Fogden.

Jo ganske rigtig.

Kom nu og lad mig løse dine Hænder!
 Jeg ei et Haar skal krumme paa din Lok;
 Saa kan Du bedre see hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe, hvis det er din Hensigt. —

Fogden (løser ham).

See, der er Haaret!

Hagbarth (tager Løkken).

Dyrebare Skat!

(Han holder den ud over Taarnet.)

Skinn Maane! skin paa disse lyse Straaler,
 Og bland din gyldenblege Glands med dem!

Fogden.

Den Stakkels, lidt fornøier ham! Nu det
 Er vel for ham; thi Meget er ham nægtet.

Hagbarth.

Hvad hedder Du, min Gubbe?

Fogden.

Halfdan, Herre!

Hagbarth.

Hør — Iov mig, Halfdan, at naar Veras Bødler
 Imorgen hente mig til Retterstedet,
 Du atter vil ombifke mine Hænder

Med disse Haar og ei med Hampereb.
 Det er min sidste Trøst; det Eneſte,
 Der adler min affhyelige Død.

Fogden.

Det lover jeg; men lov ſaa mig igien,
 Naar Du er død, at Du vil aldrig spøge
 For mig og for min lille Søſterdatter.
 Hun er ſaa bange for, at Du ſkal rettes;
 Thi hendes Kammervindue vender lige
 Mod Egetræet.

Hagbarth.

Gode Gubbe! ſee,
 Vel troer jeg, Hagbarth ſaaer ei No i Graven;
 Han eſterlader Noget her i Livet,
 Der er ham altfor fiært; men frygt kun ei!
 Mit blege Spøgelse vil være venligt,
 Og ſvæve ſtaanende din Dør forbi,
 Naar det ved Midnat gjør ſin tunge Vandring.

Fogden.

Du rører Hjertet til Medlidende.
 Selv Konning Alger ynkes over Dig,
 Og har tilladt den alderſtegne Skiald
 At trøſte Dig, den sidste Nat med Sang.
 Der kommer han alt nede med ſin Harpe.

(Galloger kommer.)

Hagbarth.

O lad mig ene med min ſtumme Sorg!
 Hans Trøſt vil trætte; mit beſpændte Bryſt
 Er ikke længer ſtemt for ſlige Sange.
 Jeg døer ei ſtolt, ſom Kæmpen i ſit Fængſel,
 Skiondt Vera fyldt min Indvold har med Slinger;
 Bortklusſer ikke ſom et Heltebaal,
 Med Nøg i Sky og trodſer ei med Knald;
 Min Ungdom daler ſom et Stierneſtud,
 Der lysner kort — og døer i fugtig Luſt.
 Forſtaan mig!

Halloge

(Som har sat sig ved Taarnet, synger ved Harpen).

Min Hielm er mig for blank og tung,
 Mit Skjold kun slet beskyermer;
 Jeg føler det, stienet jeg er ung,
 At snart sig Døden nærmer.
 Læg hen det frygtelige Staal
 Paa Heltens Bautaftene!
 I Lunden staaer en Natviol, —
 Der hvile mine Bøene!

Hagbarth.

Ha! den Tone finder Gienklang
 Dybt i min Siæl.

(Rækker sig over Tralværet.)

Hav Tak, Du gode Skjalb!

Miskennd mig ei, for jeg miskenndte Dig.
 Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, kiære Søn!

Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.

(Synger.)

Jeg Livets bedste Rose brød,
 Og Baldur være lovet!
 Kom, kiære Død! nu i dit Skjod
 Medlægger jeg mit Hoved.
 Flyv, raske Fugl! frygt Rejsen ei,
 Stræk ud de Vinger spæde!
 Du svæver til en evig Mai,
 Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,
 Om liden Ragnhild, om den Trøstesløse.

Hagbarth.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner,
 Med Signes Lof og hører paa din Sang;

Dg naar de komme for at hente mig,
Saa følger Du mig til min Brudeseeng.
Ei sandt?

Halloge.

Ung Hagbarth! det er Skjaldens Kald,
At være den Ulykkelige's Trøst.

Alger kommer til Taarnet.

Saa, gamle Ven! Jeg tale maa med Hagbarth.

(Sagte til ham)

Du veed mit Grind. — Signe kommer.

Halloge.

Saa

Er Gubben her med Harpen overflødig.

(Han gaaer.)

Fogden

(inde i Taarnet til Hagbarth).

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Fogden.

Nu, skynd Dig! Kongen venter.

(Hagbarth kommer ud med Fogden. Den sidste gaaer, paa Algers Bink, atter ind i Taarnet.)

Hagbarth (stolt og folt).

Hvad vil Du? Har din Moder sig betænkt?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til imorgen
Var altfor lang? Og kommer Du, for selv
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Brede, træffende

Din Spot. Du Marsag har at hade mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spille da mit Ord

Baa Den, som ei fortjener det. Her er jeg!

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.

Dg om jeg voved det?

Alger.

Saa kunde det maaskee fortryde Dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden Den, der bruste nys
Som Havets Skum? — Dog, Du har Ret! En Fange
Som sidder paa sit Liv og paa sin Ære,
Kan ei fornærme Dig.

Alger.

O, Hagbarth, Hagbarth!

Hagbarth.

Dog bær jeg uden Skam. Min Død vil rygtes
I Norden, det er sandt; men Alger, Alger,
Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme!

Alger.

Jeg staaer for Dig forvirret, sønderknust.
Jeg føler dybt hvad der er steet, skal stee;
Dog — klynke kan jeg ikke som et Barn,
Dg trygle dumt om din Tilgivelse.
Ei heller er jeg ene Skyld i Dvalen.
Med Nidingsværk har Alger ikke syndet;
Det er min Trost. Saa vil jeg heller ei
Da spille Dig den altfor korte Tid
Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
Jeg kan ei redde Dig, din Stav er brudt! —
Dog — nogle Dieblif har Du tilbage —

Hagbarth.

O, skynd Dig! Gjør det kort og godt! Vil Du
Seigpine mig?

Alger.

Et Dieblif er ei

Udeles at foragte. Ofte har
Den Ulykkelige følt i det, hvad ei
Sit hele Liv den Ulyksalige.

Hagbarth.

Jeg har ei meere paa denne Jord at sege.

Alger.

Dg dersom det, Du nys forgiæves søgte,
Dg stænktes Dig, en Time før din Død?

Hagbarth.

O, alle Guder! Tal, hvad mener Du?

Alger.

Du fik ei taget Afsted med min Søster.
Vi kom saa pludseligt, vi oversaldt Dig.
Din Signe —

Hagbarth.

Enten sendes Du fra Hel,
At pine mig med den udsøgte Dval;
Hvad eller kommer Du, en Lysets Alf.

Alger.

Giv mig din høire Haand, dit Ord derpaa,
At ei Du flygte vil; saa gaaer jeg bort,
Dg lader ene Dig med Signellil.

Hagbarth.

Nei, Alger! — Nei, Du spotter ei — Dit Die
Seer altfor ærligt ud.

Alger.

Din Haand derpaa!

Hagbarth.

Bed Signes Kiærlighed, ved Hagbarths Ære,
Jeg bliver her og døer.

Alger.

Tilgiver Du

En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Gød
Snart stiller Dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skæbne!

Alger.

Spild Tiden ei! Den er kun fort. Hun venter!

Hagbarth (omfavner ham).

Mit sidste Suk for Signe! Det næstsidste
For Alger og hans Held.

(Han gaaer.)

Alger (drager sit Sværd).

O, kunde jeg

Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han gjør det ei!
Han holder Ord, han bliver her i Fængsel,
Og Vera griber ham som Algers Morder.

(Fortvilet)

Saa lev da uluckyaligste blandt Konger!
Og see den Nød, Du ikke kan forhindre.

(Han gaaer.)

Signe med Roser i Haand og gule Blomster paa Brystet; Hagbarth.

Hagbarth (omfavrer hende).

O søde Lyst at døe for sig en Nø!

Signe.

Hør mig, min Hagbarth! Liden er fun fort.

Hagbarth.

Hist venter os en Evighed.

Signe.

Ja, sikkert!

Hagbarth.

O, Signe, Signe! Elsker Du?

Signe.

Jeg elsker

Dig inderligt.

Hagbarth.

Den Tanke ængster mig,

Om ikke blot Medlidenheden rører
Dit Hierte.

Signe.

Jeg Medlidenhed med Den,
Som frister hver en Helts Misundelse?

Hagbarth.

Nu, saa er alting godt. Saa er min Død
Kun Børneleg. Jeg venter Dig hos Freia.

Signe.

Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Hey, min Signe!

Tænk paa din Hagbarth, naar i Sommerqvæld
Du vandrer under disse Bøgetræer;
Naar Suglen synger, Hyldebusten dufter,
Og Maanen skinner i det sorte Lov.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Ei sandt? Du gyser ei
For Egetræet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —

Modtag dem, som min Elstovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har røvet Hækken
Hver yndig Knop. — Men næste Aar, min Ven!
Skal Træet atter blomstre. Da vil Vera
For silde græmme sig, og plante Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Hoi.

Hagbarth.

O, Rose!

Nu først forstaaer jeg, hvi din Torn mig stak!
Sødt Varsel om en ulykkelig Elstov.
Men, hulde Signe! hvilke fæle Blomster
Har Du paa Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder? Gustengule!

Signe.

Foragt dem, had dem ei! Miedlidende,
Trosfaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

O, Freia!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

For nogle Timer siden foreslog
 Du Signelil at flygte bort med hende;
 Da var hun raadvild — modløs — havde Bligt,
 Som nu er hævet. Men hun gav Dig Løftet
 At følge Dig, naar ingen Ven og Suf
 Var mægtigt at bevæge Veras Bryst.
 Nu holder jeg mit Løfte!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Her mig, min Ven! Naar dit Skarlagenstind
 Heit svæver under Egen — da skal Signe
 Rast temme Bægeret. Og røde Luer
 Fra det antændte Jomfrubuur skal vorde
 Det Baal, paa hvis høitidelige Flamme
 To glade Siæle svinge sig til Freia.

Hagbarth.

O, Signe, Du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv

Blev til en langsom Død. — Jeg vil ei tæres
 Af langsom Dval; ei bøie, Vilen lig,
 Mit Hoved ukemærkt og ubegrædt.
 Vor Død skal røre Hierterne! Vor Hensart
 Skal straae som en Høitidsfest! Den skal
 Grindres længe, som et stønt Beviis
 Paa nordisttro, huldsalig Kiærlighed.

Hagbarth (omfavner hende).

Velan! Velan! Vi følges ad!

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
 Saa lykkelig og salig nu som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Bera, fulgt af Drabanter, gaaer urolig med nedslagne Dine; pludselig standser hun og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig lumst
I Hælene som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer Du med blanken Hellebard?

Grim.

Min ædle Dronning, Du har selv befalt os
At følge Dig.

Bera.

Gaaer!

(De træde tilbage).

Hvorfor ængstes jeg?

Da Ratten er forbi, kan Lyset strække?
Osthimlen flammer som en Borg i Brand!
Ha, frygter Du for Skygger? (talder) Grim!

Grim.

Fyrstinde!

Bera.

Hvi har Du sat Alfs Liig paa Dødningsbaaren
I Sovestammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Billie. Du gusfed

At slumre med ham under Tag end eengang,
 Før Liget blev paa Baalet brændt til Afte.

Bera.

I Sovesamret? Sy! jeg har ei havt
 En rolig Hvilestund den hele Nat. —
 Hør Grim! har Du imorges intet mærket
 Ved Liget? En Forandring?

Grim.

Jo! det laa
 Med begge Arme ned fra Dødningsbaaren,
 Og Dinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at Du har ogsaa seet det.
 Sandt nok! det hændes ofte med et Liig,
 At Dielaaget springer atter op;
 Og Armene let falde fra hinanden
 Ved egen Lyngde.

Grim.

Ja, det hændes tidt.

Bera.

Jeg tilstaaer dog, det gjorde mig forfærdet.
 Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hævn.
 Jeg fandt ei No paa Leiet. Tanken drev
 Til Liget mig; jeg knælte ved hans Baar
 Og raabte: Alf, min Søn! jeg hævner Dig!
 Da sprang ham Diet op! Han stirred vildt
 Og fælt paa mig; og Hænderne, som folded
 Sig nylig, vristed vredt sig fra hinanden.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg havde Mod ei til
 At lægge dem, som før, paa Ligets Bryst,
 Og trykke ham de store Dine til.
 Jeg blegned — og forlod mit Sovesamrer.

Grim.

Fyrstinde —

Bera.

Ti med hvad jeg har betroet Dig!

(Grim træder tilbage.)

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Linn,
Med Egeløv om Isfen. — Bøyer hun
At træde mig for Dine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egefrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? Saa høitidelig? Saa hvid
Som en Præstinde, naar hun gaaer til Offer?
Dg dristigt er dit Blik? Du seer med Fatning
Mig stolt i Diet? Ha, Uværdige!
Kom Du som Vidne til ung Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige Dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha, troe kun ei, ved Bønner og ved Graad
Dmt at bevæge mig.

Signe.

O nei, det veed jeg.

Dg derfor vil jeg heller ei forsøge
Paa hvad der var uværdigt og forgiæves.
Min Graad er rundet; den har Du ei seet.
Det Offer, som mit Hierte skyldte Freia,
Det har jeg eensomt alt i rige Skaaler
Hengydte paa hendes Steen; og hun har hørt mig;
Thi kraftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
Dg jeg har lært med Værdighed at lide.

Bera.

Hvad vil Du?

Signe.

Kort kun her forklare Dig,
At jeg har intet handlet, mig uværdigt.
Jeg mistet har din Kiærlighed, — stænk mig
Din Agtelse! Hvi harnes Du paa mig?
Mit unge Bryst var koldt for Freias Ild,
Som Knuppen, før den aabnes. Da kom han!

Jeg saae ham og jeg elste. Skulde jeg
 Vel klædes ved min Kiærlighed, fordi
 Den virkte let og rørte mig saa snart?
 Den Helt, som blev mig fiær, fortiente det.
 Og selv den Trods, den Ubetænksomhed,
 Der fulgte med hans Ungdom, og som drev
 Dig til at bade ham, var mig elstværdig.
 Thi hvad var Hagbarths Brøde? Han har dræbt
 I ærlig Kamp Den, som var kied af Livet.
 Du trued ham, han glemte dine Trudfler;
 Troer Du, jeg elsker Hagbarth mindre nu,
 Fordi jeg er ham mere fiær end Livet?
 Nei, nei! Den Udaad gjør ham dobbelt sion.
 Og hvis i Værk Du skulde sætte grusomt,
 Hvad dine mørke Tanker har besluttet,
 Da vil Du see, at Den, som voved drifstig
 Sin Fare, kan med samme Siælekræft
 Udholde Følgen. — Ei med ussel Bøn
 Jeg derfor trygler om min Veilers Liv;
 Det var kun at fornedre ham; da leed
 Han en uærdig Død. Desuden rørte
 Vel neppe jeg dit Hierte. Du har sielden
 Skiankt mig din Godhed. Da min Fader blegned,
 Da følte jeg mig ene — ha, saa ene!
 Alf elste sin Gyrithe, Alger Sværdet,
 Og Du din Høihed. Jeg har vænt mig til
 At give Slip paa Livets skønne Fryd,
 Og altid anet hvad der ventede mig.
 Velan! saa træder jeg tilbage nu
 I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom;
 Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
 Med Haabets grønne Krands om mine Loffer.
 Mistiend mig ei, min Moder! Signe stilles
 Fra Dig med Kiærlighed og ei med Trods;
 Og hendes sidste Bøn til Odin er,
 At naar Du strengt har hævnnet Dig paa Hagbarth

Dg paa hans Signe, at det ei formeget
 Kun maa fortryde Dig.

(Kysker hendes Haand.)

Farvel, min Moder!

(Gaaer.)

Bera.

Var dette List? Ei Listen fælder Laarer,
 Dg Signe kiender ei Forstillelse.
 Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hjerter
 Ei i den første Hede! Hidsset seer
 Jeg Alger. Dg saa bleg! Ha, blege Begge,
 Som Alf paa Dødningbaaren. — Mine Børn
 Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger, i stærk Bevægelse, som han søger at stule.

Hil Dig, min Moder!

Bera.

Taf, min Søn, min Alger!

Hvor gaaer det? Mindes Du den Ged, Du svor?
 Dg har Du fuldbragt hvad jeg Dig beføl?

Alger.

Ja! Han gaaer Skoven rundt. Om føie Tid
 Vil dine Bødler bringe ham. Han føres
 I Optog om, med drøvelige Lurer,
 Med sagte Trommer, — standser her — og dræbes.

Bera.

Rettsaa!

Alger

Det siger Du.

Bera.

Dg Du, min Søn?

Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;

Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
 Kun for at høre hvad Du meer forlanger.

Er Hagbarths Død Dig nok? Skal han kun hidfæs
I Egen's Green og jordes? Eller skal

Hans døde Legem svæve flere Dage
Til Skam for ham, og Skræk for Andre?

Bera.

Nei.

Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger (seer derhen).

Er der Plads til Tre?

O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener Du?

Alger.

Slet intet.

Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.
Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes

Dig Alger? Kiære, tungt Du drager Ande!

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,
Saa gaaer jeg hen — og sætter det i Værk. —

(Gaaer, men vender tilbage igien.)

Tillader Du til Afsted mig, min Moder,
Først at fortælle Dig en Damesaga,
Jeg selv har digtet?

Bera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Dn

Var yndet af sin Moder; men hun frygted,

At den forvoven skulde gjøre Misbrug
 Af sine Vinger. Barnlig from og lydig
 Fandt den sig i at lade Vingen stække,
 For ei at friste Faren. Moderen
 Nu bragte den sin Føde selv til Reden,
 Og saadan gif det nogle Dage godt.
 Gengang, da Moderen var borte, kom
 Der en forfærdelig uhyre Gris,
 Stærk som Forbittrelsen i Hadets Bryst,
 Hævngierrig, grum, og trued Ormens Søster,
 Som sad paa Redens Kant. Den unge Orn
 Ei kunde meer forsvare, maatte see
 Det elste Hierte saares og fortæres.
 For sine Dine. — Men da styrted han
 Fortvivlet sig fra Klippen; og da Vingen
 Ei bar ham længer, faldt han tungt — og knustes.
 Da Moderen nu atter kom, — som Moder —
 Fandt hun sin Rede tom. Men dybt i Dalen
 Laae Datt'rens hvide Fjær i Sønnens Blod.
 Da streg hun Jammer over alle Klipper,
 Og kaldte sine Børn. — Det var forfælde!

(Han fatter sig, og siger derpaa med Hellighed.)

Jeg har fortalt min Saga Dig — og gaaer!

Bera (falder ham tilbage).

Bliv!

(Efter et Støbtik, hvort hun kæmper med sig selv.)

Hagbarth skal ei dræbes! —

Alger

(griber henrykt hendes Haand).

O, min Moder!

Bera (kold og stolt).

Ti nu! — og hør! — og lad mig ogsaa tale.
 Thi ogsaa jeg har Forsæt; ogsaa jeg
 Har Altraa, som ei noget Gienfærds Sagter,
 Ei nogen Datters Graad og Søns Fortvivlen
 Sik dette Hierte til at eftergive.

Han skal ei døe. Min Hævnløst gif for vidt;
 Retfærdighed kan ogsaa være grim;
 Og det er Kongevældens største Skønhed,
 At kunne lade Naade gaac for Ret,
 Naar Loven strider med Omstændigheden.
 Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
 Men Høimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
 Vel! han skal ikke døe. — Dog, uden Straf
 Skal heller ei den unge Bovhals ile
 Tilbage til sin Klippe, for at spotte
 Den danske Beras svage Dvindespir.
 Hans Hovmod har berøvet mig min Son,
 Og klemt mit Bryst med Dødens Gysen. Vel —
 Han prøve maa det samme! Lad ham føres
 Til Retterstedet, — og naar Døden svæver
 I Egen over ham; da vil jeg komme,
 Som Lykkens Morne paa den røde Balplads,
 Og stænke ham sit Liv. Først, som en Flue,
 Han surre skal fortvivlet i min Haand,
 Og smutte bort imellem Fingrene,
 Fordi han er for svag; fordi min Høihed
 Ei være kan bekiendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa.

Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
 Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
 Hun aldrig følte kongeligt. Et Hierte,
 Som fatter ei sin Storhed, gjorde bedre,
 Hvis ei det slog. God nok til Hyrdepige,
 Hun lever for at sværme, plukke Blomster,
 Og tænke nøisomeentlig paa sin Hyrde.
 Nedstammer slikt et Hierte vel fra Frigga?
 Har det en Aelse om hvad det skylder

Dans Et og Afers Stamme? Alger, ti!
 Dyrer mig atter ei!

Alger.

Men han er Drot!

Er Helt!

Bera.

Jeg hader denne stolte Thrønder.
 Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun ægted
 En Viking fra de nidaraaske Klipper?
 Hardvendil, Jotlands mægtige Konge, keiler
 Til Signes Haand. Ved dette Givtermaal
 Forbindes Herthadal med Nordens Halv.
 Det er et Egtefæb som glæder Afer,
 Naae Drefund trolover sig med Liimfjord.
 Han eller Ingen!

Alger.

Men, min Moder —

Bera.

Ti!

Hvis ei, fortæller jeg nu Dig et Sagn
 Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han handled
 Og følte smaat som Dværgen. — Dumbhed kan
 I lære Bera; tales der om Høihed,
 Da er jeg Kæremester. Ti og følg!

(De gaae.)

Signe kommer med sine Moer. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O skønne Morgen! Solen skinner klar!
 Hør Fuglene, hvor lysteligt de quiddre.

(Man hører en Sørgelyd noget borte.)

Thilla.

O Thor! der komme de.

Signe (gyser).

Hvo kommer? — Ha,

Jeg hører det. Retfærdigheden iler.

Fylla.

Du arme Signe!

Signe.

Arme Fylla! Du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Min Veiler faldt i ærlig Kamp; — men din —

Signe (bet).

En ærlig Kamp? Hvad Kamp er mere værdig?
Et Sværdslag var kun Tidssfordriv for Hagbarth;

(Seer paa Gætraet.)

Men seer Du hist hin frygtelige Tette,
Med den uhyre grønne Busk i Hielmen?
Seer Du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at kvæle ham? — Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kampen værd.

(Musiken begynder igjen nærmere.)

Fylla.

Den nærmer sig, den føle Sorgelyd!

Signe.

Nei Fylla, nei, den Lyd er mig en Trøst.
Jeg kiender denne gamle Kampesvise;
Jeg sang den tidt som Barn, og troede mindst,
Den skulde vorde Dødsfang for min Ungdom.
O, den gjør stærk i Sorgen, denne Vise.

Fylla.

Seer Du ham hifset, hvor han gaaer i Kredsen?
En talrig Skare følger ham.

Signe (burtig).

Hvor? Hvor?

(Pender sig bort.)

Nei — jeg vil ikke see ham før hos Freia.
Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Linned.
Kom, mine Døer! — Men — jeg har intet nydt
Idag endnu imod den aarle Lust.

(Til Hinda.)

Giv mig det Miødhorn, Varn! jeg lod Dig fylde.

(Hinda bringer det.)

Signe (rækker Hornet iværet).

Kun denne Skaal endnu for Dig, min Ven!

(Hun drikker og siger derpaa sagte.)

Til Hagbarth! Til min Ven! din Signe venter.

(Hun kaster Hornet hen i Græsset.)

Og nu afsted, I Lærner! Gaaer foran! —

Jeg vil kun lukke Domsfruburet først,

Saa følger jeg.

Fylla (ængstlig).

Ha, Signe!

Signe (venlig, men bestemt).

Gaa, mit Varn!

(De gaaer.)

Signe (glad).

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

(Hun strækker sig op og holder Haanden over Digt.)

O, fiære Helt! der kommer han. Ei Frygt

Har bleg formaaet at skrække Sundhedsrødmen

Paa dine Kinder. Hvilken Dø har elsket

Saa stign en Helt, saa kiælt og varmt et Hierte?

Hvo ønske sig ei gierne Signes Død,

Hvis hun en Hagbarth havde sig, som Signe?

(Hun gaaer.)

Lyden kommer nærmere. Drabanter med Hellebarder. **Hagbarth,**
bundet med Signes Lok.(En Halskreds af Hellebarder omringer Hagbarth. Hans Hænder løses; han glemmer
den afste Vok paa sin Barm.)

Hagbarth (rolig).

Laf, gode Ungersvend! Laf! Du befrier mig,

Et Dielik før jeg skal smage Døden,

At jeg kan løfte Hænderne til Valkal.

Kæmpen.

Det staaer Dig frit.

Hagbarth (affødes).

At døe er Børneleeg;

Men om hun er mig tro, — det maa jeg vide.
Om hendes Forsæt, hendes raske Løfte
Var meer end Omhed, øieblikligt Blus —
Den Visshed maa jeg tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth, gjør din Bøn!

Hagbarth.

I gode Venner,

Først een til Eder! Ikke sandt? Den Mand
Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
Tilstaaer man en Begiering, hvis den er
Besteden; som: en qvægsom Drik, en Spise,
Han havde Lyst til sidstegang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller nægtes Dig;
Kun, at det strax kan stee; vi tør ei skænke
Fleer Timer Dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forlanger

Kun end et Dieblif. — I kan begribe,
Det er ei førstegang, en Svend som jeg
Seer Deden kiæft i Diet. Jeg har spægt
Med Faren, som et Vegetei, fra Buggen,
Og Nornens Spyd har aldrig ængstet Hagbarth.
Dog — der er Forskiel paa at døe og døe.
Jeg nægter ei, at denne Maade har
Med samt sin Ro, sin Stilhed, noget fælt.
See, Menneffet er jo et Vanedyr;
Han vænner efterhaanden sig til Alt,
Men studser, Hesten lig, ved ukjendt Fare.
Saaledes bliver nu mit Hierte sty

(veger paa Gaetraet.)

For denne Port til Ewigheden, blot
Fordi den malt er med en fremmed Farve.
Nu vel, saa lad mig vænnes til min Død!

(Han afløser sin Raabe.)

J smile? — Mene vel, at slikt Forsøg
 Kun lyffes eengang? J forstaae mig ei.
 Seer! tager denne kongelige Kaabe,
 Dphidser, som et Billed paa min Skiæbne,
 Ved Hampesnoren mit Skarlagenstind!
 Saa knæler jeg med Bøn til Guderne. —

(Efter et Dophold.)

Det er mit sidste Dnsfte. — Nægtes det mig?

Drabanten.

Vel, Hagbarth!

(Til de Andre.)

Deri kan vi føle ham.

(Musiken begynder igjen. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd og kaster den over Egegrenen; derpaa bindes Kaaben derved og hidses i Veiret. Musikken holder inde.)

Hagbarth

(Knælende i Forgrunden, med foldede Hænder).

J mægtige Guder, hører nu min Bøn!

Dg gyder Kraft i Signes Pigebarm;

At ei hun stælver for det røde Blus:

At hendes Læbe kysser Giftens Bæger,

Som var det Hagbarths Mund!

(Musiken begynder igjen. Hagbarth reiser sig og stirrer med Hovedet vendt over Arel til Signelils Duur. Pludselig seer man det flamme bag Træerne.)

Drabanten.

Ha, hvad er det?

Det brænder! Tomfruburet staaer i Brand!

Hagbarth (henrykt).

D rene Glød af ægte Kiærlighed!

Ha, stærke Blus af Trostabs Offerild!

Tilgiv min Tvivl, Du Herlige! Den smerter;

Den smerter, Døden ei. D, Signe! Signe!

Jeg seer Dig hist hos Freia, hvor Du vinker.

Jeg stiger til Dig paa den lette Røgsky.

(Han tager en Daggert af sin Barm.)

Har jeg Dig end, min gamle Ven? Saa kom!

(Til de Omkringstaaende.)

Som Lhv? Nei, som en Lhv skal J ei hange

Den stolte Hagbarth! Han har ikke stiaalet

Sin Signes Hierte. Det var hans! Hun gav

Det frit, af stærk, af reen frivillig Gistov.
 Flam, stærke Lue flam! Lo Hjerter svinge
 Sig op til Freias Glæde paa din Vinge.

(Han stoder Daggerten i sit Bryst og falder.)

Drabanten.

Hagbarth har dræbt sig selv.

En Anden.

Vor Dronning kommer,
 Fulgt af sin Vagt. Udskilles! Nabner Kredsens!

Bera kommer hurtig og raaber:

Red hende hisset!

Grim.

Buret staaer i Blød!

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera (forfærdet).

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger strakt
 I Heiøstet med forbrændte Haar,
 Og Giftens Væger er i hendes Haand.

Bera.

Hvo bringes hisset?

Alger kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Haar.

Alger.

Signe!

Bera.

Ha, min Datter!

Affindige, hvad har Du gjort? Held os,
 At man har reddet Dig fra Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg? Hagbarths Raabe? Hvor er Hagbarth?

(Han optager ham.)

Af, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Raaben
Paa Grenen; og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig selv med egen Haand.

Signe.

Af, det var for at prøve Signes Trofskab!

(Hærlig.)

Du stemme Hagbarth! kunde Du dog tvivle?
Men det er sket i Dødens Vildelse;
Signe tilgiver Dig!

Bera.

Min svage Datter!

Der seer Du Ubefindighedens Frugt.
Jeg kom med Raabe for ham; men for seent.
Han er sin egen Morder.

Signe (forstræffet).

Vilde Du

Benaade ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe (fortvivlet).

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde Du
Forenet ham med Signe?

Bera (kold og mørk).

Dertil havde

Jeg aldrig i mit Liv fornødret mig.

Signe (glad).

Du havde stilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe (med et let Suf).

Nei den forener! (Kysker hendes Haand).

Tak, min elste Moder!

Hav Tak for din ubøielige Strengbed!

Alf, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad siger Du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig

Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.

Du redded mig fra Flammerne, min Broder!

Men Giftens uudsuffelige Flammer

Alt brænde her, fortære dette Bryst.

Bera.

Hvad har Du gjort?

Signe.

Fuldendt min Dval. Tak Alger,

Min Broder! for Du rev mig ud af Ilden.

Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk

Dog favne Hagbarth. Iffesandt min Moder?

Du ei forbyder Signelil at aande

Sit sidste Suf paa disse blege Læber?

O, fød er denne Død!

(Hun synker ned ved hans Lig.)

Det er saa tungt

At fillæs ad, naar man har elstt hinanden.

(Hun omfavner Hagbarth og bøer med Hovedet paa hans Bryst. Der hersker en dyb Taushed; derpaa siger)

Bera.

Er hun alt borte? — Strækker hendes Lig

Ved Hagbarths Side.

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.

Hvo føler ei Beundring for det Store?

(Hun træder hen for Ligene og siger med usædvanlig Ild.)

Ifald jeg havde vidst, at deres Elskov
 Var saa stærk; — nei — ved Odins evige Magt,
 Jeg havde Signe stilt ei fra sin Hagbarth!
 For Norrig og for Danemark!

Alger.

Min Moder!

Bera.

I Lunden skal der kastes dem en Høi,
 I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetræet,
 Hvor Rattergalen aarlig bygger Rede.
 Med Roser skal man rundtomplante Graven;
 Og udenom skal lægges Bautaftene.
 Een Urne kun skal gjemme Begges Afte.
 Den Green af Egen hist, som strækker sig
 Med Hagbarths Riortel, skal I ogsaa fælde,
 Nedlægge den i Høien. Heltens Sporer
 Og Møens Smykker skal man gjemme der;
 At det kan graves op om tusind Aar,
 Og give Folket Stof til skienne Viser.

Alger.

Hvad her hun segte, Moder! har hun fundet.
 Det var kun os som takte, hun har vundet.

Bera (med Høihed).

Ja vundet! Og min Strengbed styrket har
 Og luttret deres Elskov. — Roligt Held,
 Lyksalighed og Lykkens lunkne Vaner
 Har ei den Veemod, ei den Ild, som smelter,
 Fordi den sammentrænges; denne Strøm,
 Som faaer sin hvide Skumblomst hvor den knuses
 Paa Modgangs haarde Klippe. Bera var
 Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys
 Den rette Skumring; hint Fortryllende,
 Der rev dem hen, og gjorde deres Død

Langt mere salig end titusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkelige Lyffe
Vil mindes i Aarhundreder, naar Sines
Aarlange Lyft er stunken hen i Glemsel.

Alger.

Dg som det lyse Stjernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst
Naar Natten sortest er, vil Sagbarths Munde
Staae klart med Signes paa Grindingshimmel,
Saalænge Harper klinge, Hjerter slaae.

A m l e t h.

Tragødie i 5 Handlinger.

(1846).

Personerne.

Fengo, Konge i Jylland.
Geruthe, hans Dronning.
Amleth, hans Stedson.
Sigrid, Amleths Brud.
Humble, Skiald.
Bifil, Staller.
Rerik og }
Hugleif, } tvende Hirdmænd.
Hadding, Underdret i Benschæsel.
Thoralb, hans Dffergode.
Gunhild, Sigrids Amme.
En Fiskerkone.
Gyda, en gammel Troldqvinde.
En Dreng, hendes Veling.
Fengos og Haddings Huuskarl.
Kæmper og Folk.

Første Handling.

En Fiskerhytte.

Amleth, klædt som Fisker. Husets Qvinde.

Qvinden.

Nu est Du tør og omflædt alt, min Ungersvend!
Men ringe blev din Dragt, mod den, Du stiftet har.

Amleth (seer).

I Larven brogede Sommerfugl tilbage krøb.
Jeg takker Dig! Dyrngvaadt var mit Skarlagenstind.
Du kiender mig slet ikke?

Qvinden.

Nei, men mærker nok,

Du est en Danst, Hirdmand maaskee ved Kongens Hof;
Thi høvisst er dit Væsen, stolt dit Diekast.
Men jeg er fra en fremmed Egn og nylig gift;
Jeg kiender lidt til Kæmperne paa Kongens Gaard.

Amleth.

Et Sotog har jeg prøvet nu halvandet Aar,
Dg overalt havt Medbør; det var ikke Ret
Af gamle Nordhav saadan at behandle mig;
At sønderstaae mit gode Skib paa Fædrefyst.

Qvinden.

Min Nabo kommer der, en saare fornem Mand;
Hvis Du est en af Kongens Kæmper, finder Du
I ham en Broder, som kan bedre hjælpe Dig.

(Gaaer.)

Humble Skiald kommer, og raaber forundret:

I Guder, Amleth!

Amleth (glad).

Humble Skiald! min Barndomsven!

Dig seer jeg først? Saa er al Sorg og Nød forbi.

(Omsavner ham.)

Humble.

Du, Amleth, her? Du — Du est den skibbrudne Mand,
Som hid er svømmet fra det bølgeslugte Brag?

Amleth.

Jeg haaber fleer?

Humble (rytter bedrøvet paa hovedet).

Nei, Amleth! Du kun reddet blev.

Amleth (med en rask Høielse).

Har Nan alt dræbt de tappre Brødre? — Rigegodt!

Hler-Wgir vristed dem af Dvindens Morderarm,

Dg Niord paa Stormen fløi med dem til Valastialf.

Humble.

Ak, Amleth! Du est her igjen!

Amleth.

Hvi sukker Du?

Beflager Du min Hiemvee? Ja, jeg leed deraf;

Men kalder det ei Svaghed, at et Træ har Rod.

Jeg kied blev af den gule Frugt paa Sikilei,

Dg længtes efter danske Rug og dansk Bedrift.

Humble.

Du finder, Amleth, mange Ting forandret her.

Amleth.

Som Skyer paa Himlen verle Livsbedrifterne!

Humble.

Din Fader —

Amleth (falder ham i Talen).

Lever, haaber jeg, dog karst og vel?

Humble.

Nei — han er død!

Amleth (tvinger sin Sorg).

Saa svang til Balhal Odin ham,
Dg ei med Graad besmitter jeg hans Bautasteen.

Humble.

Nei, Amleth! ei din tappre Fader faldt i Kamp.

Amleth.

Da sørger jeg først, hvis han sank paa Bænkholm.

Humble.

Ei Spøret, men hans Livsbedrift har mærket ham.
Man mumler om, hans Braddød var et skummelt Mord.

Amleth (fortvivlet).

Saa er end ei mit Skibbrud endt! kun Børneleg
Det første var; min Aand slog nu dit Ord i Dvæg. —
Min Fader myrdet! — Danmark har ei hævnnet ham?

Humble.

Af Hemmelighedsfløret dæft er denne Daad.

Amleth.

Hvorledes giennembrød da Du det tætte Slør?

Humble.

Mistanken, Amleth! Rhygtet og Sandsynlighed —

Amleth.

Er Sladdersøstre, fæstes kan til dem ei Lid.

Hvo hersker nu?

Humble.

Din Faders Broder.

Amleth.

Fengos Hævn

Traf endnu ei Hardvendils skumle Banemand?

Han greb ei Morderen?

Humble.

Amleth, ha, jeg frygter for,
Han greb ham, hvergang Fengo greb i egne Varm.

Amleth.

Du troer —

Humble.

Hvad Mange troe, men Ingen yttre tør.

Amleth (vriker sine Hænder).

Hvad blev der af min Moder da, den arme Viv?

Humble.

Ustydlig og uvidende, Geruthe blev

En Nidings Hustru.

Amleth.

Ægted hun hans Banemand?

Humble.

Et Aar først efter Mordet; da Du borte blev,

Dg Fænges gamle Lidenkab var vaft paany;

Da — for at hævde Dig, som Søn, din Arveret —

Handt hun sig i, hvad sikkert hun fortryder nu.

Amleth

(efter et Øieblik, hvori Lidenkab og Sorg have betaget ham).

Din Tidende som Lynet i min Steeneeg flaaer!

Den knækker Grenene — splintrer dog ei Stammen reent.

Humble.

Nu, Amleth, hør en ærlig Vens velmeente Raad:

Laf Guderne, som sendte Dig paa dette Brag,

Dg lod Dig svømme, som en Sælhund, stult i Land;

Thi var Du kommen seilende som Kongesøn,

Med Lurers Klang og Flaget i den høie Raa —

Som Kongesøn begrov vi Dig imorgen alt.

Saa skynd Dig snelt herfra igien, som snelt Du kom!

Jeg skaffer Dig et lidet Skib i største Hast,

Dg følger Dig. Snart træffe sikkert Venner vi

Paa fremmed Kyst; ei Maanen ofte skifte vil,

Før Prodermorderen stødt er fra sin Kongestol.

Amleth

(efter en kort Betænkning, ryster paa Hovedet).

Nei, Humble! hvad man selv kan gjøre, hør man ei
Raadvild og svag bebyrde sine Venner med. —

Men før jeg hævne kan saa svart et Nidingsværk,

Med Sikkerhed jeg kiende maa Forbryderen.

Humble.

Du vil?

Amleth.

Med Lysten fælde Lyst! — Røgrime bandt
Sig Fengo for sit Ansigt, — jeg har ogsaa een.

Humble.

Løs mig din Gaade!

Amleth.

Skiæbnen er mig ikke blid,
Det ærligt maa min værste Fiende mig tilstaae.
Med Længsel iler hiem jeg til mit Fædreland;
Med Lyst og Fæst jeg haaber snart, som Kongesøn,
At hilse Fader, Moder og den vene Mo:
Da kastes jeg fra Brag til friske Fadergrav.
Drot er hans Morder, der tillige dræbte mig
Min Moder; Fengos Liv er ei min Moder meer.
Nu Naden, troer Du, kommer ogsaa snart til mig?
Men her jeg rækker Dig, Fostbroder, Haand derpaa:
Jeg redder end, hvad reddes kan; min Fader selv
Af Helheim, med en Hævn, som er hans Skygge værd.
Mig venter Døden? Godt! jeg dræbe vil mig selv,
En liden Stund: min Aand, min Siæl! Den frygtes kun;
Gi dette Legem, usfelt i en usfel Dragt.
Med Levninger af en forsvunden Tænkraft,
Som Daare vil jeg møde Fengo — daare ham!
For Drm i Støvet føler han Medlidenhed;
Han taaler mig i Hallen, til jeg grandt har læst
Misgierningen i Diet, der ei tie kan;
Men har jeg Bished, Ven! og vinder Folkets Hiælp,
Da svulmer til en Kæmpeslange liden Drm,
Omflætter glubst Forræderen — og qvæler ham. —
Nu bring mig, Humble, til min Faders Banemand!

(De gaae.)

Kongens Hal.

Fengo alene, grublende.

Samvittighed! Og hvad er da den Afgud vel,
 Som Frygten dyrker, offerer Suk og Skælven til?
 Et Modløshedens Bioglebilled, flygtigt malt
 Af Drkesløsheds Pensel i vor Pandeskal. —
 Slig Frygtbefængt her aldrig ville noget Stort,
 Der dristig ei kan adle Last en enkelt Gang. —
 Den bløde Baldur, som man ogsaa kaldte god,
 Sank selv til Hel; — og hvad var vel Hardvendil da
 Saa stor min Synd, at jeg — til Baldur sendte Dig?
 Har Odin ei opfundet Seiden, brugt den selv,
 Hvor Sværdet, hvor ei Kongespiret rakte hen? —
 Saa lad os ikke synke feigt i Trællefrygt,
 Men nyde Frugten af den dyrtbetalte Daad!

Dronningen kommer.

Fengo.

Hil, Sæl, Geruthe!

Geruthe.

Fengo, Fengo!

Fengo.

Vilde Biv!

Hvad thde disse Skygger, som omtaage Dig?
 Som gynge sig paa dine Bryn og vasse bort
 De Sundhedskroser, Matten før og Vinterfuld
 Ei blege kunde, tvertimod forrisset meer.
 Svandt ogsaa med din Styrke din Fortrolighed?
 Hvad har jeg da vel her igien?

Geruthe.

En Beenrad snart,

Som — destoværrer — mindes kun og angre kan.

Fengo.

Geruthe!

Geruthe.

Men jeg tale maa, for Dødens Diis
Med Jordbeg mig forsegler denne blege Mund.

Fengo.

Saa tal! og lad os jage bort med Verelord
Den stumme Sorg, der vorer i din Eensomhed,
Som Muggenheden paa den skumle Kiældervæg.

Geruthe.

Nei, ikke jeg samtale vil! I Strøm af Ord
Jeg give maa mit Hierte Luft.

Fengo.

Nu — som Du vil!

Geruthe.

Hardvendils Død var pludselig; men Braddød tidt
Traf stærkest Mand, som segned for et Krampeslag;
Ei unaturligt — usandsynligt! —

Fengo.

Ganske vist!

Men hvordan kan Hardvendils Død da ængste Dig?

Geruthe.

Den ængsted ikke strax, den dybt bedrøved mig;
Men sukke skal selv Dvinden ei sin Levetid,
For Held som svandt, som Taaren ei tilbagegræd;
Jeg trøstede mig, og rakte Dig — som lignte ham —
Min Haand.

Fengo.

Og det var velgiort!

Geruthe.

Der er Spørgsmaal om.

Du lignte ham i Mafyn, men i Udfærd ei.

Fengo.

Var Fengo steds ei vennesalig, mild mod Dig?

Geruthe.

Jo! men dit Blik, der før var den Begravnæs ligt,
Blev jordet med ham, tykkes mig.

Fengo.

Nu sværmer Du!

Geruthe.

Din Ærlighed, din Rasthed sank i Grav med ham.

Fengo.

Som Du en Husbonds, felte jeg en Broders Død.

Geruthe (ryster paa hovedet).

Du felet med Indbildningen, med Hjertet ei.

Fengo.

Du krænker mig med sygelig Epidesindighed.

Geruthe.

Selv, Fengo! Du forlangte min Oprigtighed.

Fengo.

Saa tal, hvis det kan lette Dig; jeg tie vil.

Geruthe.

I Hallen ved mit Sovestue staaer en Mand,
 I rund Fordybning; stoppet ud af Hamp og Blaar;
 En Skikkelse, Hardvendils lig; thi Harnisk, Hielm
 Og Skjold og Sværd, den Døde bar, bedække hin. —
 I lang Tid stod han rolig der; men Fengo hør:
 I disse sidste trede Nætter grandt jeg saae
 Ham stige rast fra Skamlen ned; i Maanestien
 Treem Rustningsstikkelsen hen for min Sovestuedør,
 Som aaben stod, og viste mig med udstrakt Haand —

Fengo (ryster smilende paa hovedet).

Hvad viste han? Et blodigt Saar?

Geruthe (med Gysen).

Nei, Fengo! nei!

Af røden Guld det var et lidet Bæger kun.

Fengo.

Nu kiender jeg din Sygdom og forstaaer den grandt.

Et usfelt Nygte! Hvilket giftigt Dagleæg

Udklæffer ikke Nygtet med den stumle Legn? —

En Dumhed, mumlet lumst af mine Fienders Flok. —

Geruthe.

Hvormeget gav jeg til, at Legn det Nygte var!

Fengo.

Slet intet skal Du give, før i Damp igien
At løse Siøglebilleder, som ængste Dig.

Geruthe.

Men Rustningsstikkelsen i Fuldmaanens Midnatstun?

Fengo.

Dg veed Du ikke, Maanen er en Løgnerste,
Som ved sit Dæmringslys fortæller Eventyr?
Men Børn kun troe dem.

Geruthe (satter).

Fengo! Du forsikrer mig
Da som en Mand, som Helt, om din Ustyldighed?

Fengo.

Traf Du mig ellers vel saa rolig?

Geruthe.

Fengo! Du

Er ikke rolig.

Fengo.

Nei, din Tilstand ængster mig.

Geruthe.

Dg hvor er Amleth? Hvorfor kom ei Amleth hjem?
Halvandet Aar han flakker om paa Vikingstog.
Hvi dvæler han hos Jarlen paa en fremmed Kyst?

Fengo.

Lang Veien er, og Ungerfændens Prøvetid
Maa modne Manden; Trællen kun tilbringer sløv
Sin hæderløse Vaar i Armens Aftejob.

Geruthe.

Naar kommer han?

Fengo.

Vi vente ham hver Dag igien.

Geruthe (med et Blik til Himlen).

Skal jeg mig trøste? Frigga! skal jeg trøste mig?
Hvor gierne griber Den en Trøst, — som ingen har!

Bifil kommer.

Geruthe

(vender sig fra ham med Afffy).

Bort! Bort!

Fengo.

Du svæver atter til din Censomhed?

Geruthe.

Han der forjager mig.

Fengo.

Har han da fornærmet Dig?

Geruthe.

Ja! med sit Ansigt. Sligt har ingen ærlig Mand.

Fengo (smilende).

Vi Dig mishage begge med vort Diesyn.

Med Mærene — sandt nok — vi er ei smukke meer;

Det Nederlag, som Liden, ofte Sorgen, gjør,

Tidt pludseligt, skøndt Blomsten længe frist sig holdt,

Maa man, gienfædig, finde sig taalmodigt i.

Du selv — en Rose, frist endnu i Høstens Tid —

Geruthe.

Er visnet i din Østenvind! Kun Tønnen staaer

Paa Stilkken end og plager Dig som Spøgelse.

Vel! Spøgelse tilbagegaaer til Spøgelse.

Men Harnisklarven, hvori før Hardvendil stak,

Faaer Liv igjen, naar Maanen dyster Liv i Blund,

Dg siger mig — hvad Du forgieves stule vil!

(Gaaer.)

Fengo.

Falst, som i Alt, Naturen er i hende med.

Først yndig, let og liflig, som den raske Hind;

Nu — langsom som en Lastvogn med den Bautasteen,

Der slæbes til Hardvendils Grav.

Bifil.

Hun tænker kun

Paa ham.

Fengo.

Hvor er nu Diets Glands med Freias Ild?
 Slukt, slukt! Hvor er den Jordbærfrugt paa hendes Mund,
 Som ægged til at plukkes af gientagne Rys?
 Og Barmen, hvor før Sundhedsneen hunked sig?
 Hvad blev der af den stionne Snee? Kun Is igien! —
 Hvad skal da Hiertet være tro, naar Du, Natur!
 Som skabte Hierter, os med Falskhed foregaaer?

Wifil.

Et Aar har omstabt Dronningen; en Skygge kun
 Hun er, af hvad hun fordem var.

Fengo.

Ja, Skyggeværk

Er Livets Lyft; og derfor maa den forte Fryd
 Trist nydes, som en Frugt, der raadner næste Dag. —
 Hør mig, min Siels og min Bedrifts Fortrolige!
 Ung Amleth, siger Nygtet, kommer hjem igien
 Fra Vikingsfærden. Folket elsker ham! Hvorfor?
 Fordi han er sin Faders, Kong Hardvændils Søn.
 Men skaffed Fødslen Fordeel ham, gav den ham Held,
 Saa maa han taale Skiænen med, den bringer ham.
 Jeg er ei grusom; — stundom dog nødvendige Daad
 Maa Fyrsten øve, som hans Hierte bløder ved.
 Hvor mangen Høvding, kæmpende til Grens Maal,
 I Krigen offred Liv i hundredtusindviis!
 Jeg offred Get — høist Lo; — dermed er det forbi.

Wifil.

Et Mord paa den Ustyldige forsærder os
 Ei andengang; det er den Fordeel Brøden har;
 Thi skaante Blod reenvasser ikke blodig Haand.
 Men farlig vorder Amleths Drab; thi af hans Blod
 Vil Onister springe til en vældig Oprørsild.

Fengo.

Der seer man, Wifil, hvor nødvendig Risten blev,
 Saasnart om Rige, Land og Folk først Talen er.
 Ha, Drot maa tidt misunde Træl, som ærligt kan

Med Fryd omfavne Frønden, der hiemføger ham;
 Jeg nødt er til at stule tung Nødvendighed
 Bag Falstheds Raabe.

(Med en Hestighed, der overvinder hans Forstillelse.)

Naar han kommer paa sit Skib
 Og kaster Anker, — mød ham da med Baaden flur!
 Sluproerne, med festlig Dragt, med Aarerne
 Hvidmalede, med Flag paa Flag, der vinke ham,
 Maa hente ham; — Du selv ham række Vennehaand; —
 Men Brædtet, som fra Heltens Skib til Baaden gaaer —
 Forstaaer Du mig?

Bifil (smilende).

Heel vel; men det forundrer mig,
 At bedre List ei øver Den, som dyrker List.
 Troer Du, et Blumy i Bandet ender Amleth's Liv?
 I hver en Roerkarl finder han en Redningsmand,
 Og tusind Hænder rækkes ham fra Danerhyst
 Til Hjælp og Bistand. — Men — desuden — Brædtet er
 Alt oversprunget, mellem Skib og Fædreland;
 Det vipped voldsomt med ham, men det brast dog ei.
 Lad ei min stærke Tidende forfærde Dig!
 Ung Amleth kommer, gjæster om en liden Stund
 Din Sal, min Drot! — men Amleth er ei Amleth meer.

Fengo.

Hvad vil din mørke Tale sige?

Bifil.

Den er lys. —

Paa Jyllands Kyst, hiemseilet til sit Fædreland,
 Leed Amleth Skibbrud; Skibet sank med Mand og Muus,
 Og Amleth blot blev reddet af den hele Flok.
 End lege Hans skundækte Døttre Fjærbold med
 De tunge Blækker af det sønderslagne Brag,
 Og Fiskene sig tilgode gjør med Heltens Liig.
 Han takker steldne Svømmekunst og Armens Kraft
 For Redningen. Men Alt har stakkels Amleth, tabt
 Ved dette Skibbrud; altfor stærkt Anstrængelsen

Paa Hiernens Nerver virket har, paa hans Fornuft;
 Thi som en Daare stander han paa Fædrekyst;
 Og som en Daare, klædt i flette Sømandsdragt,
 Besøger han Dig i din Sal; — og Folket med,
 Der følger som nysgierrig Sværm en drukken Mand.

Fengo (seer ud af Vinduet).

Der kommer han i Trøien blaa, med Haaret vildt.
 En løvrig, nys af Træet afflidt Vindegreen
 Har han i Haand. De stimle til, de følge ham.

Bifil.

Umuligt at afholde dem fra Hallen her.

Amleth kommer fulgt af en stor Folkesværm. Mænd og Kvinder af Kongens
 Hird indtræde.

Folket (raaber):

Velkommen, Amleth! hjem igien, vor Kongesøn!

Amleth (vifter med Grenen).

Hvordan fra Livet holder jeg den frække Sværm?
 Jeg frygter for, den giftige Bræmse stikker mig.

Fengo.

Velkommen, Amleth! Ha, min fiære Brodersøn,
 Hvordan dog kommer Du i dette Optog her?

Amleth.

Jeg frygter for den Bisværm, som forfølger mig,
 Som spotter mig; de veed, jeg er en stækket Drn,
 Og derfor haanes jeg med vilde Spottesfrig;
 Men var jeg Drn endnu, da ved mit Næb, min Klo,
 Jeg skulde knuse disse frække Spottere.

(Gnider Panden og stotter til Fengo.)

Skiondt ei det er saa let for stærkest Lamme-grif
 At slaaes med Bier og Bræmser. Det er ikke let!

Fengo.

Du kalder Dig en stækket Drn?

Amleth.

Ja, Herre! ja,
 Det var jeg, før en lumpen Trolld omstæbte mig;

Afbug mig først mit Vingepar, hvormed tilforn
 I Luften som en Alf jeg fløi og hvilte mig
 Paa Klippetinder; røved mig mit krumme Næb,
 De skarpe Kløer; og skammeligt, da det var steet,
 Forvandlede han mig til et usfelt Menneſte,
 Med Næse — Fødder — Arme — blotte Stumper af
 Den fordums Pragt og Herlighed; — og gav mig Ord,
 Til — sladdrende — den Ret har Afturs stolte Slægt —
 Med Klynk og Suk at tolke min Glendighed!

Fengo.

Og, Amleth, kiender Du mig da slet ikke meer?

Amleth.

O meget godt! I er en Slagter. Sværmen her,
 Der først mig som en Skare Bier forekom,
 Det er jo lutter Drer, Stude; som naar Thor
 Til Kampen raaber, følge Jer, og stange kiæft
 I Marken andre Stude. Men hjemkomne Dvæg,
 Det hænger Du i Borten op og slagter selv.

Fengo (sagte til Wif).

En Dobbeltmening ligger i hans Daarstabsord.

(høit)

Hvor har Du været Amleth?

Amleth.

Da som Orn jeg fløi,

Tilhørte hele Jorden mig; og tro Du mig,
 At det var herligt. Stundom sad jeg høit til Fiolds,
 Hos Riord i Noatun, og laante Raaberen,
 Hvormed han ſtraaler Vinden op, og blæste selv.
 Sneebolte sammenstræbed jeg, paa Viergets Top,
 Da med min Klo, lod dem som Fioldſtrid glide ned,
 At dække By og Kongsgaard. Det var lystigt, det!
 Saa fløi jeg atter paa en prægtig Sommerdag
 Til Blaalands Drk, hvor mig, fra Skyen, Løver som
 Jordlopper tyktes, der ſprang om i tørre Sand.
 I Velfland fandt jeg vene Møer; men Blomſterne
 Der duſte mig for stærkt og for bedøvende;

Dg Pigerne, som Sole, der misbage mig;
 Angribe med for megen Id. Jeg lider meer
 Den danske Freis Biolduft, hendes Maanesttin;
 Thi gule Haar hun spinder af sit Maanesttin,
 Dg Pigevine skaber af Violer hun,
 Som her paa denne.

(Han gaaer hen og tager Sigris under Hagen.)

Ha, jeg skulde kiende Dig;

(Piller sig med Fingren paa Panden.)

Men mig Sukkommelsen svigter paa den sidste Tid.

Vifil.

Min Broderdatter Sigris kiender Du igien?

Amleth (seer paa ham med Foragt).

Slig deilig Sangfugl er ei hornet Ugles St.

Geruthe kommer.

Fengo.

Du kiender, Amleth, dog den Piv, som kommer der?

Amleth.

Ret godt, det er en Enke.

Fengo.

Nu min Venneviv!

Amleth (stirrer paa hende).

Hun bærer ei Hardvendils Guldring paa sin Haand?

Blyringe vil hun bære snart om Dinene!

Geruthe.

Min elste Søn, kom til mit Hierte!

Amleth (undviger hende).

Har Du eet?

Geruthe.

Du kiender ei din Moder?

Amleth.

Jeg har Moder ei;

Hun stødte blev af fordømte Jæger, høit paa Fjeld,

Dg styrte ned i Afgrundsvælget, — sank og sank —

Jeg troer ei, hendes Liig endnu har naaet sin Grav.

Fengo.

Han troer, han er en Dn, den stakkels Ugersvend.

Amleth (Holt).

Jeg var en Dn! — og endnu har jeg Synet skarpt!
Den sidste Rest af al min Dneherlighed. —
I, stakkels Herre, lader til at lide stærkt
Af Dienstvaghed! Eders Die taaler ei
At fæste Blikket længe paa en ærlig Mand.
Men jeg har lagt mig efter Lægekunsten; kom
Dg lad mig see! fæst Diet roligt, stivt paa mig,
Saa skal jeg nok helbrede Jer.

Fengo.

Nei, Amleth, nei,

Mit Syn slet intet fattes.

Amleth.

Nu, saa see mig da
I Diet stivt, og siig — hvor blev min Fader af?

Fengo.

Han er i Graven, Amleth! Guder røved Dig
Forstandens Brug, — ei Livet længer undtes ham.

Amleth.

Det var ei milde Guder! Men bespottede dem,
Det vil vi ei, fordi de vredes. Alt paa Jord
Gaaer efter Lune, — Nød og Held! Dg Guderne
Helbrede kan igien den Barm, de sender slog.
Ei sandt?

Fengo.

For viist Du taler for en Daare fast.

Amleth.

Ik Herre! Blisdom tales tidt af Daarer bedst. —
See saa! Først har jeg her besøgt den Levende;
Den Døde maa besøges nu, Hardvendils Grav.
Dg Runer paa hans Bautasteen er der fuldtop;
Ei sandt, Kong Fengo?

Fengo.

Endnu ei, — de komme snart!

Amleth (leer).

Ja snart! Steenhuggerkunsten har jeg ogsaa lært.

(Slaer paa sit Sværd.)

Her er den Meisel, som jeg hugger Runer med.

(Til Sværmén.)

Kom nu, I Bier! I Stude! Vil I følge mig?

Til Kongegraven?

Mængden.

Amleth! ja vi følge Dig.

Amleth.

Men langsomt, langsomt, fiære Børn! Thi nok I veed,

At flyve raft kan ingen vingestækket Drn.

(Affides til Humble, i tet han gaaer.)

Han er min Faders Morder, og jeg træffer ham!

(Alle forlade Salen med Amleth, undtagen Kongen og Stallerén.)

Fengo.

Distænkelig mig tykkes dette Siøglespil.

Bifil.

Af denne Svaghed leed han alt fra Lidén af;
Indbildninger og Tankesprog løb af med ham,
Alt efter Lune; thnd var stedse kun den Traad,
Som Ordet bandt til Meningen.

Fengo.

Mig tyktes dog,

At der er Traad i dette Virvar.

Bifil.

Men hvad kan

I Verden da formaae den stolte Kongesøn,
At give slip paa Høihed og paa Værdighed,
At tabe Folkets Agt og Tillid?

Fengo.

Bifil, han

Har ikke tabt i Folkets Agt.

Bifil:

Det ynker ham!

Fengo.

Men stærkere med Ynken flammer Kiærlighed.
De følge ham; han har en sikker Livvagt alt;
Meer sikker, end den Hirdmandsflok, han fik af mig.

Bifil.

Selv har han sig som Daare stødt fra Kongestol.

Fengo.

Som Daare springer han maaskee let op igien,
Og støder med Haanlatter mig med Foden ned.
Min Siæl ei finder No, før jeg med Vished seer —

Bifil.

Min Bligt det er at staffe Dig den Vished, Drot!
Vor Lykke Skiæbnen til hinanden bandt saa fast,
At den, som født, maa døe for os paa samme Dag.
Jeg prøver Amleth. Overlad mig dette Hverv!

Fengo.

Saa gaa, vær snild! Gid endt var dette Nummespil.

(De forlade hinanden.)

Bed Gravhøien.

Amleth. Humble. En Skare Mennesker. En Steenhugger
arbejder paa en Steen, men standser, naar Amleth taler.

Amleth.

See her er Graven! Hvilket høit Muldvarpestud!
Ha, hvor den skønne Myretue hovner stolt!
Er det ei stort, høitideligt, at samle sig
Om slikt et Kæmpeminde?

(Il Steenhuggeren, der begynder at bugge igjen.)

Træl! hvad gjør Du der?

Lad af med denne Banken! Du forstyrer mig;
Du hører jo, at jeg vil holde Taler her.

Steenhuggeren.

Steenhugger er jeg, ingen Træl. Paa Kongens Bud
Jeg hugger Runer i din Faders Bautasteen.

Amleth.

Paa Fengers Bud og for hans Guld? Saa est Du jo
Dog Træl for ham. Hvad rister Du? Kom, lad mig see!

(Læser.)

For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.

(Læser.)

O Fremtid! hvilken herlig Kundskab fik Du der
Om Livsbedriften — Dødsbedriften. Fuldeligt
Den Forbede nu Du kiender — og Begraveren!

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.“
Behøver Sagas Griffel vel at tegne meer? —
Men hvor er Humble?

Humble.

Her!

Amleth.

Skiondt Hov'det svimler mig,
Og Meget sig forandret har fra fordums Tid,
Mig tykkes dog — mig synes, Du var Skiald engang.

Humble.

Det er jeg end.

Amleth.

Saa syng et Qvad om denne Mand,
Som Alle paastaae, var min Fader; — jeg er syg,
Og glemmer let og huster meer ei Alting grandt;
Men — digt et Qvad om Drotten dog, og syng det tidt
For Folket, at Hardvendils Død og hans Bedrift
Og Skiæbne vorder dem og Fremtid velbekiendt;
Hvad denne lumste Bautasteen fortie vil.

(Læser igien.)

„For Drot Hardvendil reiste Fengo denne Steen.“

(Eparler til Stenen.)

Nei, nei, ved Thor! — for kort er dette Levnetsløb.
Men jeg har sagt Jer, at jeg selv Steenhugger er, —
Og Sagastriver! — og Hardvendils Bauta skal
Med dybe Runer præges i den haarde Blof,
Der sidder hiertedannet i et Nidingsbryst;
Hvis, fiære Venner, I kun troligt hjælpe mig.
Nu Haand paa Bærket! Vi vil slibe Meiselen.

(De følge ham.)

Anden Handling.

En Sal, som med sin aabne store Dør vender ud til en Trægaard. Maanen
skinner giennem Løvet.

Sigrid. Gunhild.

Sigrid.

Det er saa lunt, ei mindste Vind
De sorte Blade ryster.

Gunhild.

Jeg veed det nok! i Mørke Du,
Skøn Sigrid, er en Kryster.
Det min Skyld er. Du stakkels Slut!
Jeg næsten mig her skamme;
Men altid maatte Eventyr
Fortælle Dig din Amme:
Saa sad Du der og lytted til,
Forsærdelsen Dig glæded;
Men turde, naar mit Sagn var endt,
Knap røre Dig fra Stebet.

Sigrid.

Ja, Du har Ret, jeg var et Barn;
Men Modenheden kommer,
Og man faaer meget meer Forstand
Den fertende Skærsommer.

Gunhild.

Ik, kiære Barn! hvad det angaaer —
Ja — man bli'er mere kiælen;
Men ferten Somre virke meer
Paa Legemet, end Siælen.

Sigrid.

Mig Maanen smilte før som Trolde,
 Saa bleg den øged Skrækken;
 Svartalker som Skarnbasser hang
 Og fortnebe mig Hækken.
 Nu aner jeg, at Freias Magt
 Med Skumringen begynder,
 At Stierne hist paa Himlen klar
 Er Kærlighedens Lønder;
 At Maanen er den Siøsna blid,
 Som følger Freia gierne.
 Maaskee jeg seer stien Freia selv
 I denne store Stierne.

Gunhild.

Mit Barn! hvad giærer i dit Bryst?
 Din Rasthed gjør mig lange.

Sigrid.

Heltinde fiæk jeg være vil,
 Ei Vængstlighedens Fange.
 Valkyrien jo svinger selv
 I Striden Seirens Fane!
 Og stammed ei min Moder ned
 Fra Sigurd Fosnersbane?
 Han dristig gif paa Heden ud,
 For Dragen at forøde;
 Jeg ogsaa gaaer paa Heden, jeg;
 Men jeg vil Ingen døde;
 Berøve Dragen ei sit Guld;
 Nei, Guld jeg Dragen bringer —

(Sutter.)

Kun maa den jage Sorgen bort
 Med sine brede Vinger!

Gunhild.

Du vil i Sommernatten ud,
 Bag Hækkerne, de lune?

Sigrid.

Dg længer ud! Hvor Lynget groer
Paa Hederne, det brune.
Hvor Haren løber om i Lyng
Dg kiender ingen Fare;
Der lader sig ei Sigrids Mod
Bestømmes af en Hare.

Gunhild.

Hvad vil Du da, mit gode Barn?
Freia din Vid beskytte!

Sigrid.

Der Gyda jeg, den gamle Her,
Besøger i sin Hytte.
Hun er halvfemsfindsthye Aar,
Fra Trolde ned hun stammer;
Hun sidder med sneehvide Haar,
Som Dødning i sit Kammer;
Men Den, som bringer hende Guld,
Dg frygter ikke Døden,
Den ynder hun, den er hun huld,
Dg hjælper tidt i Nøden.

Gunhild.

Dg hvormed skal hun hjælpe Dig?

Sigrid.

Hun Amleth skal helbrede!
Hans Hierne trylle karst igjen,
Som er i Vilderede.
Jeg veed hun kan, og vist hun vil
Bidrage til min Lykke.
See denne kostelige Bras!
Et usfatterligt Smykke.
Klenodiet jeg fik i Arv,
Da Frigga tog min Moder.
Det virke skal ung Amleths Tars.
Jeg elsker ham — (satter) som Broder!

Gunhild (smiler).

O meget meer!

Sigrid.

Det muligt er.

Sig Lykken vel kan vende!

Idag han ret ei kiendte mig —

Men Amleth skal mig kiende!

(De gaar.)

I Skoven.

Nat. Maanestien.

Amleth. Humble.

Humble.

Kun nogle Skridt, saa er vi ved den Bondes Huus,
 Hvor Natten vi tilbringe kan i Fred og Ro.
 At Du som Daare smutted bort fra Fengers Gaard,
 Var velbetænkt; thi Daaren følger Lunets Lyst,
 Og saadan fandt Du Sikkerhed for denne Nat.
 Imorgen, naar Du viser Dig paa alfar Bei,
 Vil Folket atter sammenstimle, følge med;
 Og Ingen vover offentlig at gribe Dig.
 Men meget jeg fraraade maa, at Du igien
 Tilbagevender til den skumle Fengers Magt.
 Mistanken er alt vakt, han troer din Galskab ei,
 Og — tidlig eller silde — venter Løden Dig.

Amleth.

O Fædreland! O Rige, som jeg fødtes til
 At vorde Drot og Fader for; Du støder mig
 I Natten ud, som Røver, som Ildgierningsmand;
 Din Sol bestraalet Kongesønnens Usjelhed,
 Din blege Maane først jeg tør betroe mig til!

Humble.

En hurtig Hest min Bonde Dig forskaffe vil;
Med den til Hærgestedet iil og flygt til Fyen!
Der raader Erik, han Dig venligt favne vil.
Den vilde Gadding herster os vel mere nær;
Men ham kan man ei stole paa; thi Fengo selv
Har sat ham i hans Værdighed som Underdrot.

Amleth.

End eengang, før jeg flyer og søger fremmed Hiælp,
Tilbagevende maa jeg til min Faders Gaard.
To ædle Siæle, som jeg dybt bedrøved der,
Maa trostes først.

Humble.

Ha, jeg forstaaer Dig!

Amleth.

Fader har

Jeg tabt; min Moder lever og min Hiertenskiær.
Geruthe har jeg blodigt saaret, hvis hun er
Ustyldig; derom maa jeg selv forvise mig,
Og gyde Valsom atter i det Saar, jeg slog.
Og hun — vel ei beslægtet mig ved Byrd og Blod;
Men nærmere: ved det sionne Valg, som Freia gjør,
Vel frit — og dog saa bindende, saa fast bestemt, —
Hun vide skal, at Amleths Vanvid kun bestaaer
I Elskov til den Dydige, som frygter den.
Thi Elskov, siige gamle Mænd, er Vanvid selv;
Men Ungling foretrækker den for Oldings Vid.

Humble.

To Skikkelse jeg hisset seer i Maanestien
Sig nærme. Træd bag Busten! Lad dem gaae forbi.

(De skule sig bag Hækken.)

Sigrid og Gunhild komme.

Gunhild.

Sigrid! din Ungdom gi'er Dig Kraft,
Dig Alderen har svækket;

Nu er det mig og ikke Dig,
 Som Morket gjør forstræffet.
 Mig tyffes — der, i sorten Skjul,
 Jeg hørte Noget brage.

Sigrid.

Nei! det var kun en lille Fugl,
 Som smutted til sin Mage.
 Kom! Nu er vi paa Heden strar.
 I Maanestinnen lyse
 Saa eensomt Herens Hytte staaer;
 Men jeg vil ikke ghyse.
 Vi banke paa den lukte Dør,
 Hvor svagt kun Klinken fæster;
 Thi det er nok om Matten meest,
 At Gyda venter Gæster.

Gunhild.

Saa kiæk Du søger Her og Trold?

Sigrid.

Slig Trolddom bør man ære!
 I Løn at kaste Runer smaae,
 Det skal mig Gyda lære.
 Jeg veed det vist, jeg til min Hiælp
 Hos hende Trold vil finde;
 Thi Menneftenes Vid og Sind
 Hun løse kan og binde.

Gunhild.

Dg ei Du frygter hendes Hiælp?

Sigrid

(veger paa Brasen, som hun har paa Bryttet).

Med dette gyldne Smykke,
 Som Midnatsmaanen vier ind,
 Betaler jeg min Lykke!

(De gaae videre.)

Amleth

(træder frem igjen i stærk Sindsbewægelse, fulgt af Humb'le).

Hvad var det for et Giøglesyn, som blindte mig?
 Mig tyffes, at jeg saae en ung og fager Mø,

I brænmede Skarlagenffind, med Raaben blaa;
Men Hov'det kun bedækket af det gule Haar,
Der fæstet under Barmen i en Sløife var.

Humble.

Sa, det var Sigrig, — ganske vist.

Amleth.

Hun vandrer ud

Paa Heden —

Humble.

Med sin Amme —

Amleth.

Til en gammel Her,

At lære Trolddomskunster! — Sa, jeg kiender nok
Af Rygte, fra min Barndom, Gyda; nævntes hun,
Da var det, som om Lokes Slegfred Angerbod
Man kaldte; der paa Heden havde sat sig ned,
Til alle gode Fylgiers Ekraf og Troldes Lyft.

Humble.

Man mumler om, at Hun har Fengo lært den Kunst,
At kryste Døden i din Faders sidste Kalk.

Amleth.

Og hende nu besøger min Hiertelstede! —
Jeg følger hende Skridt for Skridt i Afstand, Ven!
Jeg figer ind i Hytten; jeg vil see hvordan
Man lærer kaste Runer, fuge giftig Seid.

Humble.

Men Amleth! Du maa styrke Dig med Manddomskraft;
At ei paatagne Banvid vorder virkelig.

Amleth.

Affstyelig mig tykkes denne Dvinde nu —
Som gyldenvinget Guldsmed; — en bevinget Orm,
Hvis Die stort, men fælt i rødsomt Stirreglands,
Udbovner, mens hun slagrer vildt med Vingerne. —
Mit Hoved svimler! Før var ogsaa Himlen mørk;
En Stjerne stod dog støn i lille lysblaa Blet,

Dg vinkte, klar som Haaket; nu er Stierne flukt;
 I Mulm jeg raver nu; nu er mit usle Hvery,
 At straffe skumle Nidinger — og selv at døe!

(De gaac.)

Hexens Hytte.

Gyda kommer ind med Thrym, sin Sønnesønsøn. Han sætter hendes Træstol i Forgrunden af Skuepladsen, og sig selv paa en Skammel ved hendes Fødder.

Gyda.

Lidt nok har jeg,
 Thrym, fortalt Dig
 Fædreslægters
 Ældste Brasagn.
 Med Du stammer
 Fra stærke Kæmper,
 Tothunslægter,
 Svartalsætten.

Dengang Odin
 Ymer dræbte,
 Drukned Jetter
 I Troldeblodet.
 Fra Berggelmer,
 Frelst paa Baaden,
 Atter dog stamme
 Nutids Trolde.

Hist bag Fjeldet
 Fierne Frænder
 Stiuler den hule
 Klippehvalving.
 Her paa Heden
 Leved i lang Tid,
 Fiernt og frygtet,
 Din Oldemoder.

Men fiøndt Iylland
 Bierget savner,
 Strækker sig Stenen
 Under Jorden.
 Her paa Heden,
 I Lyng og Sandet,
 Boe vi paa knuste
 Klippetinder.

Hør nu trofast
 Sidste Tale,
 Sønnesøn af
 Sønnen fiære!
 Men en Eed Du
 Først mig sværge:
 Oldemoderens
 Ord at lyde!

Ihrym.

Jeg det sværger
 Ved Frændebloodet,
 Hvori Troldenes
 Stamme drukned.

Gyda.

Viisne vil Du,
 Som brudte Vidie,
 Hvis Du skulde
 Min Villie svigte.

Levet jeg har
 For Ondt at øve.
 Menneſter kan et
 Troldeu ynde;
 Brøde begif jeg
 Lidt og ofte,
 For at ſtaffe mig
 Guld hin røde.

Guld er Jettens
 Bedste Glæde;
 Afturs Sønnen
 Det selv mon rane.
 Atter at fange
 Guld ved Galdren,
 Det var i niti
 Nar min Tragten.

Meget fik jeg
 Ved Misgierning,
 Skult i Hyttens
 Skumle Kroge.
 Søn! jeg vil Dig
 Skatten vise.
 Guldets Glands
 Dit Dje fryde!

(Ruller et Skab op i Væggen og viser ham mange skønne Guldsager.)

Thym.

Hvilken kostbar
 Sielden Samling!

Ghda.

Blod ved mangt et
 Smykke Klæber;
 Lyven dog takke vi
 For det Meste.
 Dette Bæger
 Er bedste Gave!

(Viser ham et Guldbæger, som hun sætter paa Bordet.)

Det gav Fengo,
 Feigt i Hytten,
 Da jeg lærte ham
 Seid at syde.
 Brødefuld
 Sin Broders Bane!
 Men hvad rage mig
 Mandeplichter?

Hvad-vedkom vel
 Mig Hardvendil,
 Gengang seet
 I Ungdomsdage?
 Fager var han;
 Dog min Fiende.
 Afturs Sønner
 Trolden hader.

Men al Skatten
 Jeg erhverved,
 For at give
 Tilbage Fjeldet.
 Gravet har jeg
 Grøft i Lynget;
 Mig og Guldet
 Der Du jorde!

Naar jeg leyer
 Her ei længer,
 Skatten og mig dybt
 Sandet stule!
 Jetten i Jorden
 Siengiv Guldet! —
 Svor Du Meened,
 Meen Dig ramme!

Men jeg lugter
 Menneskeblodet;
 Larm ved Laagen,
 Nogen kommer.
 Dplad Klinken!

(Drengen luffer op, Sigrid og Gunhild træde ind og hilse med Ængstelse.)

G y d a.

Lyvende Qvinder?
 Træder med Fred over
 Gydas Lærstel!

Gunhild.

Kunne vi ene
Med Dig tale?

Gyda.

Dreng, hent Vand
Red Kildevældet!

(Throm gaaer.)

Gyda.

Drengen er borte.
Vange begge,
Frygt forjager for
Gamle Gyda! —

Tal, Du Ældste!
Med Erfaring.
Hvi besøger Du
Troldeqvinden?

Gunhild.

Nei, min Jomfru
Selv maa tale;
Nabne vil hun
Dig sit Hierte.

Sigrid drager Retret bydt).

Tillad mig blot en liden Stund
At fatte mig for min Tale!
Din Lampe lyser i Hallen svagt —
Jeg hørte Haner gale.

Gyda.

Det var min Hane. Den ude gaaer
Dg hilser Ratten med Haanen;
Den stolt ildgule Vinge slaaer,
Dg galer ad Midnatmaanen.

Sigrid.

Jeg voved mig til din Hytte kiæk,
Skiondt Mørket Frygt forøger.
Men Mulm for mig har tabt sin Skræk;
Her finder jeg hvad jeg søger.

Her bringer jeg Dig, til Tak og Løn,
 Af Guld et kostbart Smykke,
 Hvis Du opfylder Hjertets Bøn,
 Og stienker det sin Lykke.

Gyda (glad).

For Guld at vinde, min sidste Kraft
 Vil jeg Dig, Datter, stænke.
 Hvis Du er gift, og hader din Mand,
 Og ønsker Dig heller Enke —

Sigrid.

O nei! Jeg elsker høit en Helt,
 Men Skæbnen ham forbyder
 Gienkiærlighed. En Taage fæl
 Indhyller Heltens Dyder.

Gyda.

Den Taage fæl Medbeileren er,
 Som jeg Dig bort skal stæffe!
 Velan, mit Barn! det kan jeg nok;
 Din Fiende skal jeg stræffe.

Bed, Hel! det er ei førstegang;
 Du neppe det formoder, —
 Men seer Du dette Bæger her?
 Det Broder gav for Broder.

Dermed han købte stærken Seid,
 Af mig gråahærdede Kone,
 Der stæffed ham den Forhadtes Død, —
 Hans Liv, — ja meer: hans Krone!

Sigrid.

Af Moder nei! det er ei saa;
 Jeg kan vist Ingen hæde;
 Den Sygdom kun, min Veiler har,
 Vil jeg, ham skal forlade.

Den veneste Svend, en hugprud Mand,
 Som Alle maa berømme,

Hardt bundet er af Banvids Baand;
 Ung Amleth gaaer i Dremme.

Han fiender ei sin Sigrid meer,
 Han giøgler i Hal og Kammer;
 Og naar jeg græder, høit han leer,
 Og spotter kun min Sammer.

O, staf ham atter funde Bid,
 Forløs det giæveste Hierte!
 Da lønner jeg Dig med røden Gulb,
 Fordi Du vog min Smerte.

Gyda (vred).

Bed Lofe, Du forbittrer mig.
 Jeg skal ham Glæder unde?
 Det ikke jeg kan, og ikke jeg vil,
 Om ogsaa jeg det kunde.

Kun Den jeg yder kraftig Hiælp
 I Løn, som Andre hade;
 Jeg Magten har, — en fælden Magt;
 Men Magten til at stæde!

Det stolteste Træ kan let mit Hæd,
 Som Stormen, overvinde;
 Men ikke jeg det mindste Blad
 Kan sætte til en Kiærminde.

Kom ikke med din fiælne Snak!
 Den gjør Dig ingen Nytte.
 Og har Du her ei anden Bøn,
 Saa pak Dig fra min Hytte!

Amleth træder ind med Hielm paa Hovedet, draget Sværd i Haand. **Sigrid** udstøder et Skrig, og flygter hen i Hyttens Baggrund med Gunhild.

Gyda (forsærdet i sin Træstol).

Utgardelofe! ha, hvad sender Du mig der?
 -Hardvendils Mand! — Jeg fiender ham fra gammel Tid —

Fra Ungdomstid. — Hvi kommer Du som Ungersvend,
 Mig at forfærde? Slap Dig Hel af Hallen løs,
 At giæste Gyda? — Kræver Du det Guld igien,
 Der først var dit, hvorfor din Broder købte Seid?
 Saa tag det Bæger! Skynd Dig bort! — Jeg mærker nok,
 At jeg er gammel: Skrækken fylder Blodet mig
 Med Is — og blæser Marven af Beenpiberne.

Amleth

(tager Bægeret og truer hende med Sværdet).

Fordømte Her! din Alderdom beskytter Dig.

(Gyda døer.)

Amleth.

Hun døer af Skrak, hun tog mig for min Faders Mand.

(Ruster i hende.)

Du Gamle, reis Dig! Sees paa mig! Jeg er en Mand,
 Men endnu ikke silt fra funde Kiød og Blod.

(Forlader hende.)

Hun foer til Nastrond; hendes Beenrad sidder kun
 I Stolen der; og Diet, som et brustent Horn,
 Vil gierne — hvis det kunde kun — forfærde mig.

Sigrid

(kommer frem og kaster sig for hans Fødder).

Af, Amleth, ædle Kongesøn! fortørnes ei,
 Fordi Du mig i Hytten hos Eroldqvinden seer.
 Ved Freias Magt, jeg er uskyldig!

Amleth

(griber venligt hendes Haand og reiser hende).

Ja, jeg veed,

At Sneer er hvid, at Stierne blinker uden Røg,
 At Rattergalens Slag er uden Svig og Falst.

Sigrid (glad forundret).

Du smiler mildt? Du lider ei af Banvid meer?

Amleth.

Din Kiærlighed, dit Dvindemod helbredte mig.
 Fra Døren har Samtalen jeg med Heren hørt,
 Og hvert et Ord giød Balsom i mit Hierteaar.

Mit Hoved fattes intet, det er karst som før,
 Af Freias søde Sygdom lider Hjertet kun.
 Det har jeg længe mistet, fiært mig Tabet var;
 Og dersom Du vil atter Amleth skænke dit,
 Saa har han Vid og Hjerte nok til, som en Mand
 At trodse Skiæbnen, om den end formummer sig
 I Fængsels Karve, med det lumste Nidingsblik.

Sigrid.

Ak, Amleth! har fra Døren Du min Tale hørt,
 Saa veed Du meer, end nu min Mund tør sige Dig.

Amleth (omfarner hende).

I Herrehytten trykker jeg Dig til mit Bryst!
 Og — som den Døde sidder der, et Spøgelses lig,
 Gjør Amleth sine Fiender snart til Spøgelses!

Tredie Handling.

Dronningens Sal.

En fort Rustningsstiftelse staaer i en Forbybning i Baggrunden.

Fengo. Bifil.

Fengo.

Hvor er min Hustru?

Bifil.

Hvor hun fast hver Morgen er.

Naar røden Sol igiennemstraalet mørken Krat,
Gaaer fra sit Leie, hvor hun søvnløs drømte nys,
Geruthe til Hardvendils Grav — og drømmer der.

Fengo.

Jeg væmmes ved det evigshye Drømmeri!

Bifil.

Snart sover hun vel, hvor der ikke drømmes meer.

Fengo.

Det ønsker jeg slet ikke! Jeg har vænt mig til
At leve med Geruthe, da hun blomstred stien;
Hun var mig kjær; for kjær! Og Daaden, jeg begif,
Den dristige — det var tildeels for hendes Skyld.
Hun føler og hun tænker ikke meer med mig;
Men leve maa hun gierne. Jeg har vænt mig til
At see Geruthe; hvis hun svandt — det blev et Gul,
En Tomhed i min Dag, som ikke fyldtes meer.

Bifil (aafftes).

Ved hende hænger dog endnu hans hele Siæl.
Han veed det ikke selv; hun er den Eneste
Paa Jorden, han er tro.

Fengo.
Hvor er ung Amleth nu?

Bifil.

I Aftes smitted bort han fra de Volfstre blaae,
Der kongeligt beredtes ham. Han foretrak,
At gaae i Nattens Mulm og Blæst i Skoven ud.

Fengo.

Det Klogskab er, ei taabelig Afſindighed,
Som driver Amleth. Natten ei tilbringe tør
Han i min Gaard; han frygter mindre Nattens Kulb,
End Fengos Sind og Fengos Venneſalighed.

Bifil.

Jeg nægter ei, jeg ſelv beghnder Sligt at troe.
Han kommer ſnart, omringet af en Almueſværn;
Men jeg fordobblet Bagterne paa Bergen har;
Ei Folkebarmen trænge ſtal i Hallen ind.
Formodentlig ſin Moder han beſøge vil;
Lad dem kun tale ſammen i Fortrolighed
Ei lægges Vaand paa Hiertet, det forraader ſig.
Uſynligt Vidne ſtander jeg i Hallen her.

Fengo (ſcer ſig om).

Hvor vil Du ſtaaе? Hvor finder Du den mørke Krog,
Som Dig kan ſtiule?

Bifil (veger ſmilende paa Ruſningen).

Dødningen ſkal hjælpe mig.

Fengo (morf).

Spot ei den Døde!

Bifil.

Jeg ham fort afløſe vil.

Fengo (ſtirrer paa Harniſtet).

Afſkyelig mig tykkes denne Skikkelse
Bed høilys Dag; det er naturligt, Dronningen
Har Nattesnyer; heller ei det undrer mig,
At Søvn ſhyer hendes Dielaag, naar Døren ſtaaer
Paa Klem til denne Larve, — fær i Maaneſſin.

Wifil (smilende).

En Straamand kan ei skræffe mig.

Fengo (vred).

Kro Dig kun ei
 For meget af din Tapperhed! — Seer Du den Klods
 I Væggen der? Beed Du, hvi den saa rolig er?
 Fordi den har Indbildningskraft saa lidt som Du!

Wifil.

Fortørnes ei! Min Hu staaer til at tiene Dig.
 Jeg flæber ind i næste Kammer Rustningen,
 Før Dronningens Tilbagekomst, isører mig
 Hardvendils sorte Vaabendragt, og stander selv
 Paa Skamlen atter, Vidne til hvad foregaaer.

Fengo.

Det Indfald finder jeg ret snildt og velbetæukt.
 Saa skynd Dig! Tag den bort, den skal ei staae der meer;
 Thi det er dumt, at sætte Skræmsel for sig selv.

(Gaaer.)

Wifil (seer spædt efter ham).

Indbildningskraften deler Du med Spurvene!
 Dem jager ogsaa Skræmfelet fra Grterne.
 Men har Du kun et Spurvemod, saa skulde Du
 Som graadig Høg paa Duen ikke styrtet Dig.

(Han gaaer ind i Forbybningen.)

En Plads udenfor Kongsgaarden.

Hugleik. Rørik.

Rørik.

Der kommer Amleth, fulgt af store Folkesværn;
 Ei, som igaar, iført en slet og paltug Dragt;
 Han er i Harnisk, han har Vinger paa sin Hielm.
 Nu lad os lyde Kongens Bud og friste ham
 Med fære Spørgsmaal, for at see hvor gal han er.

Thi Kongen tvivler meget om hans Daarlighed,
Dg troer, det er Forræderi og Skalkestul.

Amleth kommer fulgt af Folkesværmen.

Mængden.

Hil Amleth! Hil vor Kongesøn! Vor Kongesøn!

Amleth

(Sætter sig paa en Bænk i Forgrunden).

Tak, tak, I gode Mennesker! I paaftaae det,
Dg Een tør ikke sige Mange frækt imod.
I mene, jeg er Kongesøn? Hardvendils Søn?

Flere.

Det est Du Amleth! Arving til din Faders Land.

Amleth (seer).

I Maanen ligger, klare Børn, min Faders Land;
Saa var det godt for mig, om jeg var Dn endnu;
Ei vingestækket; den kan ikke flyve langt.
Men muligt vorer stækket Vinge frem paa ny?

(Griber til sin Hælm og reiser sig.)

Ja, ved Stærkodders Manddomskraft! Thi seer I vel?
De spire stolt mig atter giennem Hælmens Kam.

Flere.

Vor Amleth leve!

Amleth (sætter sig igjen).

Leve? Ja, det vil han nok;

Men men der ei af Mange raabes: Amleth døe?

En Mand af Folket.

Du finder lutter Venner her.

Amleth.

I Gaarden, ja —

I Stalden ogsaa, muligt, mellem Heste, Køer; —
Men oppe der, i Hæloft, — hvad ønskes der?
Saa tause, saa huulviede de Vinduer
Nedstirre paa mig.

Manden.

Du har Venner overalt!

Amleth.

Saa stop mig ud da, som den største Sielkenhed,
Før jeg gaaer i Forraadnelse, som Gvermandsven.

Manden.

Du vorde skal vor Konning, Amleth!

Amleth.

Konning alt?

Og hvor er da mit Kongespis?

(Seer sig om og tager et Halmstraa op af Jorden.)

Der ligger det!

Af ægte Guld — lidt knækket — men det siger ei.
Og det er stærkt; det voxer friskt hvert Aar paany.
Og frugtbart Ar det baaret har; hvad kan det for,
At det fornedres til et usfelt Bønfekalm,
Som Nidinger døe Straaded paa?

(Med Bøgt.)

Jeg siger Jer:

Selv Helten døe kan denne Død, som ei det vil.

Hugleik

(Væger paa et Roer af en Baad, som bæres forbi.)

Seer, Amleth, Du den store Kniv?

Amleth.

Ja, den er stor;

Men større dog er Blesket, som den stærer i.

Rørik.

Saae Du paa Stranden alt det skionne, spildte Meel?

Amleth.

Ja! malet af Veirmøller og af Havets Skum.

Hugleik.

Men, Amleth, hvor var Du inat?

Amleth.

I Hytten hos

Min elste Brud, som jeg med Had forfulgte did.
Vort Bryllup stod hos Hel; jeg fik den gyldne Skaal,
Hvoraf min Fader drak sin egen bittere Død.

Hugleif (sagte til Rørik).

Det er jo kun forvirret Tale, Galmands Snak.

Rørik.

Du reist har, Amleth, udenlands, hvorledes fandt
Du Velsland? Var det bedre stort end dette Land?

Amleth.

Nei, Landet ei; men Himlen meget bedre var.
Jeg veed ei hvad I har forterret Solen med,
At kold den vender Ryggen Jer hveranden Dag.

Rørik.

I Syd er Himlen blaa.

Amleth.

Men Dvindens Die fort;

Her smiler Himlen blaa i danste Pigeblif,
Men fort sig hæver Hælvingen, som Fengers Hal.

Hugleif (sagte).

Han taler snildt, det er jo ingen Daaresnak.

Amleth.

Som eengang jeg blandt Dvinder sad paa Sifilei,
Da bragte mig en liden Fugl et Hovedhaar,
Halvtredie Alen langt, af lyst og spundet Guld.
Jeg kiendte det, jeg greb derefter; — Fuglen fløi,
Dg trak ved Haaret mig til Jyllands Lyng igien.

Rørik (sagte).

Nu drømmer han.

Amleth.

Da mødte mig en ærlig Ven:

Hler=Uggr, med Baadshagen, med sit Skiæg af Tang;
Han sønderflog mit Skib, saa alle Planterne
Føg fra hverandre, som i Blæsten Markens Ar.
Det var en ærlig Hilsen, og jeg takker ham! —
Thi uden dette Skibbrud var jeg druknet alt.

Rørik (sagte).

Man veed ei ret hvad man skal tree; thi Sindrighed
Ufløser paa en selfom Maade Tant og Drøm.

(Man seer Dronningen og Sigrig gaac til Slottet.)

Amleth (gaaer op).

Hist, gode Venner, nærmer sig en ædel Viv.
 Man siger, at hun er min Moder; — det er ei
 Umuligt; thi jeg selv for liden var og spæd,
 Da dette håndtes, til at mindes Tingen ret.
 I Meget man paa Vidner sig forlade maa;
 Jeg troer det, da I sige det. Saa troer og mig,
 At Amleth nok skal vorde snild. Han drømmer tidt;
 Han veed det; det er gode Tegn til Bedring alt.
 Den Kloge, som for klog sig troer, fortørner let
 De Himmelske; — til Vanvid grændser Indbildstthed;

(Med et alvorligt Blik til Himlen.)

Men den Forladte, som sig gav i Himlens Vold,
 Ham stænke Guder Bistand og Dæblidenhed.

(Siger venligt til alle Sider.)

Farvel! Med Eder Friers Fred! Vi sees igjen.

(Han gaaer.)

Dronningens Sal.

Bifil staaer i Forbybningen i Hardvendils Rustning.

Geruthe. Sigrid.

Sigrid.

Min ædle Dronning, lad ei Amleth ængste Dig!
 Vaataget er hans Vanvid; skarp og klar, som før,
 Er Heltens Mand. Den milde Freia selv inat
 Bortrev i klare Maanestien det Sorgens Slør,
 Som strækte mig. Jeg vandred vildt i Natten ud, —
 Jeg har fortalt Dig det — mig drev Fortvivlelsen
 Til Heren hist paa Heden; men der vorte mig
 En Hederoese, slig som Freias Morgenblomst.

Geruthe.

Omringt af Folket sidder han i Gaarden hist
 Og taler Vanvid.

Sigrid.

Blandet dog med Vid og Klegt.

Det merer Folket. Amleth var dem altid kjær.

Man aner — hvad man ret ei veed — Forbrydelsen;

Man glættet — hvad man klart ei seer — hvad Amleth vil.

Geruthe

(seer ud af Vinduet med Sigrid og siger bedrovet):

Han bort er gangen! Kommen til sin Moder ei.

Amleth

(træder ind, da han seer sin Moder og Sigrid vende ham Ryggen, stirrer han hen paa Rustningsstiftelsen og siger sagte):

Der staaer han! Humble havde Ret. Haandlangeren
Til Kongemordet. Næv, fald i din egen Sar!

Geruthe (vender sig og raaber glæd):

Der er han! Amleth har sin Moder ei forladt!

Amleth (omfavner hende).

Nei Moder! Amleth kiender Dig! Har Sigrid talt,
Saa kiender Du nu ham igjen.

Geruthe.

Min elste Søn!

Umuligt kan din Kiærlighed gientfende mig;
Naturlig er din Strængighed, jeg undskylder den.

Amleth.

Min Faders Mord var Dig en skilt Forbrydelse;
Din rene Siæl ei anede dens Mulighed.
Din egen Fader, alle Venner, raadte Dig
At ægte Fengo, for at sikke mig min Ret.

Geruthe.

Jeg blev hans Hustru. Guder! lidt først efter lidt
Opdaged jeg Forbrydelsen, der trykte ham;
Som frækt endnu han nægter; som — uagtet al
Sandsynlighed, mig mangler klart Beviset for.

Amleth.

Beviset har jeg!

(Viser hende Guldbageret.)

Seer Du denne gyldne Skaal?

Den stænkte Fengo Gyda, Hedens gamle Her,
Til Ven for Seiden, hvormed han sin Broder vog.

(Rustningstikkelsen gjør en uvilkaarlig Bevægelse.)

Geruth e forfærdet).

O alle Guder! — Amleth, saae Du dette Syn?
Der sorte Larve, der, bevæged høire Haand;
Et Suk jeg hørte tydeligt!

Amleth.

Jeg ligerviis.

(Smilende.)

Men, fiære Moder! tidt os stufte Sandserne.
Udstoppet Straamand, med min Faders Rustning paa,
Ei sukke kan og ei bevæge tørre Haand.

Dg stod min Fader der, hvor nu hans Larve staaer,
Ei sukked han og ængsted sig, fordi hans Død
Blev ærligt høvnet. Frygt ei for den hule Mand!

Dg for at vise Dig, at her ei findes Liv, —
Jeg horer let min Daggert i det døde Straa!

(Han giennemborer Vifsl, der med et Skrig styrter fra Stammelen til Jorden.)

Amleth (seer).

Ei! der er Muus i Halmen. Hørte Du det pib?

Fengo træder ind med **Bevæbnede**.

Fengo.

Ha, hvad er det? Hvad foregaaer i Hallen her?

Amleth.

Jeg dræbt min stakkels Fader har. Der ligger han!

Fengo.

For vidt gaaer denne Vanvid!

Hugleif og Rørik.

Ja, den gaaer for vidt!

Amleth.

Kan Noget meer i denne Verden gaae for vidt?

Fengo.

Hvi stak Du, Amleth, efter Rustningstikkelsen?

Amleth.

Mig tyktes, han var ret ei dræbt den førstegang,
Jeg vilde giøre Pinen fort.

Fengo.

Ha, griber ham!

(Amleth gripes og bindes.)

Amleth.

J grib mig? J binde mig?

Fengo.

En Rasende

Maa bindes, fængsles!

Amleth.

Bind din egen Ondskab da!

Den raser værst.

Fengo.

Du Daare!

Amleth.

Lad mig løs igien!

Jeg har en Kalk; den gav Du for min Faders Mord,
Jeg stænkter Skaalen Dig igien for Amleths Liv.

Fengo.

(tvinger sig og siger med Fatning):

Uværdigt, grusomt, skal ei Fengo hævne sig.
Din Ankomst her var selsom; for at kiende ret
Din Tilstand, om Du ei Forstanden skulde blot
Af sære Griller, faldt min Marst, min Staller, paa
Alt staae som Vidne, naar Du ene troede Dig.
Den holde Bifil —

Amleth.

Faldt paa sine Gierninger!

(Alget bæres bort paa Kongens Bink.)

Fengo

(med hyllet Jølelse og Sægtmodighed).

Al, det er ærlig Trostabs Løn i Verden her.
Dog — jeg vil ikke hævne ham. Jeg kiendte ham,
Dg veed, at Hævn var langt fra ham, den Dannemand.

Men hvad han vilde, har hans Død opdaget mig:
 Din Daarskab, Amleth, og din vilde Rasenhed.
 Hvis Ugvensord din Banvid drog af Skeden blot,
 Rod jeg Dig gierne gaae, af Agt for Dig, din Byrd;
 Af Skaansel for din Moder, mig høist dyrebar;
 Men plat umuligt er det nu, som Hvermand seer.
 Thor veed hvad meer hans Galstak kunde falde paa
 At havne blodigt, drevet af en Feberdrøm.
 Saa bringer ham i Sikkerhed for os — for ham.
 Fornødent dertil er dog dette stærke Næeb,
 Som snøer sig dristigt om din Haand, og træder i
 Fornuftens Sted, der burde tæmme Dig og Hver. —
 Medbringer ham i Hvalvingen! hvor Intet dog
 Skal mangle til Forpleielse; til Mimer sig
 Forbarmer over Svendens Aand, og læger den.
 Nu skynder Jer afsted med ham!

Amleth.

O, Afathor!

Hvi staaer Du mig ei bedre hi? O, Døse! nei,
 En ærlig Helt Du aldrig lærte Kunsten ret.

(Eli Fengo.)

Du kalder mig Banvittig, Du Forhærdede?
 Hvis Banvid slog mig, var det vel at undre paa?
 Du Brodermorder! — Hører alle Helte her
 I Nidingshallen, hvad jeg stævner Fengo for:
 Hardvendils Broder dræbt ham har med lumste Gift!
 Haandlangersten, den gustne Her, jeg traf inat,
 Mig tilstod Brøden, søt hun qvalt af Skrækken blev.
 Og Hælperen, Misgierningens Medsider her,
 Som uforstammet i den Drabtes Harnisk frøb,
 For at forraade Sønnen med, som Faderen; —
 Ham nu, med tørre Graad, begræder Fengo rørt. —
 Farvel, min Moder! og farvel, Du Lillievand! —
 Nu vinder dybt i Taarnet mig, i Graven ned!
 Begraves skal alt Helligt dog og Godt paa Jord,
 For at det Slette trives ret og blomstre kan.

(Man gaaer med Amleth.)

Geruthe.

Jeg skammer mig! for stor var min Kortsynethed.
 Alt hvad mig her undskyldte kan er, at den Mand,
 Som meente hele Verden Ondt, mig meente Godt;
 Og denne Onist af Freias Ild, den Eneste
 Som mildned ham, var ærlig, — og den blindte mig!
 Men Larven faldt og Fengo nu jeg kiender Dig.
 Saameget blot jeg siger end: Geruthes Liv
 Til Amleth bandtes, da hun stænkte Livet ham;
 Og dræbes han, da dræber Du din Hustru med.
 Men, Fengo, nei, saa vidt gaaer ei din Tapperhed!
 Thi Amleth elstes høit af alle Dannemænd,
 Og alle Danste væbner Du ei mod din Barm.
 Men værre Fiende sandt i eget Indre Du,
 End Fienden ude! Bragt har Du din Banemand
 I Hjertet selv: den myrdende Samvittighed,
 Og naar det allermørkest er — den træffer Dig!

(Gaaer.)

(Paa Fengos Vink forlade alle Skuepladsen undtagen Rørik og Hagleik.)

Fengo

(med forskilt Selvtvang og Taalmodighed).

Han dræbte mig min bedste Ven; men jeg har fleer;
 Og Rørik, Hagleik, regnes kan i Venners Tal.

(Han rækker dem Hænder.)

Rørik.

Det kan Du, Konge!

Hagleik.

Sikkert!

Fengo.

J har givet mig
 Beviis derpaa; og at jeg stoler trygt paa Jer,
 Derpaa jeg stænker Jer idag Beviis igien;
 Min Skæbne lægger jeg tildeels i Eders Haand. —
 Ung Amleth kommer hjem, han finder Faderen
 I Graven, Kongespiret i en fremmed Haand;
 Det gaaer ham nær, det ærgrer ham, forstemmer ham;

Et Rhygte, dumt og ondskabsfuldt, just kommer ham
 Som kaldet, og han teer sig paa affindig Viis,
 For, uden Ansvar, efter Rune, halvt i Spøg,
 At handle, som hans vilde Sind tilføjer ham.
 Et Mord han paa min Værkismænd alt grumt begif,
 Og næste Stød imorgen vel var tiltænkt mig!
 Mig ingen Mand fortænker i, at ikke jeg
 Som Daare blotter Barmen til mit eget Mord.
 Dog — da han er min Brodersøn, min Hustrus Barn,
 Og Kongesøn — forresten en ret høvst Svend,
 Af Barndomsaldren nylig traadt; saa nænner jeg
 Ei haardt at straffe. Tiernt blot fra mit Kongedøm
 Han søge skal sit Held paa fremmed Eventyr.
 I denne Nat til Gadding jeg ham sende vil,
 Vensysjels Drot, som skylder al sin Lykke mig.
 Vil I vel bringe ham derhen?

Rørik.

Ja, Herre!

Hugleik.

Ja!

Fengo.

Men da det ei sandsynligt er, han gierne gaaer,
 Saa maa han tro: I komme som hans Redningsmænd,
 Som Venner, for at aabne Fængslet ham til Flugt.
 Jeg gode Heste staffer Jer! Og han maa tro,
 At Gadding, Eders Ven, hans Flugt befordre vil —
 Som sandt er!

Rørik.

Godt!

Fengo.

Udretter da mit Dnsfe vel!

Indretter Alt paa bedste Viis! — Men kommer dog
 Endnu engang, før I med Amleth ride bort,
 Til mig i Genrum. Riste vil jeg Runer paa
 En Stav til Gadding. Den, foralt, ei glemmes maa!

Rørif.

Godt, Herre!

Hugleif.

Godt!

(De gaae)

Fengo (ene).

Hvor godt det er, det faae vi see.

For Amleth bli'er det neppe godt, — om godt for mig.

(Grundene.)

To Vidner har han stilt mig ved; — jeg takker ham!

Han dræbte Wisil, dræbte mig Giftblandersten;

Der lever Ingen længer, som kan røbe mig;

Dg Ugiort har stor Lighed med — hvad Ingen veed!

(Gaaer.)

Fjerde Handling.

En Hytte.

Amleth. Rørik. Hagleik. En Træl.

Rørik.

En liden Vei kun er endnu til Gaddings Gaard;
Men Stien hid maae vi betræde dog tilføds;
Thi Kongen, som ei lider Kæmper i sin Hal,
Lillader ingen Rytterflof at nærme sig.

Amleth.

Saa gaae vi da. Men een Ting maae I love mig!
Jeg tilstaaer Eder, jeg er træt —

Rørik.

Naturligvis!

Dit Skibbrud og din sønlige Bedrøvelse —
Kong Fengos Brede — Farten hid til Hest inat —
Langt over Heden —

Amleth.

Ja, det kan vel trætte Folk;
Dog — Sundhed, Ungdom, Styrke, Trods, Udholdenhed,
Staldbrodre, der ei svigte Dem, som eier dem,
Har fulgt mig hid; skøndt taus. Paa den hele Vei
De har ei luffet Munden op.

Hagleik.

Hvad mener Du?

Amleth.

To falske Svende, derimod, som fulgte mig,
 Bevogted mig, har uophørligt sladdret mig
 De stakkels Dret fulde; med Forsikkring om
 En løgnfuld og forræderisk Oprigtighed.
 Jeg beder Jer, forstaaer paa det Stykke Bei
 Vi har endnu, mit Dret for den tomme Snak!
 Jeg kiender Jer! Det var ei dum Lettroenhed,
 Som fik mig til at følge Jer; jeg slap dog ud
 Fra Fængsels Vold. Han sender mig til Gadding nu;
 Jeg kiender saare lidt til ham; men Gadding var
 Dog ei min Faders Morder; der er Mulighed
 I, ham at vinde for min Sag. Og tabes den —
 Saa har jeg lært at døe som Mand; henrettes jeg,
 Og synker ned til Helheim — ha, selv der er Trøst.
 Jeg deler Skiabne med min Fader! Bleg min Aand
 Skal sætte sig ved Siden af den Myrdede,
 Der ei blev hævnnet; sønligt drømmer jeg med ham,
 Aarhundreder, i drøvelige Nattemulm;
 Til Rognarokur sønderbryder Himmel, Jord,
 Og Helved med, — og Gimle stiger saftiggrøn,
 Som De for ny Lyksalighed af Havets Skiød.

Kørik.

Ung Amleth! du miskiender os, fornærmer os.
 Men svagt endnu dit Hoved er; hvor kan da vi
 Vel vente bedre Medsart, bedre Dom af Dig,
 End Kongen selv, hvem Du med Skiældsord frænkter har.
 Fat Dig og følg os! — Jeg Befaling give vil,
 At vore Trælle holde her med Hestene.

(Gaaer.)

Hugleif

(sagte til Trællen).

Hold Die med ham!

(Gaaer.)

Amleth.

Gode Træl! som er mig troe,
 Og som bestiaammer Helte her med Trællesind,

Vær sikker paa din Løn, naar Amleth seiret har.
Du troer da vist, at Humble Skiald, min tappre Ven —

Trællen.

Brat med en vældig Krigerflof indhenter os,
Forløfer Dig, og overfalder pludselig
Den stolte Hadding, som sig ene sikker troer.

Amleth.

Belan, saa lad os friste Lykken, Skæbnen med!
Ei altid hyller den sig vred i sorte Skrud,
Maaskee den tog inat sin Stjernekaabe paa.

(De gaae.)

Haddings Sal.

Han sidder alene ved et lille Bord, hvorpaa der staaer Dunk og Driskehorn.
Glum, hans Træl, staaer noget fra ham, med folbede Hænder.

Hadding (gnæven).

Er denne Mjød af bedste Mundgodt?

Glum.

Herre, ja!

Hadding.

Den smager ei, den er ei bitter-sød og stærk.

Glum.

Der brygges ingen bedre dog i Landet rundt.

Hadding.

Der er ei Gammen ved at tomme Bageret
I Gensomhed; til Drikken hører Drikkelag.

Glum.

Hvi kyder Du da ikke dine gode Mænd
I Hallen hid?

Hadding.

Fordi jeg nu er Konge, Glum!

I Drikkelag, naar Hornet ganger tidt omkring,
Læt glemmes Forstiel mellem Drot og Underdan;
Det huer ikke Drotten.

Glum.

Drak Grolf Kraki ei

Med sine Mænd?

Hadding.

Letfædlig, til han Døden drak.

Forresten — Grolf var kongesødt, — da vantes man
Fra Barnsbeem til at agte ham; som Helt ei blot, —
Men Overherre; Vanen er en halv Natur;
Mig Fengo Kongesporet gav, og knap et Aar
Henrundet er, fra da jeg bar det førstegang.

Glum.

Du agtes høit, og alle Kæmper frygte Dig.

Hadding.

Forði, som Viørn, jeg sidder eensomt i mit Hiem
Og lurker; — beiled venligt jeg til deres Gunst, —
Som Svaghed, Frygt, foragtedes min Venlighed.
Desuden morer Talen mig kun lidt med de
Hiemsføddinger, hvis hele Daad maaskee bestod
I Vitingstog paa Danmarks, Norges, Bretlands Kyst;
Men Den, der drog ad valste, tydske Flod, som jeg; —
Utallige Skibe — Bønnebed i Haugen lig,
Med Stang ved Stang, — paa Dækket blanke Spyd ved Spyd; —
Hvor det, at see en By og brænde Byen af,
Var samme Tanke, — snel som Tanken samme Daad; —
At giøre Mand til Træl og Vio til Enke, let,
Som Haand her griber Bageret; — for Den, min Søn!
Er Talen flau med Bønderne, — som Miøden her.

Glum.

Kan Gren ei, kan Ol og Miød ei muntre Dig,
Hvad kan da muntre Dig?

Hadding.

Bedrift! Jeg tænker paa

Et Log til Bretland. Ikke for at vinde Land,
Dertil min Hær for liden er, men vinde Guld.

Glum.

Guld har Du nok!

Hadding.

Uf Guld kan aldrig man faae nok.

Glum.

Der kommer Offergoden Thoralb.

Hadding (mors).

Uanmeldt!

Offergoden **Thoralb**, en kraftig Gubbe med et langt hvibt Stæg,
træder ind.

Thoralb (stolt og tolt).

Hil, Sæl Dig, Herre! Det imorgen Festdag er,
Dg Dreier takkes skal for et velsignet Aar;
Der klotes skal; jeg haaber, at Du tager Deel
I Festen, som vor Drot?

Hadding (bliver siddende).

Nei, Thoralb! ærligt — nei!

Jeg hader Løgn og Hyfleri; Du veed, jeg troer
Paa Valhals Guder ei, men paa min egen Kraft.
Jeg tvinger Ingen til min Tro; men lader mig
Ei heller tvinges. Gaf i Offerlunden Du!
Det er dit Hverv, dit Embed, derfor lønnes Du
Dg æres Du; jeg finder det høistrimeligt,
At Du est Blotmand. — Offret har jeg! — Ganer ei,
Ei Heste, Hunde; men utallige Mennesker,
Til Ham, som raader over Kamp og Manddomskraft.
Hvis Du ham Odin kalde vil, hvad eller Thor —
Kiært Barn har mange Navne, kiære Fader med;
Mig ligegyldigt; men forstaa mig for din Fæst!

(Offergoden gaaer.)

Glum.

Ei heller morer Talen Dig med Guden, Drot?
Med intet Menneske! — mig det kun fornøier Dig
At sige, hvad Du mener, i Fortrolighed!
For stor er denne Hæder fast.

Hadding (leer).

Hovmod Dig ei!

Med Mennesker at tale, — ja, det kieder mig;
 Men seer Du, Glum, med Dig er det en anden Sag:
 Du er jo intet Menneske, men blot en Træl,
 Der snakke kan og tænke lidt til Huusbehov;
 Og deri stiller Du Dig fra min Støverhund.
 Du veed, jeg godt kan lide Dyr; jeg gider ei
 Til Væggen tale, sielden ogsaa kun med Mænd;
 Men har jeg Dig og Hunden, Glum! saa taler jeg;
 Og helst med Dig; thi Du er saa en Mellemting
 Af Noget og af Intet.

Glum (Auforet, sagte).

Det var Hæderen!

(hoit).

Du lever saa affides her paa denne Gaard;
 Om ikke just for Samqvems Skyld, saa tykkes mig,
 For Sikkerhedens Skyld det altid dog var godt —

Hadding.

I Fredstid med Varsærker at forstaa mig?
 Nei! — et Par gode Rænehunde, Glum! en Tylt
 Af Trælle, som Du selv, — Du er den feigeste —
 Var hidtil meer end nok. Jeg lider ikke fleer.

En anden Træl kommer.

En Rytterflokk af Hesten steg ved Borgeled —
 Fra Konning Vengo —

Hadding (rynker Panden).

Det Besøg kom noget seent.

Trællen.

Vi lod kun tre ad Porten ind. Den Ene først
 Vil gjerne tale med Dig.

Hadding.

Lad ham komme da!

Trællen bringer **Rørik.**

Rørik.

Hil, Sæl, Kong Fengo ønsker Dig, som sendte mig.
Hadding.

At kræve Skat? Troer han, jeg tæller Penge bedst
I Mørke?

Rørik.

Herre, nei, det hæfter ei med dem.
Han sender Dig sin Stedføn, og han beder Dig,
At huse ham paa nogentid.

Hadding.

Er han saa stor,
At Fengos Gaard kan ikke længer huse ham?
Min Gaard er mindre, mindre min Formuenhed.

Rørik.

Hiemkommen nys, bedrøvet over Faderens Død,
Maaskee just ei fornøiet med Kong Fengos Valg, —
Er Amleth vorden hiertesyg, — vanvittig fast;
Og derfor sender Fengo ham paa nogentid
Til Dig.

Hadding (leer).

At jeg skal arte ham? Det Valg var godt.

Rørik.

Du er os nærmest; og det gælder her kun om
Forandring i hans Levesæt. — Der kommer han!

Amleth kommer fulgt af **Hugleik** og hilser **Hadding.**

Amleth.

Er Du Kong **Hadding**, som mig Fengo sendte til?

Hadding.

Ja — jeg er **Hadding.**

Amleth.

Tilgiv et saa seent Besøg!

Frivilligt ei; han sender mig som Fange Dig.

Hadding.

Som Fange?

Amleth.

Jeg har dræbt en Træl, som stod raa Luur.
Jeg lider ikke Lureri.

Hadding.

Jeg heller ei.

Amleth.

Men da man nu den Vane har i Fengers Gaard,
Saa frygter han maaskee for flere Daggertstik,
Og sender mig til Dig. I hor veed Bestemmelsen.
Maaskee han vil, Kong Hadding, Du skal tugte mig.

Hadding.

Jeg tugte kan; men er dog Tugtemester ei.

Amleth.

Og mindre jeg en Bebling, som mig tugte lod.

Hadding.

Du har alt tumlet vidtomkring i Ledingsfærd?

Amleth.

Ja, jeg har vrede Fiender mødt i vilde Sø.

Hadding.

Og mange Mænd Du smage lod det bittere Vand,
Naar Spyd først, eller Sværdet, havde mærket dem.
Du har dog seet Dig om i Verden.

Amleth.

Jeg har nydt

De velste Druer og det norske Barkebrød;
Men overalt forfulgtes jeg af Dag og Nat,
Og hvor jeg kom, var Menneskene — Mennesker!
Med samme Jagter, Kvortlen af forstjælligt Snit.

Hadding.

Hvad troer Du, din Stedfader vil, som sendte Dig?

Amleth.

Jeg er ham til Ueilighed; han ønsker nok
At, Hadding, Du paa sømmelig og høvisk Viis
Skal faae mig bort — fra Danmark — og fra Jorden helst;

Afsted — paa et Fribytterstib; helst hvor det gaaer
 Gen imod Thyve.

Hadding.

Bliv da for det første her!

Et Bord skal dækkes Eder i en egen Sal.
 Naar Du har vederqvæget Dig, kom ind igien!
 Vi tale mere sammen.

Amleth.

For din Gæstfrihed

Jeg takker Dig!

(Sagte, i det han gaaer.)

Jeg venter intet Godt af ham.

(Rorik følger ham.)

Hugleif *(bliver tilbage).*

Tilgiv, Kong Hadding! at jeg dvæler lidet end,
 Og retter ud det Grinde, som gaves os,
 Fuldstændigt. Amleth har Dig sagt alt hvad han veed;
 Men Alting veed han ei; og denne Runestav,

(Tager Runestaven frem, som han har stult under sin Raabe.)

Som Fengo mig og Rorik gav paa Reisen med,
 Til Dig, Kong Hadding! bedre nok vil sige Dig
 Din Herres Bud, end Amleth er istand dertil.

(Kælder ham Staven og vil gaae.)

Hadding.

Vi lidt! Forstaaer Du Runer?

Hugleif.

Binderuner ei.

Sin Hemmelighed Fengo handt til denne Stav.
 Din egen Wiisdom Gaaden, Herre, løse maa.

(Gaaer.)

Hadding *(ene).*

Min Wiisdom? Spotter mig den Træl? Jeg er ei wiis;
 Vil ikke være det; Runer har jeg aldrig lært,
 Og mindre Binderuner, disse Heretegn!
 Hvad gjør jeg nu?

(Seer ud af det aabne Vindue.)

Ha, det var vel! Derude seer

I Maanestien jeg Thorald gaae min Sal forbi

Til Hiemmet.

(Raaber ut.)

Thorald Gode! tøv et Dieblif.

Før Du gaaer bort jeg tale vil et Ord med Dig.

Thorald træder ind.

Hvad har Du end at sige mig? Jeg veed jo alt,
At aldrig meer Du feirer nogen Høitidsfest.

Hadding.

Før Aserne! Derfor vi Venner være kan
Jo ligesuldt; jeg agter Dig som Helt, som Mand,
Med Mimers Kløgt. Og til Beviis paa Kongens Agt,
Saa har jeg her en Runestav at vise Dig,
Sendt mig fra Fengo, med hans Stedson Amleth nys;
Jeg beder Dig at læse den, og tyd mig den!

Thorald

(læser og siger med undertrøst Bevægelse).

Ei disse Runer læse jeg og tyd kan.

Hadding.

Forstaaer Du ikke Binderuner?

Thorald.

Saae godt;

Men Fengo, som har skrevet dem, forstaaer dem ei.

Hadding.

Han skrev dem ikke, hvis han dem ei først forstod.

Thorald (med Vægt).

Man Meget troer at vide, som man ikke veed.

Hadding.

Uvidenhed Du stiuler i Foragt mod ham.

Thorald.

En Gudsforagter haaner ogsaa Goderne.

Hadding.

Ha, vogt Dig, Gubbe!

Thorald.

Ganste vist, jeg vogter mig.

Hadding.

For mig at sige Sandheden.

Thorald.

Jeg tie vil,

For ei at ægge Breven.

Hadding.

Ha! den ægger Du

Just med din Laushed.

Thorald.

Snart jeg taler.

Hadding.

Gaader meest

Du ynder; det er Præstestik.

Thorald.

Hver følger bedst

Ein egen Stik.

(Vil gaae.)

Hadding.

Du siger mig alt stolt Godnat?

Thorald.

Nei ingenlunde. Jeg Godnat ei siger Dig;

Ihi god bli'er neppe Natten.

(Gaaer.)

Hadding (svobn).

Flyve Kragerne

Til Benstre? Har Du alt i Dyr's Indvolde rørt,
Dg læst, hvad Frygt og Alderdom tilsagde Dig? —
Ha — eller vil et Vink maaskee han give mig?

(Kalder paa Trællen.)

Hør Glum! løb ned til Kæmpegaarden, hent dem hid!

De komme skal i hundredviis, bevæbnede.

(Glum gaaer igjen.)

Hadding.

Hvad er dog dette? Hvermand taler Gaader her.

Amleth kommer tilbage med Rorik og Hagleik.

Amleth.

Jeg takker Dig for Maden! Den har styrket mig.

Hadding (til Hagleif).

Ei Runestaven, Du mig gav, jeg læse kan.

Amleth

(seer med Foragt paa Horik og Hagleif).

En Runestav? Jeg tænkte nok, der bragtes een.

Hadding.

Du vidste selv ei, Runestaven fulgte med?

Amleth.

Nei; men jeg vidste: Fengers Dndskab fulgte mig.

Hadding (utaalmodig).

Jeg kan ei læse Runerne, min Gode kan

Ei læse dem.

Amleth (rolig).

Ræk Staven mig! Jeg læser dem.

Hadding.

Du? Men hvis det er Noget, Du ei vide maae?

Amleth (seer).

Saa var det godt for mig, jeg det at vide fik.

Hadding.

Men — hvis Du læser Andet end paa Staven staaer?

Amleth.

Saa vælg en bedre Læser, som Du bedre troer.

Hadding

(rækker ham Staven).

Læs da!

Amleth (læser).

„Hvis Du mit Venstak stadigt nyde vil,
Beholde Riget, — hæng i Galgen Amleth da,
Flur naar Du har ham, paa et mørkt, forborgent Sted.
Bred Rygtet ud: han død er en naturlig Død,
Dg send hans Liig i Kisten mig til Fordefærd,
Med al den Hæder, som tilkommer Kongens Søn.“

(Rækker ham Staven tilbage.)

Du seer, han sørger for sin Stedson faderligt,
Selv efter Døden.

Hadding.

Hvad? Det staaer i Runerne?

Amleth.

Troer Du, jeg skulde lyve mig i Galgen selv?

Hadding.

Du tager det som lystigt Spøg, min Ungersvend?

Amleth.

Naturligviis; for Hvor voved Fengo knap

At giøre Hadding til sin Bøddel.

Hadding (mørk).

Det er kun

En Talemaade. „Hæng ham!“ Jeg har Trælle nok,
Som lystre kan mit Herrebud.

Amleth.

Jeg tvivler ei.

Og vil Du give slikt et Bud?

Hadding

(efter et Dieblis Løusbed).

Det sætter mig,

Forsikrer jeg Dig, i en stor Forlegenhed.

Du er en høvisk Ungersvend, jeg lider Dig;

At ei Du frygter Døden, at Du spotter den,

Det huer mig; men sæt Dig, Amleth, i mit Sted!

Jeg skylder Fengo Kongedøm og Lydighed;

Og lystre jeg ham ei, saa er vort Venstreb brudt,

Og anden Mand da vælger han til Underdrot.

Amleth.

Ustigeligt jeg elsker din Oprigtighed.

Der noget er i Verden, kaldet: Adelsind,

Høimodighed; — men det er sagtens Alfser, som

Du ikke kiender meget til.

Hadding (mørk).

Med Alfser har

Jeg lidt at giøre.

Amleth.

Sad dem flyve! — Heller vil

Vi holde til de Nisser os i Rælderen,

De Muus og Rotter, som hiemsøge Hvermands Huus;
 Den blege Vide, som man ikke stille kan
 Fra Osten, — og fra Egennytten heller ei;
 Men Egennyttens Madike, jeg tænker, her
 Mig bedre hjælper, Hadding, end dit Udelmod.

Hadding.

Hvad vil Du sige?

Amleth.

Jeg vil sige: Fengers Land
 I Oprør er, og der er snart ei Spørgsmaal om,
 Hvo Herre vorder, Amleth eller Fengo.

Hadding.

Men —

Naar Du er hængt?

Amleth.

Da hævner man den Hængte snart;
 Og selv Du da vil sikkert ride Hagbarths Hest.

Hadding (sagte).

Hvad gjør jeg her? Jeg er i største Raadvilthed!
 Skal jeg ham hænge? Skal jeg ikke hænge ham?

Erælle komme med Humble Skiald bagbunden.

Erællen.

Her, Konge! bringe vi en dristig Røver Dig!
 En Stimand, som til Hest med sine Svende kom,
 At redde Fangen, sendt fra Fengo. Listeligt
 Han haabed ind at smutte med forvovne Flok;
 Han vidste vel, at ei din Hird paa Gaarden var;
 Men let i Fælden loffed vi letfindige Fugl;
 Thi han slap ind, og Porten luktes for hans Mænd.
 I Hornet har jeg stødt, og snart i Hallen staaer
 Din Hirdmandsflok, til Skræk for hver Ildgierningsmand.

Hadding.

Godt, Skammel!

(Til Amleth.)

Ha, saaledes Sagen sammenhang!

Nu, Amleth, jeg forstaaer dit Mod, din raske Trods.
Men synke vil den, tænker jeg, nu brat som Skum.
Bagbundet bringe mine Trælle Dig dit Haab!

Amleth.

Og hvad er da dit Forsæt nu?

Hadding.

At hænge Dig!

Helbredet har Du mig for blød Tvislraadighed;
Og som en Ulv i Galgen dingler ved en Thy,
Din Skiæbne dele skal hin klække Hælper der.

Amleth (til Humble).

Hugprude Ven! med mig Du tømmer Dødens Skaal.
Ik, meer for Dig, end for mig selv, jeg græmmer mig;
Thi Fader havde jeg at hævne, Kongedom
Mig at gienvinde; — Du kun Ven at være tro!

Humble.

Det er ei lidet Hverv at være Venstab tro.
Vi har ei blandet Blod i Jord tilsammen, vi,
Men bedre: thi vi blandte Sind og Hiertelag.
I Grifland, siger man, to Brødre var engang,
Paa Jorden uadskillige; døde blev
Der Stierner af dem; saadan ogsaa her
Skal Amleth, Humble, lyse som et Stiernepar.

Amleth.

Du gode Skiald! vor blanke Stierne snart er slukt.
Men Modet, Humble, følger os selv ned til Hel.
Som Regnar Lodbrok, Drot end i jüt Ormetaarn,
Vi stunge vore Sværdes Priis i sidste Dvad.

(Rarm utenfor.)

Hadding.

Der komme Kæmperne!

(Han tager sin Hælm paa.)

Dffergoden **Thorald** træder ind med sin Hammer, fulgt af en Flok
bevæbnede Krigere.

Hadding.

Hvad betyder dette her?

Er Offergoden vorden Eders Hovedsmand?
 Hvad vil Du, Thoralb?

Thoralb.

Erørge Dig, forrüdste gang,
 Om Du imorgen blote vil paa Freiers Fæst?

Hadding.

Nei, har jeg sagt! Og ingen Træl skal tvinge mig.

Thoralb

(bugger ham ned med Hammeren).

Saa slagter jeg Dig her, som Gudens Offerqvæg!
 Da selv at være Menneſte Du ophørt har.
 Glendige! som dyrker høie Guder ei,
 Og troer, en ærlig Heltefloſt skal lyſtre Dig.

(Kæmperne ſlaae bifaldende paa deres Skjolde.)

Thoralb (til Trællene).

Henbringer Liget flur til Freiers Offerlund!
 Men I! befrier den giæve Skiald! og fængſler ſaa

(veger paa Hov'et og Hugleil.)

De Skumlere, de Nidingens Haandlangere.

(Det ſceer.)

Thoralb.

O, Amleth! vi har utaalmødigt ventet Dig.
 Uværdige Rænke, ſmeddet af Ildgierningsmænd,
 Har tynget Nakken paa den tappre Vendilbo.
 Din Atterkomſt opliver os, ſom Sol og Regn
 Et viſſent Græs. Ei Nidingen ſkal hjælpe Dig;
 Han faldt, og frie vi følge Dig i Slagtingen.

Amleth.

Vel, tappre Jyder! Afathor har foſtret Jer
 Med eget Blod, ved Liimfiord og ved Gudena; .
 Og ikke tvivler jeg om Seir i aaben Mark,
 Naar Eders Armkraft ſvinger Spyd og tunge Sværd.
 Men træffe maa jeg ſelv min Faders Banemand.
 Og Døden maa med egen Haand jeg kryſte ham
 I Havnens Bæger.

Thoralb.

ſtrinlagt hiem vi bringe Dig,

Med Lurers og med Trommers Klang; men staaer dit Skrin
 I Fængsels Gal, da lette vi dit Ristelaag —
 Du staaer, som Hasting, da han indtog Lunaby.

Amleth.

Saa knæler jeg da, Thor, for Dig! Skänk Daaden Kraft
 Og sign mig med dit Hammertegn!

Thorald

(berører hans Hoved med Hammeren).

Det gjør han her.

(Til Humble.)

Men Du, mens jeg indvier ham, nu digt et Qvad,
 Som styrker ham og Vielsen forherliger!

Humble

(Berører den knælende Amleths Skulder med den ene Haand og strækker den anden mod
 Himlen. Offergodens Hammer berører bestandig Tindingen).

Hjælp nu, Thor! at stride.

Maanen ved Nattetide
 Lader, som om den Freden
 Smilte klart over Heden;
 Dog er Kamp paa Færde;
 Heltenes hvasse Svarde
 Snart i Hallerne klinge;
 Haanen ryster sin Vinge.

Amleths Ungdomsvalde
 Kraftigt Nidingen fælde!
 I det natlige Stevne
 Faderens Død han hevne!
 Kongespiret han bære,
 Folket, sig selv til Vre!
 Bønnen Skialden Dig bringer,
 Thor! paa Haabets Vinger.

Femte Handling.

Fengos Sovekammer med en Alføve. Tusmørke, Maanen skinner ind.

Fengo ene.

„En herlig Aften!“ — sig Skialde, Qvinderne,
Naar Høst afløser Sommeren, naar Maanen, naar
Tusmørket kæmpe verelviis om Seieren.

Jeg maa mig vænne til det skumle Giegleri,
Der hyller Liv i Sort, som Dødt, og bringer Dødt
Til Liv igien, med Vindpust og med Skyggespil.
Ei Bisfil kendte sig en Frygt; han lo, naar jeg
Var hiertegreben; — „faldt paa sine Sierninger“
Var Amleth's Ord. — Ei Bisfil's Død bedrøver mig;
Han var mig leed, som Snogen, der i Haugen os
Skarnbasser æder, Oldenborrer, der vor Frugt
Fortære vil. Med Dndt man Dndt fordrive maa!

(Seer ud af Vinduet.)

Inat end kommer Toget ei med Amleth's Liig.
Liigvognen knærker langsomt over Heden, mens
De lyse Stierne blinke ned; Medvider hver
I Mordet; — høit de raabe Klagen — men
For lang den Afstand er, man kan ei høre dem. —
Det onde Værk er overstaaet; nu skal Det
Dg Skiel kun hævde Kongen, — Vennesalighed
Som Morgenrødens Straale, født af Nattens Mulm.

(Synker hen i Grublen og raaber derpaa høit.)

„Du aldrig skuer Morgenrødens Straale meer!“

(Farer forfærdet sammen, som valt af en Drom.)

Forsvæderi! En Morder stult i Krogene?

(Raaber.)

Folk!

Tvende Trælle komme med Lys.

Fengo (drager sit Sværd).

Hvad er dette? Hvo er den Dumdriftige,
Som snige tør sig ind i Kongens Sovehal
Og glæffe ham?

Trællene

(gaae omkring med Lysene).

Her Ingen er.

Fengo.

I Krogen der! —

Alkoven!

Første Træl.

Ingen.

Anden Træl.

Ingen.

Fengo.

Ingen? Har kun da
Mit Dre hørt hvad ei af nogen Mund blev sagt? —
Søg om igjen!

Trællen.

Her er slet ingen.

Fengo.

Vel, saa gaaer!

Men sætter først dog Eders Lys paa Bordet der.

(Trællen gjør det. De gaae.)

Fengo (ene).

Ha, vogt Dig! Giør Dig ikke selv til Trællespot.
Jeg hørte Stemmen tydeligt, jeg kiendte den:
„Du aldrig stuer Morgenrødens Straale meer!“
Det var ei tom Indbildning — nei, Hardvendils Røst,
Saa sandt jeg lever — og saa sandt som han er død.
Han raabte høit og tydeligt.

(Ryser paa Hovedet.)

Men jeg tør ei

Mig troe i Sigt, — og ei til Andre mig betroe.

(Der blæses langt borte en Gravmelodi.)

Der komme de med Amleth's Liig. — O drøvelig

Er denne Nat; men Rædslen selv skal hærde mig!

(Gaaer.)

Dronningens Sal.

Lys. Geruthe, Sigrid. De have hver bundet en Krands.

Geruthe.

Dybt nedbøiede Moder Krandsen bandt til Amleth's Kistelaag;
Men saa farveløs og dunkel end den breder ud sit Blad,
Er den dog endnu for yndigfager for min Modersjorg.

Thi hvor Frigga pryder Jorden med sit grønne Løv og Græs,
Spirer Haab i alle Knopper, Haabet i det mindste Straa;
Mig er Haabet stukt! ei findes Farver, ingen Jordens Art,
Som paa Kistelaaget tyde kan min Ulyksalighed.

Myrdet og vanæret Amleth sank i Helheim's Mørke ned;
Ei forløser han sin Fader, Qviden deler han med ham.
Hvad paa Jorden har tilbage Moderen og Qvinden da?
Ei engang den raske, stærke myrdende Fortvivlelse,
Der fra Klippen som et Vandfald styrter i den dybe Sø;
Nei, som Mosevandet siver langsomt min Glendighed;
Bløder, tykt med Afte dækket, ulme mine Følelser,
Til sig ogsaa Hel forbarmer over mig, og jeg er bragt
Did — hvor kolde, hierteløse — mine Skygger vente mig.

Sigrid.

Mig har Freia stænkent Blomster, Blomster til en Brudekrands,
Røde, blaae, violne, gule, Farver af forskielligt Slags;
Venlige, dog grumt tillige spotte de min Stiebne her;
Thi de synes muntre, glade, deilige som Vaarens Dag,
Visne dog, før Aftensolen synker i sit Vesterhav.
Men fordi det Skionne visner, var det jo dog skiont engang.

Jeg har Lov til i mit stille Sind mig at erindre det;
 Jeg har Lov til i mit stille Sind at haabe lidt endnu;
 Og skøndt Regnbufarvefrandsen svinder i den lette Dunst,
 Er den Broen som forbinder Himmelen med Jorden dog.
 Alt for skøn var denne Lykke, til at gaae for evig tabt.
 Bredes ei, min Amleth! Haabet — Haabet overlever Dig.
 Mange troe, at Freia Dife, stærkest i Gudinders Flok —
 Stærk som Odin — ei vil taale Ran af sine Børn hos Hel;
 Fagert snart i Følgehammen flyver hun en Sommerdag
 Ned, at bryde Helheims Hvalving med sit blotte Vingeflag.
 Da forløses Baldur, Nanna, Hagarth, Signe, Du og jeg;
 Og bevingede som Alfes flagre vi til hendes Hal.

Humble Skiald kommer.

O hvor skønt dog ofte Sorgen aabner Menneftenes Bryst!
 Den nødvendig er som Natten, med sit drøvelige Mulm,
 For at Evighedens Stjerne blinke kan fra Siælens Dyb.
 Jeg har hørt Jer flette Krands: Moderqual og Tomfruhaab!
 Og hvad Sigrid, som Præstinde, har i kiæk Begeistring spaaet,
 Kommer jeg, som Usa-Hermod, Jer at tolke Følgen af.
 Amleth lever end, han blegned ei af smædelige Død;
 Som en Skindød kun i Kisten giester han Stedsfaderen.

(Man hører Gravmelodien igjen nærmere.)

Hører I de dybe Lurer tone? som fra brystne Kløft
 Hel, der kalder paa sit Doffer; eller som en fængslet Mand,
 Der endnu med sidste Kræfter stræber op mod Valastialf.
 Følger mig i Sørgehallen, trindt behængt med sorte Bai!
 Frygter ikke den Fervandling, som I snart vil stue der,
 Naar de sorte Tæpper falde, naar ung Amleth springer frem,
 Solen lig, der kiækt har kløvet morderiske Tordensky.

Sigrid.

Skønne Haab! nu Du opfyldes, Guder hørte Sigrids Bøn;
 Freia stænker mig min Beiler!

Geruth.

Frigga stænker mig min Søn!

(De gaae.)

Soitidshallen.

Den er behængt med sorte Tæpper. Under Sergeklang bliver Amleth's Liig-
liste bragt ind, fulgt af Guder og bevæbnede Helte. Geruthe og
Sigrid komme med deres Krands. Naar Kisten er sat midt i Hallen
og Musiken tier, indtræder

Fengo

(stiller sig ved Kisten og taler).

Dyb er den Eldres Kummer ved den Unges Død,
Som høit var elstet; Sorgen nægter Løben Ord;
Dg dog fortjener fælden Dyb en billig Roes
Ved Gravens Rand. Men venter ei Betsalenhed
Af Amleth's nære Frænde! thi skøndt mandig Evang
Lilstæder her ei Taarer og Fortvivlelse,
Veed Ingen bedre dog end jeg, hvad vi har tabt.
Ja! paa en fælden, paa en usædvanlig Viis
Forened Kløgt med Tapperhed vor Ungersvend,
Dg Tapperhed og Kløgt med en elskværdig Hu.
Desværre sønderrev den altfor stærke Sorg
Ved Faderdøden Amleth's Vid; til Daarefærd
Forvandlede sig hans Sindrighe; hans Daad blev Lant;
Dg Manden, der i Kulde og Rion ham havde lyst,
Hans anden Fader, der i ham sin Arving saae
Til Land og Rige, — denne Mand mistænkte han
For ussel Brøde! — Men ved dette Kistelaag
Ei Klage lyde skal, ei Forekastelser;
Dg ei vi harmes paa den før saa karste Svend,
For hvad en Daare svagt begif.

(Efter et Vink af Humble salde her Lurer ind med stærke Toner og afbryde Fengo.)

Fengo

(naar de atter tie, forbitret).

I standse mig?

Afbryde Kongens Tale frækt med Lurers Klang?

Ha, hvo er den Forvovne, som nedtræde tør

Sin Agt for mig i Støvet?

Humble.

Feg!

Fengo.

Ha, griber ham!

Alle (med een Rost).

Nei!

Fengo.

Mine Hirdmand!

Humble.

Du har ingen!

Fengo.

Hvem har jeg

Til Fiender da?

Forsamlingen.

Os alle!

Fengo.

Ha, jeg er forraadt!

Humble.

En eneste Forræder, Fengo, findes her:

Du selv! — Fuldtvel vi kiende Dig. Søg ikke meer
 Med falske Taler os at blinde! Larven kast,
 Du Hykler! Selveddrager! som din feige Frygt
 For Guders Straf, naar ene Du med Brøden staaer,
 Beflager som en altfor øm Samvittighed.
 Hardvendil myrde Du med Gift; hans ædle Søn
 Til Død Du sendte. Ha, men Bladet sig har vendt!
 Og hele Landet kiender nu dit Modingsværk.

Fengo.

Jeg har ei myrdet Amleth! Fræk Bagvaskelse!

Humble.

Nei, deri har Du Ret, Du har ei myrdet ham;
 Du sendte til din Bøddel i Venshøsel ham;
 Men Bødlen selv blev dræbt og Amleth lever end.

Fengo.

Hvi bringes da Liigkisten hid?

Humble (leer).

Du har jo selv

Besørget denne faderlige Jordefærd.

Fengo.

Er Skrinet tomt?

Humble.

Nei, nei! det er et Orneag!

Forsærdes ikke, naar du Skallen briste seer!

(Under stærke Toner af Lurerne høres Raaget fra Risten. Amlæth springer ud i Farniss, med Sværd og Skold. Alle sorte Lapper falde fra Bæggene, alle Heltene drage deres Sværd.)

Amlæth (til Fengo).

Ei, Niding! vil jeg spille meer paa Dig et Ord.
 I Taarnet jeg med Kette burde kaste Dig,
 Til bitter Død, og sikkert nyde saa min Havn;
 Men det er mod min Siæls Natur; min Faders Mand
 Af Helheim jeg forløser med dit Morderblod,
 Og bløde maa Du, Fengo, for mit eget Sværd.

Geruthe.

Kom, elste Sen, og lad mig pryde Hielmen Dig!
 Den Liigkrands, jeg Dig kandt, Dig vorde Livets Krands;
 Det friske Grent af Friggasegen spaae Dig Held!

(Hun tager Lov af Krandsen og siffer ham det i Hielmen.)

Sigrid

(tager Blomster af sin Krands).

Og Freias Blomster blande sig med Friggas Lov!
 Thi ikke blot Du kæmper til den Dødes Havn,
 Min Amlæth! men til Glæde for de Levende.

Fengo.

Vel! jeg er rede. Lad os gaae i Krebsen strax!
 Men denne Lovkamp vorde Kampens Voldgiftsmand,
 Og, som en Dom fra Guderne, bestemme den
 Den Skyldige! Hvis jeg Dig fælder, staaer jeg reen;
 Jeg er ei Morder, nei Du est Bagvasseren,
 Og med din Død har jeg beviist min Kongeret.

Humble.

Du est en Helt som Tigren, Fengo! lumst og feig;
 Men grum Du est, som lemmestærk; og troer Du Dig
 Først sikker paa dit Bytte, — ja, da styrter Du
 Paa Rovet, som den gyselige Kæmpekat.

(Til Amleth.)

Kamp ikke med ham! Straf som en Misdæder ham,
Som Brodermorder! Hævnet er din Fader Aand.

Amleth (ryster paa hovedet).

Men ei forløst! thi det maa skee ved Enekamp.

Fengo.

Saa kom til Døden, Amleth!

(Væger paa Kisten.)

Kisten venter der.

Amleth.

Den er saa bred, at den kan ogsaa rumme Dig!

(Fengo gaar ind i Kredsen, som dannes af Kæmperne.)

Amleth.

Naar Evenden feler Kræfter,
Naar moden Alder
Ynglingen kalder,
Da sig hans Die hæfter
Paa Sværdet,
Af Steden draget;
Og usorfærdet
Med stærke Kæmper iler han i Slaget.

Naar Pigens Dine smelte
Ham Ungdomsbarmen,
Da styrkes Armen;
Thi Elstov skaber Helte;
Da stræber,
Mens Skjalde stunge,
Den Unge;
Hans bedste Løn er Emil af hendes Læber!

Hvad kan i Verden Andet
Saa helligt være
For Heltens Væge,
Som Kamp for Fædrelandet?
Dog, Thor! Du mig forlader!
Idag jeg det forgiætter,

Dg sætter

Selv over Fædrelandet — Dig min Fader!

(Han gaar ind i Kredsen, som flutter sig om Ivelæmperne. Lurerne tone. Geruthé og Sigrid bede knalende til Guderne. Efter en kort Kamp stiller Kredsen sig atter op; man seer Hengo ligge død benstrakt. Musikken tier.)

Amleth (træder frem).

Han faldt! Men det var Guderne, som fældte ham;
 Thi ringe var min Styrke mod hans Legemskraft,
 Dog større, som en ærlig Helt, som Søn, mit Mod.
 Forløst har jeg min Faders Aand. Seer I, hvor lyst
 Det bli'er derude?

(Alle see fornbrede ud.)

Sigrid.

Hvilket prægtigt Stierneflugt!

Amleth (benroft).

Det er Hardvændils Aand! det er min Faders Aand,
 Som ud fra Helheims Hule foer. Han svæver let,
 Og Selverkaaben har Baulundur vævet alt.
 Han gjæster Odin! Han fortæller Odin Godt
 Om Amleth, om sin Søn; og Moder Frigga Godt
 Om Dig min Moder! og den skønne Freia Godt
 Om Sigrid; og ved Bragis Harpe roser han

(Til Humble og de Omkringstaaende.)

Dig, ædle Skiald! Dig trohengivne Danerfolk! —
 Saa lad os leve, virke nu med Kraft og Mod.
 Og glemme Sorgen, som har ingen Marsag meer!

(Han omfavner Moder og Brud. Festlige Lyd og Glædesgny.)

F o s t b r ø d r e n e .

Tragedie i 5 Handlinger.

(1817.)

Personerne.

Asmund, Helt og Bønde.
Alfred, hans Broder.
Gunborg, Hersekvinde.
Ragnbild, hendes Datter.
Kerek, Helt.
Thiodolf, gammel Kæmpe.
Faste, } Asmunds Trælle.
Kef, }
Snakol, Kæver.
Flein, hans Sen.
Folkvar, en Spillemand.
Keriks Svend.
Thiodolfs Svend.
En Træl.
En Dreng.
Karle, Viger og Spillemand.
Ansgarius, Christendommens Apostel i Nord.

Handlingen foregaaer i Sønderjylland.

Første Handling.

Udenfor et smukt Bondehuus. Silbig Aften.

Asmund sidder paa en Bænk med Ragnhild og Gunborg.

Ragnhild.

Fortæl os meer! Det er saa vennefælt
At høre dine Eventyr og Farer,
Mens Aftensolen synker hist i Havet,
Og Maanen straalet fra den lyse Himmel.

Asmund.

Hvor kan det rædde Lam fornøie sig
Med Ulvens Strid?

Ragnhild.

Jo, Asmund, naar det staaer

I Sikkerhed bag Giærdet. Du er selv
I Sikkerhed; Du har jo lovet mig,
At Du vil aldrig færdes saadan meer
I Bedingstog og Vifing.

Asmund.

Kan Du lide

Den Ungersvend, som gjør et Dvindeloøfte?

Ragnhild.

Lad Kongemøer og stolte Jarledøttre
Med Hovmod kun opoffre sig for Uren;

Jeg er ei hugprud, tænker anderledes,
 Jeg ynder Freia meer end Afathor.
 Min Husbend maatte elske mig for Alt,
 Og ei forlade mig; thi Dvinden er
 En Humleranke, vrifstet fra sin Green,
 Naar Manden svigter.

Asmund.

Det er sandt og vist.

Men skulde da den Kraftige den Stærke
 Kun lumre lad i Hytten?

Ragnhild.

Nei, han skulde

Med stærken Arm selv fiøre tunge Bloug,
 Med Buen standse Fuglen i sin Flugt;
 Han skulde gaae paa Jagt mod Skovens Bjørn,
 Og hænge Stinken i min Skorsteensrøg,
 Og garve Velsen til en Vinterkaabe;
 Han skulde tække Hytten lunt med Straa;
 Han skulde tømre Værktøi, Stol og Bord,
 Og magelige Hylber! danne Leer,
 Og brænde det til Kruffer og til Fade,
 Hvori jeg kunde salte Vinterfjød.
 Han skulde tale med mig seent i Dvæld —

Asmund.

Og favne Dig i mandig, kærlig Arm,
 Og kysse Dig!

Ragnhild.

Ths, ths! min Moder sover.

Asmund.

Saa kom og giv et Kys mig, før hun vaagner!

Ragnhild.

Vær høvisk, Asmund! Stille! Slip min Arm!

Asmund.

Er Du saa streng?

Ragnhild.

En Mø bør være streng.

Hvad var en Rose vel foruden Lorn?

Åsmund.

Og vil Du være ligesaa som Liv?

Ragnhild.

Det veed jeg ikke; det vil Tiden lære.

Åsmund.

Den lærer langsomt, Elskov lærer snelt.

Ragnhild.

Slip! siger jeg.

Åsmund.

Du veed, jeg elsker Dig.

Elf mig igien, og vord min kiære Gustru!

Jeg beiler til Dig!

Ragnhild.

Slap det ud engang?

Men nei! Du skal ei sige, jeg har loffet

Dig til at beile, for at faae et Kys,

Hvorefter Du forsmægter. Du skal ikke

Betale sliq en Smaating med dit Livs,

Dit Hjertes Frihed. See, der har Du Kysset!

Og gjør saa derfor siden hvad Du vil.

(Hun kysser ham.)

Åsmund.

O vene Ragnhild, hvor jeg elsker Dig!

(De omfavne hinanden.)

Gunborg (vaagner).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg? I Guder! Ja —

Ja sikkert drømmer jeg. Thi aldrig kunde

Min Datter glemme, hvad hun skylder sig,

Og Åsmund, hvad han skylder Gæstfriheden.

Åsmund.

O, Moder, harmes ei! hun er min Brud.

Gunborg.

Hvad hører jeg? Du beiler til min Datter?

Asmund.

Alt længe har din Ragnhilds milde Smil
 Gidlokket Strandens Maage fra sit Tang,
 Og den forvandlet til en Turteldue.
 Velan, jeg offerer Seiersaligheden
 For huslig Fryd. Jeg elsker disse Bægge,
 Jeg foretrækker dem selv Ugirs Kiel;
 Og Markens Fure med sin Vintersjød
 Mig forekommer mere værd, end Havets
 Vindflygtige, hvoraf kun Skummet groer.
 Giv mig din Datters Haand! Forvandlingen
 Har Skienheds Trolddem virket uden Seid.
 Jeg er ei Kæmpe meer, jeg er en Bonde.

Gunborg

(lægger deres Hænder i hinanden).

Tak, Asmund! for Du elsker hende tro.
 Ja jeg har længe seet din Ild, men tænkt
 Det var et flygtigt Blus i Sandsers Mose,
 Der sluktes brat, og ingen Freia=Stjerne,
 Der brænder stadigt med en evig Ild.
 Jeg tilstaaer Dig, jeg frygted for mit Børn:
 At, som en Vi paa Siofnas hvide Blomst,
 Du hang kun for at sugge Honningdug.
 Ak! kiendte mangan flygtig Ungersvend
 Den Angst, som ulmer i et Moderbryst,
 Naar om sin Liefsteen, sin Alders Haab,
 Hun seer Forførelsen som Slange hvidsle —
 Nei, han var ei saa grum! — Nu er jeg rolig!
 Nu er Du hendes Brudgom; vel, nu har
 Du Ret at kysse disse hvide Hænder.

Asmund.

Og sætte Ringen paa den trinde Finger.

Gunborg.

Jeg mærker, jeg er alderstegen: Natten
 Mit trættes Legem ryster med sit Gys.
 Det snart er Midnat, Søn! Hvi vælger Du

En Friertid, som hindrer Eders Moder
 I ret at dele denne første Fryd?
 Thi gamle Folk, min Søn, er spæde Børn;
 Og ingen Lyst og Sorg formaaer dem til
 At glemme deres vante Sengetid.

Ragnhild.

Du har alt vaaget meer end billigt, Moder!
 Saa lad os gaae tilfængs. God Nat, min Brudgom!
 (Hun og Moderen gaae ind i Høtten.)

Asmund.

Nu er det steet. — Er det i Sandhed steet?
 Har jeg en Brud? Er virkelig den skønne,
 Den vene Ragnhild min? Mit fordums Liv
 Mig forekommer som et ødslet Guld,
 En misforstaaet Rune paa mit Skjold. —
 Hver Laas oplukkes med sin egen Dirf!
 Den rette Nøgle var endnu ei funden.
 Der slumrer hun! Vi kiendes kun saa kort,
 Og dog hun levet har i atten Aar.
 For tolv Aar siden gif hun her og leged
 Som yndigt lille Noer; — da stormed jeg —
 Og dræbte Kæmper paa den vilde Sø.

(Grubler.)

Jeg ei fortryder mine Krigsbedrifter;
 Dog ofte havde vel Huldsalighed
 Mig smeltet meer, ifald jeg havde seet
 Det skønne Barn i Siofnas hvide Dragt. —
 O, vene Mø! hvor jeg misunder nu
 Det Bolster, som Du trykker til din Kind.
 O gid jeg var det Linn, som nu Du binder
 Om dine Loffers fulde Flætninger!
 O gid jeg var den Blomst, som jeg Dig gav!
 Den sidder som en Drot i Miklagard
 Høit paa sin Løibænk mellem to Beninder,
 Og veed ei ret, til hvilken Side den
 Skal bøie sig foreløst med Kindens Blus.

Jeg gaaer tilfængs, men ei til Hvile; Leiet
 Skal vorde mig en Baad, hvorpaa jeg seiler
 I Matten, langs ad min Erindringskyst,
 Paa Tankens Strøm. Men ha — hvo kommer der,
 Og slyder den blege Maaneklarhed bort
 Med brandrødt Fakkelfluis? — Det er min Broder.

Alfred kommer med en brændende Fakkel.

Alfred.

Nu, er Du der? Jeg har alt ventet længe.
 Jeg frygted, der var hædet Dig Fortræd,
 Og tændte Faklen for at finde Dig.

Asmund (alvorlig).

Sluk Faklen, Alfred! Maanen sinner klar.

Alfred (lystlig).

Sluk Maanen, Asmund, og lad Faklen brænde!
 Den morer mig; jeg selv har snoet mig den.

Asmund.

Dens Fluis betager Maanen hist sin Glands.

Alfred.

Det kan ei Jordens Ild. Nei tvertimod,
 Det dunkelrøde Flammevift i Røg,
 Med snevne Lysning, stikker sælsomt af
 Til Freias Klarhed, der omfavner Jorden.

Asmund.

Velan, saa plant den hen ved Træet der!
 Jeg sidde vil et Blund paa denne Steen.
 Og kiole mig; jeg finder det er lummert.

Alfred.

Lag Dig iagt, Du ei forkiøler Dig.

Asmund.

Hvad?

Alfred.

Kiender Du ei nok den gamle Sang,
 Om Ellepigerne, der lofte Svenden
 I Hulen, hvor de ængsted ham?

Asmund.

Han slap

Dog ud.

Alfred.

Med Nød og Neppe.

Asmund.

Overtro!

Alfred.

Af Branden gaaer ei Røg foruden Ild,
I hvert et gammelt Sagn er Sandhedskorn.
Jeg kan ei gaae ved Midnat, mærke Dug,
Der falder klam og kjoles alt for brat,
Før jeg maa tænke paa min Ellepige.

Asmund.

En Ungersvend ei fylde maa sin Hjerne
Med Bangheds Billeder.

Alfred.

Jeg er ei rød;

Kun lidt forsigtig.

Asmund.

Men Forsigtigheden —

Alfred.

Retgodt forenes kan med Tapperhed.
Der lever dog vist ingen Helt saa gram,
At han vil kæmpe mod Naturens Kræfter?

Asmund.

Du er mig altfor klog alt for din Alder.

Alfred.

Jeg er en Dreng, det har Du tidt mig sagt;
Dog, Børn kan ogsaa stundom tale sandt.

Asmund.

Da jeg af samme Alder var som Du,
Da var jeg lutter Fyr og Flamme.

Alfred.

Hvi

Est Du ei saa endnu?

Asmund.

Man bli'er beständig

Med Aarene.

Alfred.

Gi, vel da liden Alfred,

Isald han er det alt.

Asmund.

Jeg maa nok sende

Til Dffergoden Dig som Kærepilt.

Alfred.

Nei, jeg vil være Helt. Jeg øves daglig,

Dg jeg kan hugge med det største Sværd.

Asmund

(trækker ham ventligt Haand).

Tilgiv mig, Alfred! Raste, holde Knøs!

Det nedrigt var, om jeg fornærmte Dig.

Alfred.

Et Ord uoverlagt af Bennemund

Fornærmer kun en kold indsnærpst Sjal.

Asmund.

Vel! Skøndt Du deler halvt min Alder kun,

Est Du min Ven, min Broder, min Fortrolige:

Du kiende skal min Fryd, min Trøst — min Frygt!

Alfred.

Er Ragnhild end saa knibst?

Asmund.

Hun elsker mig.

Alfred.

Det veed jeg nok; men har hun sagt Dig det?

Asmund.

Ja, jeg har beilet, vundet hendes Ja.

Alfred

(springer glad omkring).

Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Men hør,

Det siger jeg Dig: Du maae bie med det,

Til jeg har faaet min nye Vadmelstrøje,

Med røde Lidser, fra den gamle Hervor.
 Og jeg maa kiobe mig en Hue først.
 Heisa! nu faae vi Bryllupsfærd. Saa skal
 Der feies i den store lange Lade,
 Bestrøes med Siv; saa maa jeg hente selv
 Den raske Folkvar Spillemand, og Hemning,
 Som blæser Luren, og Gotvare Tærne,
 Som slaaer paa Trommen og paa Klingejern. —

Asmund (i dybe Tanker).

Giv Held mig, Freia! Giv, giv Sundhedsliv!

Alfred.

Hvad taler sig en Helt, som Du, om Sundhed?

Asmund.

Mig fattes Intet!

Alfred.

Ragnhild heller Intet.

Asmund.

Nei, hun er frisk, som Lilien i sin Dug.

Alfred.

Hvad mangler da?

Asmund.

O intet! Det var kun

En flygtig Grille.

Alfred.

Hvor Du stirrer sært.

Det kan ei være Falken, den er rød,
 Saa er det Maanen vel, som gjør Dig bleg.

Asmund.

Ja, Maanen, Alfred, gjør os Alle blege,
 Thi hun er Tidens Mø; og Tiden er
 En langsom Igle, men den suger dog,
 Lidt efter lidt, os Blodet af vor Kind.

Alfred.

Saa elsker jeg dog Ellepigen meer,
 Som dræber hurtigt.

Åsmund.

Jeg har ingen Lyft.

Til Braddød nu.

Alfred.

Det har vel ingen Brudgom.

Åsmund.

Den sidste Seng er kold; — en Brudseseng,
Som ei man længes efter.

Alfred.

Kiære Broder,

Din Siæl er mørk, Du ængster mig.

Åsmund.

Mit Bryst

Er rørt; en deilig Mø har gjort mig svag,
Jeg trænger til Fortrolighed.

Alfred.

Saa kom

Dg glem, hvad Du ei ene bære kan,
I denne Varm; dens Laas er dirkesfri.

Åsmund.

Mit fordums Liv kan lignes ved en Storm,
Som veeg tilbage for en herlig Marstid.
Ei Blomster meer, nei Træet bærer Frugt.
Dog — mangen Dvift har Foraarsstormen brudt,
Afrevet mangen Blomst; — hvo veed, hvo veed,
Om ei blandt disse just tilfældigviis
Var den, som glemte Spiren til mit Held.

Alfred.

Du taler Gaader, jeg forstaaer Dig ei.

Åsmund.

Du fiender dog den Skif: — Fostbrødre lag? —
At blande Blodet med en anden Kæmpes?
Det er en vældig Pagt, som grunder sig
Paa trofast Venstabs og Samdrægtighed.
Kiæl følger Bennen Bennen i hans Grav;
Dg blev den hævdet ret —

Alfred.

O nei! Nei aldrig!

Den grunder sig paa stummelt Raseri,
Paa Wildskab og paa Livsforagt. En Ven
Bør over Bennen sørge, mindes ham;
Men i den Barm, som aander efter hin,
Skal Venstab overleve Venstabs Død.

Asmund.

Du taler jo fast som den christne Munk,
Der boer i Skoven, og som Du besøger.
Jeg frygter, han fordærver Dig.

Alfred.

Snart kommer

Bor Konge, Harald Klaf, fra Keiser Ludvig,
Da vil der meget ændre sig i Danmark.

Asmund.

Du veed, man gjør den Eed paa tvende Maader:
At hævne Bennen, eller følge ham
I Gravens hule Hvalving uden Strid.

Alfred.

Ha, Thor!

Asmund.

Frygt ei! Det er en vældig Helt,
Og han vil sikkert overleve mig.

Alfred.

Hvo? — Nævn hans Navn!

Asmund.

Thiodolf hin Seiersfælle.

Ei Vidar selv er mere fulderbred,
Hans Riv er Jern, hans Knokler er af Steen,
Han ligner Marmoret i Miklagard:
Udhugget som et Menneske, — men Steen,
Og Tidens Dorn fortærer ikke ham.

Alfred.

Men Arm og Næse, Skulder, Haand og Fod
Udhugges ham i daglig Kamp og Riv,

Som Marmoret i Miklagard af Gothe.
 Ham Du tilsvoret har Fostbroderskab?
 En Kæmpe, der ei hviler nogen Dag
 Keent uden Eventyr og Vikingsfærd?
 Min Broder, ha! der har Du kastet Anfer
 I daarlig Havn.

Asmund.

Det føler jeg — for seent.

Det var i Drukkenskab. Jeg ynder ei,
 Har aldrig yndet denne barske Kæmpe;
 Han aldrig mig. Men, som Du siger sandt,
 Det var i daarlig Raadhed. — Viøden gierde
 Mig Blodet varmt. Vi sad en Sommernat
 Og deelte Vikingsbyttet i en Skov.
 Paa Bassefrinten, mellem runkne Stammer,
 Vi havde tændt en Ild i Sandets Grav,
 Som huled ind sig under friske Græstov.
 Guldhornet straalte klart i Nattens Blus,
 Som nu min Ragnhilds Ring ved Faklen her. —
 Dengang var Kampen mig, hvad Elstov nu;
 Den stærke Thioldolf tyktes mig en Thor,
 Min Stoltheds Duffe var at ligne ham;
 Jeg følte mig et Barn ved Kæmpens Side.
 Tænk Dig min Glæde, da jeg Thioldolf saae,
 Med Horn i Haand og Daggert i den anden;
 Og blottende sin Arm for Sværdets Odd
 Han bød mig Broderskab, Fostbrodereed.

Alfred.

Det bød Dig Løse giennem Hødurs Mund.

Asmund.

Og før jeg end fik rigtigt svart mit Ja,
 Nedrandt ham Blodet alt i Sandets Hul;
 Og før jeg fik betænkt mig, rakte han
 Mig Daggerten, saa blodig som den var,
 At giere ham den samme Skæl. Jeg saared
 Min Arm! Jeg huster endnu grant, jeg skælved;

Men Gren forekom mig altfor stor,
 Og Skammen større, hvis jeg svigted den.
 Da blandte han vort Blod med Daggertspidsen,
 Og helligt svor jeg ham, ved Odins røde
 Ni dybe Saar, med Geiersødd betegnet,
 At følge ham i Døden, naar den vinkte.

Alfred (efter en kort Tausbed).

Det var et daarligt, overilet Lovte!

Asmund.

Det føler jeg først nu ret levende.

Alfred.

Nok har at kæmpe Gver med egen Skiæbne.

Asmund.

En Ven bør dele Faren med en Ven.

Alfred.

Thiodolf var ei din Ven; og er han død,
 Da nytter ham kun lidt dit Livs Forliis.

Asmund.

Jeg var saa glad, saa munter nys hos Ragnhild! —
 For har ei dette Lovte strækket mig;
 Nu, Ragnhilds Skiæbne bundet er til min,
 Nu, da min Fremtid vinker roseured,
 Nu tuder Faren mig som Træets Ugle!

Alfred.

End lever Thiodolf. Da det dog er steet, —
 Glem Faren, stol paa Lykken!

Asmund.

Andre Mænd

Behøve Epise, Drikke, Lust til Livet;
 Asmund, foruden det, end — Thiodolfs Liv!

Alfred.

Følg mig!

Asmund.

Ga, lad mig ene med min Tungstnd.

Jeg vil bekæmpe den, og følger Dig,
Naar jeg er atter fuldeltigt mig selv.

(Alfred gaaer. Åsmund sætter sig mørk ben under et Træ. Naar han saaledes
har stirret nogle Dieblit, kommer Thiodolf fra Stranden med sin Svend.

Åsmund springer forskædet op, og siger:)

Der er han, ved de hellige tolv Guder!

Hiemdragen atter fra et Ledingstog.

Han lever — og jeg skælver for hans Liv;

Hvad vilde jeg da, hvis det var hans Liig?

Usalige Løfte! Jeg vilde stule mig

For ham, for Falken, Maanen og mig selv.

(Han gaaer ind mellem Træerne.)

Thiodolf til sin Svend, der følger ham.

Er Alt i Orden? Sværdet sletet? Skjoldet

Belagt med friske Guder? Remmene

Vel efterseet paa Harnisset?

Svenden.

Ja, Herre!

Thiodolf.

Nei, jeg vil intet Harnisf. Harnisset

Er ubeqvemt og falsk, det brister let.

Giv Du imorgen mig min Ringlesærk,

Min Bandsersfiorte.

Svenden.

J har lovet kæk,

At møde Heret paa Berserkerviis.

Thiodolf.

Keent uden Skal? Som Regnorm? Det var dumt!

Det kunde jeg dog lært, selv af en Østers,

At Bandserskal er god til Værn og Bærg.

Svenden.

Han trodsed Eder, puffed med sit Mod.

Thiodolf.

Hvad? trodsed han? Nu, ved mit Buffleffiag,

Saa trodsed jeg igjen. Velan! saa kæmpe

Vi uden Harnisf i det blotte Linned.

Det har jeg gjort saa tidt. Troer han, jeg frygter
 Hans Landse? Mig! sig, har jeg nogentid
 Vel staaet for din Braad? Hans Sværd? Ha, ha!
 Der bider ingen skarpe Sværd paa mig. —
 Hvorover er det nu, at vi skal slaaes?

Svenden.

J kom i Mundkv.

Thiodolf.

Saa? Hvorover da?

Svenden.

Jeg veed det ei. Jeg hørte pludselig
 Paa Skibet mellem Eder Larm og Gny,
 Og saae Jer løfte Bægre mod hinanden.

Thiodolf.

Ha, ha! Saa var vi begge vel beruste?

Svenden.

Vel ikke langt derfra.

Thiodolf.

Saa var vi drukne?

Svenden.

Formodentlig.

Thiodolf.

Men man kan være drukken,
 Og høvst dog for det. Hvad har han sagt?
 (Sit sig).

Du Døsmes sig, hvormed har han fornærmet
 Din Herre?

Svenden.

Paa min Tro, jeg veed det ei.

Thiodolf (rolig).

Nu det er ligemeget! Den, som gierne
 Vil hoppe, han er god at lokke. Siger
 Man ikke saa?

Svenden.

Jo, Herre!

Thiodolf.

Det er nu

Den Trediofte, jeg sende skal til Odin
I Ivekamp, og han vorder ei den Sidste.

Svenden.

Der er endnu et Ordsprog.

Thiodolf.

Der er mange;

Men hvilket mener Du?

Svenden.

Jeg frygter, Herre,

Min Driftighed fornærmer Eder.

Thiodolf.

Nei,

Tal Du kun frit, min Søn! En Træl, som Du,
Kan ei fornærme. Tal kun frist fra Lungen!
Hvad siger Ordsproget?

Svenden.

Det siger: Krukken

Saa længe gaaer til Bands, til Hanten brister.

Thiodolf.

Leerkrukken! Deri har Du ganske Ret;
Men ikke Kobberkanden.

Svenden.

Eddergrønt

Kan ogsaa gnave Kobberkanden mør.

Thiodolf.

Nu, — jeg har Tid endnu!

Svenden.

Jeg har bestilt

Tier Matteleiet.

Thiodolf.

Gaf Du kun i Seng!

Jeg vil omvandre lidt i Maansfinn først.

Svenden.

Men I skal tidlig op.

Thiodolf.

Det er saa silde,

Jeg troer, jeg bliver oppe.

Svenden,

Sov dog først!

Tænk, I maae samle Kræfter.

Thiodolf.

Samle Kræfter?

Hvorfor?

Svenden.

I skal jo kæmpe.

Thiodolf.

Ikke andet?

Svenden.

Heret er stærk og ung og heed som Ild.

Thiodolf.

Men jeg er gammel, feig og kold som Vand.

Jeg drufner ham! — Hvo er den Mand derhenne?

Svenden.

Det veed jeg ikke.

Thiodolf.

Bed mit Buggestæg,

Der seer jeg Asmund eller Asmunds Skygge.

Asmund (træder frem).

Du har ei taget feil, det er ham selv.

Hvor gaaer det Dig — Fostbroder?

Thiodolf.

Vil Du gaae

Berserkegang med mig imorgen?

Asmund.

Nei —

Nei, jeg vil holde Bryllup, hvis Du lever.

Thiodolf.

Du spørger, om jeg lever?

Asmund.

Du skal stride?

Thiodolf.

Saa Liv og Død i Morgen med en Kæmpe
Men om jeg veed hvorfor, saa maa Du vælte
Mig Bautaftenen fra min Heltehest.

Asmund.

Imorgen alt?

Thiodolf.

Ved Solens Dypgang. Dog
Den Kægg kan endes i en Haandevending.
Imorgen Aften tænker jeg, vil Thor,
At komme med og drikke ved dit Bryllup.

Asmund.

Det give Guderne!

Thiodolf.

Tak for dit Dufte.

Asmund.

Tak ei! det er af Egennytte.

Thiodolf.

Saa?

Hvi saa?

Asmund.

Vi har ei seet hinanden, Thiodolf,
I otte Aar.

Thiodolf (ligegyldig).

I otte Aar? Ei, ei!

Asmund.

Har Du ei savnet mig?

Thiodolf (gaber).

Hvor?

Asmund.

Huster Du

Wort Løfte?

Thiodolf.

Jeg har gjort saa mange Løfter;
Man glemmer let det ene for det andet.

Asmund.

Vi blandet har i Muls hinandens Blod,
Dg svoret Broderskab.

Thiodolf.

See, har vi det?

Nu, det kan gjerne være.

Asmund.

Hvis jeg døde —

Thiodolf.

Du har dog ei besluttet alt at døe,
Da Du vil gifte Dig?

Asmund.

Men hvis jeg døde? —

Thiodolf.

Saa gjorde jeg Dig Selskab, det forstaaer sig.
Siig mig kun til, saasnart det forefalder.
Thor veed, ei nogen Veiler løber efter
Sin stolte Nø, som Thiodolf efter Døden;
Dg dog forsmaaer hun mig. Men nu god Nat!
Imorgen samles vi.

Asmund.

Hvor?

Thiodolf.

Bed dit Bryllup.

Asmund.

Med Ragnhild eller Sel?

Thiodolf.

Hvad kiender jeg

Den Qvindes Navn; nok din Trolovede!

(Han gaaer med sin Svend.)

Asmund (stirrer efter ham).

Hvad kan jeg vente mig af disse Syner?
Følt true Varslerne, — det trækker op;
Den lummerbrune Sky bag Havet lyner,
Dg Stormen fusser alt i Bøgens Top.

End flaaer ei Straalen ned, — end Flammen brænder,
Som svovlblaa Piil, ei giennem Odins Hænder.

Dog snart maafsee! — Min Brud! min Elsterinde!
Med Roser seer jeg Dig i Skoven staae;
Men hisset Hel, den gamle runkne Dvinde,
Henvinker mig med Knoller i sin Braa.
Her Sol og Sommer, Kiærlighed og Varme!
Gift — Dølm og Straf og Død i Gravens Arme.

Skal jeg for Den, som Venstab ei fortiente,
Dyoffre Dig, min hulde Kiærlighed?
Skal Hjertet, førstegang da Freia tændte
Dets Lue, knuses af en grusom Eed?
Har Straffen luret, for mig ret at gvale,
Dg stifter Slangens Braad den Banges Hæle?

Nei, skionne Freia! sving Dig i din Kaabe,
Den himmelblaa, fra Folkvang til min Trøst!
Lær atter den bespændte Siæl at huabe,
Dg syld med din Lyksalighed mit Bryst!
Jag Enogen bort, som lumst i Græsset hvidfler,
Dg dræb ei selv din Rosentnuy med Lidfler!

Anden Handling.

Stuepladsen som i første Handling. Morgen.

Kerek med sin Svend.

Kerek.

Jeg aander let! End er det aarle Dag,
Dg Daaden er alt øvet. Skynder Eder,
Dg bringer Gubben ret forsigtigt hid.
Det er min Hensigt ei, mit Dnsfe just,
At han forbløder sig.

Svenden.

Han bringes hid.

Kerek.

Velan, jeg føler mig som Dugl i Luften!
Held avler Mod. Har jeg bekæmpet Thiodolf,
Hvi skulde Ragnhild da vel ikke vindes?
Den stolte Pige! Sandt nok, hendes Hierte
Befæstet er med skionne faste Bolde;
Ei Buen skyder slige Flammepile,
Som hendes Die fra det sikke Raag,
Der synker halvt, med Smægten, mens hun skyder.
Hvert Haar, der voxer afblegt tre Men
Fra hendes Issje, blier et Næt, hvori
Hun fanger Mandfolks Hierte som en Havfru.
Men Mod! Man kan vel overvinde Møer

Saa godt som Mand, naar Spøgen leges omvendt:
 Vi elste deres stærke Svaghed, de
 Vor svage Styrke. De forstaae at seire
 Med Trods; vort bange Suf indtager dem. —
 Hvem der? Ung Alfred! Hil Dig, Ungersvend!
 Ved alle Guderne jeg elsker Dig!
 End est Du kun et smækkert Skud i Skoven,
 Men slaaer ei alle Julemærker feil,
 Da tegner stærkt Du til at vorde Stamme.

Alfred (tommer).

Ha, Kerek, — grumme Kerek, har Du dræbt —

Kerek.

Hvem?

Alfred.

Gubben — Thiodolf! — Svar! — Jeg gyser! — Tal!

Kerek.

Hvad fattes Dig, min Ungersvend? Hvad nu?
 Har Du Medlidenshed med galne Hunde?

Alfred.

Nei, med min Broder. Har Du dræbt ham?

Kerek.

Hvem?

Din Broder Asmund?

Alfred.

Thiodolf!

Kerek.

Dræbt ham ei;

Men saaret ham saa dybt, at Døden dvæler
 Og sig betænker i det aabne Saar,
 Om hun indtræde skal og standse Bølgen
 I Mandedrættets Værksted, eller gaae.

Alfred.

Saa kysser jeg din Haand, fordi den tvang
 Sin Manddomskraft.

Rerek.

Alfred, vær intet Barn,
 Og ynk den gamle Tette! Ved mit Sværd,
 Jeg kan ei lide det. Hør, Du skal holde
 Med mig, naar først Du kiender Sammenhængen.

Alfred.

Ik, Sammenhængen er mig ligegyldig;
 Men Thiodolfs Liv er mig af Vigtighed.

Rerek.

Har jeg fornærmet ham? Hvad var min Brøde?
 Han er som hidste Hunde: staaer og lurer
 Paa Leilighed; saa snapper han i Benet.
 Det er ei Blod, det er den seige Lære,
 Som flyder i hans Arer: fort og langsom,
 Og præger Banden med den skumle Lungslud,
 Men brænder strax ved mindste Bredeognist.
 Fortæl ham om din Elskov, om dit Vensteb —
 Han gaber og bespotter Dig. Betro
 Din Kummer ham — han stirrer ligegyldig!
 Viis ham den grønne Skov ved Havets Bred,
 Naar Solen stiger i sin Morgenglød —
 Han leer og kalder det barnagtig Sværmen.
 Beed ham om Hiælp — han nægter Dig den gnaven;
 Og ham din Hiælp — han tager den som Pligt,
 Og lønner Dig derfor med Glemsomhed.
 Ved alle Guderne! hvad skal jeg agte
 Hos slikt et Drog? Hans Tapperhed? Hans Styrke?
 Vel, jeg har ogsaa Tapperhed og Kraft;
 Det har jeg viist ham.

Alfred.

Rerek, Du est bold.

Den grimme Trolde har ægget Dig til Hævn;
 Thi han er giftig som en Orm, der suger
 Sin Kraft af onde Urter. — Ddin veed,
 Hvor denne Gave kommer fra, han har,
 At lokke bolde Kæmper i sin Nærhed,

Blot for at skade dem. Men jeg har hørt
 At flere Kryb besidde sig en Magt:
 At der er Slangar, der bedøve Lammet,
 Som nærmer sig, med sæl Uddunstning; andre
 Nedtrylle, ved at stirre blot paa Fuglen,
 Den strax i Svælget. Nædsom er den Drift
 Hos Skabningen, at søge hvad bør styes.
 Jeg er kun ung, men veed dog vel af Sagn,
 At mangen Ungersvend sin Braddød fandt,
 Ved blindt at flyve som en Myg i Lyset.

Kerek.

Nu, Thor see Tak, jeg har ei brændt mig Vingen;
 Og har jeg ikke Lyset slukt, saa ryger
 Høist med ussel Blod den lange Tande.

Alfred.

O denne Blod er kostbar, sluk den ei!

Kerek.

Forklar Dig tydeligt!

Alfred.

Jeg siger Dig:

En Arnes Ild hercer paa denne Gnist.

Kerek.

Hvorfor er dette gamle Liv Dig vigtigt?

Alfred.

Forbi det er en kostbar Olie, Kerek,
 Hvorved min Broder Asmunds Lampe brænder.

Kerek.

Har Asmund —

Alfred.

Blandet Blod med Thiodolfs Blod.

Kerek.

Og svoret?

Alfred.

Strax at følge ham i Graven.

Kerek.

Thors Hammer! — —

Alfred

(efter en Strid).

Er der Haab?

Nerek

(trækker paa Skuldrene).

Jeg veed det ei.

I Striden har jeg lært at saare Mænd;
Men læge dem igien, det maa en Kvinde.

Thiodolf bringes paa en Leibank.

En Svend (til den anden).

Sæt Baaren ned, og lad os puste lidt.
Ha, Subbe, Du est tung.

Thiodolf (tvær).

Jeg er ei tung,

Men Du est kraftesløs.

Svenden.

Han puffet har

Paa Veien hele Liden. Sæt ham der!

I Elmestyggen.

Thiodolf.

Sæt ham! Sæt ham der!

Ha, ved mit Sværd, det er en rørig Tale
For gammel Helt. Ham! Sæt ham! At behandles
Som andet Huusgeraad.

Svenden.

Her staaer Du godt.

Thiodolf.

Jeg vil — Hvor bringer Du mig hen?

Svenden.

Til Nerek.

Thiodolf.

Jeg vil ei til min Fiende Nereks Huus;
Ei over Lærstlen til min Avindsmand.
Den unge Ragnhild har forbundet mig;
Belan, saa bringer mig til hendes Hytte!

Keref.

Der kommer hun med lange Flætninger.

Alfred.

Som Gir, og bringer Sundhed med sin Friskhed.

Keref

(til Ragnhild, som kommer).

Den Gaarede har ønsket, vene Jemfru,
At maatte bringes i din Moders Huus;
Du er hans Alf, hans lykkelige Fylgie.

Ragnhild.

Med Glæde!

(til Thiodolf.)

Ven! Vor Hyttedør staaer aaben
For Dig og for din Nød.

Thiodolf.

Min vakre Nø,

Ja, lad dem høre mig i Hallen til Dig!
Men tal mig ei om Nød! Om Døden maa
Du gierne tale, men det er mig vanmelt
At høre Medsynk.

Ragnhild.

Bærer ham forsigtigt!

Thiodolf.

Jeg lider heller ei Forsigtighed.

Ragnhild.

Du ønsker dog din Helbred?

Thiodolf.

Ja, det gjør jeg.

Hvis det kan skee paa en anstændig Maade.

Ragnhild.

Hav Omsorg, Alfred!

Alfred.

Vær Du rolig, Ragnhild!

Hans Blod er mig en kostelig Rubin,
Hvis Tab var — fleer end mig — for søleligt.

(Alfred og Svendene gaar med Thiodolf.)

Rerek

(holder Ragnhild, som vil følge, tilbage).

Et Dieblif —

Ragnhild (forlegen).

Tilgiv, den Syge venter.

Rerek.

Du har forbundet ham med bløden Haand,
Med Kunst og Omhu; hvad han nu behøver
Er No. — Men der er Flere syg' end han,
Som ingen No kan finde.

Ragnhild.

Jeg forstaaer ei —

Rerek.

Dit Blus paa Kind modsiges dine Læber.

Ragnhild.

Lad mig betroes Dig —

Rerek (afbryder hende).

Vi! Opsæt din Dom.

Ei Hjertet er saa strengt som Ordet, Ragnhild!
Dg det, som Tungen ei endnu har talt,
Forhærder ei din Villie mod mit Dufte.

Ragnhild (ventligt smilende).

En Helt, som Du, kan trodse Pigestrenghed.

Rerek.

Det tykkes Dig maaskee for diært, for vovsomt,
Dg muligt er det ogsaa Daarlighed,
At, strax paa denne Kamp, ved første Møde
Jeg siger Dig — hvad Du har længe vidst!
Nu, da Du angst, bekymret for den Syge,
Har Sjælen fuld af fæle Billeder,
Dg seer i mig kun denne Gubbes Morder.
Men lad saa være dog; min Sjæl er rørt,
Jeg er uskyldig. Med mit stærke Sværd
Har jeg i Morges tappert værget mig
Mod fiendtligt Angreb. Det er førstegang,
At Thiodolf taber. Seent iastes tænkte

Jeg ved mig selv: Du falder nok i Morgen,
 Saa er det godt, at Du har intet sagt.
 Men nu, nu er jeg frelst! Nu tykkes Livet
 Mig atter som en Fødsel. Glad jeg staaer
 I Baarnaturen som et Lyffens Barn;
 Nu har jeg Mod, nu vover jeg at haabe;
 Og hvad de rige Guder stænkte mig,
 Det lægger jeg, saa ubrugt og saa nyt
 Som Odin sendte det, for Ragnhilds Fod!

Ragnhild

(med Decitagselse og Befyrring).

Ha, holde Kerek —

Kerek.

Vi et Lieblit!

Maafsee Du tvivler om, jeg elsker Dig
 Fordi jeg er saa karst? Jeg ved det nok!
 I Moer'er gruume, stiondt man tager Eder
 For blide Skabninger; I ere Lillier:
 Særdeles stionne, men bedøvende
 For Den, der vover Kalken sig for nær.
 I bringe Sygdom med, og hede Febre,
 Som Foraarslusten; og mens Droslen staaer
 Og Lovet grønnes, høines mangen Grav.
 Dog kan en tapper Kæmper, uden just
 At svække Modet, hylde Bigestienhed.

Ragnhild.

Ifald jeg taug, var det Fornærmelse
 Mod Dig, som aabner ærligt mig dit Hierte.
 See denne Ring! Den sad endnu iaftes
 Paa Asmunds Finger.

(Med sunkende Stemme)

Jeg er Asmunds Brud.

Kerek.

Brud? Du en Andens Brud? O evige Guder!

(Han stuler bestrig sit Ansigt i sine Hænder.)

Ragnhild (bevæget).

Hvad siger Du?

Kerek (stirrer paa hende).

Hvem nævnte Du?

Ragnhild.

Min Asmund.

Kerek.

Asmund? I Norner! Asmund er din Brudgom?

Og jeg opholder Dig med mine Taler?

Gaa! — Red den Syge! —

Ragnhild.

Volde Kerek, fat Dig!

Kerek.

Du dvæler roligt her, og elsker Asmund?

Forfærdes ikke meer ved Thiodols's Fare?

Du hader ikke meer hans Banemand?

Hvordan forstaaer jeg Dig? Til! Plei den Syge!

Ragnhild

(som misforstaaer ham).

Nu est Du dog forternet. Unge Mænd!

I sigte at I elske os? I lyve!

I elske kun Jer selv. Forgude kan

I vel en Mø, saalange som I troe

At vinde hende; svigter dette Haab,

Da faares Eders Egenkiærlighed,

Og brat er Iis og Snø, hvad nys var Flamme.

Da høre I om søie Tid, med stor

Koldfindighed, om Den, som I tilhæde:

Nu er hun syg, ulykkelig, nu død! —

Det er ei smukt, det er ei kiærligt handlet.

Kerek.

Nei, ved min Moder Thoras rene Bryst,

Hvor jeg har druffet Vennefælighed

Med Modermelken — Kerek er ei saa.

Det stulde smerte mig at høre, Ragnhild,

Om din og Asmunds gyselige Skiæbne. —

Til! Plei den Syge! Jeg vil ikke dvæle —

Ei oppebie dette Tordenslag.

Var jeg et Værktoi? Ha, jeg var ei Haanden,
Som saared, jeg var kun den blinde Daggert.

Ragnhild (ventlig).

Min Ven!

Heret.

Venskab er Selv! En svag Erstatning
For Elstovs Guld. Men nok nu! lad saa være.
Gaa, hjælp den blege Thiodolf! Veed Du ei,
Hvor vigtigt dette Liv Dig er?

Ragnhild (forundret).

Mig vigtigt?

Ha, jeg forstaaer ei denne Tale. Alfred
Udtrykte sig paa lige Maade. Vigtigt?
Hvi er da Thiodolfs Liv mig mere vigtigt,
End hvert et andet?

Heret.

Spørg din Veiler, Ragnhild!

Jeg varer Dig, meer kan Du ei forlange.
Freia bestiarne Dig! Og saa farvel!

(Han gaar).

Ragnhild.

Hvad vil han sige med min Asmunds Redning?
Der overfalder mig en Skræk og Gysen.
Det forekommer mig, som om vor Hytte
Var gjæftet af en fiendtlig Trolde. O Frei!
Og dog beroer vort Held paa Troldens Liv?
Ha, løs mig Gaaden, skumle Gest hin blinde!
Forklar den mørke Rune, som Du rister!

(Hun gaar).

Asmund kommer fra den anden Side, smykket som Brudgom. Han er bleg.
Endeel unge Karle og Piger følge ham.

Tak, fiære Venner, fiære Møer, Tak!
Fordi, paa min Indbydelse, saa tidligt
I samle Jer til Asmunds Bryllupsfest. —
Thi steete det ei strax i denne Morgen,
Maaskee det aldrig stete.

En Pige.

Staffels Asmund!

Hvad fattes ham? han er saa kleg. Gaae vi
Til Graven med ham, eller til hans Bryllup?

En Ungersvend.

Har han en Feber? — Du var karst igaar,
Og alt idag —

Asmund,

Idag? Troer Du, min Ven,
En Dag behøves, for at vende Held
Til Uheld? Ha — et Dieblif er nok.

Svenden.

Hvad Uheld har Du haft?

Asmund.

End intet haft,
Det forestaaer. Er Thiodolf bragt til Hytten?

Svenden.

Ja.

Asmund.

Magnhild — er hun hos?

Svenden.

Hun pleier ham.

Asmund.

Giv lægge Kraft i hendes Liliehaand!
Troer Du, hans Saar er dybt?

Svenden.

Ja, det er dybt;

Men neppe dødeligt.

Asmund

(falder ham om Halsen).

Min Lykkes Alf!

Min Baldur!

(Springer glad omkring.)

Seer I vel? Nu er jeg munter.

Mit Ansigt er at ligne ved et Landskab,
Der staaer paa Skrænten af en busket Høi:

Det lader stummelt, naar det mangler Sol;
 Men viger Skyen, kommer Straalen atter,
 Da livnes Alt, da reiser Græsjet sig,
 Da spattes Bussen af de røde Bær,
 Og Kildens Bly forvandler sig til Sølv.

Svenden.

Hans Munterhed er sølsom, vild og spændt.

En Anden.

Her er en lystig Spillemand, som gierne
 Vil synge Dig en Sang ved Bryllupsgildet.
 Folkvar stem i og slaac dit Haffebræt!
 Det trøster ham at høre Visen strax.
 Og siden kan den synges om igien;
 God Vise høres aldrig dog for tidt.

Folkvar

(han slaer sit Haffebræt, og synger).

Nu kiære Venner, Broder og Søster,
 Dlhornet straalér, Miøden forlyster,
 Hver i sin nye Kofte
 Stolt strunker udi Lofte.
 Skiæggede Bragi Harpen skal hente,
 Ei paa Idunna længe vi vente,
 Hun sine Gbler viser
 For Guder og for Diser.
 Alle Gudinder giæste vor D,
 Gefion kun ei, den evige Mø.
 Alfes gyde Melk paa Grøden,
 Medens Suttung stænker Miøden.
 ∴ Nu stiger ogsaa ned til vort Bord
 Freir med sin Galt, og med sin Hammer Thor;
 Men blandt alle Giæster
 Freia Baandet fæster,
 Som hun selv af Blomster snoer! ∴

(De Andre gientage den sidste Deel af Visen.)

Asmund.

Den Sang er lystig. Har den flere Klum?

Folkvar.

Forstaaer sig! Alle gode Gang' er tre!

(sønger)

Seer I, hvor Rokken straalet derude
 Giennem den tynde Fissefindskrude.
 Kan I ei Stierne finde,
 Mellem Lysene, som brænde?
 Men gaaer I ud i Lunden at spøge,
 Vil I paa Himlen længe den ei søge,
 Herlig den staaer og funkler,
 Alle Stierne den fordunkler.
 Kan I den over Bøgestoven see?
 Hvidt stinne Prikker, tre Gange tre;
 Trindt om Rokken er et Belte,
 Dermed bindes alle Helte.
 ∴ Der spinder Freia Kærligheds Traad,
 Gid hun den aldrig væde med Graad!
 Gid den aldrig briste!
 Gid I aldrig miste
 Gode Bør paa Livets Baad! ∴

Asmund.

Du ønsker meer end Skæbne holde kan.

Folkvar.

Medens nu Brud, mens Brudgom fornoiet
 Suffer af Hiertet, stirrer med Diet,
 Blikket paa Jorden sætter,
 Glemmer Mad og glemmer Gæster;
 Vilde vi andre Nisbhornet tømme,
 Suttung og Bragi høiligen berømme;
 Elskov os glæder ikke,
 Vi maae glædes ved at drikke!
 Udrulig Gæst kun rider paa Føl;
 Sleipner med Vinger brun er som Ol;
 Han har otte Been, kan trave
 Over Fjeld og over Grave.
 ∴ Hver kan ei søge Blomster i Korn,

Vel, saa lad os tomme sølvinget Horn!
 Hver, som var indbuden,
 Dnsse Mand og Bruden:
 Livets Roser uden Torn! ;:

Asmund.

Jeg takker, Sanger! — „Roser uden Torn?“
 Du enfter mig en Uting; men jeg takker!
 Jeg skatter, skionner paa din gode Mening.
 Og nu affted at flette Brudekrandsen.
 I Aften atter syngte vi din Vise!

(De gaar.)

Gunborgs Stue.

Thiodolf ligger paa Leibanken. Ragnhild er syeselsfar
 med den Syge.

Ragnhild.

Hvorledes er det?

Thiodolf (mar).

Godt!

Ragnhild.

Min kiære Herre,

Du seer saa vred ud. Har Forbindingen
 Dig smertet, saa tilgiv! jeg gjorde det
 Saa godt, jeg kunde.

Thiodolf.

Godt Du kunde? Kunde

Du ikke bedre, hvorfor hød Du Dig
 Da saa tjenstfærdig til?

Ragnhild.

Det var nødvendigt,

Hvor ingen Bedre var. Man pleier tidt
 At tage dog tiltakke med min Hiælp.
 At Saaret smerter medens det forbindes,
 Kan ikke være anderledes; men

Hvis kun Du ligger rolig, haaber jeg
Det læges snart igien.

Thiodolf.

Vist læges det.

Det blier nok godt, naar først man flapper efter
Med Skuffer.

Ragnhild.

Hav dog ei saa fæle Tanker!

Thiodolf.

Troer Du, jeg frygter for at døe?

Ragnhild.

O nei!

„Døer I, døer I, — een Ting veed jeg dog
Som aldrig døer: Dom over hver en Død.“

Thiodolf (ondstabsfuld).

Er da din Asmund rolig?

Ragnhild.

Atter Asmund!

Hvad har min Asmund da med Dig at lide?
Hvad kommer vel dit Saar min Asmund ved?

Thiodolf.

Det veed Du ikke?

Ragnhild.

Nei, ved Freias Lys!

Thiodolf.

Og sørger dog saa ivrigt for mit Liv?
Er saa bekymret?

Ragnhild.

Kan jeg ikke føle
Medlidenhed med Dig, fordi jeg elsker
Min Brudgom?

Thiodolf.

Niflheim! Kommer Du igien?

Jeg vil ei ynkes! Har jeg ikke sagt det?
Medlidenhed! En Dvindes Dnk? Fordømt!

Ragnhild.

Jeg tie vil. Jeg mærker, at min Tale
Fortørner Dig.

Thiodolf.

Ja ti Du kun, skøn Jomfru!

Men tænk kun ei, at taabelig jeg troer
Paa dine Glitterdyder. Alfurs Børn
Gjør Alting kun af snedig Egennytte.
Det har jeg seet, det har jeg handlet efter.
Kom ei og dril mig her paa Sottesengen,
Med dine Fagter.

Ragnhild.

Har Du ikke været

En hugprub Helt, saa var Du vist ei heller
Særdeles ond. Alfader vil tilgive!

Thiodolf.

Alfader!! — Troer Du paa Alfader?

Ragnhild.

Guder!

Jeg gyser! Har Du ingen Tro?

Thiodolf.

Jeg troede

Paa mine stærke Skuldre, paa mit Sværd.
Men nu min Skulder dingler uden Kraft,
Og Sværdet trækker sig ei selv af Balgen.
Hvad Under vel, at Troen synker, nu,
Da Grunden vakler, den var fæstet til?

Ragnhild.

Og har Du aldrig havt en bedre Tro?

Thiodolf.

Giv mig en Draabe Mød!

(Han drifter.)

Jo, seer Du vel,

Jeg vil tilstaae Dig det: Der var et Træ,
En gammel Stub i Skoven hvor jeg boede!
Dens Top var slidt af Stormen bort, dens Marr

Fortært af Ormen; Mos og Vedbendgrønt
 Bevorte Bullen; men det gule Ved
 Stak frem af Barken, som et Hundehoved;
 Og hvergang Maanen stinte bleg paa den,
 Det tyktes mig, som Stubben fik et Liv,
 Og blev en Kæmpe. Jeg har forestilt mig
 Utgardeloke med de stive Haar,
 Som denne Knup med sine trøtte Dviste.
 Det kom mig for, som det var Loke selv.

Ragnhild.

Maaskee! Naar Baldur viger, faaer han Magt.

Thiodolf.

En Nat i Høst gif jeg den Stub forbi;
 En Storm foer giennem Skoven, Uglen streg
 Fra Knuppens Hul og Maanen grinte fælt
 Fra Skyens Kløster, som det blege Liig
 Fra Graven, naar i Ragnarok den brister,
 Ved Klang af Heimdals høie Giallerhorn.
 Jeg havde nylig dræbt en Ungersvend,
 I Strid forstaaer sig selv — men han var spæd —
 Jeg gav Anledningen, ham hentet Døden;
 Hans Moder havde nys forbandet mig
 Paa gammel Kiærlingviis; jeg loe deraf; —
 Men her i Matten, i den mørke Skov —
 Og drukken var jeg til — og Knuppens Dviste
 Bevæged sig (mens Uglen streg i Gabet)
 Som Arme; — vinkte — vilde gribe mig:
 Jeg tilstaaer Dig det, jeg var Niding nok til
 At falde næsegruus paa Knæ til Jord
 Og bede: Loke, Loke staae mig bi!
 Jeg frygter Dig. — Men det er ogsaa, seer Du,
 Den første sidste Gang, at daarlige Thiodolf
 Sig svag forblinde lod af Dvertro.

Ragnhild.

Det var din eneste Gudsdyrkelse!

Thiodolf.

Hvad hjælper Dyrkelsen? hvis Thiodolf døer,
Maa Asmund med, skændt han hver Morgen har
Tilbedet Aserne.

Ragnhild.

Maa Asmund med?

I Graven?

Thiodolf.

Stil Dig ei saa hellig an!
Du veed ret godt, at vi har blandet Blod
I Jorden sammen, at han svoret har
At følge mig i Graven. Vilde Du
Saa troligt ellers pleie mig som nu?

Ragnhild

(Læser sig raa Snæ og vrider sine Hænder).

O, evige Guder! —

Thiodolf (leer).

Ha, saa fik jeg dog

Den Seir tilsidst! Jeg kiendte nok Jer Godhed:
I elste mig, som Bonden elster Dren;
Han feder den, men som sit Levnetsmiddel.
I holde mig, som Hvalen, ved Harpunen;
I frygte, jeg skal stikke ned bag Isen,
Forbløde mig, og stille Jer og Asmund
Ved Spækket og ved Tranen til hans Lampe.

(Dryslypmusik udenfor med Fløiter og Døkkener.)

Ha, hvad er det? Forsvinder Livet med
Saa muntre Lyd, naar man gaaer ned til Hel?
Bespotte mig alt nu de sorte Magter?
Er Jorden glad fordi den mister mig? —

(Zvimmel)

Nu blegne reent de brogede syv Farver
Til Aftengraat. — Nu dæmmer Solen som
Et Skjold af Træ, belagt med mugne Skind. —
Det var en spraglet Drøm! — Blaa, guul og rød.
Vel meget Rødt maaskee deri af Blod.

Brast Buen? — Nei, den slappedes. — Nu er
 En Fær min Haand for tung. — Nu rhyke sig
 De løse Sener, som i Regnen læder. —
 Det fortner —

(Han synter tilbage.)

Asmund kommer med en Brudekrands i Haand; fulgt af Karle og Piger,
 iler han Ragnhild imøde med vild Glæde.

Kom nu, min vene Brud! her er en Krands,
 Som straaler i sin bedste Foraarsglands.
 Med Rose tyder Elfsøvs eget Skin,
 Der hyller sig i Blufærdsløvet ind;
 Den rene Kornblomst slaaer sit Blik i Sky,
 Ved dette Syn maa hver Befymring flye;
 Og Gaaseurten, liden, men dog hvid,
 Grindrer Dig om Barndoms første Tid.
 Kom lad mig sætte Krandsen paa dit Haar! —
 Nu est Du Disa for den unge Vaar.
 Forlad den gamle Trold, som slumrer der,
 Og følg din Ven til Offerlundens Trær.

Ragnhild.

Min Asmund! —

Asmund

(trager hende fra Ithobelf).

Dvæl ei! Skibet er i Nød!

Det grønne Hav os aabner falten Skjød;
 Men hist er Stranden, Elfte! Favn ved Favn
 Vi svømme vil, arbejder os i Havn,
 Og leer ad Døden, som sit Varsel sang
 Paa Bragets Bialker, tungt beklædt med Tang.

Ragnhild.

Hiælp Thor — den syge Gubbe!

Asmund

(betragter ham forfærdet).

Ei, min Mø!

Han fover roligt, han vil ikke døe.
 End rinder Blodet i hans Arer frit,
 Skændt ei saa hurtigt og saa varmt som mit.
 Ei Vinterbækken har saa raft en Flugt,
 Som Foraarskilden, naar den risler smukt;
 Men — Blod er Blod! Bort blandet er i Muld, —
 Og Trostaf drak vi af hint røde Guld.

Magnhild.

O evige Frei! han aander ikke meer.

Asmund (ængstelig).

Vist aander han endnu. Giv mig en Fjer!
 Giv mig et Skjold, af Staalet flebet glat. —
 (Holder et Skjold over hans Mund.)
 Seer I? Han aander, — men han aander mat.
 (Stirrer raa ham.)

Fostbroder, tal dog! hvorfor iler Du,
 Endskændt af Spot, Du ligger stille nu?
 Er Blodet levret alt, som blandet blev
 Med mit, da Løse med din Daggert strev?
 (Han sønker hen i dum Fortvivlelse.)

Alfred.

I Guder, han er død!

Asmund

(reiser sig med gyselig Kulde.)

Alt død? — Ja, ja,

Han milte bittert, mens han gif herfra.

(Betragter ham.)

Han seer ei salig ud. Saaledes døer
 Ei Den, der brugte Livet som han bør.
 Fæl Hiertensangst han stuler med et Smil. —
 Jeg vædder, at han stialt for Dødens Bil;
 Og havde ingen Magnhild, var ei ung — —
 (Til de Omkringstaaende.)

I røres? FINDER I min Skjæbne tung?

Ja, Dval! nu er Du frøbet til dit Maal.

(Med uddrypende Fortvivlelse, ibet han river Krandsen af sin Bruds Hæse og
 sonderflider den.)

Nu bort med Blomsterne! Nu Sværd og Staal!
Nu ingen Vaar! Kom Vinter med din Storm!
Nu svulm i Havet, giftige Midgardsorm!
Nu revn, Du sikke Hule, viis din Skat!
Hvi stiuler Du Dig ravneseorte Nat?
Riv Sløret, Hel, riv Sløret af din Kind!
Jeg seer Dig ved det hlege Fakkelfin.

(Han slider sig løs og iler ud.)

Credie Handling.

Det Indre af en Jordhule.

Ref og Faste.

Ref.

Dette er en bedrøvelig Hejsal.

Faste.

De have glemt at tielde Væggene.

Ref.

Væggene ere vel tieltede med hugne Kampeftene. Seer Du Billederne? Hvad betyder den frumme Hellebarde?

Faste.

Nu, en frum Hellebarde. Hvad skulde den vel ellers betyde?

Ref.

Det vil dog gierne sige noget, naar de saadan ridse Billeder i Steen.

Faste.

Det vil sige, at Døden har kvædet den stive Hellebarde. — Seer Du, hvor Goden der staaer og opridses Menneffets Bug?

Ref.

Fæle Billeder!

Faste.

Værre Daad.

Ref.

Nu skeer det dog fielden.

Faste.

Men det skeer. Staffels Gaut, som maatte vasse Herthabilledet i Søen! Ham saae vi aldrig meer. — Hvem tilhører egentlig denne Grav?

Nef.

Etten er uddød. Der laae et Liig under Jorden derhenne, Øster i Krogen. Det er den Sidste, man har gravet ud. Men man veed ikke hans Navn; og han selv kunde ikke giøre mere rede for sig, end et nysødt Barn i Vuggen.

Faste.

Her skal altsaa Asmund levende begraves?

Nef.

Maaskee han betænker sig. Har Du sat Vandstrucken og Brødet paa Steenbordet?

Faste.

Ja, det staaer her ved Lampen.

Nef.

Hvor det dog kan falde et Menneſte ind, at foretrække Graven for Brudseengen.

Faste.

Han har svoret en Eed.

Nef.

Masende Eeder sværge disse Kamper. Vi Trælle ere dog ikke nær saa gale som de.

Faste.

Nei, men saa ere de heller ikke saa feige som vi.

Nef.

De have alt Godt fuldtop i alle Maader.

Faste.

Saa maae de selv giøre en Ulykke paa sig, siden Skieb-
nen har nægtet dem det.

Nef.

Har Du feiet Gulvet i Flamme?

Faste.

Ja. — See her!

Ref.

Hvad er det?

Faste.

En rusten Kobberpenge.

Ref.

Tag den hjem med! Naar Du lægger den ud om Natten for Duggen, og trykker den paa det bare Bryst, saa hjælper det for Stafaandethed.

Faste.

Nu ind med Liget!

Ref.

Dette er en stiltiende Begravelse. Vi ere kaade Dffergoderne og Sorgesølget.

Faste.

Der staaer han nu ude paa Baaren, og slikker Solstin for sidste Gang. Han kommer nok ikke saasnart igien i det Grønne.

(De gaar ud, og bringe Thiedolf paa en aaben Baare.)

Ref.

Her skal han staae.

Faste.

Hu, den gamle Aldgierningsmand! Hvor fortvivlet han seer ud.

Ref.

Han er færdig at giøre Andre hange med. Hvorfor bliver han ikke gravet ned?

Faste.

Næmund bliver jo heller ikke jordet anderledes. Han døer her i Huln, naar han har spist sit Brød, tømt Vandkrukken og slukket sit Lys.

(Lysen falder om paa Porten og gaar ud.)

Ref (forstrækket).

Thor og alle Aaser! Det mørknes! vi ere om en Hals. (Griber Faste i Struben.) Hvem er Du? Er Du Dødningen, der vil dræbe mig?

Faste.

Vær ingen Giæk! Slip, siger jeg, det er mig.

Ref.

Er det Dig? Hiælp mig da ud af dette Helvede!

Faste.

Følg mig! Dagen finner blaa giennem Gullet paa Gulen.

(De gaar.)

Ragnhild kommer med en Fakkell.

Her altsaa! her er Stedet, hvor min Asmund
 Skal holde Bryllup med den klege Hel?
 Her er det, hvor det Bryst, som slog for mig,
 Skal bære sidstegang med Krampeslag.
 Mod disse haarde følesløse Stene
 Skal Stemmen brydes, og den hule Lyd
 Kun spottende gientage Ragnhilds Navn.
 Her skal han vaande sig paa dette Muld,
 Og Faklen kaste Glands paa Dødens Dug,
 Der brister af hans kolde klege Bænde,
 Og ingen kjærlig Haand skal terre den!

(Hun nærmer sig Thiodolfs Baare.)

Og dette — Guder — dette Rødselslyn
 Hans hele Selstak. —

Herek træder ind med Sværd i Haand.

Jeg har ingen Ro,

Jeg flager om i Skoven, som en Fugl,
 Der mistet har sin Mage. — Hvad er dette?
 Tilfældigviis opdager jeg en Hule.

I Guder! skulde det maaskee — Hvis Asmund —
 Hiælp Thor, jeg seer et Ligt. — Hvo er den Alf,
 Som staaer ved Dødens Baar? Er det stien Freia,
 Som bringer den Udvalgte til Sesvarne?

Ragnhild.

Herek! —

I Ufer, det er Ragnhilds Røst.

Ragnhild.

Ha, Herek, kommer Du som Alfathor
 I Ragnarokur? Alting er forbi! —

See Fenrisulven svømmer i sit Blod,
Han hævner sig med Gunders Undergang.

Heret.

Ha, det er Thiodolf. — Asmund lever end! —
Du her? —

Ragnhild.

Naar elsket Veiler gjør en Reise,
Da hysler, veed Du, gierne Bruden lidt
Ved Hesten, ved hans Skib, og efterseer
Om Alting er istand til Reifens Lethed.

Heret.

Græd ei, Du vene Ragnhild! følg din Ven!

Ragnhild.

Jeg frygter ei det skumle Nagelfare,
Som glider ned ad Elivagas Bølger.

Heret.

Følg mig af dette Gravens sorte Svælg!
End er maaskee der Redning.

Ragnhild.

Ingen, ingen!

Heret.

Est Du fortvivlet? Er dit Haab saa svagt?
Er Muligheden ei en venlig Alf?
Alt hvad Veltalenhed, hvad Ord formaae,
Det vil vi prøve. Havets Bund er dyb,
Umaadelig dets Grændse, undertiden
Fandt Eieren jo dog den Ring igien,
Som han for evig troede tabt i Voven. —
Vi Helten standse vil paa Dødens Vei.

(De gaar.)

Et Sted i Skoven.

Asmund og Alfred komme.

Asmund.

Hvor er min Ragnhild?

Alfred.

Alt foran ved Hulen,

Der venter hun at sige Dig Farvel;

Lillad din Broder, at han gior det her.

Asmund.

Du alt forlader mig?

Alfred.

Jeg følger Dig

Til Dødens Tærffel. — Hvis det kunde hjælpe,

Hvor gierne steg jeg ned til Hel for Dig. —

Sæt Dig for sidstegang paa denne Grænsvær!

Du kiender dog den Bæk, det Træ endnu?

Asmund.

Ja, jeg har høinet denne Bæk med Dig.

Alfred.

For ti Aar siden. Da var jeg et Barn;

Jeg havde stedse saadan Lyft at grave;

Du stænkte mig den lille smukke Spade,

Den lette Hiulbør paa min Fødselsdag.

Jeg trilled Børen ud i Skoven med Dig;

Da lærte Du mig bruge Spaden ret.

Vi danned denne Bæk, skar hisset Græstørv,

Og pryded den dermed. Du favned mig,

Skar med din Tollekniv et dobbelt A

I Stammen hist. Der staaer det jo endnu.

Asmund.

O, Alfred, drypper Bly Du i mit Saar?

Alfred.

Min Fader og min Moder døde fra mig;

Nu ogsaa Du forlader mig, min Broder!

Asmund (omfavner ham).

Du fiære Gut!

Alfred.

Jeg pleied ellers fer
At finde mig i Alt med stille Taal;
Men disse Tab! — Hvad har jeg saa igjen?
Jeg er endnu for ung —

Asmund.

Du har din Siæl,
Dit Hoved, Tapperhed og Munterhed.

Alfred.

Min Munterhed? Den forekommer mig
Nu som en fattig Fugl med stækket Vinge.

Asmund.

Den største Oual bereder Mennesket
Sig selv. — Du tegner til at vorde viis;
Din gode Alf ledsage Dig!

Alfred.

Min Alf

Har knækket alle mine Barndomsblomster.

Asmund.

Frei stænke Dig en fiærlig Brud! Hun gyde
Den Salighed Dig i dit unge Bryst,
Som hun har nægtet mig. Og nu — Farvel!

Alfred.

Din Mand vil tidt omsvæve mig!

Asmund.

Det vil den.

Alfred.

Hver Aften kommer jeg til denne Bænk,
Om Somren, naar den prydet er med Blomster;
I Høst naar den forghyldet er af Løv;
Om Vintren, naar den dækkes høit med Sne.

Asmund.

Vel!

Alfred.

Mærker jeg i Vaarens Aftenrødt
Et sagte Byst; — i Høstens Maaneglands
En Afstedsstraale — Det er Asmunds Land!

Asmund (omfavner ham).

Min Land skal fiende din.

Alfred.

Gaf nu med Baldur!

(Ved Udgangen møde de Herek, der kommer heftig, fulgt af Ragnhild.)

Herek.

Stand Asmund! Raste Helt! hvor vil Du hen?

Asmund.

Til Døden.

Herek (drager sit Sværd).

Den er i min høire Haand.

Asmund

(ryster bitterismlende paa Hovedet).

Du har alt dræbt mig. —

Herek.

Thiodolf har jeg dræbt,

Din Vaabenbroder — det fornærmer Dig;
Jeg skylder Dig en Kamp; der har Du den!

(Kaster sin Handste til ham).

Føstbroderskabet raaber Dig til Blodhøyn;
Om dit, om mit skal flyde? — Lad os prøve!

Asmund.

Du kaster mig din Handste?

Herek.

Kast mig din!

Jeg veed det, Du skal hævne Thiodolfs Drab,
Hans Banes Død maa følge hans; hvis ei,
Du stige skal i Gravens aabne Svælg. —
Belan! — Lad Hildur rædle Tærninger
I Hovedstallens Bæger, kaste dem
Paa Bautaftenen!

Ragnhild.

Rerek, holde Helt!

Ja, nu forstaaer jeg Dig. Men nei, ved Frei,
Det er for stort, det skal Du ikke vove.

Rerek

(saa at Asmund ikke hører det).

Jeg vover Intet. Kan jeg ikke leve
For Dig, saa lad mig bløde for din Brudgom!

Asmund.

Stik Du dit Sværd i Balgen, raske Svend!
Asmund gaaer ei til Kamp med Dig.

Rerek.

Du skal!

Ihi det paalægger Dig din Gæd; ei meer.
Fostbroderen maa hævne sig med Strid,
Dg tvinge Livet af den Dræbtes Bane;
Hvis ikke, miste sit. Det er en Lov,
Som Wren og som Valhals Guder hyde.

Asmund.

Ei alle Blade vorer eens paa Stammen;
Det kommer an paa hvordan Eden svores.

Rerek.

For ubesindig Gæd er Odin døv.

Asmund.

Som Heimdal hører Græsset groe, saa stuer
Alfadens Dæd i Mandens Siæl.

Rerek.

Hans Navne, Hugin og Munin, fortælle
Slet intet om hvad Ungdomshiernen raser.

Asmund.

Ord er et Ord og Manden er en Mand!
Det Ordsprog gælder, og er vel saa sundt,
Som Kræksen, der omvorer Mimers Brønd.

Rerek.

For Alting gælder dog Undtagelser.

Asmund.

Undtagen for at Helt kan være Niding.
Du troer mig egennyttig, feig nok til
At fiobe mig mit eget Liv med Dit?

Kerek.

Tro ei, at jeg opoffer mig for Dig.
Vi kæmpe vil som Mænd for Alvor, Asmund!
Med Remmer vil vi snøre vore Sværd
Om Arm og Haandled, hugge drabeligt
I Hielm og Bryniering, som Bonden spalter
Med fleben Dre knortetbaarde Blok.
Og lad saa Nornen vælge selv sit Dffer!

Asmund (efter en kort Tauskeb).

Velan! — Jeg giver efter for din Mening.

(Kaster sin Handske til ham igjen.)

Ragnhild.

Du tager imod Kampen?

Asmund.

Vær ei bange,

Min Brud! Din Ven skal ei fornødre sig.
Men Vægten føler jeg af Kerek's Ord;
Thi det er viist. En saadan Kamp er Alt
Hvad Thiodolfs skumle blodigblege Skygge
Har Ret at kræve, fra sit Svælg i Graven. —
Vel, lad os vove Liv mod Liv!

Kerek.

Det ssee!

Asmund.

Giv mig endnu et Kys! —

(Han kysser Ragnhilds Mund og Haand.)

Og nu afsted!

Jeg skynder mig at hente mine Vaaben.

(Gaaer hurtigt bort. Ragnhild vtrrer Tegn paa en Rum Fortsvlelse.)

Kerek.

Sat Dig, Du fromme Ragnhild! Asmund gaaer
At hente sine Vaaben, Skjold og Sværd.

Ragnhild.

Du blinde Thor! har Skrymner daaret Dig,
Og tager Du hans Handske for et Huus?

Ref.

Hvad drømmer Du?

Ragnhild.

Min Asmund skulde, troer Du,
Sig vise nedrig, for Du var høimodig?
Saa dybt kan Du fornærme?

(Pludselig i en mildere Tone, idet hun venligt griber hans Haand.)

O tilgiv!

Jeg er mig selv ei mægtig; veed ei hvad
Min Læbe taler. Du est ædelmodig;
Men Asmund er ei mindre stor end Du.
Ha, jeg forstaaer Dig, Grumme, jeg forstaaer!
Du iler til din Grav; men jeg gaaer med,
Vil see dit store Die, før det brister. —
Ja, ja! jeg følger ham i Gravens Svælg!
Jeg frygter ikke Hel. Hift sidder Asmund
Ved Baldurs Side; — der er Plads ved Nannas.

(Hun iler ud, de Andre følge.)

Indgangen til Gravhoien.

En stor Steen svæver over Hullet og er indrettet til at falde ned.

Ref. Faste.

Faste.

Er nu Alting istand?

Ref.

Nu er Alting saa beqvemt indrettet, at man kun behøver
at trække disse Binde ud; saa falder Stenen strax, og han sidder
som en Muus i Fælden.

Faste.

Nu, det er godt!

Nef.

Af Ondt at være, er det saa godt som man kan forlange.

Faste.

Jeg mener, det er godt at vi have udrettet hans Befaling efter Dnsste; saa har han Intet at klage.

Nef.

Klage vil han nok, naar det er for silde og Ingen hører ham.

Faste.

Man kan jo luffe ham ud igien, naar han raaber derinde. Et Par Dages Tid kan han vel holde det ud. Vi have jo givet ham Brød, Lys og Vand med.

Nef.

Jord har han, saameget han kan forlange; saa behøver han jo kun endnu Luft, for at være en holden Mand.

Faste.

Hadde jeg kunnet leve af Luften, saa havde jeg havt det godt i mange Aar.

Nef.

Han maa gierne faae, hvad jeg har tilovers.

Faste.

Slig mig engang, Nef! lære vi ikke noget af denne Handling?

Nef.

Hvad da?

Faste.

Naar den Fri kan gjøre sig selv til Træl, kan da ikke Trælen gjøre sig selv fri?

Nef.

Det er billigt.

Faste.

Hvad synes Dig om at flygte bort i Nat? Om at sætte os selv i Frihed, naar vor Husbond har sat sig selv i Fængsel?

Nef.

Det ene maa løde paa det andet. For hvert Menneske, der døer paa Jorden, siger man jo, fødes der to.

Faste.

Saa maa der jo tilsidst blive for mange.

Ref.

Det har ingen Nød. Det sørger Krigen og Pesten for.

Faste.

Altsaa?

Ref.

Kan vi gjøre bedre end at efterligne vor Husbond? Vare han ikke tager os med i Huln. Det er ogsaa een af de Skikke, som Thor fordømme, at de undertiden tage os Stafler med i Graven, som andre Heste og Hunde.

Faste.

Det har ingen Nød. Asmund har altid behandlet os menneskeligt.

Ref.

Stille! Der kommer han.

Faste.

Saa bleg som et Ligg. Skulde det virkelig være hans Alvor?

(De træde tilside.)

Asmund kommer hurtig ind og seer tilbage.

Det lyktes mig. — Jeg er alene her. —

Jeg sneg mig igiennem Skovens Torn og Træ'r,

Jeg vaded over Engens falske Skjød.

Ha! kan man ile saadan til sin Død?

En Fremmed, som min Skynding havde seet,

Som ikke vidste, hvad tilforn var steet,

Han skulde troet, jeg løb i grønne Skov

Som lystig Jæger; jeg, jeg Dødens Rov! —

Farvel, Du grønne Løv, som falsomt leer

Med Dug paa Kind; jeg seer Dig aldrig meer.

Farvel, Du høie Hvalving, klar og blaa!

Jordhulen mørk skal over Asmund staae.

Farvel, Du Sol, som gaaer til Hvile nu;

Jeg steeg som Du — snart synker jeg som Du.

Farvel I Beilere, I Piger troe!
 Tidt sidder paa min Gravhøi, to og to;
 Fortæller den usalige Kæmpes Daad,
 Mens Kinden vades af en venlig Graad.

Velan, I Trælle, sænker Stenen ned!
 I gysse? — Føler I Medlidenhed? —
 Ha, skynder Eder! Under denne Dval!
 Snart rider Beileren til Freias Sal.

(Han gaaer ind i Hulen og raaber ud:)

Rad Stenen falde brat til Lokes Lyft!
 I dvæle?

(Han drager sit Sværd og sætter det for Hjertet.)

Sværdet vender mod mit Bryst.

Jeg vil ei reddes! Hurtig! Fatter Mod!
 Hvis I vil ei bestænkes af mit Blod.

Ragnhild kommer hurtig.

Nei, Trælle! — dvæler, til jeg først har lagt
 Mit Hjerte mellem Lærskelen og Stenen! —
 Og lukker ikke Evighedens Port
 For Ragnhilds Haab!

(Asmund kommer ud igien.)

Men Du, min Asmund! Du,

Som stælver ei for Helvedes-Gubinden,
 Og for at kysse hendes gustne Mund,
 Kan Du forfærdes over et Farvel,
 Fra trofast Hjertenskiær? Siig, styrter Bjørnen
 Sig i en Afgrund, naar den piner Hinden?
 Bjørn! hvorfor standser Du og sønderslider
 Ei Hinden først, ved Gullet til din Hule? —
 Og troer Du da, Du smægter i en Dval,
 Som Ragnhild ikke deler? Staaer jeg ikke
 Selv i en stor, uhyre Gravens Hvalving,
 Som Du; der piner meer, fordi den spotter
 Med indbildt Skjønhed? Troer Du, dette Blaa
 Indflemmer mindre mig, end Mulmet Dig?
 Min Himmel hæver sig ei længer blaa,

Den fortner, og det sørgelige Rum
 Omspænder med en Lust, som trykker Hjertet.
 Grønt? Hvad er Grønt, naar Haabet os forlader?
 Rødt? Hvad er Røsen uden Stærklighed?
 Sang? Strængeleg? En Liigklang ved Din Grav.
 Vensteb? Et bleggraat Blomster uden Duft;
 Grindring? Marter. — Ungdom, Sundhed? Bødler,
 Som tvinge mig til Livets lange Dval.

Asmund (forfærdet).

Ragnhild, hvad vil Du? Hvad har Du besluttet?

Ragnhild

(efter en kort Tausbet, med Høibes).

Nei, jeg stælver ei, jeg følger dig, hvor Hela boer.

Asmund.

Hvad? — I Graven? —

Ragnhild.

Ja, i Graven.

Asmund.

Det forbyde Thor!

Ragnhild.

Est Du ikke min, min Husbond? Vil den grumme Hel
 Brudte Blomst forhindre Flugten paa sit Rildevæld?

Asmund.

Stienne Blomst, Du skal ei visne.

Ragnhild.

Knækket er min Rod,

Falmet svømmer Rosens Bæger paa den sorte Flod.

Asmund.

Mig bandt et usaligt Løfte.

Ragnhild.

Og et saligt mig;

Døden er for svag, den stiller ei fra Ragnhild Dig.

Asmund.

Aldrig jeg din Død tilsteder.

Ragnhild.

Jorden er for mat

Til et Liv min Siæl at tvinge, høist min Siæl forhadt.

Asmund.

Livet er dog stænt, min Elste!

Ragnhild.

Synke maa et Brag;

Uden Kiærlighed er Livet kun en sludfuld Dag.

Asmund.

Elst da Kærek! Stænk vor holde Ven Din Gaand! Fat Mod!

Ragnhild.

Til at ægtes uden Elstov Kærek er for god.

Asmund.

Lad en bedre Lykke trøste, hulde Brud, dit Bryst!

Ragnhild.

Troer min Asmund Ragnhilds Hierte svagt nok til en Trøst?

Asmund.

Mange Veie gaae til Glæden, een kun til at døe.

Ragnhild.

Har min Brudgom lært sin Viisdom af en Sydens Mø?

Asmund.

Tilgiv Den, som modløs svæver alt paa Gravens Rand.

Ragnhild! troer Du ei, jeg elsker?

Ragnhild.

Jo; men som en Mand —

Jeg som en Qvinde. Naar af Lyuet Fjeldet sønderslaaes,

Styrter Granen med, som yndigt smykke Biergets Aas.

Nornen seer ved blege Nerdlys Trostabs Vagt i Nord;

Trostab er en Blomst, som sparsomt kun i Syden groer,

Men ved Nordens Hjrdehytter vorer den fra Steen,

Sammentnytter Thor og Freia med sin grønne Green.

Mindes Du, da Helga misted Gunlaug? — Man bedrog

Helgas Hierte, hun til Husbond Thorkil siden tog;

Men sin Gunlaug ei hun glemte; hendes hele Trøst

Var at see paa Gunlaugs Kaabe, det var hendes Lyft;

Dg da Timen kom, da Helga følte nær sin Død,
 Lagde hun det blege Hoved i sin Husbonds Skød;
 Men fra Gunlaugs fiære Kaabe veeg dog Diet ei,
 Diet brast — hun saae paa Kaaben — sank — og foer til Frei!

Asmund.

Asabaldur! Tak Du fromme Gud for denne Nø!
 Ragnhilds Læbe lærer Asmunds Hierte kiæft at døe.

Ragnhild.

Mindes Du, da Sigil misted brat sin fiære Søn?
 Med han gif i Soverummet, døy for hver en Bøn;
 Der han laa i trende Dage; ei han spiste, drak,
 Indtil Dødens kolde Draaber af hans Hænde sprak.
 Da kom Thorgerd, Sigils Datter, feig hun ei forlod
 Elfste Fader, nedgif til ham, havde samme Mod.
 Begge tause Hungren taalte, Dagen, Natten lang,
 Bented Døden, grægte Tungen med det falte Tang —
 Saa skal vi — —

Asmund (modig).

Du vil i Graven følge kiæft din Ven?

Ragnhild.

Snart, naar Giallerhornet lyder, staae vi op igien.
 Hvad er Dødens korte Slummer? Asmund! er vi Børn?
 Evighedens Rose smiler under Smertens Tiørn.
 Nu, saa lad os Dødens Balmu plukke, hvor den groer!
 Sidde vil vi taust i Hulen, ved det lille Bord,
 Blik i Blik, og Haand i Haand. Dg vorder Varmen kold,
 See, da strække vi os roligt langs den sorte Vold;
 Trøste saa med brystne Stemmer hver hinanden kiæft,
 Dg til Freias Glæde drager os et Krampetræk!

Asmund (beuøst).

Dg til Freias Glæde drager os et Krampetræk!
 Kom nu blege Hel og knus mig! Du har tabt din Stræk!
 (De gaae ind i Hulen. Trællene lade, paa Asmunds Vink, Stenen falde
 for Graven.)

Fjerde Handling.

Stov.

Flein. Snækol.

Flein.

Jeg gys'er, Fader!

Snækol.

Hvorfor det, min Søn?

Vi har jo næsten hulet Jorden ud
 Ved Siden af Steendøren; flytte Stenen,
 Det er Umulighed. Nu er vi trætte
 Og vi maae puste lidt, og gaag imens
 Langt bort fra Hul'en.

Flein.

Dersom Nogen kom!

Snækol.

Ja, det var slemt, saa gik vi glip af Fangsten;
 Men mærk vi det mindste, styrte vi
 Bag Krattet ind. Det er en taaget Aften;
 Vi kaster os paa Bugen ned i Græsset,
 Saa finde de os ei. Frijs Mod i Bryttet!
 Est Du en Karl? Fy skam Dig! Est Du Niding?

Flein.

Hvis jeg er Niding, har Du gjort mig til det;
 Jeg er en Thy, og Thyve kalde Kæmper
 Jo Nidinger.

Snakol.

Det er en raadden Tale!
 Brødnid! Misundelse! Hovmodig Snak!
 Jeg skal forklare Dig Oprindelsen
 Til Lyvenavnet: Kæmperne, de rane
 Saavel som vi; men i en større Mængde,
 Baa Skib, med Hær, og det ved høilys Dag;
 Det kan vi ei, saa maae vi hjælpes ad
 Saa godt vi kan, og laane Nattens Skjul;
 Vi har, som Kæmper, ikke Sværd og Spyd,
 Men Dirk og Brækkejern er ogsaa godt;
 Vi stakkels Folk er kun et ringe Tal,
 Og man harielden seet en Flok af os,
 Som oversteg de Lyve. — Seer Du vel,
 Det er den hele Sag; og deraf kommer
 Benævnelsen. Hvis altsaa Nogen siger
 At vi er Lyve, kan Du dristig paastaae,
 Det er en lumpen Løgn. Vi er kun Lo!

Flein.

Saa kommer Navnet deraf?

Snakol.

Det forstaaer sig.

Naar et og andet Ord gjør Dig urolig,
 Saa kom Du kun til mig! Jeg skal forklare
 Dig Meningen. Du est endnu for ung,
 Har stedse Lyst til Grandsten og til Grublen,
 Men veed ei ret at lede dine Tanker.
 Erfarenheden mangler Dig, mit Barn,
 Og det er Marsag i, Du farer vild.

Flein.

Men Fader, om vi end ei længer frygte
 De Levende, maae vi da ikke stjalve
 For Gravens Rædsler? Truer os i Gulen
 Et Dødnings og Spøgelses?

Snækol.

De ligge

Saa roligt udi Jordens Skjød, min Søn,
 Som anden Giødning; giære, det forstaaer sig,
 Dg staffe Jorden Fedme til sin Vært,
 Men spørge? — Nei, nei! Til at spørge bleve
 De for alvorlige. — Du skulde see
 Hvor blege de, hvor ydmyge de hvile,
 Saa tamtaalmødige som spæde Lam.
 Man kan omvælte dem og drage dem
 Klenodier af Finger, Bryst og Arm:
 Der mærkes Intet! Al Forsængligheden
 Er bleven hos de Levende deroppe.
 Den gaaer i Wittens Arv fra Slægt til Slægt,
 Som Edelsteen, den er udødelig. —
 Da jeg endnu var ung og uersfaren,
 Som Du, da frygted jeg vel ogsaa lidt,
 Dg troede mangt et gammelt Eventyr;
 Men Viisdom kommer med de sølygraae Haar;
 Nu kan jeg tumle dem, aflæde dem,
 Dg tænker ikke meer ved hvad jeg gier,
 End Bonden, naar han graver Hvideroer.

Flein.

Men er det ei en Synd?

Snækol.

Det er en Synd

At grave ned i Jorden, hvad de Andre,
 Som leve, kunde have godt af. Hvad
 Skal Guldet vel i Jorden?

Flein.

Guldet kommer

Fra Jorden; det var godt maaskee for Jorden,
 Hvis aldrig det saae Dagens Lys.

Snækol.

Saa brugte

Man Sølv; og var ei det, saa Jern og Kobber;

Dg mangled det, saa Strandens Muslingfalter
Ei Menneſket kan reent undvære Penge!

Flein.

Fordi han er et egennyttigt Dyr,
Fordi han vil undvære Billigheden. —
Forſtyrre den høitidelige Fred!
Skal vi ei ogsaa døe? Staaer ei den Døde
Nu for Alfaders Høistol? Græſfeligt,
Naar Egennytten trænger ſelv i Graven,
Dg roder, ſom en Ulv, imellem Liig.
Du eſt min Fader! Jeg har adlydt Dig;
Men nu, da Hiertet modnes, da jeg ſeer,
At Du mig styrter i Fordærvelfen,
Saa ſlider jeg mig løs fra dine Baand,
Med ſonderrevet Hierte, vælger mig
En ærlig Næringsvei blandt fromme Bønder,
Dg agter ikke før for Fader Dig,
End Du Dig agter ſelv for Menneſte!

(Han gaaer.)

Snakol.

Gaa Du din egen ſtiæve Gang, min Dreng!
Det er paa Tiden, at Du ſætter Foden
Smukt under eget Bord. — Han vrager Guldet?
Velan, vil ei de Syge, vil de Sunde.
Den fiære Ungdom, hvor den troer ſig klog!
Vel! Seil Du kun din egen Sø; og naar
Du har afløbet dine Biisdomshorn,
Dg rystet Dyden ſmukt af Hermet, — kom
Du da til mig igien; og Du ſkal finde
I mig den ſamme Fader, ſom jeg var.
Det værſte bli'er, nu maa jeg aabne Graven
Allene; dertil har jeg Kræfter ei,
Ihi det maa ſtee med ſtorſte Hurtighed,
At ingen overraſter mig. — Hvem der?
Hvad vil de Lo? De lade til at være

— Troer jeg — af mine Folk. Jeg træde vil
Tilside, for at høre deres Tale.

(Han gaaer tilside.)

Faste og Ref komme.

Faste.

Nu ere vi da frie.

Ref.

Jeg veed ikke hvordan det er, men mig tykkes, jeg er mere
tvungen nu, end da jeg var Træl. Før gios jeg kun for mit
Herstab; nu ghyer jeg for hvert Blad, der rorer sig.

Faste.

Vær ikke bange! Her blive vi ikke opdagede.

Ref.

Men hvad skal vi nu tage os for? Hvad skal vi leve af?
Hvad skal vi flæde os med? Hvor skal vi sove, og hvor skal
vi vaage, uden at opdages?

Faste.

Taalmodighed! —

Ref.

Du forførte mig til at løbe bort.

Faste.

Træk jeg Dig ved Haarene? Est Du feig nok til strax
at forsage, saa gaf tilbage! Kys Riset, beed om Raade! og
Du kan maastee endnu slippe med Livet; kan endnu komme til
at sove i Afstedhyngen, og dele de Knokler med Hunden, som
falde af dit Herstabs Bord.

Ref.

Noget er bedre end Intet. Her er slet intet Bord, som
der falder noget af.

Faste.

Skam Dig! Er det ikke en Spot, at de umælende Dyr
skal bestæmme Dig, have mere Hierte i Livet og en stærkere
Frihedsfølelse?

Ref.

Det troer jeg! Hvis jeg var et umælende Dyr! Men nu

er jeg desværre kun et mælende Menneske; og da Mælet er det eneste, jeg har, saa maa jeg bruge det, for at lette mit Hierte.

Faste.

See engang Ornen! Kan den nære sig i Skov og paa Klipper, saa kan vi med.

Ref.

Du er dog ikke gal og sammenligner Dig med en Orn? Har Du Næb som en Orn? Har Du Kløer, har Du Vinger?

Faste.

See Ulven! Biørnen!

Ref.

Ik, Ulven og Biørnen ere fornemme Herskaber imod os. De svøbe sig storagtigt i deres Ulvestinds og Biørnestinds Belse, og vide med sig selv, at de ere stærkere, end de Fleste, de møde. Os gaaer det modsat.

Faste.

Lad os da tage de mindre Dyr: Som nu Grævlingen!

Ref.

Nu, det stakkels Væst er jo ogsaa forfulgt overalt. Det hjælper ikke, den bider i Benene. De tage Kul i Støvlerne, for at bilde den ind, at Benene knase; og inden den veed et Ord deraf, — Paf der ligger den! — Nei, Du maa endnu dybere ned. Sammenlign os med Rotten, Musen! Og ikke det engang. Thi de ere langt hurtigere tilbeens end vi, have stærkere Tænder og godt Vinterfoerværk.

Faste.

Regner Du da det for Intet, at Du est et Menneske?

Ref.

For mindre end Intet; thi det bringer mig kun til at føle min Nød stærkere.

Faste.

Hvi blev Du da ikke hjemme?

Ref.

Fordi jeg er et Menneske! Fordi det ligger i Menneskets Sind at lade sig forføre, og aldrig nøies med hvad han har. — Jeg var misfornøiet med Lidet, nu har jeg Intet; Afte-

hoben ved Skorstenen var mig for ringe, — nu har jeg en fugtig Jordhule; Skosten for fleiet, — nu har jeg Olden; Klæderne for grove; — og det er sandt, om søie Tid blive mine Klæder saa fine som Spindevæv; og hvo der seer mig, vil holde mig for en Natugle som fælder.

Faste.

Regner Du da disse sinderige Betragtninger for Intet?

Ref.

Havde jeg havt en Hunds Forstand, saa var jeg bleven hos mit Herfskab. Hunden er sin Herre tro, det kunde jeg lært af den; og den har det dog ikke meget bedre end en Træl.

Faste.

Næst Trællen er ogsaa Hunden det lumpneste Dyr. Den sælger sin Frihed for Fordelens og Magelighedens Skyld, og er saa nederdrægtig, at den tidt ei engang kan overleve sin Bøddel, men døer af Længsel paa hans Grav.

Ref.

Holder Du Trofskab for en Last?

Faste.

Trofskab maa være gienfiddig. Naar har Du seet Herren døe paa Hundens Grav?

Ref.

Stille! Hvo kommer der?

Faste.

En Mand, lader det til, af vort Staldbroderskab, der heller ikke kan finde sig i Liden og dens Indretninger.

Snækol kommer frem; han lader som han gif i sine egne Tanker og ikke faae de Andre.

Jeg søge maa en anden Næringsvei. —

Hvad er at vælge? Bonde? uden Jord!

Selt? uden Rigdom, Byrd og tappre Svende!

Riøbmand? Ja, jeg har Bind, men intet Skib.

Træl? — Det maa Hunden være.

Faste (til Ref).

Hører Du?

Han har den samme Agt, som jeg, for Hunden,
Dg hvis jeg feiler ei, det samme Forsæt.

Snækol (grundende).

Hvad er tilbage?

Faste (træder frem).

Hvad der er tilbage
For Den, som Intet har? Nu gode Ven,
Alt tage, hvad de Andre har forneget.

Snækol.

Ha, hvo er Du?

Faste.

Jeg? Ingenting som Du.

Snækol.

J kiende mig?

Faste.

Vi gjorde dit Bekjendtskab
Nu offen. Du har samme Hu som vi,
Dg, hvis det tykkes Dig, der er min Haand!
Du er en gammel Knark, men Du er stærk,
Dg har Erfarenheden, som det lader;
Jeg er kun ung, men mangler ikke Mod,
Dg Kræfter har jeg fleer end jeg behøver.

Snækol (veger paa Ref).

Dg han?

Faste.

Han hedder „Nef“. — Der har Du Alt,
Hvad der er mærkeligt om ham.

Snækol.

Det var

En saare kort Levnetsbeskrivelse.

Faste.

Et godt uærligt Skind! — Ham kan vi bruge
Kun til at fuge Maden os i Huln.

Nef.

Naar der er Noget først, som man kan fuge.

Snækol.

Forstaaer jeg Dig?

Faste.

Den tykke Bogestov
Indhyller, skjuler os, som Neden Fuglen.
Her gaaer en Vei forbi, hvor rædde Riøbmænd,
Som reiser op fra Slesvig, for at handle
Med Viborg, Thiodi, altid maae forbi.

Snækol.

Vel, ræk mig da din Haand!

Faste (til Nef).

Gaa over!

Nef.

Skal

Jeg ikke med i Lauget?

Faste.

For det Første

Du nøies med at være Skaffer. Viser
Du store Mod herefter, bli'er Du meer.

Snækol.

Saa kan vi altsaa strax begynde. Følger
Mig, kiære Venner! Ikke langt herfra
En Gravhøi findes, jeg formoder med
En sielden Skat, som alt er halvt opgravet,
Men jeg behøver Hiælp.

Nef (sagte til Faste).

Han mener dog

Vel aldrig Nsmunds Grav?

Faste.

Ja, den er god;

Thi Thiodolf jordet er i sine Vaaben,

Og Asmund med, og Ragnhild paa sin Arm
Et deiligt Armbaad har af røden Guld.

Ref.

Men røve fra sit eget Herkab?

Faste.

Drog!

Vi forekomme jo kun Tidens Værk,
Gienvinde med en billig Styrfens-Net
Hvad Døden raned fra de Levende.

Ref.

Men hvis de ei er døde ret endnu?

Faste.

Saa slaae vi dem tilgavn's ihjel med Spaden,
Og giøre dem den lange Pine kort.

(De gaar.)

Rerek og **Alfred** mede hinanden i gule Læbertroier, med Staalplader paa
Brystet, Bylter paa Ryggen, Hjelme med lange Hestevær, Sværd ved
Siden, og store Spyd i Hænderne.

Rerek.

Vel mødt!

Alfred.

Her er jeg.

Rerek.

Est Du færdig alt?

Alfred.

Mig holder Intet meer i gamle Danmark.
Et fremmed Land er mig nu mere kiært,
Hvor der er ingen sørgelige Minder. —
Jeg følger.

Rerek.

Vel da! — Til Normannerne.

Man siger, at der samler sig en Hær
Ved Eliens Bredder; lad os ile did!
Hvad kan det nytte til at dvæle her,

Hvor kummerlige, græsselige Mærker
Nedslaae vort Mod?

Alfred.

Velan — saa lad os gaae! —

Kerek.

Vi bringe Norden med.

Alfred.

I Mailand er der

Vel ingen Vinter?

Kerek.

Aldrig, Alfred, aldrig!

Vi reise bort fra Kulden og fra Sne.

Alfred.

Saa har jeg længer intet Arnested!
Saa bli'er jeg ingen flere Vintre gammel! —
Ha, det er dog saa smukt ved Juletid,
Naar Sneen falden er, naar Bondens Glæde
Har glattet Veien, naar de fiøre hjem
I lange Rækker til de fjerne Hytter,
Med Korn i Sæk og spille lidt i Sporet,
Dg Spurven kommer hoppende ved Hesten,
Dg napper Eden med sit lille Næb.

Kerek.

Hvis din Indbildning med saa megen Omhu
Fremhæve kan hver ringe Glæde hist,
Saa faaer Du Fryd fuldt op for den, Du tabte.

Alfred.

Drag ud dit Sværd! Afhug mig denne Green!

(Kerek afhugger den med eet Hug.)

Alfred.

Vel hugget! Der skal Kraft og Styrke til. —
Nu drei mig dette Træ til Spisestee!

Kerek.

Det kan jeg ikke.

Alfred.

O, jeg beder Dig!

Kerek.

Jeg har ei Dreierlad, og jeg forstaaer
Ei dette Haandværk.

Alfred.

Hvordan har Du lært
At hugge da saa kraftigt? Thi jeg vædder,
At Dreieren ei havde gjort det efter.

Kerek.

Det er mit Haandværk; dertil er jeg vant
Fra Barnsbeen.

Alfred (omfavner ham).

Alf! er der Noget dog,
Hvortil man vænner sig fra Barnsbeen, Kerek? —
Kom nu! —

Kerek.

Dreng, Dreng! —

Alfred.

Nu, lad os gaae!

Kerek.

Belan. —

Alfred.

Farvel, Du kære Norden! Skiæbnen tvinger,
Jeg maa din Strand forlade,
Mod fremmed Egn udspile mine Vinger.

Kerek.

Din haarde Pandserplade
Mit stærke Bryst skal dække;
Det danske Sværd skal Romerne forstrække.

Alfred.

Som Ebbe før og Aage,
Bed stærke Floder tvungne,
Forplanted fiernt i Syden Nordens Væ —

Kerek.

Saa skal dit Navn vi bære!

Den høie Thor skal vaage
 For sine Slægter, af hans Æt udsprungne.

Alfred.

Med talrigstærke Flokke
 Mod Sydens Alper hvide
 Vi vandre trøstigt, hisset vil vi bygge.

Rek.

Fra himmelhøie Blokke
 Skal vi paa Skjoldet glide;
 Der Hielmenættet skal for Solen stygge.

Alfred.

Kong Diderik har Seir i Syden vundet,
 Og Bern i Lombardiet
 Ind til sit Sæde viet,
 For Nordens Helte der er Hiemmet fundet.

Rek.

(rækker Alfred Haand).

Ja, Thor vi Trostak sværge,
 Hans Bælde skal vi fremme,
 Hans Bifald og hans Hæder vil vi søge.

Alfred.

Og bag Italiens Bierge
 Dog aldrig vi forglemme
 Den elste danste Strand med sine Bøge!

Rek.

Men først vil vi besøge
 Din Broders Grav.

Alfred.

Det vil os Hiertet saare. —

Rek.

Ung Ragnhild skylder jeg min sidste Taare!

(De gaar.)

Femte Handling.

Gravhulen.

Thiodolf ligger paa Baaren. Asmund og Ragnhild sidde ved et lidet Bord, hvorpaa staaer et tændt Lys, et Bred og en Krukke med Vand. Hun er beskæftiget med at flætte et Armbaand, han skærer en Skee af et Stykke Træ.

Asmund (i dybe Tanker).

Nu er Begyndelsen til Reisen giort.
 Belan! Det gælder kun at fatte Mod.
 En Afsted er bestandig smertefuld;
 Naar Barnet fødes, græder det. Hvorfor?
 Det mindes end sit fordums Mandeliv,
 Hvorfra det reves. Før sin Fødsel var det
 En vinget Alf — det tabte sine Vinger,
 I Lidens Fængsel maatte det forlade
 Sin skønne Evighed. Saaledes omvendt!
 Man vænner sig til Alt. Naar Døden vinker,
 Da ghyser Hjertet atter. „Evighed“
 Den Tanke var for svar for Mandens Bryst.
 Lidt efter lidt først i den mørke Nat
 Forsvinder Taagen — aabenbarer sig,
 Hvor Mulmet fortest er, den klare Stierne.

Ragnhild.

Min Ven! naar saadan nu jeg sidder hos Dig
 I denne stille Hule, skilt fra Verden,
 Men ei berøvet Den, som var mig kæreft
 Af Alt i Verden, — o da glemmer jeg,

At vi er i en Grav og hos en Dødning;
 Det tykkes mig, som om vi hyggeligt
 I Hytten sad ved Arnen. See, jeg slætter
 Dig end et Armbaand af mit eget Haar.
 Du fandt et Stykke Træ paa Gulvet hist,
 Og stærer mig deraf en Spisestee,
 Hvormed jeg nyde skal min sidste Næring.
 Saaledes leve vi et huusligt Liv
 I selve Graven, — ved vort lille Lys —
 Vort Vand og Brød —

Asmund (mort).

Og naar vort Lys er slukt,
 Og Vandet druffet og vort Brød fortært? —
 Dog — jeg vil ikke pine Dig, min Brud,
 Med fæle Varsler om, hvad forestaaer.
 Det kommer tidnok. Flæt Du kun dit Armbaand,
 Læg det i Krukken, naar dens Bund er tør! —
 Den holder sig, og Haaret raadner ei;
 Og Esterverden — i en aabnet Grav —
 Din Trostak kiende vil af sidste Værk.

Thiodolf.

(reiser sig overende paa Baaren).

Hvor er jeg? Er jeg alt paa Vei til Niflheim?
 Ja, ja — det er den mørke, snevne Gang,
 Som fører hid. Men Niflheim er det ei;
 Utgardelofe seer jeg ikke her
 Med stive Børster om det fæle Hoved.
 Jeg mærker ei Helhesten stikke frem
 Af Kløften sin uhyre Skaldexande,
 Saa stor som Dødninghov'det af en Hval.
 Jeg seer ei Flaggermuus med Uglehov'der,
 At spralle vildt omkring i Hulens Dunst
 Og spille Vingens Vifte. Her er stille.

(Staaer op.)

Jeg spørger i min Grav; jeg gaaer igien.
 Men Skræk — Der stige jo to Skygger frem!

Dog ei af Jorden paa en ildrød Strime,
 Med Diet Ild og Klædningen af Røg.
 Ha, Løse! — Det er Asmunds Spøgelse.
 Han blev begravet med mig, og nu kommer
 Han for at hævne sig. — Hvad vil Du mig?

Asmund.

Ha — det er Thiodolfs Aand.

Thiodolf.

Hvad vil Du mig?

Er Høien her ei hulet ud for mig?
 Hvi under Du mig ikke Gravens No,
 Fornykte, dumme Sværmer! med din Stirren.
 Kan man ei længer slumre nu paa Baaren
 Med Fred, naar Høien lukkes? Har en Død
 Ei længer samme Ret som Levende:
 At hvile trygt om Natten? Gaa din Vej!
 Forvind! — Jeg kan ei lide Dig. Jeg seer
 En Hugorm heller end dit Ansigt; finder
 Dens Braad ei nær saa giftigt, som dit Blik.

Asmund.

Har Du ei manet mig fra Livets Fryd,
 Forfærdelige Trolldmand, i din Hule?
 Har Du ei skilt mig ved min Ungdomsglæde,
 Min Drot, min Broder, mine Venner, Solen,
 Den grønne friske Skov og Dalens Kilder?
 Har Du forvandlet ei mit Blod til Is?
 Ei slaaet hvert et Lem med Dødens Lamhed?
 Og dog — dog kan Du spørge, hvad jeg vil?

Thiodolf.

Forlad min Hule, send mig Dglerne!
 Paa Basilisker, Hugorm, giftige Fluer,
 Paa saadant Legetøi var jeg beredt;
 Ei paa et langt, et hæsligt Spøgelse,
 Som straffer mig med et fortvivlet Blik.

Asmund.

Bliv der!

Thiodolf.

Forlad min Hule!

Asmund.

Løser Du

Mig fra mit Løfte?

Thiodolf.

Ja. Forlad min Grav!

(Rasende.)

Ha, eller ved den grimme Hel, jeg vorder
En Beenrad, slaaer Dig med mit Hoftebeen
Til Jorden — saa Du skal forbløde Dig.

Asmund (fortvilet).

Affindige! som gaaer til Hel,
Som siger Livets Fryd Farvel,
For Dødens Dval at møde.
Forsærdet — vaabenløs — Du staaer,
Nu reiser sig dit Hovedhaar
I Graven hos den Døde.

(Omfavner Ragnhild.)

Hvo undres ved: den Rose, Dig
Paa Kinden blomstred yndelig,
Er falmet og lagt øde?
Kan Dvinden være stien og fiæk,
Naar Helten svimler selv af Skræk
I Graven hos den Døde?

Ragnhild.

Fat Dig, min Asmund! Tving din Harme, Thiodolf!
I fare begge vilb. Han er ei død,
Som skindød kun har man begravet ham.
Den lange dybe Søvn har styrket Dig.
Kom! lad mig eftersee Forbindingen.

(Hun undersøger hans Saar.)

Den holder! Riv ei Klædet atter op,
At ikke Du forbløder Dig. Saa kan
Endnu Du reddes vist, og vi med Dig.

Asmund.

Hvad reddes? Min ulykkelige Brud!
 Forglemmer Du det Sted, hvorpaa Du est?
 Og veed Du længer ei, at ved din Omhu
 Du redder ham kun til en Hungersdød?

Thiodolf.

Er vi begravne levende?

Asmund.

Med Dig!

Thiodolf.

Saa lad os ende denne vanle Frygt,
 Og vende Sværdet kæft mod egen Barm.
 Hvi gif hun med?

(Spotst.)

Hun har dog ikke svoret.

Fostbroderskab?

Asmund.

Nei, men hun deelte tro

Ein Husbonds Skiebne.

Thiodolf.

Det var dumt af hende.

Afsted — til Odin eller Utgardloke!
 Der er dog Liv i dem — der herster Hel.
 Afsted! Og har Du ikke Modet selv
 At dræbe denne Dvinde, saa vil jeg.
 Jeg skylder Dig dog Tak for viste Trofskab.

Asmund (riiser hende fra ham).

Læg ikke Haand paa hende!

Thiodolf.

Vil Du heller,

At Hungren langsomt, lig en Gadderfox,
 Skal suge Saften af den smukke Flue?

Ragnhild.

Allmægtige Freia! Der er Larm ved Hulen —
 Jeg hører Mennesker — man aabner Høien.
 Min elste Husbond — Asmund — vi er frelst!

(De tre Alle hen i Baggrunden, som aabner sig.)

Skov udenfor Gravhøien.

Snækol, Faste, Ref have aabnet Graven.

Faste.

Nu kan man godt gaac ind. Nu gælder det
At ramme Bjørnen, som han springer ud;
Ihi ellers slaaer han dybt sin Sab i os.

Ref.

Ja ja, det tør jeg dristigt bande paa,
At det tilsidst gaaer ud kun over os;
Og det med Rette! Det er skammeligt,
At tage Livet af sin døde Herre.

Faste.

Du Niding Alt fordærver med din Feighed.

Snækol.

Det bli'er nok bedst at slaae først ham ihjel.

Ref (raaber):

Hei, Asmund! — Thiodolf! Kommer mig til Hjælp,
I fald I leve! Ellers døer jeg med.

Faste.

Der kommer Nogen.

Ref.

Odin være lovet!

Saa kan man flye. Men af, hvor flyer jeg hen,
Jeg Stakkell? Jeg har ingen Venner meer,
Mig hade Levende; mig hade Døde.

(De flye.)

Herek og Alfred komme.

Alfred.

Ha — Røvere ved Graven!

Herek.

Ihor stee Tak!

De har alt pløiet for os, vi kan høste.

Asmund og Ragnhild komme ud af Graven.

Asmund.

Min Broder!

Alfred.

Asmund!

(De omfavne hinanden.)

Ragnhild.

Gode Freia! seer

Jeg Lyset atter?

Her er.

Ja, Du vene Mø!

Dg Lyset atter seer med Glæde Dig.

Ragnhild.

Vi reddes ved et Under. Hvo har aabnet
Dø Graven? Var det Venstabs hellige Magt?

Her er.

Nei Grumhed! Mordlyst, Pengegierrighed
Har aabnet den for Trostabs og for Lykke.

Ragnhild.

Ja Lykke! Thi den skumle bistre Gælt
Er ikke dø. Min Asmund løses fra
En unaturlig, en affyrlig Gæd.

Thiodolf

(Kommer ud af Graven med draget Sværd. Han seer bittert paa dem og seer).

Saa længe som jeg vil. Men naar jeg længer

Nu ikke vil? Dg jeg vil ikke længer.

Thi jeg er fied af dette usle Liv.

I Graven har jeg faaet andre Tanker:

Jeg troer paa Odin, troer paa Asathor;

Utgardelofe skal ei strække mig,

Jeg vil i Svælget atter ei til ham.

Jeg svæver op igiennem Ihsen Luft,

I Gladheim vil jeg spise Flesk med Odin

Dg drikke Miød. Mit Saar har gjort mig vansker;

Til Kampen buer jeg dog længer ei;

Troe I da, jeg vil leve som en Niding?
 Jeg rider paa mit Sværd til Guderne;
 Men i min Død det morer mig at knække,
 Fostbroder! først din Elskovs kælne Blomst.
 Slip denne Kvinde, hun fordærver Dig,
 Og sving Dig mandig bag mig paa min Ganger,
 Saa ride vi ad Bifrost til Valhalla.

(Han glemmer sig med sit Sværd og falder.)

Usmund (fortvivlet).

Nu er der ingen Redning!

Alfred (glad).

Jo, min Broder!

Alfader har bestemt at redde Dig;
 Og ei blot Dig, men os og hele Norden.
 Hør! Hører Du høitidelige Lurer?
 See, Harald Klak, vor Konge drager hjem
 Som Christen døbt, fra Keiser Ludvigs Hof.
 Han bringer os Ansgarius fra Corvey,
 Som christner Landet, døber Hedninger,
 Og som forløser Dig fra syndig Gød.

(En firstemmig høitidelig Lyd af Basuner blæses.)

Ansgarius

(i graa Kappe og bart kronraget Hoved, træder frem, ledsaget af Kongens bevæbnede Hirdmænd).

Imellem vilde Kæmper
 En ringe Munk sig vover,
 Og frygter ikke deres Sværd og Landsjer.
 Ei Faren Modet dæmper,
 Ei Kiærligheden sover,
 Og Himlen klæder den i Kraftens Pandser.
 Ei taler jeg til Sandser,
 Og ei til Lidenstaber, ei til Brede;
 Men til den Alf i Barmen,
 Der tvinger Eder Harmen,
 Naar Udelmod, som Fuglen i en Rede,

Ud sine Vinger strækker,
Ufhyldigheden vogter og bedækker.

Ihi fiendt I ofte fraade,
Som grulige Barbarer,
Udbrede Vold og Mord, hvor Skaren kommer;
Dog smiler Herrens Naade;
Den Siælene bevarer,
Før I skal stædes for den store Dommer.
Ja — Christenhedens Sommer
Skal Hedenskabets Vinter overvinde.
Stærkt funkler Eders Die,
Men ikke mod den Høie,
Dg midt i Selen gaaer I som iblinde;
Men Faderen vil skaane!
Han sender Eder Kiærlighedens Maane.

Ansgarius er kommen,
Ham ingen Trudsel twinger,
Som Bretlands Ponifaz vil han det hove;
Han bringer Christendommen,
Paa Salighedens Vinger,
Til Sveaklipper og til Herthastove.
Den store Gud I love!
Dg Ham, den Helt, ved hvem I frelste bleve;
Han, som for Synden døde,
Paa Korset maatte bløde,
Han lære Jer som Mennesker at leve,
At dyrke Kiærligheden,
Som før at stride tappert, — men for Freden!

Gi Goden meer skal slagte
Paa blodig Steen den Danste,
Dg med de vilde Fagter Hiertet strække;
I skal hinanden agte,
Dg Tapperhedens Handste

Metfærdighedens Haand kun skal bedække.
Mit Ord skal Eder vække.

(Til Asmund og Ragnhild, som ise hen til ham, knæle og kyssede hans Hænder.)

Og I to arme Blinde!
Som troe at skylde Hæder,
Hvad Dævlene kun glæder,
O, kommer hid! Jert Blod skal ikke rinde;
De Første skal I være,
Som døbes her til Christenhedens Ære!

